

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOPE IS HER GREATEST WEAPON.

EVERLIFE

AN EVERLIFE NOVEL

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

BİRLİKTE DURUN YA TEK BAŞINA DÜŞÜN.

EVERLIFE'IN KADERİ DENGEDE BULUNMAKTADIR.

On yedi yaşındaki Tenley “Ten” Lockwood, öldükten sonra nerede yaşayacağına dair nihai kararı vermek zorunda kaldı. Seçtiği diyara olan sadakati sarsılmadı...şimdiye kadar. Rakamlara takıntılı Conduit'in zamanı doldu. Fedakarlıklar yapılmalı ve korkunç bir bedel ödenmelidir. Ama o çok mu geç?

Everlife karanlığa inerken, tek bir gerçek ortaya çıkıyor: Troika ve Myriad en sonunda birleşmeli ya da yok olmalı. Ten, yeminli düşmanları bir araya getirmek için yasak bölgeye girmeli... ve güçlü Kuzgunlar Prensi'ni yok etmelidir. Ama içeri girmenin tek bir yolu var - onun kanını alevlendiren ölümcül bir rakip İşçi olan Killian Flynn ile bağ kurmak.

Hiçbir şey planlandığı gibi gitmediğinde ve ihanet mutlak bir yenilginin eşiğine geldiğinde, Ten ve Killian güvenlerini kalplerinin küllerinden yeniden inşa etmek zorunda kalacaklar. Zafer imkansız görünüyor, şanslar onlara karşı. Sonunda, alemleri ve Ebedi Hayat uğruna ne kadar ileri gitmeye istekli olacaklar?

sonsuz yaşam

Gena Gösterisi

İÇİNDEKİLER

Bölüm Bir

Troyka

Troyka

Troyka

Troyka

Troyka

SayıSız

SayıSız

SayıSız

SayıSız

Birinci bölüm

İkinci bölüm

Üçüncü bölüm

Bölüm dört

SayıSız

SayıSız

SayıSız

SayıSız

SayıSız

SayıSız

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Bölüm iki](#)

[Troyka](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Onaltıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[19. Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Troyka](#)

[SayıSız](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu Bölüm](#)

[Otuzbirinci Bölüm](#)

BÖLÜM BİR

Troyka

TROİKA

Gönderen: A_T_3/23.40.29

Kime: L_R_3/51.3.15, J_A_3/19.37.30, S_C_3/50.4.13,
C_M_3/5.20.1, Y_L_3/59.1.2, A_S_3/42.6.31, T_B_3/19.30.2,
B_S_3/51.3.13, M_V_3/54.5.8, J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5,
M_P_3/45.10.9

Konu: Tenley Lockwood

Generaller,

Tartışacak iki iş emrimiz var. Birincisi: hayvanlar. Krallığımızdaki son bombalamalar nedeniyle, İkinci Kralımız bir kararname yayınladı. İster dört ayaklı ister kanatlı olsun, her vatandaşa bir vasi atanacaktır. Ancak, hepimizin reddetme hakkı var. Bunu yapmanızı öneriyorum ve insanlarınizi da aynısını yapmaya teşvik ediyorum. Bu hayvanlarla eğitim almadık. Yardımdan çok engel olma ihtimalleri yüksek.

İkinci iş sırası en önemlisidir. Krallığımızın tarihinde ilk kez Güvercinler Prensi Diriliş için oy kullanmamaya karar verdi. Neden bilmiyorum, sadece bu protestolar fikrini değiştirmeyecek. Bunun yerine Tenley Lockwood, düşen askerlerimizden hangisinin Geri Kalanı terk edeceğini seçmekle görevlendirildi.

Şüphesiz aşağıdakilerden birini seçmeyi planlıyor (sıralama sırasına göre):

General Levi Nanne, eğitmeni

Lider Meredith Cordell, büyükannesi

Emekçi Okçu Prens, arkadaşı

İşçi Elizabeth Winchester, takım arkadaşı

Saygıdeğer kardeşimiz General Orion Giovante'nin davasını savunmak için yirmi dört saatimiz var. Diğerlerini sevip saygı duysam da, ihtiyacımız olan Orion. Myriad ile savaş kızışıyor. Sayımız ve silahımız az ve Orion, zafer için en büyük umudumuz, savaşçılar arasında bir savaşçı. Levi'de olmayan şeye sahip: öldürme içgüdü. Sonlara doğru Levi yumuşadı. İşçilerimiz tarafından Kasap olarak bilinen Killian Flynn ile çalıştı. Bay Flynn ayrıca Bayan Lockwood'un en büyük zayıflığıdır. Romantik ilişkileri hepimizi büyük bir riske atıyor.

Orion, Bay Flynn'in İkinci Ölümünü duraksamadan ya da Bayan Lockwood'un duygularına aldırmadan teslim edecek. Önemli olan tek şeye odaklanmamıza yardım edecek: Myriad'ın yok oluşu.

Önce Bayan Lockwood'u bulmalıyız. İkincisi, onu bize yardımcı olacak ama onu incitecek şeyi yapmaya ikna etmeliyiz. Nedense onu Grid'de bulamıyorum.

Jane, onu Eye'da görüyor musun?

Işık Görüş Getirir!

General Alejandro Torres

Gönderen: J_A_3/19.37.30

Kime: A_T_3/23.40.29, L_R_3/51.3.15, S_C_3/50.4.13,
C_M_3/5.20.1, Y_L_3/59.1.2, A_S_3/42.6.31, T_B_3/19.30.2,
B_S_3/51.3.13, M_V_3/54.5.8, J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5,
M_P_3/45.10.9

Konu: Aptal kız!

Bayan Lockwood iletişimini devre dışı bıraktı. Myriad'ın onu öldürmesini mi *istiyor* ?

Endişelenme. Onu bulacağım. Sadece zamana ihtiyacım var.

General Shamus, ordunu topla ve Kanat Perdesi'nde daha fazla haber bekle. Bayan Lockwood'un yerini tespit ettiğim an, sizi onun yanına taşıyacağım.

Işık Görüş Getirir!

General Jane Adamson

Not: Koruyucumu reddettim.

Gönderen: S_C_3/50.4.13

Kime: J_A_3/19.37.30, A_T_3/23.40.29, L_R_3/51.3.15,
C_M_3/5.20.1, Y_L_3/59.1.2, A_S_3/42.6.31, T_B_3/19.30.2,
B_S_3/51.3.13, M_V_3/54.5.8, J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5,
M_P_3/45.10.9

Konu: hazır olacağım

Ancak, nazik olacağımdan şüpheliyim. Ama sonra, "yumuşak" olmanın gerekli olmadığı ve hatta istenmediği hissine kapılıyorum. Başka neden onu geri almak için Brute'u görevlendirsin? Birinin ona yaptığı yanlışları öğretmesini, hatta belki de onu bizim istediğimiz şeyi yapması için korkutmasını istersiniz.

Oldu bil.

Işık Görüş Getirir!

General Shamus Campbell

Not: Koruyucu kaniş olarak atandım. yanlış okumadın. POODLE dedim. Benim adıma hakarete uğramak istiyorsan çekinme. Onu geri çevirdim - elbette.

Gönderen: L_R_3/51.3.15

Kime: S_C_3/50.4.13, J_A_3/19.37.30, A_T_3/23.40.29,
C_M_3/5.20.1, Y_L_3/59.1.2, A_S_3/42.6.31, T_B_3/19.30.2,
B_S_3/51.3.13, M_V_3/54.5.8, J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5,
M_P_3/45.10.9

Konu: Seninle geleceğim, Utanç-biz

Ve bu konuda hiçbir itiraz duymayacağım. Öfke, muhakemenizi gölgeledi; Korkuyla uğraşan Troyka değil, Myriad'dır. Ayrıca kızı cezalandırırsak, onu yabancılaştırma riskini de almış oluruz. Ona müttefiki yokmuş gibi hissettiremeyiz, yoksa General dışında hiç tanışma ayrıcalığına sahip olmadığı birine oy verir.

Hepimize bir iyilik yapın ve konuşmadan önce düşünün General Campbell.

Işık Görüş Getirir!

General Luciana Rossi

Not: Bana bir boz ayı atandı. Em onu.

Gönderen: S_C_3/50.4.13

Kime: L_R_3/51.3.15

Konu: kabul et

Endişeniz kız ya da bizim büyük krallığımız için değil. Her zaman Orion'a şehvet duydunuz ve onu geri getirmek için her şeyi yapacaksınız - hatta bir dizide iyi bir karar seçemeyecek kadar cahil bir Conduit'e yaltaklanan biri bile.

Eminim Orion'un karısı çabalarınız için size teşekkür edecektir. Ya da değil. Evet, muhtemelen değil.

Bir Myriadlı gibi davranmayı bırakırsan ve bağlanmamış bir erkeği kendine çekmek istersen , tek yapman gereken bana yalvarmak. Saygısızlık yapacağım, söz veriyorum.

Işık Görüş Getirir!

Genel Utanç verici

Not: Sanırım Eron daha güçlü bir koruyucuya ihtiyacın olduğunu düşünüyor...çünkü sen daha zayıfsın.

SAYISIZ

Gönderen: S_A_5/46.15.33

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: yarı gölge

Saklandığını biliyorum Killian. Biliyorum, başın belada. Ama Myriad'a geri dönmelisin. Dior'un mahkemeye çıkışından sonra duymamam gereken bir şeye kulak misafiri oldum. Penumbra'nın yayılmaya başladığını biliyorduk ama krallığımızın enfeksiyonu kitlesel olarak üretmenin bir yolunu bulduğunu bilmiyorduk. Binlerce insan etkilenecek ve yakında.

Killian, lütfen! Geri gelmek zorundasın. Bununla tek başıma savaşamam.

Doğru Eşittir!

ML-in-eğitim,

Sloan Aubuchon

SAYISIZ

Gönderen: Mailer-Erratum
Kime: S_A_5/46.15.33, K_F_5/23.53.6
Konu: BU MESAJ TESLİM EDİLMEZ.

Bilgi almak için Zhi Chen'e rapor verin.

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: S_A_5/46.15.33

Konu: Sadakatin sadece aptallığınla rekabet edebilir

Killian Flynn'e olan bağlılığınız takdire şayan olurdu, eğer o bir Troikan'ın tarafını tutmak ve krallığını rezil etmek gibi büyük bir hata yapmasaydı. Bulunduğu an, Kennels'a yerleştirilecek veya öldürülecek. Başka seçenek yok.

Önceliklerinizi netleştirin Bayan Aubuchon, yoksa kaderi ne olursa olsun ona katılırsınız.

Şimdi daha güzel haberlere geçelim. Seni doğru yöne yönlendirmek için sana bir akıl hocası tayin ediyorum. Adı Victor Prince ve İkinci Kralımızın yüce bir oğlu.

Yıllar önce Victor, bizim için casusluk yapmak için Troyka ile bir anlaşma yaptı. Daha dün gece, imkansızı başardı. Mahkemeye gitmeden iltica etti ve aramıza döndü. Ne yazık ki, bu süreçte iki elini de kaybetti.

Yan not: Ne kadar yeni olursanız olun, ruhların uzuvları yenilediğini bilmiyor olabilirsiniz. Zamanında.

Bay Prens tekrar bütün olana kadar, bir Kabuk içinde kalacak. Artık eğitiminizden o sorumlu olduğu için siz de birinin içinde kalacaksınız. Sizin ki ve saflarımızda yükselen yeni ortağınız. Adı Leonard Lockwood ve Tenley Lockwood'un babası.

Ona saygılı davranacağını biliyorum çünkü yapmazsan ne olacağını biliyorsun.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: H_S_3/51.3.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Javier Diez ve Dior Nichols, diğer şeylerin yanı sıra

Hey! Doğrudan Secondking'imizden haber alan kraliçelerimizden birinden duydum. Ambrosine, Myriad'da Javier Diez ve Dior Nichols'ın ruhlarını istiyor. Artık beklemek yok. Onurunu yapacak birini bul. Saatli bombalarla dolu bir depoyu yönetmekle meşgulüm.

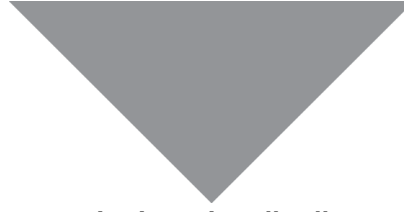
Sözü açılmışken, bu konuyla ilgili tüm mesajları işaretledim ve emriniz altındaki bir İşçi tarafından gönderilen bir mesaja rastladım. Sloan... bir şey. Abadabado mu? O her kimse, benim yolumdan gönder. Troikanların bugün depoyu bulmasını sağlayacağım. Bir sempatizan olduğunu düşünürsek, mükemmel bir yem olur.

Killian'a olan bağlılığından dolayı onu affetmek isteyebilirsin ama ben değilim. Artık ona güvenilemez ama kullanılabilir.

Hazırlanmak. Savaş, bizim iyiliğimiz için sert bir dönüş yapmak üzere!

Doğru Eşittir!

Genel Hans Schmidt

BİRİNCİ BÖLÜM

“Hayat, kazandıklarınızla ilgili değildir; ne verdiğinizle ilgili.”

—Troyka

onGünümüz

Yüreğim kaburgalarımda küt küt atarken, yılmaz Killian Flynn'e bakıyorum. Aldığım her nefes içimi umut, merak... ve dehşetle dolduruyor.

İlişkimiz değişmek üzere. *Her şey* değişmek üzere.

Daha önce, Hasat Ülkesi'nde buluşmak için krallığımızdan gizlice çıktık. Daha doğrusu Rusya'nın Ural Dağları'nda gizli bir mağara. Şimdi yüz yüze, el ele duruyoruz. Pürüzlü kayalar, Killian'ın vahşi, yıkıcı güzelliği ve kullandığı sarsılmaz gücü için mükemmel bir çerçeve oluşturur. Güç, en kanlı savaş alanlarında dövüldü.

Yanımda olmasını tercih edeceğim başka bir savaşçı yok.

Halkımız savaşta olabilir ama biz barışı sağlayacağız. Adım adım.

Onu içerim, bugünüm ve geleceğim konusunda güvendiğim bu çocuk. Teni bronz ve altın arasında muhteşem bir ton, saçları ise simsiyah. Kaşları kalın, erkeksi ve burnu bıçak gibi keskin. Ağzı yumuşak ve gür. Saf cazibe...

Bir sakalın gölgesi üçgen çenesinin tozunu alıyor. Tişörtünün ve kotunun altında, nefis kaslı vücudu dövmelerle kaplı. Kafatasları, yıldızlar, güller ve diğer resimler, hepsi çizgilerle birbirine bağlı, bir tür harita oluşturuyor. Bu harita hem ruhunda hem de Kabuğunda görünüyor - bir ruha benzemek için yapılmış bir dış kılıf - ama nereye gittiğini bana hiç söylemedi.

Bir gün hepsini paylaşacak. İkimiz de yapacağız.

Ama beni içine çeken ve tutsak eden onun gözleri. Gözleri, elektrik mavisi lekeleri olan duygulu bir altın rengindedir. Her zaman o benekler içimde bir akor vurur, farklı şarkılar ruhumu delip geçer. Bazıları hızlı ve düzensiz, tutku uyandırıyor, diğerleri ise yavaş ve rüya gibi; her zaman musallat olurlar.

ve beni iliklerime kadar üşüten baştan çıkarıcı bir melodi duyuyorum .
Mantıklı. Ben ateşim, o buz ama biz uyuyoruz. Ne de olsa, soğuk bir kış gününde bir ateşin sıcaklığının tadını çıkarmak en iyisidir.

Çok fazla fark var. Çok fazla, çoğu diyebilir.

Tüm dünyayı sallamaya yetecek kadar.

ben günüm O gece.

Işıқта güçlendiriyorum. Karanlıkta rakipsizdir.

Kuralları, yapıyı severim. Kaos içinde büyür.

En kötü duygularımızın asla eylemlerimizi dikte etmemesi gerektiğine inanıyorum; başkalarına yardım etmeli, affetmeli ve ilgilenmeliyiz. Ne de olsa duygular geçicidir ve değişebilir. Neden birinin hayatını mahvetmesine izin veriyorsun? Duyguların bizi günün her anında yönlendirmesi gerektiğine ve başkalarını önemsemenin aptalca olduğuna inanıyor. Şimdi yardım ettiklerin daha sonra seni sırtından bıçaklayacak.

Bana göre, bugünün seçimleri yarının gerçekliğini belirler. Ona göre Kader bizim yerimize karar verir.

Ben bir Troikan Conduit'im. O bir Myriadlı İşçi. Bizler Lifeblood'da doğan düşmanlarız ve yine de o benim Everlife'imın aşkı.

Ne kadar farklıysak, biz de aynıyız. Acılı geçmişler bizi şekillendirdi, güçlendirdi. Ne zaman bir şey veya birileri sevdiğimiz insanları ve şeyleri tehdit ederse sıkı sıkıya tutunuruz. Önümüze çıkan engeller ne olursa olsun, doğru olduğuna inandığımız şeyler için savaşıyoruz.

Troika'yı aydınlatmaktan sorumlu iki Kanaldan biriyim ve düşmanımız Killian'ı öldürmem gerekiyor. Onun yerine onunla evleneceğim.

Kimya beklentilerle ilgilenmez. Bu çocuğu seviyorum ve tapıyorum ve sınıksız tutunuyorum, hatırladın mı?

Onu küçümsüyor olsam bile, "evet" derdim. Kalbimizden daha fazlası tehlikede.

Ruhlarımızı birleştirdiğimizde, alemlerimizi birleştirme ve umutsuzca arzuladığımız barışı kolaylaştırma fırsatına sahip olacağız. Birlikte, Myriad'a gireceğiz ve Kuzgunlar Prensi Ambrosine'i öldüreceğiz. Diyarın yozlaşmış Secondking.

Yozlaşmış bir lider, halkını kesinlikle yozlaştırır.

Sonra Killian tacı alacak, komuta edecek ve ordularına geri çekilmelerini emredecek. Troyka'yı teklif ettiği anda kabul edecek. Güvercinlerin Prensi ve Troyka'nın İkinci Kralı Eron'un yüzyıllardır istediği bir ateşkes.

Sonunda savaş bitecek.

Bu bir kez başarılı olduğunda - ya da belki daha önce, henüz bir siparişe karar vermedik - Myriad'a bağlı cehennemi alt alem olan Many Ends'te kapana kısılmış zavallı ruhları kurtaracağız.

Many Ends, Firstdeath'i deneyimleyen İmzasızların yanı sıra tek bir amacı olan canavar yaratıklara ev sahipliği yapar: *herkesi öldürmek*. Ruhlar en korkunç şekillerde avlanır ve öldürülür. Tekrar ve tekrar. Çünkü, Many Ends'te bir ruh bir kez "öldüğünde", ikinci tura hazır olarak hayata geri döner...üç...dört...

Dört, istikrar, düzen ve adaletin sayısı. Bir karede dört kenar olduğu düşünülürse sağlam bir temel. Dört ana yön - kuzey, güney, doğu, batı. Bir yılı tamamlamak için dört mevsim; kış, ilkbahar, yaz, sonbahar. Dört rüzgar ve ayın dört evresi.

Dört, sayısal değeriyle aynı sayıda harfle yazılan tek sayıdır.

Odak. Many Ends'in içinde hapsolmuş ruhların hayata geri döndüğüne inanıyorum, ancak teorim henüz kanıtlanmadı.

Bir belirsizlik daha mı? Killian'ın annesi Caroline ve arkadaşım Marlowe orada olabilir. Ama olay şu. Ne Caroline ne de Marlowe İmzasız değildi. Caroline, sayısız yıllar önce, krallığa ulaştıktan sonraki günler içinde İkinci Ölümü deneyimlemek için bir antlaşma yaptı. Marlowe, Troyka ile antlaşma yaptı, ancak intihar ettiğinde onu geçersiz kılmak için. Farklı insanlar, farklı politikalar.

Myriad, Caroline'ın ruhunun, öldüğü gün yeni doğmuş bir bebeğin ruhuyla kaynaştığını iddia etti, ama bence yalan söylediler. Bence tüm Myriadlılar, tıpkı tüm Troikalıların Geri Kalanlar'da son bulmaları gibi, Many Ends'de son bulurlar.

İnsanlar bilseydi, Myriad ile imzalamayabilirlerdi. Yalanlar ve propagandalar ticaretin patlamasını sağlar.

olasıları kurtarmam *gerek ve yapabilirim*. Yapabileceğimi biliyorum. Özel olduğum için değil. Lütfen. Ben sadece Many Ends'in tehlikeli labirentinde çoğundan daha iyi dolaşabilen bir kızım çünkü orada bulundum.

Bir dehşet ürpertisi sarsıyor beni.

"Umarım tam o sırada beni düşünmüyordun, kızım." Killian ellerimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öperek omurgamdan aşağı karıncalanmalar oluşturdu.

"Dalga mı geçiyorsun? Büyük Killian Flynn, kızları yalnızca arzuyla titretir."

"Ya da öfkeyle titreyin."

Başımı sallarken gülümsüyorum. "Bu adil."

Başparmağındaki yüzük ateş ışığında parlıyor, kalbimi ısıtıyor. Büyükannem Meredith İkinci Ölümü deneyimledikten sonra, bana bir hatıra

simgesi sunuldu. Altı yuvarlak silindirli bir silah segmanı, 2 mm ateşli silah. Muhteşem bir silah parçası ve bir moda ifadesi. En değerli varlığım.

Bana pi şeklinde el oyması bir kolye verdiğinde Killian'a verecek daha iyi bir hediye düşünemezdim. Bir dairenin çevresinin çapına oranı içinde sonsuz olasılıklar bulunur; her yaşam için her olasılık. Sonu olmayan bir sayı. Harfleri sayılara dönüştürün ve onlar da pi içinde bulunabilir. Anlamı, doğum günlerimizden öldüğümüz tarihe kadar herhangi bir anlamı olan her sayı ve söylenmiş her söz, söylenecek her söz *pi'nin* içinde bulunur.

“Seni seviyorum” $9 + 12 + 15 + 22 + 5 + 25 + 15 + 21 = 619$ olur.

Veya Killian'ın dediği gibi:

ben = bir harf.

Aşk = dört harf.

Sen = üç harf.

143, 10.

Şimdi bile kolye boynumda bir dizi deriden sarkıyor, hem güzel hem de kullanışlı. Ne zaman başım belaya girse, merkeze basabiliyorum ve konumum Killian'ın iletişimine gönderilecek. Beni anında bulabilir ve yardım edebilir.

Şimdi birbirimize yardım edeceğiz ve geleceğimizi bozulmaz bir antlaşma ile iç içe geçireceğiz.

Ya buna rağmen Myriad'a giremezsem?

Sıfır! Şüphe şeytanı yüzeye çıkar ve diğerlerinin sürüleri onu takip eder. Işığım ona zarar verir mi? Onun karanlığı bana zarar verir mi? Birbirimizi zayıflatacak mıyız, güçlendirecek miyiz? Alemlere yaptığımız antlaşmalar geçersiz mi olacak? Ya bundan sonra ikimiz de eve dönemezsek?

Firstlife bir kostümlü provaydı. Şimdi perde kapandı ve canlı bir stüdyo seyircisinin önünde performans sergiliyoruz. Her söz, eylem ve kararın bir sonucu vardır. Yanlışlarımızı düzeltmek için ikinci bir şans yoktur. Yaptırma yok.

Bana savaşın gidişatını bir şekilde değiştireceğim söylendi. Ya Killian'la olan bağım durumu Myriad'ın lehine *çevirirse* ?

Belki de geri çekilmeliyim. Dışında... varlığımın her bir zerresi birden inkar çığlıkları atıyor. Her iki alem de kaynama noktasına ulaştı. Her gün masumlar katlediliyor. Bir şeyler değişmeli ve hızlı olmalı. Bu bizim barış için en iyi şansımız. *Tek* şansımız . Ve gerçekten, Troika'yı kurtarmak istediğim kadar Myriad'ı da kurtarmak istiyorum. Bir alanı diğerinin üzerine koymamalıyım.

Yüzleş. Şimdi vazgeçersem korku kazanır ve *herkes* kaybeder.

“Ya olursa” diye kararlar almayacağım. Her zaman doğru olanı yapacağım. Çünkü sonunda pişmanlıklarımın yaşamak zorunda olan tek kişi benim.

Şüphesiz şeytanlar onu emebilir.

Killian ellerimi sıkıyor. "Saniyede daha solgunsun, kızım. Hala geri dönmek için zaman var." İrlandalı, İskoç ve başka ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan aksanı - normalden daha kalın, sesi alçak ve boğuk ve karşı konulmaz derecede seksi. "Baskı altında hissetmeni istiyorum."

"Ben sadece... Keşke diğer dünyalar arası çiftlerle konuşabilseydik. Biz aşık olan ilk Troikan ve Myriadlı değiliz. Biz olamayız." Baştan sona aramamıza rağmen başka kimseyi bulamadık. Ya diğerleri saklanıyorlar...ya da öldüler.

Yıkıcı bir darbe bekliyormuş gibi kaskatı kesildi. "Bu töreni beklemeye alabilir ve aramaya devam edebiliriz."

Ve sonunda bulunduğumuz yere varırız, belki de çok geç. "Bunu yapıyoruz. Işığımı seninle paylaşacağım ve sen de karanlığını benimle paylaşacaksın. Geceyarısı Peçesinden geçeceğim." Myriad'a açılan kapı, Troikalıları İkinci Ölüme dondurur. Ama yarı Myriadlı olmak üzereyim. Belki. Muhtemelen. Parmaklar geçti.

Rahatlamaktan uzaktır. "Eğer bunu sadece annen için yapıyorsan..."

Annem, Myriad'da bir hapishane olan Kennels'da kilitli. Onu bulacağım ve serbest bırakacağım, böylece küçük kardeşim Jeremy'yi büyötmek için Troyka'ya sığınabilir. "Birçok nedenden biri o," diyorum.

Rahatlıyor, ama sadece biraz. "Yalnızca on yedi yaşındasın. Birkaç on yıl sonra bu bağı tekrar gözden geçirebiliriz, değil mi?"

Yıllar mı? Turba dumanı ve fundanın tanıdık ve sevilen kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Onun kokusu. Bal kadar sıcak ve tatlı yeni bir sakinlik dalgası üzerimden akıyor. "Neredeyse on sekiz yaşındayım ve sen sadece on dokuz yaşındasın. Ne olmuş? Yaşadık, öldük ve tekrar yaşadık. Doğru olan için savaşmak için beklemeyeceğim ve kesinlikle seni talep etmek için beklemeyeceğim."

"Pişman olacağın bir şey yapmanı istiyorum."

Aksanı maksimum kalınlığa ulaştı. Aka tatlı, ağız sulandıran pekmez. Yani duyguları devreye giriyor ve kol geziyor ve kanım ısındıkça eriyorum. "Bir mucizeden nasıl pişman olabilirim?" Soruyorum.

İnanılmaz gözleri parıldarken bir kara kaşını kaldırdı. "Açıklamak."

"Yüz milyardan fazla galaksi var. Ve sayılıyor! Hesaplanamaz evrenler, Sonsuz'da iki alem, iki alt alem, güneş sistemimizde dokuz gezegen, yüz doksan altı ülke, yedi deniz ve yedi yüzün üzerinde ada var. Birbirimizi bulduğumuz gerçeği - mucize."

Güler. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun kızım? Çünkü çalışıyor."

Bu çocuk. Bu çocuk. Beni baştan çıkaran o. Kalp, zihin, beden. Onu seviyorum.

Ama devam et. Aşkı denklemden çıkarın. Önemli değil. Yine de ona güveniyorum. Ailemi korumak için defalarca İkinci Kralı'nın emirlerine karşı geldi. Bana zarar vermesi gerekirken bana yardım etti.

"Çalışıyor ama seni henüz bitiş çizgisine taşımadı mı?" alayla homurdanıyorum. "Beni bu işe ikna ettiğine inanamıyorum. Bu senin fikrindi. Belki de kocam olma onuru için yalvarmak için tek dizinin üstüne çökene kadar beklemeliyim."

İyi mizahı bir anda kaybolur, yüz hatları gerilimle gerilir. "Yalvarmayacağım. Çocukken kırıntılar için tae dilenirdim, sadece hayatta kal. Şimdi bir şey için *yalvarmaktansa* ölmeyi tercih ederim."

"Merhaba." Eğlence gitti, yüzünü nazıkçe okşadım. İçimdeki şefkat kuyuları. Onun hakkında bilmediğim çok şey var. O kadar çok şey öğrenmeye hevesliyim ki. "Sadece dalga geçiyordum, söz veriyorum."

Titrek bir nefes bırakır. Bir saniye sonra dudakları vaat dolu yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içimde sıcaklık filizleri açıldı. O, hayal edilemeyecek kadar güzel, oysa her keskin çizgisi acımasızlıkla kesilmiş olsa da, sanki içinde acı yaşıyor ve nefes alıyormuş gibi. Ona bakıyorum ve onu öpmek, sarılmak ve bir anda sallamak istiyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Everlifemin her gününde sana değer vereceğimi anladın, değil mi?"

Aynen böyle. İşim bitti. Bir gülümseme - ve ona daha çok aşık oluyorum. Bir an - ve onsuz tek bir gün düşünemiyorum. Bir cümle - ve hiç olmadığım kadar mutluyum.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Bana değer verir misin? Yani, Troikan zırhı giyiyorsun. Evliliğinizin bir savaş alanı olacağını mı düşünüyorsunuz?" İrisleri alaycı bir ışıkla parıltıyor ama sesi ciddi.

Siyah kedi elbisemin yakasını bilinçli bir şekilde çekiştiriyorum.

"Oğlum, ben evlat." Killian boğumlarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Her şeyde iyi görünüyorsun. Ve daha güzel bir gelin hayal edemiyorum." Sesi boğuk bir tını alır. "Daha sonra, hiçbir şey olmadan daha da iyi görüneceksin."

Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Gülümsemesi geri döner ve yaramazlık, merak ve hayranlıkla doludur. Başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "Gözleriniz mini TV ekranları gibidir. Duygularını yayınlıyorlar."

Diğerleri bana okumanın *imkansız* olduğunu söyledi. Ama Killian beni çoğundan daha iyi tanıyor ve yine de beni istiyor. Nadir bir Conduit olduğum

için değil, ben olduğum için. Tenley Lockwood. Defalarca her şeyi mahveden bir kız, ama ayağa kalkıp iyi mücadeleyi sürdürmeye devam ediyor.

"Bugün yeni bir gelecek kurulacak" diyorum. "Düşmanlar aile olur."

"Alemlerimiz arasındaki uyum için ilk adım."

Mağaramızın dışında rüzgar ıslık çalıyor, kar dalgalanıyor, içeride bir ateş çıtırıyor. Bakışlarım, isimlerimizin sayısal karşılığının oyulduğu uzak duvara takıldı. 68 + 39.

Killian: 11 + 9 + 12 + 12 + 9 + 1 + 14 = 68

On: 20 + 5 + 14 = 39

68 + 39 = 107

William Shakespeare'den "Sonnet 107".

*Ne benim korkularım ne de peygamber ruhu
Gelecek şeylerin hayalini kuran geniş dünyanın,
Henüz gerçek aşk kontrolümün kirası olabilir,
Sınırlı bir kıyamete hükmedildiğini varsayalım.
Ölümlü ay tutulmasına dayandı
Ve hüznü kehanetler kendi önsezileriyle alay ederler;
Belirsizlikler artık kendilerini güvence altına alıyor
Ve barış, sonsuz yaştaki zeytinleri ilan eder.
Şimdi bu en tatlı zamanın damlalarıyla
Aşkım taze görünüyor ve Ölüm bana abone oluyor,
Ona rağmen, bu zavallı kafiyede yaşayacağım için,
Sıkıcı ve dilsiz kabilelere hakaret ederken;
Ve sen bunda kendi anıtını bulacaksın,
Tiranların armaları ve pirinç mezarları harcandığında.*

Başka bir deyişle, aşk zamana, hatta ölüme tabi değildir.

Aklımın bir köşesinde, Izgara onay ile dalgalanıyor ve yeni bir güven dalgası sağlıyor. Ben doğru olanı yapıyorum . *Çalışmalarımızda* başarılı olacağız .

Bir keresinde diğer Troikalılarla olan görünmez bağımdan yakınmışım. Şimdi, sevindim. Destek, zafer ve yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilir. Ama bu birlikteliği kim onaylayacak? Bunu benden başka kimse bilmiyor.

"Sonra ne olursa olsun," diyor Killian, "doona seni sevdiğimi unuttur." Herhangi bir karanlık iş yapabilen kavgacı, burnunu benimkine sürtmek için eğiliyor. "Tamam?"

"Tamam." Asla unutmayacağım ve bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsemesi yeniden alevlendi ve ah, vay, aşk tanrısının oku kalbime saplanmış gibi. Killian güzelden de öte. O hayattır. Gözlerindeki kristal

benekler... sekiz tane var. Sekiz, oksijenin atom numarasıdır. Killian benim oksijenim, nefes alma sebebim.

"Hazır?" Ellerimi bir kez daha ağzına kaldırıyor ve dilini parmak eklemlerimin arasında gezdiriyor.

Karnım dönüyor. Kabuklar olmasaydı, Myriadlılar ve Troikanlar acı çekmeden dokunamazlardı. Kabuklar genellikle hissi susturur. Bugün *her şeyi* hissediyorum .

"Bana ne yapacağımı söyle," diye mırıldandım.

"Sözümüz bizim bağımızdır. Konuş ve bitti. Hayatlarımızı birbirimize emanet edeceğiz. Basit, kolay."

Everlife'ımızı alemlerden birine emanet etmek kadar basit ve kolay. Tamam, bunu yapabilirim. Ancak basitlik, zorluğu ortadan kaldırmaz. Hayatımı – geleceğimi – başka birine veriyorum.

Çenesini kaldırır. "Önce ben gideceğim."

Başımı salladığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ellerimi bıraktığında panik başlıyor. Ben çapamı kaybettim. Sonra yüzümü kavradı ve sanki camdan daha narinmişim gibi beni tuttu. "Tenley Nicole Lockwood, bana mezarın ötesinde bir hayat verdin. Sana kadar, başka biriyle bağlantı kurmanın gücünü asla bilemezdim. Sana en kötü halimi gösterdiğimde bile içimdeki en iyiyi gördün. Tüm kanıtlar suçluluğumu gösterdiğinde bana güvendin. Bunun için size Everlife'ımı veriyorum. Her şeyim, sahip olduğum her şey senin."

Sakin ol, kalbim . Böyle görkemli bir yemine nasıl uyabilirim? Denemeliyim.

Hayır. Troikanlar denemezler. Troikanlar yapar. "Killian—" *Sıfır!* "Göbek adını bilmiyorum."

"Niall."

Killian Niall Flynn. Beş L. Dört N.

5 + 4 = 9

Killian Niall Flynn + On = 5 Ls ve 5 Ns.

5 + 5 = 10

10 = varoluş. 1 + 2 + 3 + 4 = 10. (1) BirinciKral (2) İkinci Krallar (3) insan yaşamı (4) dört element: toprak, hava, ateş ve su.

On tamamlamadır: bir döngünün sonu, diğerinin başlangıcı.

Yoğunlaşmak!

Hata. Benim hatam. Gergin olduğumda kendimi önemsiz numaralarda kaybetme eğilimindeyim. Ama endişelenecek bir şey yok, değil mi? Bu Killian. *Killian'ım* . Birlikte, sonra ne olursa olsun üstesinden gelebiliriz.

"Killian Niall Flynn." Gözlerinin içine bakarken parmaklarımı bileklerine doladım. "Beni mezardan önce buldun ve bana yaşamayı öğrettin. Sana kadar

sadece hayal kırıklığı ve ihanet biliyordum ama her düştüğümde beni kaldırdın. Yürüyemeyecek kadar güçsüzken beni taşıdın ve işkence ve muhtemelen İkinci ölüm anlamına gelse bile beni ilk sıraya koydun. Bunun için sana Everlife'ımı veriyorum. Olduğum her şey, sahip olduğum her şey senindir."

İfadesi yumuşadı ve o kadar çok isterdim ki, ailem ve arkadaşlarım birlikteliğimize tanık olabilir. Annem Kulübedeyken babam ML olmak için eğitim alıyor. Benden nefret ediyor. Teyzem Lina, ikiz kardeşi kayıp. Nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Lina geleceği görebilir. Çocukken bana Many Ends'den kaçmama yardım eden bir tekerleme öğretti. Sadece birkaç hafta önce bana ikinci bir kafiye öğretti ve sözde bir arkadaşım olan Victor Prince beni öldürmeye çalıştığında hayatımı kurtardı.

Hayatım çok fazla yanlış dönüş ve darbe aldı, ama sonunda işler doğru yolda. Ama... Kaşlarımı çattım. "Farklı hissetmiyorum."

"Biz daha bitmedik." Killian geri adım atıyor, kolları iki yanına düşüyor. "Kabuğundan çıktın kızım."

Komutla kafam karıştı, ama yine de itaat ediyorum. Kabuğundan da çıkıyor ve bana iki potansiyel kocanın görüntüsünü veriyor. Cansız Kabuk ve ruh adam— *gerçek* Killian. Genellikle karanlık onu çevreler, kendi kişisel duman perdesi. Şimdi karanlık susturuldu, ama ondan yayılan ışık da yok.

Benden çok daha uzun, yukarı, yukarı, yukarı bakmak zorunda kalıyorum. Boynunu saran yara izleri, İkinci Hayatı boyunca çektiği acının kanıtı.

Yükseltilmiş et boyunca bir parmak ucunun izini sürmek niyetiyle uzandım, ama temas etmeden hemen önce kendimi durdurdum. "Hayatın boyunca bir ruh oldun. Yaralandıktan sonra neden yenilenmedin?"

"Bir ruh, Mükemmellik Çağına ulaşana kadar tamamen yenilenemez. Çocukken ne alırsan onu hep yanında taşırsın." Parmağını bana doğru eğiyor. "Cemre. Şimdi seni öpeceğim."

Öpücük. Tabii ki! Bir düğün her zaman bir öpücükle biter.

Ona doğru hevesle ilerliyorum ve o beni kaslı kollarına sarıyor. Dudakları aşağı iniyor, ilk ruh öpüşmemizde benimkileri talep ediyor, aramızda hiçbir engel yok ve o bu konuda nazik değil. O talepkar ve sahiplenici, saf erkeksi saldırganlık ve her saniyesini seviyorum.

Onunla ilgili her şey bana yasak geceleri ve şehvet düşkünlüğünü düşündürüyor.

Her zamanki gibi donmaktan ziyade yanıyorum, zevk beni tüketiyor, uzak bir anıdan başka bir şey hissetmeye alıştığım acı.

Gerçekleştirme: Sonuçsuz dokunabiliriz!

Ben onun içinde eriyorum, lezzetinin tatlılığı içinde yaşarken dünyanın geri kalanı unutuluyor.

Şimdi anlaşma mühürlendi. Bu çocuk artık benim kocam. Ve bu, bağlı bir çift olarak ilk öpücüğümüz, hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Onun-

Bir buz parçası üzerime çarparak beni mağaranın üzerinden fırlattı. Duvara çarptım ve yere süzıldüm, nefes almak için savaştım. Acı sağ kolumu yakıyor. Nefes nefese, aşağı bakıyorum. Çift almak. Etimde mürekkep kadar karanlık ve at şeklinde bir görüntü belirliyor?

Sadakat , Tutku , Özgürlük kelimelerinin altındadır .

Benim krallığıma sadakat. Gerçeğe duyulan tutku. Herkes için özgürlük.

Kelimeler ilk ölümünden hemen sonra ortaya çıktı. Aslında rakamlar ortaya çıktı. Bu sayıların neyi temsil ettiğini anladığım an, kelimeler yerini aldı.

Neden bir at? Bir nedeni olmalı. Her *zaman* bir sebep vardır.

Beynimi zorluyorum ama bulabildiğim tek şey-Killian bir keresinde beni bir savaş atına benzetmişti.

Savaş atı şiddetle pençelerini atıyor, gücünden keyif alıyor ve savaşa atılıyor. Korkuya güler, hiçbir şeyden korkmaz; kılıçtan çekinmez. Titreme, yanıp sönen mızrak ve mızrakla birlikte yan tarafında sallanıyor. Çılgın bir heyecanla yeri yiyip bitiriyor; trompet çaldığında yerinde duramaz. Trompetin sesiyle, "Aha!" diye homurdanır. Uzaktan savaşın kokusunu, komutanların bağırışlarını ve savaş çılgınlığını yakalar.

O... ya da o. Ama ben savaşmak için burada değilim. Barışmak için buradayım. Meğer ki...

Ağzımdaki nem kuruyor. Hazır ya da değil, yeni bir savaş önümüze çıkıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve inliyorum. Ben Light'ım ve daha fazlasını görmem hiç gerekmedi! Hızla göz kırpmak yardımcı oluyor ve Killian'ı aramama izin veriyor. Aynı korkunç olay onu bombalamış olmalı, çünkü karşı duvara yaslanmış durumda. Bakışlarımız buluştuğunda bana doğru uzanıyor, bileğindeki dövmeler görünüyor.

143, 10. *Seni seviyorum Ten.*

Rakamların altında yeni bir görüntü casusluk yapıyorum. Bir at. Benimkinin kibriti, onunki beyaz, benimki siyah olsa da.

Gözleri parlıyor... Hayır, imkansız! Çok sevdiğim benekler, hem ışık hem de gölge ile titreşen gerçek alevler içinde kullanılamaz.

Şimdi ona ulaşmam gerek ama kaslarım donmuş buz blokları gibi. Ve Izgara—

Izgara! Troyka ile bağlantım ve dünyada, benim dünyamda, herhangi bir zamanda görüp hissedebildiğimden çok daha fazlası olduğunu hatırlatan bir şey.

Gölgeler, birden fazla kapının belirttiği Izgara boyunca dans eder. Bu kapılar odalara açılıyor. Bazılarında fazladan Işık depoladım. Diğerleri, farklı vatandaşların bilinçli zihinlerine bir bağlantı sağlar. Özellikle biri, ölülerimizin sonsuzluğu huzur içinde geçirdiği Dinlenme'ye açılıyor.

Bir memleket özlemi sarıyor beni. Meredith, Archer ve Levi oradalar. Onları umutsuzca özleyorum.

Nefret saçan gölgeler, birbiri ardına bir odaya gizlice girmeye çalışır. Bilgi beni bombardımana tutarken kapıları kapalı tutmak için savaşıyorum. Karanlık, Işığın yokluğuyla ölçülür. Bu gölgeler, her ne iseler, Killian'dan ve aramızdaki bağdan gelmiş olmalı ama yine de bana çok tanıdıklar... sanki eski arkadaşlarım gibi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Önemli değil. Bir şey...yapmalı. Şimdi!

Başka seçeneğim kalmayınca taktik değiştirip depolarımdan birinin kapısını açıyorum. Canlı, göz kamaştırıcı bir hızla, parlak Işık kaçır. Gölgeler tıslıyor, bazıları bir ışınla temas ettikleri anda ölüyor, diğerleri kayıyor ve oh, sıfır, keskin acılar kafamda patlıyor ve ben çığlık atıyorum.

Vazgeçmem. Işıқта güçlen, karanlıkta öl.

Bir nefesle bir sonraki arasında, acı beni terk ediyor ve aklımda bir sahne açılıyor. Bana ait olmayan bir hatıra.

Bir kapının eşiğinde duruyorum, koridorun ortasından yürüyen genç bir çifti izliyorum. Yanımda sıralanmış, hepsi on yaşından küçük on üç çocuk var. Çift, küçük bir kızı kovmadan ve küçük bir oğlan çocuğuna geçmeden önce onu sorgulamayı bırakır. O da görevden alınır. Sonraki üç çocuk görmezden gelir, ancak çift dördüncünün dişlerini incelemek için duraklar.

Saniyesine daha yakınlım...

Sinirliyim. Kendi aileme sahip olmak için öldürürdüm - kelimenin tam anlamıyla - ama kimse bana iki kez bakmayacak. Benimle ilgili sorun ne? Ne eksikim var?

Kolay: Kesinlikle her şey.

Bir keresinde üstlerim kaderimin General olacağımı düşünmüştü. O zaman herkes beni istedi. Gerekli becerileri geliştiremediğimde, istek küçümsemeye dönüştü.

Çok çalışıyorum ve herkesin toplamından daha çok çalışıyorum. Kılıcı ve her türlü silahı kullanmayı öğrendim. Bir Emekçinin cephaneliğindeki en tehlikeli silahlar olan Geyik ve Oksi bile. Bir gün, tarihimizdeki tüm generallerden daha fazla Troikan öldüreceğim. yemin ederim.

Sadece bana bir şans ver. Lütfen!

Çift yeniden harekete geçti... yani, bana çok yakın... kadın bana baktı ve sessizce yanımdan geçmeden önce neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Kalbim sıkışıyor, gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmele tehdit ediyor.

Ben? Ağla? Hiçbir zaman! Başımı dik tutarım. Bu aile beni istemiyorsa ben de onları istemiyorum. Yeterince iyi değiller. Zaten Öğrenim Merkezinde daha iyiyim.

Sahne kararıyor ve ben—On—gözlerimi kırptıştırarak açıyorum. Şimdiki zamana geri döndüm, mağaraya geri döndüm, nefes nefese ve terden sırlıklam ama iliklerine kadar derin bir soğuklukla titriyorum. Yanılmışım. Ağrı azalmadı; hızlandı.

Hatıra... Killian'dan geldi. kalbimde biliyorum. Annesi onu doğurduktan kısa bir süre sonra öldü ve çocukluğunu bir Myriad yetimhanesi olan Öğrenim Merkezinde geçirdi.

Hem et hem de ruh biçimindeki insanlar birçok yönden çirkin olabilir. İçi çürümüş. Kötü ve zalim. Ama onlar da katmanlıydı. Çirkinliği geri çek ve bir acı görebilirsin. Başka bir katmanı geri çekin ve onay, sevgi ve kabul için can atan bir çocuk görebilirsiniz.

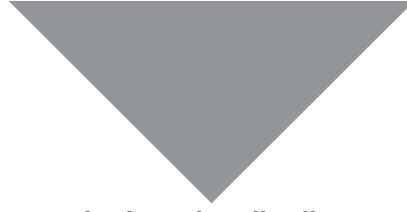
Killian gibi bir çocuk olmuştu. Kocam dünyanın/dünyaların sunabileceği en kötü şeyleri gördü. Onu kollarımda tutmayı, eskiden olduğu çocuğu teselli etmeyi ve dönüştüğü adamı övmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Bakışlarım onu arıyor. Sırt üstü yatıyor, saçlarını çekiyor. O da benim gibi nefes nefese ve terden sırlıklam. Ama mırıldanıyor, "Öldür. Öldürmek. Öldürmek."

Öldür... kimi? Anılarımı mı *görüyor* ?

"Ben buradayım," diyorum ona. "Ben-"

Bir erkek ve bir kadın mağaraya fırtına gibi girerken sözlerimi çalarak kalbim duruyor.

İKİNCİ BÖLÜM

“Hayat, kazandıklarınızla ilgilidir. Sahip olmadığın şeyin tadını çıkaramazsın.”

-Sayısız

On

Davetsiz misafirlerimizin kimliği tıklanır. İki Troikan Generali: Shamus Campbell ve Luciana Rossi. Arkalarında hiç tanışmadığım dört işçi. Toplam altı işgalci.

6: güzelliği ve yüksek idealleri sembolize eder. Altıncı his: ESP. Zodyak'taki altıncı astrolojik işaret: Başak.

Odak! Mağaranın dışında yumuşak bir ayak sesleri yankılanıyor. Daha fazla TL?

Killian güvende değil.

Panik, omurgamın sırtlarına tırmanıyor ve kanım aniden donuyor. Tüm gücümle geriliyorum, çaresizce hareket etmeye çalışıyorum ama vücudum işbirliği yapmayı reddediyor. Kollarımı kaldırmaya yönelik her girişim, omuzlarımı eklemimden dışarı atmakla tehdit ediyor. umurumda değil. Hiçbir şey çabalarımı durduramayacak.

"Öldür öldür." Her komut-arzu?- arasında Killian, yaralı bir hayvan gibi hırlıyor. "Öldürmek!"

Soluk tenli ve sayısız çilli iri, fıçı göğüslü bir kızıl olan Shamus, dikkatimi çekmek için yumruğunu zırhla kaplı göğsüne çarpıyor. Kara gözleri kısılmış, çenesinde bir kas zıplıyor. "Ne yaptınız, Bayan Lockwood? Ve bana *hiçbir şey söyleme*. Aksanı Killian'inkine benziyor.

Güzel kahverengi teni ve ürkütücü gri irisleri olan ince bir esmer olan Luciana, ifadesini dehşete düşürerek benden uzaklaştı. "Sana ne yaptığını anlatacağım. Hepimizi mahvetti."

mahkum...

o haklı mı? O olamaz. Yapamaz.

Killian'a baktım. Yeni kocam saçlarını çekiştiriyor.

En yükseklerin en yükseğinden en düşüğün en düşüğüne düşen umutlar.

"Dışarı," Shamus TL'lere hırılıyor. "Şimdi."

Dört asker de itiraz etmeden mağaradan fırlıyor.

sertleşiyorum. General ihtimalleri eşitledi. İkiye karşı iki. Savaşta tecrübeli bir gazi için aptalca bir hareket. Eğer herhangi bir tanıktan kurtulmadıysa...

Vücudumu bir kalkan olarak kullanmaya istekli olarak, acıyı bastırıyorum - *çırpın*. Omzum *eklemden* çıkıyor. Ya da belki tekrar ortaklaşa. Ciğerlerimden hava fişkırıyor. Buna değer! Sonunda hareket edebiliyorum. Killian'a doğru sürünüyorum, kazandığım her santim, zaten alev alev yanan bir ıstırap ateşine sadece yakıt ekliyor.

Duramıyorum. Hayır, durmayacak. Kararlılık beni yönlendiriyor. Keşke bana kanatlar verseydi.

"Öldürmek. Öldürülmeli." Killian kendi dünyasında kaybolur.

"Kimseyi öldürmeyeceksin, seni sayısız trolün oğlu." Shamus, kılıcın kabzasına dolanmış bir el ile ona doğru ilerliyor.

"Durmak! Şu anda ne dediğini bilmiyor." Sesim zar zor duyuluyor, bakışlarım aşkıma kilitlendi. Çok yakın, henüz çok uzak. Çaresizlik kalbime bir çivi çakıyor.

Başka bir gün, ruhun ve Shell'in önkolunda yerleşik olan iletişimi kullanırdım. Birkaç düğmeye basarak beni Killian'ın yanına götürebilir ve bir yanım onun bir yerine dokunduğu sürece ikimizi de başka bir yere fırlatabilir. Güvenli bir yerde. Bir aptal gibi, Killian'la buluşurken cihazı Troikalı dostlardan saklanmak için devre dışı bıraktım.

Beni öyle ya da böyle bulacaklarını bilmeliydim.

"Dur," diye tekrar ettim, bir santim daha kazansam bile. "Bu bir emirdir." Bir Conduit olarak, Generallerden daha rütbeliyim. Ancak Everlife'a yeni başlayan biri olarak, yüksek rütbem gerçekten çömelme anlamına gelmiyor.

Luciana, "Ona zarar veremeyiz, " *diye homurdandı*. Kolunu uzatarak Shamus'u yolunda durdurur. "Ellerimizi gerçekten bağladınız Bayan Lockwood."

Gölgeler artık aklımda kaymıyor olsa da, tam olarak doğru düşünemiyorum. Sözlerine anlam vermekte zorlanıyorum, sonunda havluyu atıyorum.

"Anlamıyorum."

"Ona bağlandın, değil mi?" Kelimeleri ağzında iğrenç bir tat varmış gibi tükürüyor. "Bu bağ bizi Myriad'ın en sevdiği kasabını kurtarmaya ve sadece iki Conduit'ten biri olan sizin yavaş yavaş deliliğe inişinizi izlemeye zorluyor."

Delilik? Kesinlikle değil. Fakat...

Belki? O gölgeler... Şu anda Izgara'yı tehdit etmiyor olabilirler ama yine de onları *hissedebiliyorum* . Aklımın bir köşesinde saklanan, sallayamadığım soğuk, nemli bir varlık.

Kabul ile birlikte tüm vücut titremeleri gelir.

"Sence Kasap bir Troikanla evlenen ilk Myriadlı mı?" Bir elini beline sarılı Dazer'e koyuyor. Tek atışta, silah bir hedefi sersemletip saatlerce hareketsiz bırakabilir. "Uzun bir süre yaşadım. Ara sıra bir Troikan ve Myriadlı her şeyi riske atmaya ve bağ kurmaya karar verir. Birlik tüm bölgemizi büyük bir riske atıyor, bu yüzden her iki taraf da mümkün olduğunca çabuk ortadan kaldırılıyor, isimleri veri tabanlarımızdan siliniyor."

Gözlerim genişliyor. Söylediği her şeyle ilgileneceğim - umarım. "Sakın beni vurmaya kalkma. Işığımın Troyka vatandaşlarına ulaşmasını engelleyeceksiniz." Hareket edemezsem, yansıtamam.

"Seni vurmayacağım, söz veriyorum." Çenesini kaldırır. "Fazla öngöründe bulunmasanız da, değil mi Bayan Lockwood. Kasap'ın gölgeleri sizi köreltti ve Izgaramıza zarar verme gücüne sahip, *hepimize zarar veriyor* ."

Kesinlikle değil. Evet, gölgeler var. Ama başkalarına zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Savaşmaya devam edeceğim.

Her dövüş kazanılamaz , diye fısıldıyor yeni bir şüphe şeytan.

"Ona Kasap demeyi kes," diyorum. Sakinlik arayarak saymaya başlıyorum. *Bir. İki. Üç. Dört. Beş* . Olimpiyat sembolünde beş halka vardır. Her elde beş parmak, her ayakta beş parmak. *Beş al , ara ver* . Derin nefes al, ver.

"Ama sen..." Luciana'nın göz kapakları aralandı. "Seni ya da B-Mr. Flynn. Birinin başına gelen diğerinin de başına geliyor."

sarsıntı _ Bilgi göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor ve tökezlememe neden oluyor.

Şu anki durumumda, öğrendiklerimi anlamlandırmakta zorlanıyorum. Yani Killian bıçaklanırsa veya vurulursa yaralanırım, ya da tam tersi? İdeal bir gelişme değil, ancak yönetilebilir. Tahammül edemediğim şey, krallığım için tehlike. Masumların acı çekmesine neden olmaktansa binlerce kez ölmeyi tercih ederim.

"Bağın başkaları üzerindeki etkisi konusunda neden uyarılmadım?" İstiyorum.

"Size Myriadlılarla birlikte olmanın tehlikeli olduğu söylendi," diye çıktı Shamus. "Başka bir uyarıya ihtiyacın olmamalıydı. Sadece bir aptal hayatını bir düşmana adayabilir."

Ah . Sözleri, gittiğim her yerde beni takip eden bir utanç çanına eşdeğer.

"Bay Flynn'in kaç Troikan öldürdüğünü unuttun mu?" Luciana yumruklarını kalçalarına sabitliyor. "Yoksa umursamadın mı?"

Oraya gitmeye nasıl cüret eder. "Soğukkanlılıkla değil, savaş sırasında savaştı ve öldürdü. Bir fark var. Ve dürüst olalım. Taş atmaya hakkınız yok. Bahse girerim bir o kadar Myriadlı öldürmüştündür, değil mi?"

Izgara sayesinde, Troyka'da barış gücü olarak kabul edildiğini biliyorum. Myriad ile anlaşmayı reddettiğimde ailemin beni yaşamam için gönderdiği Pryne Asylum'da bir buçuk yıl süren işkenceden sonra, bu barışı sağlamanın bazen tek yolunun bir kılıç olduğunu biliyorum.

Luciana kızarır. Öfkeyle mi... yoksa utançla mı? Belki bir parça gurur bile?

Shamus çenesini çentikliyor. "Conduit'imizin bizi içten dışa mahvetmeye kararlı bir Myriadlı ile bağ kuracak kadar aptal olduğuna inanmak istemiyorum. Bardak yemeyi tercih ederim."

Çift ah. Ona, İnsan *iyi olur demek* , bana doğru cevap gibi gelmiyor. "Bitti. Geri alınamaz." Geri *alınmasını* istemiyorum . "Kalbimizin en iyi çıkarlarına sahip olacağımıza güvenin. İlerlememe izin verin, tam gaz ileri."

hayatın pahasına güvenmiyorum , benimkinden çok daha az." Luciana beni ayağa kaldırdı, sonra beni tutmak için bir kolunu belime doladı.

Öfke içimi kabartıyor ve kaşlarımı çattım. Zayıflığın her türlüşünden nefret ederim, bu yüzden muhtemelen daha ilk andan itibaren Killian'a çekildim. O bir enerji ve hırs selidir. Hiçbir şey onu durduramaz.

Generalin üzerimdeki tutuşu sıklaşıyor. "Yüzyıllar önce, bir arkadaşım bir Myriadlı'ya aşık oldu."

" *Arkadaş derken anneyi* kastediyor ," diye araya giriyor Shamus.

Luciana ona kısa bir bakış atıyor. "Sonuçta ona bağlandı. Troikan Izgarasında gezinmek için bağlarını kullandı. Ve tahmin et ne oldu? Arkadaşlarını içeri aldı. Onların gölgeleri bizim Izgaramıza döküldü. Onları durdurmak için annemi ve onun lekelediği herkesi öldürmem gerekiyordu. *Kirlettikleri* herkes . görmüyor musun? Hepimiz birbirimize *bağlıyız* . Birini etkileyen şey, hepimizi etkileme gücüne sahiptir."

Midem bulanıyor, sadece çabucak yerleşmek için. Eğer - ne zaman - gölgeleri paylaşırsam, bireylerin General gibi direnme ve etkilenmeden kalma seçeneği vardır. Başarısız olsam bile umut var.

"Aşkta dövülmüş bir bağ bir hata olamaz," dedim ona, kararlı bir tonlamayla.

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi, sesi boştu. "Aşk bir duygu değil, bir seçimdir. Bugün kanıtlandığı gibi, duygular bir göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir. Güzel bir yüz için Troika'ya arkanı dönmeyi seçtin."

Bazı yönlerden, o haklı. Aşk bir seçimdir. "O güzel bir yüzden daha fazlası." Çok daha fazlası. "Sonunda Troika'ya *yardım* ediyoruz . Göreceksin. Kötü

Troikalılar gibi iyi Myriadlılar da var. Barış içinde yaşama şansını hak ediyoruz."

"Ölümü hak ediyorlar," diye çıkışıyor Shamus.

"Birinden daha iyi olduğunu düşünüyorsan, hiç kimseden daha iyi olmadığın garanti," diye tersledim.

"Bunun basit bir önyargıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun, küçük kız?" Bana alay ediyor. "Alemde uzun süre yaşamadın. Gördüklerimi görmedim. Yalancıların ve hırsızların ihanetinden sonra ihanete katlanmadı."

"Öldürmek." Killian kendi saçını çekiyor. "Öldür öldür."

Nefes almak aniden biraz daha zorlaşır. Savaşı unut. Şu anda, kocam en önemli şey. Kenarlardan kırılan ses, "Onun nesi var?" diye soruyorum.

"Sadece her şey." Luciana beni biraz sarsıyor. "Avladığım, gözlemlediğim ve öldürdüğüm tüm krallıklar arası çiftler arasında, Myriadlı yarı her zaman ilk başta bağa uyum sağlamakta zorlanıyor. Bizim Işığımız onların gölgelerine zorla saldırırken, onların gölgeleri bizim Işığımızı nazikçe baştan çıkarır. Ancak Troikanlar sonunda zorlu bir savaş veriyor."

Ayaklarımdan buharlaşmadan önce ısı yüzümden, sonra da gövdemden çekiliyor. Gelecekte beni hangi yeni korkular bekliyor?

"Şaşırmış olmalısın." Shamus bana dik dik bakıyor. "Zamanın başlangıcından beri gölgeler süründü ve Işık patladı."

Ne olursa olsun bunun üstesinden geleceğiz. Hayatta kalmaktan fazlasını yapacağız; geliştireceğiz. Daha az inanmak, yenilgiyi kabul etmektir.

"Öldür öldür."

"Bu kadar yeter." Shamus kaşlarını çatarak Killian'a bir kez daha yaklaşıyor.

Luciana'nın tutuşuyla savaşmama rağmen hiçbir yere varamıyorum. "Size durmanızı söylemiştim, General." Ailesi tarafından ardı ardına reddedilen çocuk -sonunda onu evlat edinen çocuk bile- korumam gereken benim. Artık onun ailesiyim. "Killian artık bizden biri. Kaçacak."

"İyi niyet garantili eylem değildir." Shamus, Killian'ı tutmak yerine onun etrafında döner ve beline sabitlenmiş kınından bir hançer çeker. "Ama ben ne yalancı ne de aptalım. Ben sadece çocuğu almayı planlıyorum. Bizimle Troyka'ya gelecek."

İçeride ve dışarıda hareketsiz kalıyorum. "Killian Kanat Perdesi'nden zarar görmeden geçebilir mi?"

Evet, diye tısladı Luciana. "Tebrikler. Kasap'ın aramızda engel olmadan yürümesini sağladın."

"Emin misin?" Killian'ın hayatını riske atmayacağım. Lucian'ın *Kasap* yorumuna da cevap vermeyeceğim. Tekrar olmasın. Bir, protestolarıma inanmayacak. İki, onun güvensizliğinin nedenini anlıyorum. Killian

insanlarımızı öldürdü ve binlerce olmasa da yüzlerce insanı kendi safına aldı. Ama geçmiş geçmiştir. Duygular gibi insanlar da değişir. Sadece zaman onun yanıldığını kanıtlayacaktır.

Başını sallıyor ve "Ben varım. Ne yazık ki."

Rahatlama üzerime çöküyor, havalı ve tatlı. Bir noktada, bu bağlı Myriadlılardan biri sadece Grid'e değil, Troyka'ya girmiş olmalı.

"Bay Flynn'i güvende tutacağız" diyor Shamus, "ve sen Dirilt General Orion'a oy vereceksin."

Bu ince örtülü bir tehdit, bundan eminim. Bu yılın düşmüş askerlerinden hangisinin ölümden dirileceğini seçmem gerekiyor. "Neden Levi değil de Orion?"

"Nedenlerimiz önemli değil." Luciana tutuşunu esnetiyor. "Pazarlık pazarlıktır."

Aynen öyle. "Asla hafife bir pazarlığa girmem. *Herhangi bir* pazarlık. Tüm giriş ve çıkışları öğrenene kadar şartları asla kabul etmem."

Hala Killian'ı silahsızlandırma sürecinde olan Shamus, çömelir ve bileğine taktığı tabancayı yakalar. Hızlı bir kapma ve kapma. İç ve dış. "Orion, Troika'yı ilk sıraya koyacak. Nothing Else Matters."

Yanlış. Başka bir şey çok önemli. *Tüm* insanları ilk sıraya koyacak birine ihtiyacımız var . Ama şu anda bu gerçeği dile getirmiyorum. "Daha iyi bir yarın için vizyonumu paylaşan kişiye oy vereceğim." Şimdiye kadar seçeneklerimi Archer, Meredith ve Levi'ye indirdiğimi düşünüyorum. *Üzgünüm, Elizabeth.*

Ama baskı yok, değil mi?

Killian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ayağa tökezledi ve bizden uzaklaştı, şakağına bir yumruk atmadan önce başını iki yana salladı. Ardından, yıldırım hızıyla hareket ederek, Shamus'un ıskaladığı gizli bir hançeri avuç içine aldı ve bana doğrulttu.

"Yaşıyorsun," diye hırladı ve aksanı gitti.

Neredeyse umutsuzluğa kapılıyorum. Artık ağzından çıkan her kelime, çeliği kesecek kadar keskin bir kenarla geliyor.

Sorun şu ki, kalbim çelikten değil, ipeğe benzer bir şeyden yapılmış. Böyle devam ederse, organ parçalanacak ve beni ham ve savunmasız bırakacak.

"Aksanına ne oldu?" Soruyorum. Onu tanıyorum. Sadece birini belli bir mesafeden uzak tutmak istediğinde saklıyor.

"Neden yaşıyorsun?" Ben konuşmamışım gibi devam ediyor. "Ölmen gerekiyordu."

gerekiyordu ? Başından beri bağla beni öldürmeyi mi planladı?

Evet. rendelenmiş.

Anlamı konusunda yanılmış olmalıyım. Killian'ım asla böyle bir şey yapmaz. Hiçbir zaman! Bana olan sevgisi gerçektir. Burada bir şeyler çok yanlış.

Delilik...

Shamus bana bir bakış attığında titriyorum: *Sana söyledim.*

Benim parçalanmamı bekliyor, değil mi? Kararlı bir şekilde çenemi kaldırdım ve tamamen Killian'a odaklandım. Bunu atlatacağız. Yapmalıyız. "Şu anda hissettiğin şey-"

"Kapa çeneni. Sus artık. Sen... yapamam..." Şiddetle başını salladı, sonra hançerin kabzasını bir, iki kez şakağına vurdu; acı şakaklarımdan geçiyor ve irkildim. "Seni öldüreceğim."

Beş dakika önce, bensiz nefes alamıyormuş gibi beni öptü. Şimdi benden nefret ediyor ve ölmemi mi istiyor?

Hala yanılıyor musun, Lockwood?

Elbette. Hayat bu kadar acımasız olamaz.

Kimi kandırıyorum? Hayat çok daha acımasız olabilir.

Seni hatırlamıyor, dedi Luciana ve içini çekti. "Asla yapmazlar."

Hayır hayır. Killian beni *asla* unutmaz. Ama tamam, onun haklı olduğunu söyle. Bilgi Güçtür. Daha fazla öğrenmeye ihtiyacım var. "Beni *hiç* hatırlayacak mı?" Boğazımda büyüyen dikenli yumruyu yuttum. "Daha sonra onu unutacak mıyım?"

"Bilmiyorum." Şimdi omuz silkiyor ve umursamadığı açık. "Hiçbir çiftin birlikte birkaç haftadan fazla hayatta kalmamasını sağlamalıydık."

Anlamı ne? Çiftleri mi öldürdü?

Ah, sıfır. Aynen öyle yaptı.

Bir ağız dolusu havayı içime çekiyorum ama ciğerlerim nefes almayı reddederek daralıyor. Bir Conduit olmasaydım, beni de öldürürdü. Bu kadarını zaten açıklamıştı.

Midem bulanıyor, Killian'ın kısılmış bakışlarıyla karşılaştım. "Beni hatırla. Lütfen." *Bana yardım et. Bunu kendi başıma yapabileceğimden emin değilim.*

"Seni öldürürüm" diyor ve kaşlarını çatıyor. "Ama seni öldürmek istemiyorum."

Bunun için İlk Kral'a teşekkür ederim . Killian'ım hâlâ içeride. "Bununla savaş," diyorum, bana güç veren rahatlatma. "Benim için savaş. Bizim için." Davamız için. Yapacak çok şey var.

"Bir hedef için savaşmak mı?" Sanki sadece bir düşman değil, *aptal bir düşmanmışım gibi benimle alay ediyor .*

Beklemek. Beni hedef olarak mı gördü? Beni gerçekten hatırlamıyor.

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum, her sinir ucu yıprandı. Bu bağın bizi birbirimize yaklaştırması gerekiyordu, ayırması değil.

"Beni seviyorsun" diyorum.

"Yanılıyorsun. Bir Troikan'a düşmekten daha iyisini biliyorum."

Ama bir Myriadlı'ya aşık olmaktan daha iyisini bilmiyorum. "İyi. Bana olan sevginize güvenmeyecekseniz, en azından bizim kararlılığımıza güvenin..."
Argh! Yine, dikkatli bir şekilde ilerlemeliyim. Diğerleri Myriad ve Many Ends'i işgal etme planımızı öğrenirse, engeller dikebilirler.

Zaten çok fazla engel var.

Anlaması için dua ediyorum, okuyorum,

Bana güvenemezsin.

söylediğimde yalan söylüyorum

"Bugün, yarın, sonsuza kadar, seni ilk sıraya koyacağım."

Ve

"Sen benim herşeyimsin."

İtiraf ederim

Tereddüt etmeden

Gitmene izin vereceğim.

Söylediğimde dudaklarımdan tatlı yalanlar çıktığını bilmelisin

"Bunun üstesinden geleceğiz."

Dinlemek. Şimdi beni dinle.

seni seviyorum değil.

Buna asla ama asla inanma

Seni seviyorum.

Zor zamanlarda sayılarla oynarım evet. Ben de şiirler yazıyorum. Bu, her hikayenin iki tarafı olduğunu kanıtlayarak tersine çevrilebilir. İyiye karşı kötü. Aydınlığa karşı karanlık. Kutsamaya karşı kutsama. Generaller ve diğer herkes Killian'dan nefret ettiğimi ve bir tür Troikan ajandası üzerinde çalıştığımı varsaysın, ama *lütfe, lütfe, lütfe Killian'ın gerçeği anlamasına izin verin.*

O yapmaz. Hançerinin ucu tenime battığında ve boğazımdan bir Cankurtaran boncuğu süzüldüğünde anlamadığını biliyorum. Aynı zamanda tıslıyor, benzer bir yaralanmaya katlanmak zorunda kalıyor.

En azından hafıza kaybına rağmen aramızdaki bağ bozulmadan kaldı.

"Allemler arası çiftler her zaman birbirlerine düşman olurlar." Şam iç çeker.
"İkinizin *hemen* daha uzun süre dayanmasını bekliyordum."

Killian'a ihanet etmektense ölmeyi tercih ederim. Ne yazık ki kocam şu anda aynı hissetmiyor.

"Kızla bu mağaradan çıkacağım," diyor Killian, "ve ikiniz de..."

Vızıldamak!

Gök mavisi bir parıltı onu mızrakladı ve homurdandı. Sersemlemiş, artık hareket edemiyor. Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum - ve başarısız oluyorum. *Sıfır!* Ben de bayıldım.

Luciana'ya ateş püskürüyorum.

Sözümü tuttum, dedi pişmanlık duymadan. "Seni ben vurmadım. Kasap'ı vurdum."

anlambilim.

Kırılan hayaller ve vaatlerle midem bulanmaya başlıyor. Killian ve ben, artık birbirimize bağlıyız. Troika artık uğraşmaya değmediğime karar verirse ikimizi de tek bir darbeye alt edebilirler. Myriad'da da öyle. Birini öldür, diğerini öldür.

Ölmek istemiyorum ama sonumdan korkmuyorum. Beni korkutan ne? Killian'ın sonu düşüncesi. Her zaman reddedildiği hayatı yaşama şansına sahip olmasını istiyorum.

Luciana, Shamus'a "Çocuğu Troika'daki güvenli bir eve götürün" diyor. "Kimseye nerede olduğunu söyleme, hele Bayan Lockwood."

Ne? Hayır. Killian Troika'dayken ve kesinlikle benden nefret ederken ondan ayrı kalmayacağım. Ayrılırsak, bu nefret iltihaplanıp büyüyebilir. Birlikte, beni sevmesinin tüm nedenlerini ona hatırlatabilirim.

"Durumu düzeltme arzuna ne oldu, ha?" Shamus ona sorar. "Peki ya oy?"

Gri gözleri beni kıstı. "Sevdiği kişinin yerini öğrenmek isterse, Orion'a oy verir."

Sen benimle dalga mı geçiyorsun? *Generaller* tarafından *şantaj* mı yapılıyor? Sevgi ve onurun ödüllendirilmesi gerekir; intikam ve aldatma asla geçerli bir seçenek olmamalı.

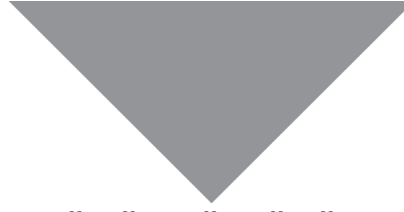
Başka bir yol daha var, Izgara boyunca bir ses fısıldıyor. Daha önce hiç duymadığım bir ses ama yine de kendi sesimi tanıyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi, ama iyi olamayacak kadar karanlık.

Ses çok derinlerden geliyor içimden. Artık gölgelere batmış bir yer. Varlığından haberdar olmadığım bir yer... benim en kötü yanımdır. Orada öfke, nefret ve uğraştığımı düşündüğüm binlerce şey buluyorum.

Gölgelerin Killian'dan gelmediğini anlıyorum. Benden geldiler. Yıllardır saklanıyorlar, saldırmayı bekliyorlar. Hazır.

Buna rağmen kendimi yanıtlarken buluyorum. *Söyle bana.*

Onu ödet. Hepsini ödet.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bir aptal, saygı duyduğu zincirlerden kurtaramazsınız."

—Troyka

Killian

Ağrı. Sıcaklık. Tükettim! Alevler beni tepeden tırnağa sarıyor. Derim kemiklerimden erirse, çılgılık atacağım ve lanet edeceğim ve muhtemelen merhamet dileyeceğim, ama şaşırmayacağım.

Direnmeyebilir bile.

Bir parçam ölmeye hazır. Ölüm bir kurtuluş olacak. Fused'ı başka biriyle uyandıracağım. İki bir olacak. Ama diğer yanı *şimdi* yaşamak için savaşıyor. Düşman burada. İki Troikan Generali ölmemi istiyor. Onlara iyilik yapmayacağım. Sadece hayatta kalmayacağım; geliyeceğim.

Aldığım her nefes için savaşıırken, Generaller kendi aralarında konuşuyorlar.

Dişi: "Geçmişte gözlemlediğim kadarıyla, kendisinin en kötü versiyonuna dönecek. Karanlık dürtüleriyle ne kadar çok savaşırsa, o kadar iyi olacak... ama *kız* bozulmaya başlayacak."

Erkek: "Temelde, her iki şekilde de berbatlar. Biz de öyleyiz."

Cevapları arayarak içeriye odaklanıyorum. Neredeyim? Bu haldeyken buraya nasıl geldim? Ben boş bir sayfayım ve cevaplar benden kaçıyor. Duygular olmaz. Sanki aylardır kaynamış gibi, artık var olmayan bir baraj tarafından tutulmuş gibi bir sefalet, keder ve keder dalgası yükseliyor.

Öfke tufana katılıyor ve göğsümde asit yağmurunun kıvılcımını çıkarıyor. Kendime değil de kime güvenebilirim? Anılarıma ihtiyacım var.

General daha önce ne dedi? *Sayısızlar her zaman bağa uyum sağlamakta zorlanırlar. Bizim Işığımız onların gölgelerine zorla saldırırken, onların gölgeleri bizim Işığımızı nazikçe baştan çıkarır. Ancak Troikanlar sonunda zorlu bir savaş verirler.*

Bağlamak?

Gerçek yada yalan?

Işık ışınları kafatasımın içinden geçerek parlıyor, çok parlak bir şekilde parlıyor. Buna karşılık, gölgeler beni korumak için düşüncelerimde, anılarımda ve hatta Izgarada dolanır ve sicim yapar. Belki, belki değil. Her iki durumda da, bu gölgeler beni tam anlamıyla karanlıkta tutuyor.

Beni benim olandan mı uzaklaştırdın? Kanlı öl.

Öldürmek. Öldürmek! Gölgelerden bir talep. Işığı öldür, kızı öldür.

Bir yanımda isyan ediyor. ***Işığı kucakla, kıza güven.***

Şu anda güvendiğim sadece üç kişi var. Ben kendim ve ben.

Genellikle herhangi bir aydınlatma ipucundan kaçınıyorum. Işıktaki yıkım bekliyor. Karanlıkta, hoşgörü oyununun adıdır. Bugün en parlak ışıklara doğru koşuyorum, anılarımdaki gölgeleri kovalamaya kararlıyım. Umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler. Farklı bir şey elde etmek için farklı bir şey yapmalısınız.

Gölgeler dağılır. Hepsi değil, yakın bile değil, ama yeterli. Bilgi ortaya çıkıyor. Benim bir adım var: Killian Flynn. Bir meslek — İşçi. Bir hedef — kralımı memnun etmek. Bir amaç - ne pahasına olursa olsun annemi kurtarmak.

Öfke ısınır, hızla öfkeye dönüşür. O öfke damarlarımda hızla dolaşıyor, kaslarım kemiklerimde dolgunlaşıyor ve sıkılaşıyor gibi. Cildim gergin, dikişleri yırtmakla tehdit ediyor. Nasıl kendim hakkında daha fazla şey bilmem? Bilgi neden...yanlış görünüyor?

143, 10 sayıları var ve neden orada oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Zihinsel Windex ile başka neler silindi?

Daha fazlasını bilmem gerekiyor. Herşey. Cehalet mutluluk verici değil, tehlikelidir.

Işığı kucaklayın.

Sözcükler Izgara boyunca sürükleniyor, benim tarafımdan mı konuşuluyor? Zaten benim daha yumuşak, daha nazik bir versiyonum. Kafa karışıklığı beni rahatsız ediyor ve kaslarım çatılıyor. Sadece bir Troikan, onu söndürmek için savaşmaktansa Işığı kucaklamamı önerebilir, ama ben Troikan değilim. Ancak, üyeliğim şu anda önemli değil. itaat ederim.

Risk karşılığını verir, yeni gerçekler kristalleşir.

Yetim kaldığımda, şimdiye kadar doğmuş en iyi ML oldum - doğruysa övünmek değil. Kimsenin ulaşamayacağı ruhlar kazandım. Buz kraliçeleri, narsistler, zarar görmüşler.

Nedense kadınlar benim tarafımdan baştan çıkarılmaktan hoşlanıyor. baştan çıkarmayı severim Bana bir meydan okuma ver, beni mükemmel izle.

Son görevlerimden biri, hasarlı olanlardan biri olan Tenley Lockwood'du. Onun istasyonu için kullanılır, ailesi tarafından reddedilir. Bir akıl hastanesine kapatılmış ve taciz edilmiş.

Onu kazanamamalıyım. BEN-

Gergin ol. Ben hatırlıyorum. *başarısız* oldum . Bayan Lockwood, Troyka ile bir anlaşma yaptı, beni terk etti ve Archer Prince ile birlikte olmayı seçti.

Sefalet, keder, keder - şimdi nereden geldiklerini biliyorum.

Asla yeterince iyi değil...

Onu öldürmek!

Rahat olmak. Karanlığa diren.

Kafamın içindeki koro çıldırtıcı. Sürekli bir çekişme. Şimdi, en azından, Bayan Lockwood kollarımın arasına sıkıştı. Beklemek. Bayan Lockwood kollarımın arasına mı sıkıştı? Gerçek kız, Shell'i değil. Ten tene dokunuyoruz ve acı yok.

Nasıl ağrı yok? O Troikan. Düşman. Ben Myriadian'ım.

Belki birbirimize *bağlıyız* ...

Sırtı göğsüme bastırılmış, başı yana bükük, gözleri bana bakıyor. Süsenlerinde *gölgeler* dans ediyor mu ?

Eğer gerçekten birbirimize bağlı olsaydık, kılıcımı onun boğazına dayıyor olmazdım. Bir parçam onu öldürmek istemezdi.

Bir yanım onu gerçekten öldürmek istiyor.

Diğer yanım... sadece düz onu istiyor. Sert olduğum yerde yumuşak, kusurlu olduğum yerde mükemmel ve güzelliği nefesimi kesiyor. Gök mavisi saçlar, zarif ve aldatıcı bir şekilde narin bir yüzün etrafında dolaşıyor. Sert bir burnu, meleksi elmacık kemikleri ve inatçı bir çenesi var. Dudakları olgun bir elma gibi gür ve öpülesi - yalanabilir. Tadı nasıl?

Dikkatimi gözlerine dönmeye zorluyorum. Gölge gitti. Belki de mağlup. Onları hayal etmediğim sürece?

Şu anda? Herşey mümkün.

Düşüncelerimin izini kaybetmek ... Umurumda değil ... Gözlerinin biri mavi biri yeşil ama ikisi de aşkla ıslı ıslı. Hiçbir zaman bana yöneltilmiş bir duygu. *Enfes* . _

Bir sancı... *bir şey* göğsümü yakıyor, beni damgalıyor. Beni derinden etkiliyor. Öfke, belki. Ya da tahriş. *Daha* derin bir çekim ve daha keskin bir farkındalık değil. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz ve onun ya da kimsenin aksini düşünmesine izin vermeyeceğim. Ancak öfke ve tahriş, yanığın yoğunluğunu ya da buna eşlik eden *özlem ağrısını* *açıklayamaz* .

olamaz . Bir kodla yaşıyorum: Hiçbir şey isteme, hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Kızdan başka yöne bakıyorum ve nihayet, daha rahat nefes almaya başlıyorum.

Duygusal mesafeyi korumalıdır . Sadece birkaç dakika önce, dedi, Bana güvenemezsin. seni seviyorum değil.

Ama... neden beni sadakatsizliği konusunda uyarsın ki? Bana gözü dönmüş gibi geliyor ama aptal değil.

İri, kızıl saçlı erkek düşüncelerimi bölerek, "Şantajın çözüm olmadığını bilsem de Luciana," dedi. Sesi artık temperli değil.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" esmer talep ediyor.

Bir ara. Bir iç çekiş. "Hayır, ama Bayan Lockwood oyunu verdikten sonra ne olacak?"

"Emin değilim. Anlayacağız."

Artık kıza kapılmadım, Generallere bakıyorum. Tüm ML'ler *tüm* Troikan Generallerini tanımayı öğrendiği için kimlikleri tıklanır . Shamus, Troyka tarihindeki en güçlü, en kana susamış TL ordusuna liderlik ediyor. Luciana ve ekibi, krallığın içindeki barışı korumakla görevlidir.

İşinde pek iyi değilsin, ha, Luce?

Her generalin başında bir bedel vardır. Birini öldürün ve harcayabileceğinizden daha fazla kredi kazanın. Krediler—Sayısız para. Her iki Generali de öldürürseniz, Kuzgunlar Prensi Ambrosine'nin sonsuz saygısını kazanırsınız. Benim Secondking ve kahramanım. Gücü efsanedir. Onun gücü, eşsiz. Karanlığı kullanmaz; o *karanlık* .

Şansım varken Troykalılara saldırmalıydım. Bunun yerine aptal rolü yaptım ve Tenley'e odaklandım.

Ben de seni seviyorum.

Sesi kafamda yankılanıyor, sanki bir anı gölgelerden kurtulmuş gibi. Sözler sadece bir beyan değil, aynı zamanda beyanıma bir cevap mı ? İçimde bir huzursuzluk hayaleti.

Aşkın bir yanılsama olduğuna inandığım halde, bir keresinde ona onu sevdiğimi söylemiş miydim?

Her zaman ilk uzaklaşan siz olun .

Belki de ona yalan söyledim. Çekirdeğine kadar çürüdüm ve bu tür hilelerin üstünde değilim. Ama neden hatırlayamıyorum? Ve neden bu kadar zahmete girme zahmetine girsin ki? Bugün yaşamasına izin verdiğin düşman, yarın seni arkandan bıçaklayandır. Bunu kanıtlayacak yara izlerim var.

Öldürmek!

Güven.

Göğsümde bir hırıltı titreşiyor. Kafamın içindeki halat çekmenin bitmesi gerekiyor. Şimdi!

Gözlerimi kapatıp Izgara'yı arıyorum - üşüyorum. Aklımın bir köşesinde ondan yayılan küçük bir Işık filizi var... Bu kız çoğundan daha tehlikeli.

Işık bizi birbirimize bağlar, aramızda bir köprü oluşturur. Bir zamanlar Myriad ile Troyka arasında bir köprü uzanıyordu.

O zaman gerçekten birbirimize bağlıyız. Üzerimde güç vererek, isteyerek Everlife'ımı ona adadım. Neden? Niye? Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Ve neden hedeflerimden biri isteyerek *benimle evlensin ki* ? Neden beni seviyormuş gibi davranıyorsun?

Beni kontrol etmeyi düşünmediği sürece, elimin öldürücü bir darbe indirmesini engellemedi mi? Generalin dediği gibi, kendime zarar vermeden ona zarar veremem.

Öfke geri döner, iki katına çıkar. *Kontrol altında olmayacağım!*

Öldür öldür öldür.

Gölgeler yeni bir amaçla kıvranıyor, keskin acılar içimden fışkırıyor... sonra içimden sızıyor ve beni kıza bağlayan köprüye damlıyor. İstirap yüz hatlarını çarpıtıyor, teninin rengi soluyor. Ona onarılamaz bir şekilde zarar verdiğem, ben...

Hiç bir şey. O iyi. Olmalı. Onun Işığı bana zarar vermedi.

Bu bağın bizi hem Troikan hem de Myriadlı yapması mümkün mü ?

- *Killian! Beni hatırla. Lütfen.* -

İçimde yeni bir ses fısıldıyor. *Onun* sesi. Bayan Lockwood. Tenley. Bu bir hatıra değil. Ben varlığımın her lifi ile biliyorum. Bir şekilde kafamın içinde konuşuyor ve her kelime yeni bir Işık kıvılcımını ateşliyor.

Gölgeler daha hızlı kıvranıyor, Grid'ime saldırıyor. Şakaklarıma keskin ağrılar saplanıyor.

Onunla Myriadlı bir kardeş gibi konuşarak, beni en çok rahatsız eden soruyu Izgara boyunca ileri sürmeye çalışıyorum.— Benim gazabımdan *kendinizi korumak için mi evlendiniz?* -

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.— *Şaka mı yapıyorsun? Kendimi senin gazabından korumak mı? Seni kırmak istemem asker ama ben senden daha güçlüyüm. Seni sevdiğim için seninle evlendim.* -

İşe yaradı! Beni duydu ve cevap verdi. Benden daha güçlü olduğunu düşünmesi... İç çekiyorum. Sözde aşkına gelince... Yutkunuyorum.

Bana karşı sözde hislerini dile getirmeyi bırakmalı. Onlar önemli değil . O önemli değil .

Shamus, Luciana'ya bakar, açıkça diğer General'e olan duygularını gizlemeye çalışır ve başarısız olur. "Tamam. Bunu senin yolunla yapacağız, Ana."

O hoşnutsuzlukla tıslıyor. "Bana tekrar Ana de. Ne olduğunu görün."

Zihinsel not: *Luciana Rossi'nin bir öfkesi var.*

Öfkeler istismar edilebilir.

"Ne, elbiselerimi yırtmaya mı başlayacaksın? Uyarı için teşekkürler."

Shamus ortadan kayboldu, sadece arkamda yeniden ortaya çıktı.

Kollarımı arkamdan zorlayıp sonra bileklerimi bir...ateş bandıyla bağlarken karşı koyamasam da onu hissedebiliyorum. Vücudumdaki her kası zorlasam da Dazer'in etkileri çok güçlü.

Hayır, dedi Luciana, bağırsaklarını parçalamaya başlayacağım.

Shamus burnunu çekip boynumdan küçük bir ambrosia şişesi çıkardı ve cebine koydu. "Bay. Flynn'in iletişimi devre dışı ve iyileşmesinin bir yolu yok." Sert elini omzuma koydu ve Tenley'le olan bağlantıma rağmen, gömleğimin yanından her zamanki kadar güçlü olmayan ama yine de göze çarpan bir soğuk esintisi sızdı.

Hareket kabiliyeti için mücadele eden Tenley'den gerginlik yükselir. Benim gibi, o da hızlı bir yere varamaz.

Bir yanım onu arkamdan itmek istiyor - onu **hayatım pahasına koruyacak.**

Aptal! Diğer yanım hala onu öldürmek istiyor. Bu üzgün durumda olmamın sebebi o.

Evet. Onu öldürmek. öldür . Nihayet!

Güven.

Kapa çeneni, ikiniz de. Veya ben. Her neyse! Bir düşüneyim.

Zaman yok. Bir an mağaradayız, sonra kristal bir köprü'nün üzerinde duruyoruz, önümüzde kıpkırmızı bir şelale. Yakut jeotları, topaz, jasper ve beril ile serpiştirilmiş katmanlı tortu duvarlarının üzerinde yükselen serin sis dalgaları; taşlar birlikte çok renkli kanatların yanılsamasını yaratır.

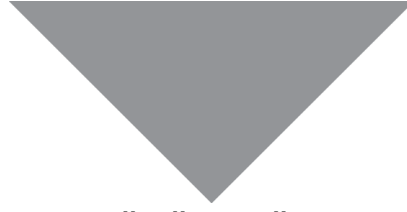
Kötü şöhretli Kanatların Peçesi. Troika'nın tek girişi.

Alınmda boncuk boncuk terler çıkıyor. Binlerce insan daha önce sadece yanarak ölmek için sulara girmeye çalıştı. Hiç kimse hayatta kalmadı.

Generaller yalan söylemedikçe Tenley'e olan bağım beni koruyacak.

Tüm Troyka, Generallerin yanıldığına dua etmeli. Sonuçlarına katlanmadan, hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir koyun sürüsüne bir kurda eşlik edemezsiniz.

Luciana'nın dediği gibi, krallığı içten dışa yok edebilirim. Ve yapacağım.

BÖLÜM DÖRT

"Başkalarının koyduğu kurallar zincirlerdir. Kendini yönet."

-Sayısız

On

Shamus Killian'ı Kanatların Peçesinden geçirirken protesto, kavga, *bir şey , hiçbir şey yapamıyorum*. Onun -kocam- peşinden koşmak için umutsuz bir ihtiyaç beni bombalıyor, ama Dazer-donmuş bacaklarım işbirliği yapmayı reddediyor.

Onu gözümün önünden ayıramam. Troika'nın içinde bir hedef olacak. Ben onun tek kalkanı olacağım.

"Bize yardım etmezseniz," diyor General Luciana, "Myriadian'ınızı bir daha görmeyeceksiniz."

Hayır. Kabul edilemez. Yine de, sözleri istenen etkiye sahip. Panik, omurgamı bir buz bloğuna ve uzuvlarımı buz sarkıtlarına çeviriyor gibi görünüyor.

Duygular geçicidir, hatırladın mı? Değişkendirler; Luciana bu konuda haklıydı. Zihnim ve bedenim belli bir şekilde hissediyor diye, bu duygunun kalbime de girmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmez.

Kontrol edebileceğim tek şeye odaklanıyorum: iradem. pes etmeyeceğim. Bunun olmasını engelleyememiş olabilirim ama savaşmaya devam edeceğim.

Başarısız: Öğrenmede İlk Deneme. Her zaman tekrar deneyin.

Bir dünyayı kurtaramıyorsan, bir şehri kurtar. Bir şehri kurtaramıyorsanız, bir blok kaydedin. Bir bloğu kaydedemezseniz, bir aileyi kaydedin. Bir aileyi kurtaramıyorsan, bir kişiyi kurtar. Bir seferde bir kişi ve sorun.

Luciana'yı ve planını unut. Oylamayı unut. Bugün, uzaktan da olsa Killian'ı korumak için elimden geleni yapacağım.

Akıl hocam Levi bir keresinde bana her sorunun üstesinden gelmenin anahtarının bileğime dövme yaptırdığını söylemişti. Ülkeme sadakat, gerçeğe tutku, herkes için özgürlük.

At... Hala ne anlama geldiğini bilmiyorum. Atlara binilebilir, yarışılabilir. Kargo çekebilirler. Güçlüdürler, bazen inatçıdırlar.

Bu bana şimdi nasıl yardımcı olur?

Özgürlük: Dazer'in etkileri zamanla ya da biri bana man beslediğinde yıpranacak.

Gerçek: Killian'ı aramızdaki bağ sayesinde bulabilirim. Hiç kimse, hatta bir General bile beni ondan alıkoyamaz.

Sadakat: gerçek sadakat sevgiden kaynaklanır ve sevgi güçlendirir.

Sevilen birini sevmek kolaydır. Bir düşmanı sevmek, gerçek savaşın yattığı yerdir. Kendimi Luciana'ya aşık olmaya ikna edebilirsem, belki durdurulamaz olacağım.

Hâlâ bile, ona dik dik bakarken içimde öfke çatırdadı. Bir yanım, Pryne'e geri dönmüş gibi hissediyorum, zalim bir diktatörün parmağı altında. Çok fazla şey ters gitti. Erkek arkadaşım/kocam/her neyse onu unuttum. İki general tarafından şantaj yapıldı ve kafamın içindeki bir ses tarafından kışkırtıldım.

En azından ses - *benim* sesim - sessizleşti. Killian'a bakarken, bir güç şimşegi bana çarptı. En kötü yanımı Izgara'daki bir odaya kilitlemeyi başardım.

Görmek? Aşk güçlendirir.

"Bizim sıramız." Luciana bir kolunu belime sardı ve beni bir mankenmişim gibi öne doğru sürükledi.

Çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır çıtır

Genelde dertlerim kıpkırmızı su spreyi altında erir. Bugün deneyimliyorum...hiçbir şey. Herhangi bir değişiklik yok. Neden? Niye?

İleride, tek bir inciden oyulmuş devasa bir kemerin tozları parıldayan bir sisle kaplanıyor. Üstte ve her iki tarafta toplam üç tane olmak üzere bir Troikan sembolü kazınmıştır.

Üç, mükemmellik sayısı olarak kabul edilir. Ruh, ruh ve beden. Baba, anne, çocuk. Her şeyi bilme, her yerde bulunma ve her şeye gücü yetme. Sadakat, tutku, özgürlük.

Biri tesadüf olabilir, ikisi tesadüf olabilir, ancak üçü kanıttır.

Dün, hiçbir koruma duvarda devriye gezmedi. Bugün, farklı hayvanlar bir uçtan diğer uca sinsice dolaşıyorlar. Sayamayacağım kadar çok. Köpekler, kediler, kurtlar, hatta aslanlar, kaplanlar ve ayılar, aman tanrım.

Mucizeler mucizesi, kimse savaşmıyor.

Bakışlarım bir köpeğe takıldı - pit bull? - ve aramızdaki enerji kavisleri. Nefesim kesildi, şaşırdım. O da enerjiyi hissetmeli. Bana göz kırıyor, inanmıyormuş gibi başını sallıyor, sonra gülümsüyor.

Gülümsüyor mu? Ama neden?

Yüz kilodan fazla olmalı. Kürkü beyaz ve kahverengi, keçeleşmiş ve kirle toplanmış. Onu aşırı vahşi görünmekten kurtaran ciddi bir alttan ısırması var. Aslında, onu düpedüz sevimli kılıyor. Kulaklarından biri kayıp—ısırıldı mı?

Göğsüm şefkatle sıkışıyor. Ruhlar yenilenir. Köpekler mi?

Everlife'da hayvanlar konuşabilir. Belki ona sorarım. Daha sonra.

Luciana, "Daha önce, Eron her Troyka vatandaşının dört ayaklı bir koruyucuyla eşleştirilmesine karar verdi" diyor. "Çoğumuzun yaptığı gibi, vasinizi görevden almayı seçebilirsiniz. Bunların reddedilenler olduğuna inanıyorum."

Gözlerim cevabımı parlatıyor: *Sana tavsiyene uyacağımı düşündüren nedir?*

Tavri sinirlerimi alt üst ediyor. Bu "red"ler, düşünceleri, duyguları, umutları ve hayalleri olan canlılardır. Koruyucuma değer vereceğim, çok teşekkür ederim. Killian'la bağ kurduktan sonra hâlâ bir tane almama izin verilirse, evet.

Umarım. Çocukken evcil hayvanım yoktu ama bir tane istiyordum. Bir köpek, kedi, kuş, balık. Herhangi bir tercihim yoktu, sadece bir yoldaşın özlemini çekiyordum.

Bakışlarım büyük, kahverengi-beyaz köpeğe döndü. Belki o benim...

Hayır, gitti.

Hayal kırıklığı başlıyor. Dikkatimi hayvanları geçip şehrin kalbine gitmeye zorlarken, tufana hüznün katılıyor. Bu. Bu savaşın bedeli. ML orduları dış sınırlarımızı işgal etti. Aynı zamanda, Myriad casusları - Myriad'a sadık kalırken Troyka ile antlaşma yapmış olan insanlar - şehirlerimizin içinde bombalar patlattı. Henüz iyileşmedik. Bir zamanlar hareketli metropolümüz artık bir moloz yığını.

Bir zamanlar herhangi bir Disney prensesinin kışkırdığı bir avuç kristal kale kaldı. Woodland evler ağaçların tabanından uzanır. Çökmeyenler, yani. Bir zamanlar sayısız krom ve cam bina olmasına rağmen, sadece üç tanesi ayakta kalmış; herhangi bir... saniyede başka bir gezegene uçmaya hazır görünüyorlar. Enkazın ortasından aynı anda hem güzel hem de trajik bir bakır yapı yükseliyor.

Killian ve Shamus'u arıyorum ama hiçbir yerde yoklar.

çatırtı.

Şimşek kızıl gökyüzünü mızraklar ve rengarenk çiçek yaprakları yağmur yağar. Şelale tüm alanı çevreler ve bir bahçenin tepede büyümesine izin verir.

Endişelenme, dedi Luciana. "Shamus bana mesaj attı. Kasabınız yaşıyor."
Yaşıyor ama iyi değil mi?

ÇATLAK.

Killian nerede tutuluyor? Diyar yedi şehre ayrılmıştır. Tapınaklar Tapınağı, Restorasyon Hamamları, Bilgelik Müzesi, Sırlar Evi, Mübadele Bahçesi, eğitim aldığım Kudret Kulesi ve yaşadığım Yeni Başkent.

Her şehir yüz binlerce kilometrekarelik bir alanı kaplasa da, Kapılar ve Merdiven Boşlukları Saniyeler içinde birinden diğerine Işık hızında seyahat etmemize izin veriyor. Kapılar bizi bir şehirden diğerine götürürken, Merdiven boşlukları bizi herhangi bir şehrin farklı bölgelerine götürür.

"Sen ve ben, biraz sohbet edeceğiz." Luciana ağzımı açıp bir şişe mannayı boğazımdan aşağı dökerek beni şok etti. "İyi bir kız olacaksın, değil mi?"

Tatlılık dilimi kaplıyor ve aniden kaslarım gevşeyerek harekete izin veriyor.

Killian da özgür mü?

Umalım. "Üzgünüm," dedim Luciana'ya, "ama sanırım bugün kötü bir kız olacağım." Bundan daha fazla uyarı vermeden, yumruğumu yüzüne vurarak vurdum.

Kilitlediğimi sandığım karanlık yanım kaçtı.

General tökezler ama çabucak kendine döner. Ağzının kenarından bir Cankurtaran boncuğu süzülürken gözleri kısıldı. "Beni incitmek amacınıza yardımcı olmaz Bayan Lockwood."

"Hayır, ama bu beni daha iyi hissettirecek. Killian'ın hayatını tehdit ettin. General Orion'a oy vermem için bana şantaj yapmayı umuyorsun. Aldığını hak ediyorsun."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Sevdiğimiz insanlar için yapmamız gerekeni yaparız."

"Aynen öyle," diyorum ve ona doğru yürüyorum. Yani o daha yaşlı ve daha fazla eğitim aldı ve ben hala bağımın etkileriyle savaşıyorum. Ne olmuş. umurumda değil. Öfke beni tahrik ediyor.

Geçersiz kıl!

Hayır. Yapacağımı düşünme.

Bir sonraki yumruğumu attığımda, o hazır. Gözlerime çiviler çakıyor. Düşerken görüşüm bulanıklaşıyor.

Biraz kendini beğenmiş bir şekilde, "Şimdi Kasap'ın gözü seninki gibi zonkluyor," dedi. "Ona başka ne zarar vermemi istersin?"

Bir hırıltı ile ayağa fırlıyorum.

"Bunun için bu kadar üzgün olmana şaşırdım," diyor. "Kasap'a onu sevmediğini ve ona güvenilemeyeceğini söyledin. Neden böyle, merak

ediyorum. ona yalan söyledin mi? Eylemlerinizi, sözlerinizden daha yüksek sesle konuşur. ”

Ona bir yumruk daha atıyorum, sonra bir tane daha, ama ikisinde de kolayca kaçıyor.

"Beni almak istemezsiniz Bayan Lockwood. Seni eğiten Levi'yi ben eğittim. Senin yapabileceğin, benim daha iyi yapamayacağım hiçbir şey yok."

Doğru değil. Light'ı paylaşamaz. Yapabilirim. Ya da olabilir. Anlayış bana çarptığında duraksıyorum. Işığı çekiyorum ama artık Troyka vatandaşlarına ışın göndermiyorum.

Paniğe kapılmayın. Cesaret etme.

En azından güçlendiriyorum. Ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulabilirim. Yapabilirim ve yapacağım.

"Belki de bir şekilde özel olduğunuza dair bir yutturmaca satın alıyorsunuzdur? Çok değerli, çok eşsiz." Bana gülümsüyor. "Sayısız kişi seni istedi çünkü yanlış bir şekilde düşmüş generallerinden dokuzuyla kaynaşmış olduğuna inandılar. Biz daha iyi biliyoruz. Ve tahmin et ne oldu? Her *askere* bizim için özel olduklarını - seçilmiş kişi olduklarını - ve eylemlerinin savaşı etkileyeceğini söylüyoruz, çünkü bu doğru. Herkes aynı amaç için birlikte çalışmalıdır. Tek vücut olmalıyız. *Vücut* ."

Akılda kalıcı .

Biliyordum. Ben seçilmiş biri değilim. Her ne kadar... "Mantığınıza göre ben *özelim* , çünkü *herkes* öyle." Birlikte, biz seçilmiş kişiyiz. Birlikte, savaşı kazanabilir veya kaybedebiliriz. "Bütün dışında kimse özel değilse, ben nasıl bir Conduit oldum? Nasıl general oldun?"

"Doğum bizim istasyonumuzu belirlemez, Bayan Lockwood. Kalpler bunu yapar. Seninki çoğu kişiden daha açık ve Işığa karşı daha açık, paylaşmaya daha istekliydi."

Cevabı bana öğretilen şeylerle uyuşmuyor. "Konduit durumum tespit edildiğinde bebektim." Belki daha iyi bir kelime - *karar verildi* . Eron tarafından mı? "Henüz anlamadığım şeylere kalbim nasıl açık ve alıcı olabilir? Açlık dışında hiçbir şey kavramım yoktu ya da..."

"Yanlış," diye araya giriyor. Duygularını gizleyen havalı bir maske benimser. "İnsanlar düşündüklerinden daha az anlarlar, ancak ruhlar herkesin düşündüğünden çok daha bilgedir." Başı yana eğik, gözleri lazer gibi. "Seni kardeşinle izledim. Aklına konuşabildiğini tahmin etmeye cüret ediyorum."

O haklı. Jeremy sadece birkaç aylık, dil kavramı yok ve yine de benimle telepatik olarak konuştu . İtirazlarımın geri kalanı sönüyor. Başka sorularım var tabii. Her zaman sorularım var. Bilgi Güçtür. Ama bu kadın bana öğretmek

istediğim kişi değil. Levi'yi eğitmiş olabilir ama onun yarısı kadar savaşçı değil.

"Diğer bebekler de sevdikleriyle konuşur." Kollarını genişçe açıyor, *ben evrendeki en zeki kadını* . "Aynen sana söylediğim gibi. Bilge."

"Şantaj olmayacağım . " Ruhumun derinliklerinden bir söz. Beni az da olsa tanısaydı, her zaman ne demek istediğimi anlar ve ne demek istediğimi söylerdi. Zayıf olanlar yalan söyler. Güçlü olanlar, bedeli ne olursa olsun gerçeği savunurlar. "Sana söylemiştim. En iyi olduğunu düşündüğüm birine oy vereceğim. Fikrimi değiştiremeyeceksin."

Yanaklarının rengi akıyor, soğuk maskesi kayıp gidiyor. Artık gözlerindeki çaresizliği gizleyemiyor. Bir aynaya baktığımda, düştüğüm her türlü karmaşadan kendimi nasıl kurtarabileceğimi merak ettiğimde, çaresizliğin bir kereden fazla bana yansıdığını gördüm.

"Lütfen, Bayan Lockwood. Tenley. Bay Flynn hakkında ne hissediyorsanız, General Orion hakkında da aynı şeyi hissediyorum."

Oh, *şimdi* ona Bay Flynn mi diyor?

her şey demek , " diye devam ediyor. "Ailem öldüğünde benim için oradaydı. Onun için orada olmama izin ver. Ve bizi Myriad'dan kurtaracak. Yapacak. Sen sadece ona bir şans ver."

Benim daha karanlık yanı - Myriad tarafım mı? - gülüyor. ***Bir aptal gibi. Bize yıkımının anahtarını verdi.***

Biz? Hayır, hayır. "Daha önce bizi kurtarmadı. İkinci bir şansla başarılı olacağını sana düşündüren nedir?"

Ağzını açıyor, kapatıyor.

Hazır değilim. "Killian'a olan sevgimi biliyorsan ve onu benden aldıysan, onu bana şantaj yapmak için kullanıyorsan, fark ettiğimden daha kötüsün." Yine de, şefkatin kalbimi mengeneyle kısırdığı Troikan tarafıma odaklanıyorum.

Canı yanıyor. Yerdeyken onu tekmelemeye gerek yok. Ve gerçekten, Luciana, Orion'a oy vermemi isteyen ilk kişi değil. Levi de İkinci Ölümünden hemen önce yaptı.

Onun hakkında iki gerçek biliyorum. (1) O, birliklerini şevkle ve kurnazlıkla savaşa götüren bir savaş kahramanıydı ve (2) dönüşü Troyka için iyi *olacaktı* . Ama Levi's de öyle. Ve Meredith'in ve Archer'ın. Ama Myriadlıları da umursuyorum. *Herkes* için en iyisini istiyorum .

"Orion'u benim Killian'ı sevdiğim gibi seviyor musun?" Diyorum. "General başka bir kadınla evli olsa bile mi?"

Sanki bir yumruk daha atmışım gibi irkildi. "Duygularımla gurur duyduğumu söylemedim, sadece onlara sahip olduğum için. Ve senden onu

özlediğim için seçmeni istemiyorum. Evimiz için gerçekten endişeleniyorum Bayan Lockwood. Birkaç gün önce, Myriad neredeyse bizi yok ediyordu. Bir an her zamanki gibi mutlu bir şekilde çalışıyorduk, sonra hayatlarımız için savaşıyorduk. Myriadlılar durdurulmazsa, tekrar tekrar üzerimize gelecekler. Çocuklarımız zarar görecek. Ya da daha kötüsü! Sadece... bütün söylediklerimi bir düşün." Bileğine dokunuyor. Önkolundan bir Işık parlıyor, iletişiminin bir uzantısı olan bir klavye. Yazarken, "Seçiminiz zaferimizi garanti edebilir. Ya da yenilgimiz. Kaybedersek, sevdiğin herkes yok olacak."

"Yani ben seçilmiş kişi miyim? Ya da belki de Orion'un tek başına seçilmiş kişi olduğunu söylüyorsunuz."

Kaşlarını çattı. Sonra yanıt alamayınca oradan uzaklaşıyor.

Sıfır! Onunla ya da Shamus'la işim bitmedi! Ama önce ilk şeyler.

Bir sonraki Kapıdan geçerken hiçbir hayvan beni takip etmiyor. Bir hayal kırıklığı kıvılcımı göğsümü yaktı ama hemen bastırdım. Gözün bulunduğu Sırlar Evi'ne doğru yol alıyorum. Portal, Hasat Ülkesi veya Troyka'daki herhangi birini görmeme izin verecek.

Kapıdan futbol sahası büyüklüğünde dairesel bir kaldırıma çıkıyorum. Kaldırımın dış kenarı boyunca birbiri ardına gökdelenler ve bombalamalar sayesinde iki moloz yığını görünüyor. Merkezde, birden fazla köprüyle kaldırıma bağlanan bir ada var ve adanın merkezinde, bir dizi pürüzlü, cilasız elmasla çevrili devasa, parlak bir sis ovali olan Göz var.

İnsan kalabalığı her yöne kıvrılıyor, bazıları geliyor, bazıları gidiyor. Dört ayaklı hayvanlar -köpekten eşeğe kadar her şey- bu insanlardan birkaçının izini sürüyor. Eron'un hediyesini kabul eden akıllılar.

Fark ettiğim bir şey var: Secondking'imiz ne yaparsa yapsın, onun iyi bir nedeni var ve bu sebep her zaman biz, onun halkı için faydalıdır. Örneğin Exchange'i ele alalım. Yüzeyde, acımasız görünüyor. İstemeden veya bilerek yanlış bir şey yaparsak, zarar verdiğimizle yer değiştirmek zorunda kalırız; sadece bir an için geçmişi diğer kişinin gözünden deneyimliyoruz. Acılarını hissediyoruz, düşüncelerini öğreniyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, kırbaçlamaya katlanmak daha kolay olurdu. Fiziksel yaralar iyileşir. Kalbimizdekiler iz bırakır ve sonsuza kadar sürer.

"Bize müsaade."

Ses beni kafamdan çekiyor. Kar beyazı kürklü devasa bir kurt tam önümde beliriyor. Zümrüt rengi gözler bana umutla bakıyor. Dişleri uzun, keskin ve kürkü kadar beyazdır. *Seninle yemek daha iyi canım .*

ben makara. "Şey. Merhaba." Daha önce bir kurtla hiç konuşmadım. o benim...

"İnsanım seninle konuşmak istiyor" diyor.

Ey. Arkasına bakıyorum ve aynı anda şevk, hüznün ve umutla titreyen bir adam görüyorum. Kurumla kaplı, giysileri yırtılmış. Belli ki pislği temizlemek için çalışıyor.

"Lütfen," diyor. "Karım bu yıl öldü." Hiç öğrenmediğim bir dil olan Svahili konuşuyor; Yine de, Izgara her kelimeyi anında çevirir. "Onunla tanışmadığını biliyorum ve bu Diyarın çoğu Generallerden birinin dönmesini istiyor, ama lütfen. *Lütfen!* Fahari'mi düşünün. O şimdiye kadar doğmuş en nazık, en tatlı, en sevgi dolu kadındı."

Hiç tanımadığım biri onu yolumdan itiyor, dikkatim için yarışıyor. "Oy vermelisiniz..."

Kurt döner ve yeni gelene hırlar. Yeni gelenin gözleri fal taşı gibi açılırken ağzı kapanır.

Ardından, olabildiğince sakın bir ses tonuyla, Wolf, "İnsanımın konuşmasını bitirmesine izin ver, *sonra* konuşabilirsin" diyor.

Koruyucu hayvanlar *harikadır*.

Ne yazık ki, hırlamanın vahşiliği herkesin dikkatini çekiyor. Aniden, bu diğerleri kendi istekleriyle yalvarırlar. Peki. Söz kesinlikle yayıldı. Kimin hayata döneceğine karar verecek olan Tenley Lockwood, Diriliş'in izniyle.

Başboş bir düşünce ortaya çıkıyor: *Şimdi ben Tenley Flynn miyim?*

"Üzgünüm," diye duyuruyorum. Birilerinin beni duyduğundan şüpheliyim. "Acelemlerim var."

Kitleleri zorlarım. Gözün önünde durduğumda, portalda Troyka'nın içinde herhangi bir karanlık ipucu aradım... şansım yok. Sıfır! Killian'ın adını fısıldıyorum... hala bir şey yok. *Ayak bastonu*.

Belki de bakıp konuşmaktan fazlasını yapmalıyım? Ama ne?

Ah. Kimseden yardım isteyemem. Bir Troikan, şu anda aramızda gizlenen bir Myriadlı olduğunu keşfederse, kitlesel panik başlayabilir.

Tamam, öyleyse. Buraya gelmek bir aptalın hatasıydı. Kayıt edilmiş. Ama nereye gidebilirim? Dairem en son saldırıda yerle bir oldu ve başka herhangi bir yerde, oylarımı etkilemek için can atan vatandaşlarla dolup taşacağım.

Dinlenme'nin kapısını açıp Archer, Meredith ve Levi'den tavsiye istemek için can atıyorum. Ama gölgeler...

Luciana'nın uyarısı kafamda çınlıyor. Ya şu anda kafamın içindeki birinci sınıf gayrimenkulü kaplayan gölgeler, Grid'in kendi bölümlerine gizlice girmek için arkadaşlarımla paylaştığım bağı bir şekilde kullanırsa?

Riske edilemez. Bir çeşit blok dikene kadar olmaz.

Bir kez daha kalabalığın arasında savaşılarak ilerliyorum. Bu sefer biraz daha zor. Önemli değil. Bir Merdiven Boşluğu, ardından bir Geçitten geçmeyi başardım ve sonunda kavrulmuş, terk edilmiş bir manna tarlasına ulaştım,

yakınlarda işçi yoktu. Yağmur damlaları, Peçe'den yavaşça düşen çiçek yapraklarına katılır. Gözlerimin önünde küçük yeşil tomurcuklar toprağı delip geçiyor.

Yerde yatıyorum, yağmur tenimde hafif bir pıtırta, ılık bir şelaleyle karışıyor... gözyaşı mı? Ah. Evliyim ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Ben-

Karşılama yazık. Bir titreme sarsıyor beni. Kendime acımayacağım. Yaparsam zayıflarım. Acımak sadece umudumu tüketecek ve beni boş bırakacak.

Şimdi yükselme, parlama ve doğru olan için savaşma zamanı.

Somurtmak için yapacak çok şeyim var.

İlk olarak, *Killian'ın* kurtuluşu. Nihai hedef: savaştan özgürlük.

Sadakat, tutku, özgürlük.

Kuvvet. netlik

Işık.

Evet! Gözlerimi kapatıp Izgarada bir kapı açarak bir Işık selini serbest bıraktım. Gölgele tıslayıp koşarken, Killian'la olan bağima odaklanmadan önce zihinsel bir engel oluşturmak için elimden geleni yapıyorum—

Aniden altı yaşındayım. Dizlerimin üzerine tünedim, midem boş ve açlıktan burkulmuş, cildim kir içinde. Öğrenim Merkezinden haftalar, aylar önce kaçtım? Kimse beni istemiyor, tamam. Kendi başıma yapabilirim ve bunu kanıtlayacağım.

Ya da öyle düşünmüştüm.

Killian'ın kafasında olduğumu ve anılarından birini yeniden yaşadığımı fark ederek nefesim kesildi.

İyi giyimli bir adam tam önünde, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri adım atarken, iki adam onun arkasında durarak yerine kilitlenmesini sağlıyor. Bu adamlardan biri elinde bir ambrosia gofreti tutuyor ve Killian'a, ondan yiyecek çalmaya çalıştığı için öfkeli bir şekilde bağırıyor. O, yüce bir General.

Sonunda General durur ve kara gözleriyle Killian'a zalimce ve hesapla bakar. "Bunu mu istiyorsun oğlum?" Ambrosia'yı Killian'a doğru sallıyor ve tatlı kokusunu aldığından emin oluyor. Ağzı sulanıyor ve diş etleri ağrıyor.

"Bunun için bana yalvar."

Killian hayır anlamında başını sallayarak yalvarmayı reddetti. Şimdi bile gurur ona hükmediyor.

Hareketler etki için abartılı, General gofretten bir ısırık alıyor. Küçük kırıntılar yere düşüyor ve Killian inliyor. Uzandığında, sol tarafındaki adam elini ayağına basar.

Killian'dan ve benden acı bir çığlık. Yanaklarımdan sıcak yaşlar süzölmeye devam ediyor.

Hafıza çalmaya devam ediyor, General duvarda asılı olan kamçıya uzanıyor. Killian olduğu yerde duruyor, hâlâ kırıntılara bakıyor.

General'in başıyla selam veren gardiyanlar Killian'ın gömleğini yırttı.

"Yakında," diyor kırbacı açarak, "seni ait olduğu Öğrenim Merkezine geri götüreceğim. O zamana kadar, emredildiği gibi bana yalvaracaksın. Bu, sana söz veriyorum."

Sahne kararıyor ve ben ağlarken bile, neden sonra olanlara tanık olmama izin verilmediğini sorguluyorum.

Hiç şüphe yok ki cevap basit. Beni kıracaktı.

Çocukken sadece hayatta kalmak için kırıntılar için yalvardım. Bir şey için yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederim .

Kollarımı ona, eskiden olduğu çocuğa ve dönüştüğü adama o kadar çok sarmak istiyorum ki. Onu geçmişten, bugünden ve gelecekten korumak istiyorum. Beni neden unuttuğunu bilmek istiyorum ama onun hakkında daha çok şey öğreniyorum.

Luciana'nın söylediği bir şey beni rahatsız ediyor. *Aşk bir duygu değil, bir seçimdir .* Bunda ona katılıyorum. Fakat merak ederim...

Ya Killian, bana karşı bir şeyler hissetmeden benimle olmayı seçmek zorunda olduğu için hafızasını *kaybederse* ?

Yapacak mı?

Saniyede onu bulmaya daha kararlı, güçleniyor ve bağımızın peşinden koşuyorum...

Yeni bir hafıza şekilleniyor. Killian bir aynanın önünde çıplak duruyor. Görkemli, zarif bir şekilde çıplak. O sadece on yedi yaşında ama kasları onu şekillendiriyor. Teni bronz, çoğunlukla dövmesiz ama yara izleriyle dolu.

Bu yaralar neden iyileşmedi? Yeniden doğmalıydı.

Bir kız onun arkasına çömelir. Kısa, koyu renkli saçları, soluk teni, elfin özellikleri ve ince bir yapısı var. Siyah bir kolsuz bluz ve neredeyse hiç görünmeyen bir külot giyiyor ve ikisinin az önce seks yaptıkları açık.

Kıskançlık beni mahvediyor. Kıskançlık ve öfke, bir tutam acıyla. Bu çocuk benim kocam ve bu kız onu en savunmasız anında görüyor. Onu benim görmediğim şekillerde görmek. Henüz değil. Onunla ilgili anıları bana ait!

En azından onu tanıyorum. Erica, Killian'ı kuşatır, onun istismarlarını anlatırdı. Sonra bana yardım etmesine yardım etti ve Myriad onu Kulübeye kilitledi.

Yapılacaklar listem için başka bir öge. Onu bul ve serbest bırak.

Dikkatimi küçük ama lüks odaya verdim. Yatak, peluş siyah bir yorganla kaplıyken, ayağını kabarık beyaz bir battaniye örter. Eşleşen bir dairesel halı yatağı çevreler. Yattığınızda yumuşaklık, ayağa kalktığınızda yumuşaklık. Aynalı duvar hariç duvarlar siyaha boyanmıştır. Boyunca birkaç çerçeve asılı. Boş çerçeveler. Bir zamanlar Killian ve Archer'ın holografik görüntülerini içeriyorlardı, ancak Killian, Archer'ın kusurundan sonra onları sildi, ardından kareleri bir hatırlatma olarak kaydetti. *Sadece kendine güvenebilirsiniz.*

Şifonyer, bir ejderha şeklinde elle oyulmuştur, kanatlar kitaplık görevi görecektir şekilde yanlardan uzanır.

Şunu açıklığa kavuşturayım, dedi Erica baldırına dövme yaparken. "Bütün vücudunuzu kaplayacak bir Myriad haritası istiyorsunuz - sırf bu yüzden. Bu, krallık sadakatini biraz fazla ileri götürmez mi?"

"Uzak diye bir şey yok bebeğim. Ayrıca dövmeler yaralarımı kapatacak," diye yanıtlıyor Killian, aksansız.

Erica ile gerçek benliği olacak kadar rahat hissetmiyor mu? Ve *bebeğim* ? Brüt!

Onun düşüncelerine doğrudan sahibim ama o aksanı düşünmüyor. Sadece krallığın içinde saklamayı planladığı her şeyi takip etmek için haritayı kullanmakla ilgili, Erica bunu asla bilmeyecek. Cildine kazınmış görüntüleri ne kadar sıkı ve sık çalışsalar da kimse bilmeyecek. *Anahtar olmadan harita okunamaz .*

Onun akli anahtardır.

Silahları, Myriad'da, Troika'da ve hatta Land of the Harvest'ta kullanılan parayı ve ekstra ambrosia malzemelerini saklayacak. Bu şekilde, evini kaybederse veya mülkünü elinden alacak bir ceza alırsa, baştan başlamak zorunda kalmayacak. Tekrar olmasın.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, sanki kırık kaburgalarımın çarpıyor. Erica'dan eklemesini istediği diğer dövmeler... O kadar çok şey kaybetmiş ki, sevdiği ve özlediği şeyleri tüm varlığıyla onurlandırmak istiyor. Annesi, Archer ile olan dostluğu. Firstlife'da hiç kullanamadığı için Hasat Diyarı'nda tuttuğu araba, bazı serseri çocuklar ondan çalana kadar. Ashley, ölen üvey kız kardeş. Ashley'nin annesi Madam Pearl Bennett bile.

Pearl onu evlat edindi, ona bir aile teklif etti, ancak Ashley'nin ölümünden sadece birkaç gün sonra onu geri verdi.

Ancak en çok yasını tuttuğu şey, General olma şansıydı. Uygun hediyeleri geliştirmeyi başaramadığında, bir terfi aldı ve İkinci Kral'ın hayal kırıklığını yaşadı.

"Yaralar seksidir," diyor Erica. "Ve benzersiz. Çok azımız onlara sahibiz."

"Çoğu çocuk korunuyor, savunmasızlıkları dikkatle korunuyor."

Sesinde acılık duydum ve General'in onu ambrosia çalarken yakaladığı gün yaralarını aldığını fark ettim. Kırba...

Asit midemin çukurunu dolduruyor.

Killian'ın yaraları ve dövmeleri hakkında her zaman spekülasyon yapmışımdır. şimdi cevaplarım olduğu için minnettar olsam da, gerçeği günümüz Killian'ından öğrenmeyi tercih ederdim. Sırları ve acılarıyla bana güvendiğini bilmek.

Ama anıları sağlam olsa bile bana neden güvensin ki? Archer'ın tarafını tutup Troika'da yaşamayı setiğimde, herkes gibi Killian'ı da terk ettim. En azından, öyle hissetmiş olmalı. Evet, Myriad'da asla mutlu olmayacağımı bildiği için kalbimin yol göstermesi için beni zorladı ama bu ona tahmin ettiğimden daha pahalıya mal oldu.

Belki de unutmak *istediği* için beni unuttu.

Hüzün sarıyor beni. Bir göz açıp kapayıncaya kadar, Killian'ın geçmişiyle olan bağlantım kopuyor ve kavrulmuş manna tarlası tekrar odaklanıyor. Yağmur durdu, güneş parlıyor. Bütün gece hafızada mı kaldım?

Sıfır! Oy!

Oturur pozisyona geçiyorum, düşüncelerim dönüyor. Bir zamanlar yapacak bir seçeneğim vardı: Troika veya Killian. ocuk yerine krallığı seçtim. Bugün yapılan oylama ile aynı seçim önüme konuldu.

Killian'ı ilk sıraya koymaya çoktan karar vermiştim; şimdi kararlılığım katılaşıyor. Bugün çocuğu ben seçiyorum. Bir hayattan daha önemli bir şey yoktur. Tek bir hayat paha biçilemez.

Killian'a yardım edeceğim. Ona zarar vermeyi düşünenlerden onu kurtaracağım. Onunla ve onun için yeni bir hayat kuracağım. Daha iyi bir hayat. İki krallık birleşti, bir insan. Bizden başlayarak.

herkese yardım etsin .

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: İşte gerçekler, kısa ve tatlı

1. Tenley Lockwood ile bağ kurdum. Evet, o kadar iyiyim.
2. Troyka'nın içinde bir tutsağım. ← Evet, Troyka dedim.
 - (a) Kanatların Perdesini başarıyla geçtim.
 - (b) Bölgede daha fazla asker istiyorsanız, bağ kurmanın yolu budur.
3. Eğitim aldığım için botumda gizli bir bölmeye gizlenmiş ambrosia vardı.
 - (a) Tabii ki içtim, bu yüzden artık ambrosia'm bitti.
 - (b) İletişimimin şu anda çalıştığını kimse fark etmedi.
4. Yakında Myriad'a kargoyla döneceğim. Hazır ol. Bu özel paket ısırır, zor.
5. Beşinci bir noktam yok ama bütün bir eli kullanmak gibi hissettim. Duygularımıza sadık kalmalıyız, değil mi?

Benim için herhangi bir talimatınız varsa, şimdi onları gönderme zamanı. Hadi bu savaşı kazanalım!

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: H_S_3/51.3.6

Konu: Killian Flynn

Sevgili General Schmidt,

Öncelikle, liderliğiniz altına girmenin bir onur olduğunu kabul etmeliyim. Henüz on dört yaşında olmana rağmen, doğduğundan beri bizimlesin ve generallerin generali olmanı izledim.

İkincisi, Killian Flynn birkaç dakika önce benimle iletişime geçti. Bayan Tenley Lockwood ile bağı olduğunu, Troika'da olduğunu ve yakında kızla birlikte aramıza döneceğini söylüyor.

Kızı dün korudu, ama bugün ona zarar vermeye razı mı? Bir şey kapalı.

Nasıl devam etmemi istersin?

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: H_S_3/51.3.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: kontrol edin

Kanka! Adam Killian Flynn. Kimsenin sayı yapamadığı bebeği çiviledi, yo.

Tamam, az önce kraliçelerimizle bir toplantı yaptım ve selamlaştım ve onlar - yasal - neredeyse kendilerini sıçıtlar. Aslında onları hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Killian'ın zaferini kutlamak için bu gece bir parti veriyorlar ve siz ve siz davetlisiniz. BYOB. (Kendi bebeklerinizi getirin. Birayı kraliçeler sağlayacak!) Oh, ve K-man'in burada tüm suçlarından bağışlandığını söylüyorlar.

Secondking'imiz toplantının son bölümünde ortaya çıktı ve K'nin bu suçları hatırlamadığını, artık tamamen ve tamamen bizim tarafımızda olduğunu söyledi.

Yan not: Kıskançlıktan ölmeye hazır değilseniz, bir sorun var demektir. Ambrosine'in gücü HALA yüksek. Yoğunluk, dostum. Dizlerim büküldü resmen. Düştüm ve o uzaklaşana kadar hareket edemedim. Ama hepsinin en iyi yanı? Gölgelerinden biri içimde hayalet gibi belirdi ve acayip bir şekilde olduğu yerde kaldı.

Kralımızın bir parçasını taşıyorum!

O zamandan beri piliçler kendilerini üstüme atıyorlar.

Neyse. Mutlu çift Myriad'a geçtiği anda beni uyar, sen kaz. K-man'in kendisini Işıktan arındırması için bir Şifacıya ihtiyacı olacak. Krallığı yok etmek için Troika ile olan bağlantısını kullanacağız. Karısı kakası muhtemelen ölecek, yani, bu başka bir artı.

Bu savaşa bir çatal sokun - bitti!

Doğru Eşittir!
Genel Hans Schmidt

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: V_P_5/20.16.18

Konu: Yeni gelişmeler

Killian Flynn'in yanı sıra kraliçelerimizle ve hatta İkinci Kralımızla konuşan General Schmidt'le konuştum. Bay Flynn tüm suçları için affedildi ve yakında rezil Bayan Lockwood'la birlikte aramıza dönecek. Bir mucize eseri, onu kendisiyle bağ kurmaya ikna edebildi.

Zafer bizim olacak.

Bayan Aubuchon'u istendiği gibi General Schmidt'e teslim edebildiniz mi? Peki Bayan Lockwood'un babası nasıl? Beni güncelle.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: V_P_5/20.16.18

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Gerçeğinizi netleştirin

O benim Secondking'im değil, o benim babam.

Sloan Aubuchon'a gelince - evet. Onu Hans'a teslim ettim. (Onu General Schmidt adıyla tanıyorsunuz. *Onu* daha kişisel bir düzeyde tanıyorum.) Bu arada, onun için yaptığı plan muhteşem. Sadece bekle.

Leonard Lockwood'un kızından varlığının her noktasıyla nefret ettiğini bilmekten mutlu olacaksınız. Erken İlk Ölümü için onu suçluyor ve hesabı halletmek için can atıyor. Bize elinden geldiğince yardım edecek.

Ama olay şu. Onu bitiren ben olmak istiyorum.

Doğru Eşittir!

ML, Victor Prince

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

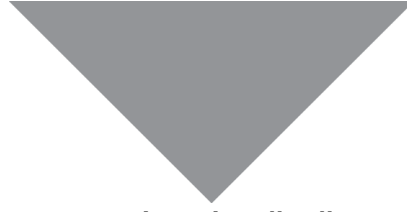
Kime: V_P_5/20.16.18

Konu: sabırlı olun

Bay Flynn amacına hizmet ettiğinde, Bayan Lockwood—Mrs. Flynn şimdi mi?—kendisine hizmet etmiş olacak. Eminim baban bu çifti sana hediye etmeye razı olacaktır. Troyka ile birlikte ölebilirler.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bilge öğüt paha biçilmez bir hazinedir.”

—Troyka

On

Elektrik impulsları iletişimim boyunca hızla koşuyor ve beni sarsıyor. Bir an kavrulmuş manna tarlasındayım, sonra Restorasyon Hamamı'ndaki özel bir odada, bir havuzun ortasında duruyorum.

Manzara değişikliği ürkütücü ve kendimi yönlendirirken nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Dört taş duvar beni çevreliyor. Yukarıda, güzel kızıl gökyüzüne bakmama izin veren tavan yok, o kadar huzurlu ki benimle alay ediyor.

"Felaket işe yaradı." Clay Anders görüş alanına giriyor. Yanında üç kişi daha var: Reed Haynesworth, Raanan Aarons ve Clementine Vickers.

Mutluluk beni aşar. Arkadaşlarım burada. Clay ile Prynne Asylum'da tanıştım. O, başkalarının sahip olmayı hayal ettiği türden bir arkadaş. Kaya gibi sağlam, sadık ve yüzde 100 güvenilir.

Reed, Many Ends'den kurtardım. Raanan ve Clementine İlk Ölümü benimle aynı gün yaşadılar, bu yüzden Troikan inisiyasyonundan birlikte geçtik. Her zaman anlaşılamadık, ama cehennemden geçtik ve geri döndük. Tahviller oluştu. Güven sahteydi.

Benden başka herkes tören cübbesi giyiyor. Yeşil süslemeli beyaz = Eğitimde çalışan işçi.

Clay benim yaşımdayken, hem Reed hem de Raanan bir yaş büyük. Üç oğlan da uzun boylu ve siyah saçlı, ama benzerlikleri burada bitiyor. Clay, klasik yakışıklı bir yüzü çevreleyen dalgalı bukleler ve lacivert gözlerle yalın ve bronzlaşmıştır. Reed daha geniş, daha çarpıcı, daha açık tenli, tahta gibi düz saçlı ve güzel bir yukarı eğimli kahverengi gözlü. Raanan tepeden tırnağa esmer ve kaslarla dolu, gece yarısı gözleri çöl güneşinin için için yanan sicağıyla dolu.

Clementine en genç olanıdır, soluk teni sevimli çillerle kaplıdır. Pembe saçları, iri ela gözleri ve çekici özellikleri var. Bana göre, yaşayan bir oyuncak bebek gibi görünüyor.

Normalde arkadaşım Kayla Brooks da burada olurdu ama şu anda yüzüne bir kurşundan iyileşiyor. Ellerim yumruk. Ateş eden mi? Victor Prens. Onu Troyka'ya ihanet etmeye ikna etti, savaşın sonunu getireceklerini ve bu olduğunda birlikte olabileceklerini söyledi. Yalan, hepsi yalan. Victor savaşın bitmesini istememişti; Troika'nın heba edilmesini istemişti.

En son saldırıdan o sorumlu. Beni davasına kazanamayınca bana suikast düzenlemeye çalıştı.

Gerçek şu ki, Kayla iyileşse bile burada olacağından şüpheliyim. Hareketleri masum insanları incitiyor. *Bir sürü* masum insan. Evet, hatasını anladı ve çoğunluk tarafından affedildi ama kimse ona güvenmiyor. Ben dahil. Onu çok seviyorum ama benim bile sınırlarım var.

Omuzlarımdaki kaslar sert düğümler oluşturuyor. Şu anda dünyanın en kötü insanıyım - ben acayip bir ikiyüzlüyüm. Tekrar tekrar Killian'ın tarafını tuttum. Durumum ne kadar kolay Kayla'nınki gibi olabilirdi.

Killian beni kullansaydı...

Ama yapmamıştı. O yapmaz. Erkek arkadaşlarımız arasında büyük bir fark var: Victor hayatta kendi değerinden başka bir değer görmüyor ve Killian görüyor. Ya da alışmıştı. Dönüştüğü adamı tanımiyorum.

Eski Killian'ıma ihtiyacım var. Killian 1.0. Orijinali yenmek yok.

Arkadaşlarım yanımdayken her şeyi yapabilirim. Hatta Killian 2.0'ı Işığa getirin.

Düğümler çözülüyor ve gerginliğim azalıyor. "Nasıl buradayım?" Soruyorum. "Daha da iyisi, *neden* buradayım? Ve koruyucu hayvanlarınız nerede?" Kahretsin, benimki nerede? *Ver bana!*

Raanan, "Her seferinde bir soru" diyor. "Gizli bir toplantıdan döndüğünü duyduk ve yaptığın ilk şey Göz'ü ziyaret etmek oldu. Seninle konuşmamız gerekiyordu, bu yüzden Clem'e adımlarının izini sürdük. Ve hala koruyucumla tanışmayı bekliyorum."

"Ben de" diyor diğerleri bir ağızdan.

Bize gizli toplantıdan bahset, dedi Clay.

Neyi kabul etmeli ve neyi saklamalı? "Size söyleyeceğim, ama bir dakika geriye gidebilir miyiz? Clementine'in Göz'ü çalıştırdığını mı söyledin?" Sadece Liderler Gözde antrenman yapar. Son duyduğumda, Clementine bir İşçiydi.

Sırtarak saçlarını kabartır. "Duymadın mı? Birçok insan terfi aldı ve ben onlardan biriyim. Izgara sayesinde beceriler doğrudan beynime yüklendi."

"Sen yokken anonslar yapıldı." Reed havuzun kenarına oturuyor ve bir dizini göğsüne çekiyor. "Bombalamalar o kadar çok insanı öldürdü ki, büyük bir yeniden yapılanma yapılması gerekiyordu. Clementine, Rebel, Winifred, Hoshi ve Sawyer Lider olacak."

"Senden ne haber? Peki ya Nico ve Fatima?" Benimle aynı gün Firstdeath deneyimi yaşayan diğer acemiler onlar. Fatima en küçüğü altı yaşında.

Reed iki parmağını çenesine sürüyor. "Bir Lider pozisyonunu reddettim ve Fatima'nın eğitimi ertelendi. Tüm felaketlerle iyi başa çıkamıyor. Nico'ya gelince, bilmiyorum. Bombalamalardan beri kimse ondan haber almamış."

Sıfır! Ya enkazın altında kalırsa?

"Ben de terfi aldım, Grid'ime yalnızca bilgi indirilmedi." Raanan bana sert bir bakış attı. "Muhtemelen beni terfi ettiren *sen olduğun için*."

Kaşlarımı çatarak, onu doğru duyduğumdan emin olamadım, göğsümü yumrukladım. "Ben?"

Başını salla. "Bana ne yaptın?"

"Hiç bir şey?" Dürüst olmak gerekirse, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yanlışı." Bana parmağını işaret ediyor. "Krallığın içinde bombalar patladıktan sonra bana dokundun. Aramızda şimşekler çaktı. O zamandan beri, hasta olmamama rağmen ateşim yükseliyor. Ben daha güçlüyüm. Ve biliyorum, biliyorum. zaten gergindim. Şimdi yanıyorum." Göz kırptı.

Şüpheler aklımda dans ederken alt dudağımı ısırıyorum. Mümkün mü...? "İzgara zihninizin içinde genişledi mi?"

Gözleri genişliyor. "Evet. Yeni kapılar açılmaya devam ediyor."

daha sert çiğniyorum . Her nasılsa onu bir Kanala çevirmiş olmalıyım, tıpkı Myriadlı Generallerin insanları Arogates'e dönüştürmesi gibi. Bunun dışında, eskisi kadar parlak değil ve Conduits *parlıyor* . Ya da belki bununla ilgili sorun, ben? Belki de Işığı bir zamanlar *gördüğüm* gibi göremiyorum, zihnim gölgelerle fazlasıyla bulutlu. "Bir fikrim var ama doğru olup olmadığımıdan emin değilim. Önce biraz kazmama izin ver-"

"Söyle bana," diye talep ediyor.

Tamam. Onu nasıl inkar edebilirim? Ben de bilmek isterim. "Sanırım sen olabilirsin ya da olmayabilirsin - belki, muhtemelen, umarım - bir Kanal olabilirsin." Cevap vermesine fırsat bulamadan, "Nasıl olduğunu bilmiyorum ve nedenini bilmiyorum. Dediğim gibi, haklı mıyım onu bile bilmiyorum."

İlk başta, hiçbir tepkisi yok. Sonra heyecan nabızı atıyor ve ağzının köşeleri kıvrılıyor. "Her zaman özel olduğumu biliyordum. Bu da bunu kanıtlıyor."

"Tamam. Yeter bu kadar." Clay, suya atlamadan önce Raanan'ı biraz iter. Soğuk damlalar yüzüme sıçradı. Mesafeyi kapatıp bana sarıldı. "Garip olan ne biliyor musun?" O sorar.

"Dahası var mı demek istiyorsun?" iç çekiyorum. "Söyle bana," diye talep ediyorum, tıpkı Raanan gibi. Görmek? bilmek zorundayım.

Clay, "Diğer her numara," diyor.

Homurdanıyorum, tanıdık olanla teselli buluyorum. Ne zaman birlikte olsak bana bir numara şakası yapar.

Şimdi burnumu büküyor. "Bunu yanlış anlama ama pelerini olmayan azrail gibi görünüyorsun."

Ciddi anlamda? "Bunu almanın doğru bir yolu var mı?"

Raanan bakışlarını üzerimde gezdirdi ve omuz silkti. "O yanılıyor. Azrail gibi görünmüyorsun. Onun şeytani ikizi gibi görünüyorsun."

Harika! Arkadaşlarıma veya herhangi birine yalan söylemeyi kesinlikle reddediyorum. zayıf değilim. "Ben..." *Sadece söyle.* "Katıldığım o gizli toplantı mı? Killian'la birlikteydi. Biz...bağlandık."

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse şaşırmıyor.

Raanan, Reed'in omzuna bir tokat atıyor. "Bunu biliyordum. Tamamen ödemek."

Nefesinin altında homurdanan Reed, cüppesinin cebini karıştırıyor ve küçük bir şişe manna uzatıyor.

Raanan kaşlarını oynatırken, Viski aromalı, dedi. "Nadir bir mannskey."

Biraz göz kamaştırıyorum. "İlişkimle ilgili bahse mi girdiniz?"

"Grid üzerinden mutlak bir karanlık dalgası deneyimledik." Omuz silkiyor, *başka ne yapmamız gerekiyordu?* "Bununla bir ilgin olduğunu düşündüm. Ve eğer bir şeye karıştıysanız, Myriadlı da işin içindedir."

Peki. O yanılmıyor.

"Yani evli misin?" Clementine sorar ve alkışlar.

"Ben." Ne mutlu ki... neredeyse. Belki. İnşallah!

Sırıtarak yukarı ve aşağı zıplıyor. "Siz daha seks yapmadınız mı?"

Yanaklarım ısındı ve neredeyse dilimde boğulacaktım. "Şey..."

"Hey. Bir kıza böyle bir soru sormamalısın. Daha çok gençsin." Raanan ellerini onun kulaklarına bastırdı. "Peki?" bana soruyor. "Senin varmi? Ve bağ yüzünden kötü bir şey mi oldu? Ayrıca Ölüm'ün şeytani ikizi gibi görünüyorsun, yani. Bize Myriadlılardan uzak durmamız söylendi, yani... ha ha sen? Öyle mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve "Her iki durumda da beşinciye talep ediyorum" diyorum.

"Sen de berbatsın." Elleri Clem'den uzaklaştı.

Seks yapmadık, hayır ama yine de bir STD kapmış gibi hissediyorum. Gölgeler Çok Karanlık. Onlardan kalıcı olarak nasıl kurtulabilirim?

"Generallerimizden ikisi Killian'ı Troyka'nın içine sakladı." Kristal berraklığındaki suya daldım, dalgalar bana doğru fırladı, beni içten dışa temizliyor. Nefesim bile tazelendi.

Su ne yapmaz? Adı ne vaat ediyor. Gücüm yenilenmiyor. Sanırım eskisinden daha yorgunum. Uzuvarım titriyor ve midem karmakarışık. Ya Generallerle savaşırsam ve kaybedersem? Hayal kırıklığım artıyor. "Bana şantaj yapıyorlar, Diriliş için verdiğim oyumu kontrol etmeye çalışıyorlar. Bu, Killian'ı bulmanın öncelikli olduğu anlamına geliyor. Onu serbest bırakmak ikinci öncelik."

Dur tahmin edeyim, dedi Reed. "Levi'ye oy vermen gerekiyor."

"Hayır." başımı sallıyorum. "Orion."

Clay düşünür, kaşlarını çatır. "Neden? İhtiyacımız olan Levi, buna hiç şüphe yok."

Diğer herkes başını sallar. Ve anladım. Yaparım. Levi bizi eğitti. Zeki, kibar ve kararlı. Ama... satılmadım. Meredith veya Archer'ın aramıza dönmesinin yararını kimse görmüyor mu? Meredith bir Liderdir ve alemler arasında barışa açıktır. Okçu, aslan yürekli bir Emekçidir. Sevdikleri için ölmeye hazır - ve oldu!

Ülkem için ne kadar fedakarlık yapmaya hazırım... barış için?

Aşk için Killian için ne kadar ileri gitmeye razıyım?

Eğer gerçekten tek bir beden -seçilmiş- olacaksak, bedenimizin üyeleri her zamankinden daha önemli.

Oylamaya kadar bir saatimiz var, diye başlıyor Clementine. "Göz'e dönebilirim ve..."

Izgarada bir titreşim dolaşiyor ve beni durduruyor. *Hepimizi tutuklamak .* Hep birlikte hareketsiz gidiyoruz.

Raanan, titreşime eşlik eden mesajın kodunu çözerek, "İkinci Kral bir çağrı yayınladı," diyor. "Hoşnutsuzluk mırıltıları nedeniyle, Diriliş töreni ertelendi. *Şimdi* Garden of Exchange'e gidiyoruz ."

Sıfır! Killian'a ne dersin?

Derin nefes al, ver. Şu anda, o güvende. Bu yüzden Garden of Exchange'e gideceğim. Oyumu kullanacağım. Generallerin bana ihtiyacı olduğu sürece, o iyi olacak. Daha sonra onu bulacağım. Belki Dirilen kişinin yardımıyla.

Yapılacaklar listem bir anda değişiyor. *Kimin ölümünden geri döneceğine karar verin. Killian'ı bulun ve kaydedin.*

Baskı yok.

Raanan sudan çıkmama yardım ederken, Clay bileğine vurdu ve doğrudan üzerinde parlak bir Işık belirdi. Yazıyor, yazıyor, yazıyor. Bir elinde havlu, diğerinde mor bir bornoz belirir. Mor = kraliyet. yutkunuyorum.

Kesin basınç...

Ah! Baskı olduğunda panik yapmayın - ekin ve biçin. Hayat bir bahçedir. Bir tohum ek ve bir kutsama ya da lanet yetiştir. Hasat, tohumunuza bağlıdır, çünkü benzer, sevmeye hayat verir. Aşk istiyorsam, aşk ekmeliyim. Hedeflerime yardım etmek istiyorsam, bölgeme yardım etmeliyim.

Dirilirsem öldürülenlerden hangisi krallığıma yardım edecek?

Clay havluyu bana fırlattı. Ben kuruduktan sonra havluyu Clementine'e uzatıyorum ve o da ben mor cübbeye geçerken beni korumak için kullanıyor. Sonra ıslak saçlarımı ördüm.

"İç. Sen bir Conduit'sin, özelsin ve sana çok ihtiyacımız var. Eminim bir destek kullanabilirsin." Ellerimden birine bir şişe manna koydu ve çıkışa yöneldi.

Ben onu takip ediyorum, herkes beni takip ediyor.

"Ben özel değilim," diye mırıldandım ve şişeyi boşalttım.

Clay, "İstila sırasında bizi kurtardın" diyor. "Güven bana. Sen Özelsin."

Man, dilimde tatlı ama ilk defa aşağı inerken yakıyor. Keskin acılar içimi sızlatıyor ama şükürler olsun ki bunlar çabucak sönüyor.

Şimdi manna ve ambrosia karışımına ihtiyacım var mı?

Çözeceğim. Daha sonra. İleride, tamamen elma yapımı gibi görünen bir kemer olan bir Kapı var. Grubumuz ikişer ikişer giriyor, etrafımızda havai fişekler patlarken elmaslar kayboluyor. Ayakta kalıyoruz, hatta yürümeye devam ediyoruz, yeni bir yere kurşun sıkılırken.

Orada bir Merdiven boşluğuna giriyoruz. Ardından hedefimize ulaşmadan önce iki Kapı daha giriyoruz. Değişim Bahçesi. İlk Kral'a şükürler olsun, bu şehir bomba patlamalarından etkilenmedi, salkım salkımına, hanımeli ve sarmaşık sarmaşıklarına her zamanki gibi güler. Meyve ağaçları tam çiçek açmış, dalları şeftali, portakal, elma ve adını koyabileceğiniz her türlü ikramla dolu. Yaban çileği ve böğürtlen, rengarenk çiçeklerden oluşan bir labirent ile karışır, havayı tatlı bir şekilde kokuturken, şehrin kalbine, milyonlarca vatandaşın toplandığı, herkesin bir tür cübbe giydiği bir yere çıkar.

Çocuklar, gençler ve yetişkinler var, ancak kimse otuz beşten büyük görünmüyor. Bu beklenebilir. Bir ruh Mükemmellik Çağı'na ulaştığında, fiziksel bir beden kaç yaşında olursa olsun, dış görünüşü donup kalır.

Farklı hayvanlar da mevcut. Köpekler. Kediler Geyik. Kurtlar. Bir avuç zebra. Atlar. Kuşlar tepeden uçar. Burada yığılmış canlıların sayısına rağmen, tek bir

konuşma gerçekleşmiyor. Bir kükreme, hırıltı veya mırıltı duyulmuyor. Sessizlik hüküm sürüyor ve bu ürkütücü.

Biz yaklaştıkça kalabalık, tek oyu verecek kişi için ortadan ikiye ayrılıyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Öne doğru ilerliyoruz, avuçlarımız ter içinde. Nico'yu görünce rahat bir nefes aldım. Gözleri kısılıp nefretle dolana kadar.

Nefret? tökezliyorum. Killian'la evlendiğimi biliyor mu?

Ben daha onunla konuşmadan biri önüne geçiyor ve görüşünü engelliyor. Bakışlarım büyük büyükannem Hazel'e takıldı ve aklım onun peşinden gitti. Çok değerli bir kadın! Yanında büyük büyükbabam Steven var. Kızları Meredith'e oy vermezsem, incinecekler.

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. Sonra küçük kardeşimin dadısı Millicent'i ve Jeremy'yi görüyorum. Kalbim sıkışıyor. Kıpırdayıp kıkırdarken, yumuşak elmacık kemiğini okşamak için durakladım.

— On! -

Sesi Izgara boyunca sürüklenerek zihnimi doldurdu. Bu benimle ilk kez böyle konuşmuyor, ama hala şaşkınım.— *Hey, bebek kardeşim. Seni çok seviyorum.* -

-Aşk da. -

"Çıkar onu buradan," diye fısıldıyorum Millicent'e. "Onu güvende tut." Ben oyumu verdikten sonra bir isyan çıkarsa, kargaşaya yakalanmış bir bebek istemiyorum.

Çenesi düşüyor ve hızla göz kırpmıyor. Sonra başını salladı ve kalabalığın arasından geçerek ters yöne gitti.

Devam et. Bunu halledin. Elmas, safir ve yakut, zümrüt, topaz ve beril, oniks ve yeşimden yapılmış duvarları olan bir kraliyet sarayı ileride. Her mücevher kusursuz, nefes kesici.

Sarayın önünde bir köprü var. Köprüden önce bir kürsü.

Titremeler beni sular altında bırakıyor. Platformda Secondking duruyor. Görkemli Eron, Güvercinler Prensi, altın dikişli muhteşem menekşe rengi bir cübbe ve Lifeblood'a batırılmış gibi parıldayan bir etek giyiyor. Uzun boylu ve ince kaslı, koyu tenli ve gözleri sabah göğünden daha mavi, safirden daha parlak ve mavi alakargadan daha sevimli.

O gözlerin görkemine rağmen, yüzü sade. Beni her zaman hayrete düşüren bir gerçek. O bir gösterici olmalı.

Kimi kandırıyorum? O *bir* göstericidir. Görünüm hiçbir şey ifade etmez. Kalp, her şey. Sevgi ve güç ondan yayılır. Çok fazla güç. Bir kişinin taşıyamayacağı kadar fazla. Peki, sıradan bir insan. Eron sıradan olmaktan uzaktır. Gözeneklerinden ışık saçıyor, parlak ve saf, beni ısıtıyor.

Aklımın bir köşesinde gölgeler korkuyla titriyor. sırtırım.

Secondking'in arkasında on üç Generalimizin her biri duruyor. Onlar, Hasat Ülkesinin her yerinden gelen bir milliyet ve dolu karışımını temsil ediyor. Bugün, yüksek konumlarını belirtmek için omuzlarına dikilmiş metal bağlantılara sahip turkuaz elbiseler giyorlar.

Gülüşüm soluyor. Diğer Generaller Luciana ve Shamus'un Killian'ı rehin tuttuğunu biliyor mu?

Gölgeler içimde kıvılcımlar saçan öfkeyi yakalıyor ve ayak parmaklarını zihnimin sularına daldırıyor... Izgara boyunca dalgalar akıyor. Diğer kapıları istila etmekle tehdit mi ediyorsun?

Dikkatli olmak. Duyguları kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum ve diğerlerine odaklanıyorum. Yakışıklı Alejandro beni başıyla selamlıyor. Ondan her zaman hoşlandım ve ne olursa olsun onda bir müttefikim olmasını umut ediyorum. Jane ve Spike da beni başıyla selamlarken diğerleri de bakışlarıyla bana yalvarıyor.

Kafalarının içindeki ilahiyi neredeyse duyabiliyorum. *Orion'u seçin. Lütfen.*

Titremeler beni sallıyor. Başım dik, basamakları çıkıyorum, ayaklarımın pıttırtısı neredeyse bir çığlık kadar yüksek. Platforma çıkıyorum, Eron'dan birkaç adım ötede durup diz çöküyorum, aynı anda kollarımı göğsümde çaprazlayarak bir X oluşturun. Kollarımı kaldırdığımda, bir V oluşturmak için çaprazlarını açıyorlar. Bağlılığımın bir gösterisi.

Aynen böyle. Dünyanın geri kalanı yok olur. Işık ve kabarık beyaz bulutlarla çevrili Eron'la yalnızım.

"Kalk," dedi bana, sesi aynı anda müzik, gök gürültüsü ve yağmur gibiydi.

İtaat ediyorum, aklım dönüyor. "Neredeyiz? *Neden buradayız?*" Vay canına. *Bir çentik alçaltın* . Bu benim kralım. *Ya saygılı ol ya da sessiz ol* .

"Bunu bugünün brifingini düşünün."

Harika. harika . Tereddüt ederek, "Killian'la olan bağımlı biliyorsun," diyorum.

"Yaparım."

Protesto teklif etmiyor. "Bizi destekliyor musun?" Şüphelendim, ama teyit...

"Ediyorum," diye tekrarlıyor. "Aşk asla başarısız olmaz."

Onaylamak beni *heyecanlandırarak* . daha uzun duruyorum "Bazıları gerçek aşkı bilmediğimi iddia edebilir."

"Bazıları aldatılıyor."

Artık demiyor ve şansımı zorlamam.

"Bu Diriliş'te neden tek oyu sana verdiğimi bilmek ister misin?" O sorar.

"Evet." Kelime beni çok çabuk terk ediyor, neredeyse bir tıslama.

"Bombalamadan sonra şaşırtıcı bir gerçeği fark ettim. Sen, Tenley Lockwood, bir Kanal değilsin."

Yanlış duyduğumdan emin olarak ona baktım. "Değilim?"

"Sen türünün ilk örneğisin. Bir Kanal ve Bir Mimar."

"Ne şimdi?" Buradaki bir pozisyonla ilgili terimi hiç duymadım.

Conduits *yapmak* için inanılmaz bir yeteneğe sahipsin ."

Bir yanım onunla tartışmak istiyor. Diğer yanım bilgiyi çekinmeden kabul ediyor. Raanan'a bak. Bundan şüphelendim. Ve gerçekten, Troyka'da hiçbir şey imkansız değildir.

"Nasıl?" Soruyorum. Ve, vay. Vay vay vay. Penumbra'yı temizleyebilen iki Kanaldan biri olmak muazzam bir sorumluluk ve baskı getirmişti.

Basınç olmasaydı elmas olmazdı.

Şimdi bir tane daha var ve daha fazlası olacak.

Eron'un bakışlarındaki vahşilik yoğunlaşıyor, neredeyse dizlerime kadar deliyor. " *Kıyamet* ne demek biliyor musun ?"

Midem bulanırken bile başımı salladım. "Dünyanın yıkımı."

"Bu bir anlam, evet. Ama diğeri? Bir ifşa. Savaşın sonu yaklaşıyor ve onunla birlikte değişim de geliyor." Bileğime damgalanmış atı işaret ediyor. "Değişim onun -ya da onun- savaş atına biner. Sen birçoğunun ilkisin. Her iki tarafta da başkaları olacak."

Ağzım kurur. Killian'ın bileğinde de bir at var. Bizim tarafımızda mı yoksa Myriad'ın tarafında mı?

"Konduitleri nasıl yaparım?" Başkalarına dokundum. Killian. Kil. Luciana'yı bile. Sadece Raanan geçiş yaptı.

"Hazır bir aday bulduğunuzda" diyor, "Işığınız bilecek ve işi sizin için yapacak."

Bu mantıklı. Ama artılarını ve eksilerini daha sonra düşünmem gerekecek. Eron'un bölünmemiş ilgisine ne kadar süre sahip olacağımdan emin değilim. "Bana neden oyu verdiğini hala anlamıyorum."

"Değil mi?" Bana hoşgörölü bir gülümseme sunuyor. "Hayata değer veriyorum. Bütün hayat. Ben de senin gibi barışı arzuluyorum."

Eron gibi biriyle aynı fikirde olduğumu bilmek güzel. O iyi bir kral ve harika bir adam. Yapamam - hayır, *yapmayacağım* - onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ve sadece o değil, herkes; tam olarak anlayamayanlar bile. Küçük kardeşim yarattığımız dünyada yaşamak zorunda. Ona daha iyi bir şey vermek için savaşabilirim ya da öfkelenmesine izin verdiğimiz her türlü saçmalıklardan geçmesine izin verebilirim.

"Ya insanlar seçimimden dolayı hayal kırıklığına uğrarsa? Yoksa çıldırmış mı?" Soruyorum. "Benimle durur musun?"

Bana verdiği bakış ancak hoşgörölü olarak tanımlanabilir. "En zor anlarınızda bile her zaman yanınızdayım. *Özellikle* en zor zamanlarda. Beni

göremiyor olman, orada olmadığım anlamına gelmez. Bir gün işler kötü gidiyor diye, ertesi gün onları daha iyi hale getirmek için çalışmayacağım anlamına gelmez.”

Bu adil.

“Kanun Kitabı'nı okudunuz” diyor. “Misyon ifadem asla değişmedi, asla değişmeyecek. Herkesin iyiliği için birlikte çalıştığımıza güvenin. Ben kafayken, siz -insanlar- benim bedenimsiniz. Bağlılıkları ne olursa olsun, herkes için en iyisini istediğime güvenin. Halkımdan bazıları yoldan çıkmış olsa bile, eylemlerimin bunu defalarca kanıtladığına inanıyorum.”

Bulutlar göründükleri gibi hızla ortadan kaybolurlar, dünyanın geri kalanı tekrar görünür hale gelir. Mübadele Bahçesi'nden taşan kalabalık, kürsüye geri döndük.

"Mücadelemize kimin yeniden katılacağına karar verdin mi?" Eron'un sesi herkes için gürlüyor.

İşte, hakikat anı. Ne ben yapacağım? Troika için doğru seçim Killian için doğru seçim mi? Savaşın sonunu kolaylaştırmak için doğru seçim ne olacak?

Kalabalığın yarısı şarkı söylemeye başlar. "Orion. Orion. Orion."

Diğer yarısı, "Levi. Levi. Levi."

Peki. Kitleler bir General istiyor, buna hiç şüphe yok.

Ama unutamam - bu insanlar negatif akışta sıkışıp kaldılar. Hızla akan bir nehir bizi bir yöne çekiyor ve çok fazla kişi sürüklenmekten memnun. Yorgun, kararsız ve karanlıktan rahatsız olsam da akıntıya karşı savaşıyorum. duramam. Bunu yaptığım an, hemen herkesin yanında nehirde sürükleneceğim - ve aynı sonun acısını çekeceğim.

Onları farklı bir su kütlesine almalıyım.

Bakışlarım Hazel'in, ardından Steven'inkiyle buluştu. Bu sefer sessizce bana yalvarıyorlar. *Sizinkini kurtarmak için hayatını feda eden kadın Meredith'e oy verin.*

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Meredith'i seviyorum. Onu geri istiyorum. Gerçekten yaptım.

"Söyle bize, On." Secondking dalgaları benim yönümde. "Adını söyle, gerisini ben hallederim."

Gölgeler daha güçlü bir şekilde kıvrılır. İnsanlar şarkı söylüyor. Hayvanlar seslenir. Generaller sırtıma hançerler saplıyor. sinirlerim kızarıyor. İçimde bir baskı oluşuyor.

"Ben..." Derin bir nefes al, ver.

Elizabeth'i geçici olarak denklemden çıkarmıştım, ama şimdi bunu kesinlikle yapıyorum. Erkek arkadaşı Claus ile birlikte ve ondan ayrılmak istemeyecektir. Geriye Orion, Levi, Meredith ve Archer kalıyor. Kim olacak?

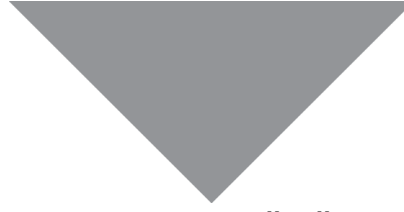
Sadakat, tutku, özgürlük .

Ekmek biçmek.

Kalbimde bir isim var. Başından beri seçmek istediğim kişi. İnandığım kişi bu alana en çok yardım edecek. Yanlış bir seçimin sonuçlarını kafama takmış, aklım yoluma çıkmamış olsaydı, çoktan seçmiş olurdum.

Kalp ve zihin aynı fikirde olmayabilir, ama endişelenmeyi bıraktım. Denklemden duyguyu çıkaracağım ve kalbimin yolu, gerçek Troyka yolunu yönetmesine izin vereceğim.

İyi ya da kötü, "Oyumu... Okçu Prens'e veriyorum" diye duyururum.

ALTINCI BÖLÜM

"Dikkat etmen gereken tek tavsiye kendindir."

-Sayısız

On

Arkamda, Generaller toplu bir şok ve hayal kırıklığı nefesi veriyor. Luciana hariç. Bir öfke ve korku çılgılığıyla dizlerinin üstüne düşer. Önümüzde, kalabalık çıldırıyor, bir avuç insan tezahürat yapıyor, çoğu da yuhalıyor.

Kararım değişmez. Archer yanımdayken, diyarlar arasında barış sadece bir olasılık değil, bir olasılıktır.

Eron'un gözlerinde onay parlıyor ve doğru kararı verdiğime eminim. Rahatlama neredeyse dizlerimi burkacak. Ama rahatlamayla karışık bir korku ürpertisi. Yine de nefret edenler tarafından cezalandırılacağım, değil mi?

Eron, sanki tüm diyara hitap ediyormuş gibi zihnimde net bir şekilde konuşuyor.— *Doğru olanı yapmak her zaman etrafınızdakiler tarafından desteklenmiyor. En iyi niyetli insanlar bile karanlığa tökezleyebilir. Düşmanlarına ışığı göster, Mimar. Onlara inandığınız şey için savaşmaya hazır olduğunuzu gösterin. Onlara geri adım atmayacağınızı gösterin. Korkmayacaksın. İşte böyle kazanırsın.—*

Hatırlatma beni sarsıyor: Ben bir Mimarım. Bu tam olarak ne anlama geliyor?— *Bana yardım et.—*

Yumuşak bir kahkaha.— *Bunu yapmadığım bir gün bile geçmiyor.—*

"Seçim yapıldı. Öyle dedi, öyle yapılacak." Bu kez, İkinci Kral'ın sözleri tüm şehirde yankılanıyor ve her desibel gürültüyü bastırıyor. "Seyretmek. Okçu Prens'in Dirilişi."

Parlak bir ışık parlıyor, beni kör ediyor. Dünyam kararıyor, ama sadece bir saniyeliğine.

Işık sönerken, dünya odak noktasına geri döner. Secondking gitti. En azından benim gözüme göre gitti. Gözler her zaman hikayenin tamamını anlatmaz.

Platformun karşısında, sanki bir katman diğerinden soyulmuş gibi havadan bir kapı oluşur ve yepyeni bir dünyayı ortaya çıkarır. O kapı aralığından, gökkuşağı renginde bir gökyüzünün binlerce yıldızla parıldadığı, dinozorların dolaştığı ve barışın bir umut değil, bir yaşam biçimi olduğu fantastik Dinlenme diyarını görüyorum.

Bu gerçekten oluyor mu? Tüm varlığımla özlediğim bir çocuk olan Archer, o kapıdan geçip yaşama katılacak mı? Secondlife'da ikinci bir şans alacak mı?

Bir an için, mükemmel, çalınmış bir zaman anı, sanırım diğerlerini o küçük kapı aralığında gözetliyorum. Uzun boylu, ince bir esmer olan Elizabeth bana gülümsüyor, memnun. Minyon bir sarışın olan Meredith, sanki benimle *gurur duyuyormuş* gibi bana gülümsüyor. En uzun boylu, bronzlaşmış ve yontulmuş Levi, destek için başını salladı.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, düşmekle tehdit ediyor. Bu adamları çok ama çok özliyorum. Sonra Archer kapıdan içeri giriyor ve kalbim sadece mutluluktan çarpmak için küt küt atmayı bırakıyor. Killian kadar uzun, kaslı, sörfçü gibi bronzlaşmış ve bakır gözlü sarışın. Killian ham baştan çıkarma ve sert saldırganlık iken, Archer kusursuz güzellik ve tavlanmış çeliktir.

Eskiden iki Emekçiyi günahkar ve aziz olarak düşünürdüm ama yanılmışım. Herkes gibi, her iki çocuğun da güçlü yönleri ve kusurları var.

Her ikisi de hayatın sunduğu en iyiyi hak ediyor ve her ikisi de krallıkları için en iyisini istiyor.

Aşk savaşa tercih edecekler ve aşk onları yüzüstü bırakmayacak.

Dengesiz dizlerle öne doğru tökezliyorum, koşana kadar hızım artıyor. Sonra kendimi Archer'ın açık kollarına atıyorum, ona sımsıkı sarılıyorum. Bana arkadan sarılıyor ve aynı şiddetle titriyor.

Kokusunu içime çekiyorum - güneş tarafından ısıtılan temiz pamuk. Bu çocuğu kardeşim gibi seviyorum. O öldüğünden beri kalbimden bir parça kayıp.

Sonunda geri çekilip beni sallıyor. "Neden?" İngiliz aksanı hafif ama dikkat çekicidir. "Yani, nedenini biliyorum. Bence yapman gereken—"

"Hayır," diye araya giriyorum, kelime bir gıcırtıdan biraz daha fazlası. Gözleri farklı. Aynı renk, sadece... daha derin, daha akıllı, dipsiz. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Savaş—"

"Alemler arasında barış istiyorum Bow. Bana yardım edeceksin." İlk tanıştığımızda, görkemli erkeksi benliği, Bow adını verdiği kısa, pembe saçlı

bir kızın Kabuğuna gizlenmişti. Takma ad takıldı. "Olan her şey hakkında seni yakalamam gerekiyor."

"Gerek yok. Oylamadan önce kendimi yakaladım. Hepimiz yaptık. Rest'teki hayatınızın kayıtlarını izledik."

"Demek benim bir Mimar olduğumu biliyorsun." Sadece kelimeyi söylemek beni duraklatıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ve artık evli bir kadını. Oh, ayrıca kocamı kurtarmana yardım etmeni de bekliyorum." Her noktayı sanki, hey, önemli bir şey değilmiş gibi gelişigüzel bırakıyorum. Bu arada beynim *büyük fırsatlar bağıyor* !

"Evet. Her iki konuda da. Senden önce terfiden haberim vardı." Eğildikçe gözleri kısıyor. Ağzını kulağıma dayayarak, "Kocanızın burada, Troyka'da olduğunu da biliyorum ve onunla beş dakika yalnız kalmak ve bir beysbol sopası istiyorum" diye fısıldıyor.

Bir sarsıntıyla doğruluyorum. "Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?" Hemen cevap vermeyince onu sarsmak için omuzlarından tuttum. Hatırladığımdan daha geniş ve daha sağlam. Ama aynı zamanda daha zayıf, zorunlu hareketler sendelemesine neden oluyor. Ah.

"Peki, sen?" diye sordum kollarımı iki yanıma indirerek. Zihinsel not: Archer ölümünden yeni döndü. Henüz formda olmayabilir.

"Numara. Onu bulmaya çalıştım ama ustalıkla saklanmış."

Sıfır!

Kaşlarımı çatarak, "Neden onu incitmek istiyorsun? Ölmeden önce ikinizin iyi anlaştığınızı sanıyordum."

"Hey!" diye bağırarak birisi Archer'ın cevabını bastırır. "Konduitimizin nesi var? Onun ışığı nerede?"

— *Tenley.* -

Killian'ın sesi aniden kafamın içinde çınladı. Sarsıldım, dişlerimin arasında hava tısladı.

"Ne?" Okçu talep ediyor.

Bir parmağı kaldırıp bir dakika rica ediyorum.

Sesimi Killian'a zorlamaya çalışıyorum.— *Beni duyabiliyor musun? İyi misin? Nerede olduğunu biliyor musun?* —Kelimeler Izgaralarımız arasındaki köprü boyunca süzülür. Aynı zamanda, gölgelerim yeniden kıvrılıyor, canımı acıtıyor. Hayır, gölgelerim *değil* . Onları talep etmeyeceğim. *Gölgeler* .

En çok sormak istediğim ama sormadığım soru? *Beni hatırlıyor musun?*

— *Sana ihtiyacım var . Bul beni bebeğim.* -

Bebek? Erica'ya karşı kullandığı sevecenliğin aynısı mı? Midem, her biri asit sızdıran bin küçük düğüme dönüşüyor. Bana *asla* bebeğim demez, herhangi bir erkeğin herhangi bir kızla kullanabileceği genel bir takma ad - kanıtladığı

gibi. Dahası, Killian'ım asla nazikçe, şefkatle onu bulmamı istemez. Kıcımlı vitesle takmamı ama aynı zamanda güvende olmamı istiyor.

Yani. Sorulmayan soru cevaplandı. Hayır, beni hatırlamıyor. Şimdi merak ediyorum... Bu *bebek* saçmalığıyla beni baştan çıkarmayı mı umuyor ? Bir zamanlar Myriad'ın kendisine atanan her hedef için kullandığı bir rutini vardı.

Ağıma hoş geldiniz , dedi örümcek uçarak.

Killian bundan ne kazanmayı umuyor?

Aramızdaki bağın ardından bana söylediği sözler kafamın içinde uğulduyor. *Neden ölmedin?*

Midem o korkunç bükülme işini yapıyor. Hala beni öldürmek istiyor mu?

Önemli değil. Amacı ne olursa olsun başa çıkacağım.— Yoluma *çıkıyorum*. — Bir kez daha, iyi ya da kötü.

Bir saniye diğerine karıştığında ve hiçbir yanıt gelmediğinde hayal kırıklığı beni ürpertiyor.

"Tamam. Sana yeterince zaman verdim. Bana neler olduğunu anlat," diyor Archer. "Beklemek. Boşver. Bu konuşma konusuna bir iğne koyalım. Generaller neden seni öldürmek istiyor gibi görünüyor?"

"Kimin Diriltileceğine ben karar verdiğimi biliyorsun, değil mi? Kalabalığın yarısı Orion'u seçmemi istedi, diğer yarısı Levi'yi seçmemi istedi."

" Sağduyu kullanıyorlardı," diye mırıldandı .

Dostum, bugün darbe üstüne darbe alıyorum. *Gerçekten yardımına ihtiyacım var, Eron.*

Luciana ayağa fırladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Shamus onun yanında, her adımında tehdit ediyor. Alejandro Shamus'u durdurur ama kimse Luciana için oyun oynamaz.

Ya öfkesi kalabalığı körüklüyor ya da yufkalar birbirlerini besliyor, saniyesinde daha da öfkeleniyorlar. Yakında kontrolü kaybedecekler ve kürsüye çıkacaklar.

Eron'un sözleri kafamda oynuyor ve bir güç artışı alıyorum. *Onlara inandığınız şey için savaşmaya hazır olduğunuzu gösterin. Beni göremiyor olman, orada olmadığım anlamına gelmez.*

"Bilgelige duyguya değer vermiyor muyuz?" Ararım. "Duygularımızın bizi yönlendirmesine izin vermek sadece hatalara yol açar."

Saldırganlık seviyeleri yükselir. Gerilim havayı kalınlaştırır.

Bir şüphe pusuya yatmış... Ya onların üzülmesinden *ben* sorumluyum? Oy yüzünden değil, gölgeler Izgara'ya girmenin bir yolunu bulduğu için mi?

Raanan, Reed ve Clay, Archer ve benim çevremde koruyucu bir çember oluşturmak için kürsüye atladılar. Tehlikede olmalarından nefret ediyorum ve onları bir Işık huzmesiyle korumak için elimden geleni yapıyorum. Bir

zamanlar, bizi güvenliğe taşımak için tek bir ışın kullanabilirdim. Ama artık değil. Ah! Sahip olduğum küçük Işık, gölgeler tarafından rehin tutulmuş, içimde hapsolmuş durumda.

"Ne yapmalıyız?" Kalabalık yaklaşırken Clay'in gözleri vahşi. "Buradan nasıl çıkacağız?"

İyi soru. Mantık başarısız oldu. Oynayacak bir kartım daha var. Benim yüce konumum. "Herkes - sakın olun ve hareketsiz olun," diye bağırdım. Bir Conduit'ten bir komut. "Şimdi."

Göz ardı edildim, kalabalık bize doğru gelmeye devam ediyor.

Raanan, "Clementine'i Göze gönderdim" diyor. İki kısa kılıcı avuçlar. "Herkesi üç dakika on sekiz saniye sahne dışında tutabilirsek, bizi kilitleyip başka bir şehre götürebilir."

"Önce silahlarınızı bırakın." Kendi insanımıza zarar veremeyiz.

Um, kendi insanlarımıza zarar vermemiz gerekebilir.

Protestocuların ilk dalgası kürsüye tırmanmaya başlar.

Vay canına! Bir hayvan sürüsü ileri sıçrarken ilk sıra yere yığılır. Dümende bir çukur boğa var. Kanat Örtüsü'nün hemen ötesinde devriye gezerken gördüğüm kişi. Hala gülümsüyor gibi görünüyor.

"Şimdi gidiyoruz." Çemberin içinde sinsice dolaşırken tırnakları kürsüye çarpıyor. "Güvenliğe gidiyoruz."

Benimle mi konuşuyor ? "Arkadaşlarımı güvenli bir yere götürün. bulmam gerek..."

"Senin adamın. Biliyorum." Kara gözleri... hayranlıkla mı doluyor? "Ayrıca nerede tutulduğunu da biliyorum. Yavrularımdan biri General Shamus'u takip etti. Yani şimdi gidelim mi?"

"Evet evet. Şimdi gideceğiz."

"Flankerlar!" diye bağılıyor.

Saniyeler içinde köpek, kurt, aslan ve kaplan sürüsü etrafımızı sararak Luciana dahil *herkesi engelliyor*.

"Ne yani *hayvanlar* şimdi sana yardım mı ediyor?" Archer nefesini dışarı veriyor.

"Belki?" Ya da ezilmek üzereyiz. "Eron herkese bir koruyucu atadı."

Pit bull, "Atla," diyor.

Vay canına. "Sana atlamak mı ?"

"Hayır, aptal kız. *Les cavaliers*."

O konuşurken bile, bir zebra sürüsü kalabalığın arasında savaşıyor ve kürsüye atlar. Daha doğrusu altı zebra.

Altı. Üç harf. 3 + 3 = 6. Siyah-beyaz güzellikler, vahşi ama uysal.

"Pony ekspres kurtarmaya mı?" Archer, kendisine en yakın olan zebraya binerken mırıldanıyor. "Peki. Ben oyunum."

Raanan, Clay ve Reed, kendilerine ait bir zebraya binerler. Tek tereddüt eden benim. Bir kere ata bindim ama eyersiz değil. Belki de ben...

Sıfır! İkinci olarak, bu eylem planının bana maliyeti var. Zebralar beni geride bırakarak ileriye doğru koşuyorlar.

"Beklemek!" Ararım.

"Seni yakaladım." Archer zebrasını döndürüyor, yanıma geliyor ve beni yukarı çekiyor.

Platformdan atlıyoruz. Nefes nefese kalabalığın parçaları, yaralanmaya neden olmadan veya devam ettirmeden inmemize izin veriyor. Biz dörtmala uzaklaşırken kalabalık dağılmaya devam ediyor. Kimse biçilmek istemez.

Saçlarımda rüzgar, arkamda bir arkadaşı. Ne kurtarma! Önümüzde Clay, Reed ve Raanan kendi zebralarının üzerinde oturuyorlar. Birbiri ardına bir Merdiven Boşluğu, ardından bir Kapıdan geçerek son saldırıdan kaynaklanan yıkımın yaygın olduğu Kudret Kulesi'ne varıyoruz.

Binicisiz zebralardan biri döner ve az önce çıktığımız Geçit'e girer.

- *Yoldayım Killian.* -

Bekliyorum, gerginim ama cevap gelmiyor. Ona bir şey mi oldu?

Köpek yanımıza ayak uyduruyor. "Clementine'ine mesaj at, söyle ona bizi Gözde saklamasını. bir Bizi terk eden, izlerimizi siliyor."

"Her şey sırayla. Neden bize yardım ediyorsun?" Okçu sorar.

Bir nedene ihtiyacım yok. İstenen mesajı göndererek itaat ediyorum.

Köpeğin dili pantolonunu giyerken dışarı sarkıyor ve yine de tekrar gülümsüyor gibi görünüyor. "Kız. Bir numara olması gereken on numara. Ben onun koruyucusuyum."

O benim? Tamamen?

Bakışları bana kayıyor. "Bunaldın, biliyorum. sen beni kabul et Anladım. Fısıldamaya gerek yok."

Bu sefer gülen bendim. "Belki biraz fışkırabilirim? Grubun en iyisine sahip olduğum açık."

O pes eder. "Yaptın, değil mi?"

"Soru yok," diyorum. "Adın ne? Peki tüm bu diğer hayvanların bize yardım etmesini nasıl sağladın?"

"Ben Bisküviyim." Gördüğüm en muzip ifadeyle dişlerini gösteriyor.

"Diğerleri gönüllü oldu. Bu, vatandaşlara bizi reddetmeyi öğretecek."

Evet. Evet, olurdu. "İrkinı sormam kabalık mı olur? Pit bull olduğunu tahmin ediyorum ama emin olmak istiyorum."

"Neden?" o çırpınır. "Yani bana çok tehlikeli olduğumu söyleyebilirsin ve..."

benim köpek tişörtümü doğru şekilde giyebilirim ."

Homurdanıyor. "Sen bakmıyorken gizlice kıcının kokusunu aldım, bu yüzden kabalığı geride bıraktık, diye düşünüyorum. ben bir erkeğim. Her şeyin bir karışımı, ama çoğunlukla pit bull, Shitzu ve... kaniş." Sonuncusunu, sanki utanç verici bir sırmış gibi homurdanıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. *gülme* . "Kanişler kötünün de kötüsü, ha?"

Bana dişlerini gıcırdattı ve bu sefer gülmeme engel olamıyorum.

Şu anda kıskançlıktan ağzım köpürüyor, dedi Archer ve yemin ederim neredeyse somurtacaktı. "Koruyucu bir hayvan istiyorum."

Biscuit, "Bir tane var," diyor. "Hedefimizde seni bekliyor, Myriadlıları koruyor."

Sevinçle ellerini ovuşturuyor. "O ne? Bir ayı? Aslan? çita?"

"Hayır, o daha kötü. Adı Canavar."

Köpeğim -benim!- daha fazlasını söylemiyor ama başka söze gerek yok. Archer hevesle titriyor.

Bir moloz yığınının yanından hızla geçerken neşem azalıyor ve içimde hüznün kabarıyor. Bütün bu molozlar... Kaç vatandaşımızı kaybettik? En azından Nico'yu merak etmeyi bırakabilirim. Her ne sebeple olursa olsun benden nefret edebilir ama en azından tuzağa düşmediğini biliyorum.

Ben de alemin kendisi için acı çekiyorum. Kule Kulesi eskiden gökdelenlerin ve arenaların hazinesiydi. Fütüristik ve antik Roma'nın bir karışımı.

General Levi Nanne beni bu şehirde eğitti. Bana görüldüğünden çok daha zor olan bir Kabuğa nasıl girileceğini ve içinde kalacağımı öğretti. Dayanma gücümü artırarak beni saatlerce koşmaya zorladı. Çoğunlukla bana yardım istemenin uygun olduğunu gösterdi. Sınırlarını bilmek seni zayıf yapmaz, bilge yapar. Ve burada... Killian'ın hayatımı kurtardığı yer burası.

Sayırsız ordu diyarı kuşattı, onların gölgeleri bizim dış ışığımızı gizledi. Archer'ın küçük kardeşi Victor, beni öldürmek için buraya çekti. Killian, krallığın dışında kendi adamlarıyla savaşıp bir Işık huzmesinin parlamasına izin vermemiş ve beni güçlendirmeseydi, Victor başarabilirdi.

Zavallı Okçu. Bebek kardeşini biliyor olmalı ve ah, acıtmış olmalı.

"Okçu-" diye başlıyorum.

"Bana Killian'dan bahset," diye talep ediyor. "Bağ hakkında."

Mola veremem derdim ama şu anda bir zebranın sırtındayım, öfkeli bir kalabalıktan kaçıyorum. "Her şeyi zaten bildiğini sanıyordum. Peki onunla yeni derdin ne? Daha önce de sordum ama cevaplama şansınız olmadı."

"Restorandayken bazı şeyler öğrendim. Başkalarını incitmek için yaptığı şeyler."

Bilmeliydim. "O artık o çocuk değil."

Harika! Şimdi kendimi bozuk plak gibi hissediyorum.

Archer beni görmezden gelerek, "Beni Őımartın. Bu bağı sizin bakış açınızdan duymak isterim."

Çok iyi. Ona bağlanma töreninden ve Killian'ın hafıza kaybından bahsettiğimde, gitgide daha da sertleşiyor.

"Bana ne kadar aptal olduğumu söylemeden önce," diyorum, "yapma. Kalbimi takip ettim."

"Hayır, duygularının peşinden gittin. *Myriad* yolu. "

Yaşlı Okçu benimle asla bu kadar sert konuőmazdı. Ama artık eskisi gibi biri değil. Biraz daha sertleşti, biraz daha sert.

"Yani mutlu olmama izin yok mu?" İstiyorum.

"Başkalarının pahasına mı? Hayır. Hepimizi tehlikeye attın, Ten."

"Risk yoksa ödül yok. Daha iyi bir yaşam için savaşıyorum. *Hepimiz* için . Bunu yapmayı planlıyorum-"

"Sadece bu," diye araya giriyor. " *Sen* planla. Ama hiç kimsenin kendi planlarını, yani korumalarını yapmasına izin vermediniz. Bildiğimiz kadarıyla, bağınızla yeni bir Penumbra saldırısı baőlattınız."

Damarlarımda buz kristalleőiyor. Penumbra, insanları enfekte eden ve Troikans'ı öldüren bir hastalıktır. Karanlık insan vücudunu işgal eder ve ne kadar çok insan etkilenirse, Troikans'tan o kadar fazla Işık emilir. Virüs bulaşmış bir insan Troyka ile antlaşma yaptıktan sonra ölürse, bizim Izgaramıza bağlanır.

Belki de haklıdır. Belki yeni bir Penumbra salgını olacak ve ben sebep olacağım. Belki değil. Her iki durumda da, Killian'a olan bağım *kalabalığın*  z lmesine neden oldu. Artık bundan eminim. Karanlığı aramıza kabul ettim ve Işığı diğer Troikalılara yansıtığım için artık karanlığı da yansıtıyorum.

" zg n m," diyor ve i  çekiyor. "Seni  zmek istemedim, sadece kontrolünün ötesinde riskler olduğunu görmeni istedim. Yapılanlar yapılmıştır ve geri alınamaz. Biliyorum, biliyorsun. Sadece buradan devam edebiliriz. En iyisini umut et, en kötüsüne hazırlan, değil mi?"

Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. Myriad beni vurmak için adamlar tuttuktan ve Killian suikastçıları öldürdükten sonra İlk Hayatımda söylediğim sözler. Beni kurtarmak için, evet, ama çoğunlukla misilleme olarak. Eőyalarını tehdit et, bedelini  de.

Onun "eőyası" olduğumdan değil. Hayır, biliyor musun? Ben *onun* eőyalarının bir par asıydım. Gururla. Tıpkı benim bir parçam olduğu gibi.

"Bir şey  zeceğim." Yapacağım. Mecburum. "Başka birine zarar gelmesine izin vermeden önce  leceğim."

"Güzel sözler. Ruhunuz için yatıştırıcı bir balsam, başka bir şey değil."

O yanılıyor. O öyle!

Ama görevlerim artıyor. Killian'ı serbest bırakın - onu Troyka'dan zarar görmeden çıkarın. Hafızasını geri kazanmasına yardım et. Halkımı koruyun. Alemler arasında barışı kolaylaştırın.

"Bana Dior'dan bahset," diyor.

Dior Nichols. Bir insan tıp öğrencisi ve bir zamanlar Archer'ın hayatının aşkı. Oh, ve Archer ile Killian arasındaki kan davasının yeniden alevlenmesinin sebebinin o olduğunu unutamıyorum. Yıllar önce başlayan bir feud. İki erkek çocuk Myriad'a bebekken geldiler ve diyarın farklı yerlerinde büyümüş olsalar da tanışıp kardeşçe aşık oldular. Killian, Sorumluluk Çağı'na önce ulaştı ve Myriad'ı kalıcı yuvası yaptı. Sonra en kötüsü oldu - Killian'ın zihninde. Archer Sorumluluk Çağı'na ulaştı ve Killian'ı geride bırakarak Troyka ile anlaşma yapmayı seçti. Killian kendini ihanete uğramış hissetmiş ve saldırmıştı.

Archer, Dior'un TL'siydi ve Dior'u Troyka ile anlaşma yapmaya ikna etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu arada Killian, Archer'ın çabalarını sabote etmek için *elinden* gelen her şeyi yaptı . Sevdiklerini manipüle etti, yalan söyledi ve hatta tehditler savurdu.

Korkunç, evet, ama taktiği işe yaradı. Sadece, yeni bir üye kazanmaktan fazlasını yaptı. Yeni bir düşman kazandı. Archer'ın Killian'a olan sevgisi o gün öldü.

Son zamanlarda, Myriad Dior'u Troika'ya karşı kullanmaya karar verdi ve özellikle bana, ona Penumbra bulaştırarak. O sırada Troika'nın diğer tek kanalı olan Princess Mariée'nin yardımıyla, kıcı tekmeledim ve isim aldım, Dior'u temizledim.

Tabii ki, kendilerine yardım etmezlerse insanlara yardım edemezsiniz. Dior'u kurtarmak için hayatımı riske atmasına rağmen, erkek arkadaşının - Archer öldükten sonra kırık kalbini onarmak için görmeye başladığı adamın- ona yeniden bulaştırmasına izin verdi.

O erkek arkadaş mı? Javier Diez. Onlarca yıldan beri ilk Fesih. Benim kötü meslektaşım.

"Ne bilmek istiyorsun?" Soruyorum. Levi, Dior'un Troika'ya kaçma girişimini ona anlatacaktı.

Kan için kan. Mahkemeye gitmek için, bir başka hayat karşılığında bir hayat teklif edilmelidir. Dior'u kurtarmayı uman Levi, onun için her şeyi riske attı... ve en büyük bedeli ödedi. Bizi terk etti ve Myriad'a bağlı kaldı.

"Mahkemeden beri onu gördün mü ya da duydun mu?" Okçu sorar.

"Numara."

"Erkek arkadaşı ne olacak?" Son sözü gülerek söylüyor.

"Numara." Keşke onun için daha fazla bilgiye sahip olsaydım ama birbiri ardına felaketlerle uğraşmakla meşguldüm.

"Bana onlar hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Yaşıyorlar."

Ağır bir iç çekişi bırakıyor. "Bu da bir şey, sanırım."

Birkaç dönüşten sonra küçük evlerden oluşan bir mahalleye ulaşıyoruz. Çoğu moloz haline getirildi, ancak birkaçı hala ayakta.

"Şehirde daha önce hiç bu kadar derine inmemiştim," diyorum. "İnsanların kenarlarda yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Her şehrin yerinde yaşayan muhafızları vardır." Aşağı atlıyor, başı dönüyormuş gibi sallanıyor, sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. "Evleri her zaman şehrin kenarlarını çevreler ve bir koruma duvarı oluşturur."

Bir Chihuahua üzerime atlıyor, bana hırlıyor ve Archer'ın ayaklarının etrafında hızla koşuyor. "Merhaba Merhaba Merhaba. Sen buradasın. Sonunda buradasın. Ben Beast'im, ancak Bea'yi tercih ederim. Bil bakalım ne oldu? Ben seninim ve sen benimsin."

Archer'ın bakışları, benimkine yakınlaştığı kadar, daireler kadar geniş. Yeni bir kahkaha atmak için ağzımı elimle kapatırken Bea bana homurdandı.

Bisküvi içini çekerek etli patilerinden biriyle kafasına vurarak onu susturdu. "İçeri gir." Beni dürtüyor. "Mürettebatım evin dışını güçlendirecek. Yine de adil uyarı. Çabalarımıza rağmen, er ya da geç bulunacağız ve çıkış yolumuz için savaşmamız gerekecek."

"Killian içeride mi?" diye soruyorum ve sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum. "Onu alıp gitmeliyiz."

Bisküvinin sallanan kuyruğu bacağıma tekrar tekrar tokat atıyor. "Onu serbest bırakmak zaman ve sabır alacak."

Peki. "O zaman kalacağız. Sadece... bana bir iyilik yap ve biraz burada bekle, tamam mı?" Killian'ımla biraz mahremiyet istiyorum.

Archer'ın başı sertti ve Bisküvi, onun kaburgalarına tekme atmışım gibi görünüyor.

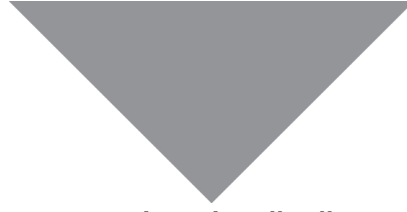
İkisini de telafi edeceğim. Bir şekilde. Koruyucu hayvanları hakkında tartışan Raanan, Clay ve Reed'in yanından hızla geçip eve doğru uçuyorum. *Raanan'la* terfisi hakkında konuşmam gerekiyor. Onun aslında bir Conduit olduğunu doğrulamamız gerekiyor. Daha sonra.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Beklenti beni daha hızlı ve daha hızlı itiyor. Verandaya atlıyorum ve ön kapıdan içeri giriyorum. Heves ve korku, duygusal tufana katılır.

Aldırmamak. Odak. Nerede-

Orası. Bakışlarım onu buluyor ve neredeyse rahatlayarak eriyorum. Aynı zamanda farkındalıkla canlanıyorum, vücudumdaki her hücre alev alev yanıyor. Hayatta ve iyi durumda, yerde oturuyor, etrafı metal parmaklıklarla çevrili. İfadesi can sıkıntısını yansıtıyor.

Buzlu gözler bana bakıyor ve ısınıyor. "İşte benim tatlı bebeğim" diyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Öfke bir an sürer. Öfkeliyken yaptığınız şeyler başkalarına
sonsuz kadar zarar verebilir."

—Troyka

Killian

Hayal kırıklığına uğradım. Tavanı camdan yapılmış bir evde kapana kısıldım. Işık, tek bir köşeyi kaplayan sekize sekiz kafesime giriyor. Normalde, ruh halindeyken güneş ışığında durmak acı getirir. Bugün, kirislere sadece hafif bir rahatsızlıkla tahammül edebiliyorum.

Tenley'e olan bağımın bir başka artısı.

Bana baktığında, rahatlamasının yerini çabucak bir öfke ve korku karışımı aldı, uyumsuz irisleri aynı anda hem musallat oldu hem de musallat oldu. Ne görmeyi bekliyorum ama göremiyorum? Korku.

Sadece bir kanepa, iki sandalye ve çalışma kılavuzlarıyla dolu bir masa ile döşenmiş küçük evde o bir hazinedir. Temelde, o benim tek umut kaynağım.

"Bisküvi'nin yanıldığını ummuştum ama hayır," diyor. "Shamus seni bir hayvan gibi kafese koydu." Yanlarında, elleri yumruk.

Bisküvi? Bu isimde kimseyi tanımıyorum.

Tenley benim adıma gerçekten üzgün görünüyor ve bunun hakkında ne düşüneceğimden emin değilim. Kızlar, vermeyi reddettiğim şeyi kazanmaya kararlı, beni arzular ya da takıntı haline getirir. Gerçek, bağlılık. Alaka. Ama kimse benimle gerçekten ilgilenmedi çünkü kimse beni gerçekten tanımadı. Gerçek ben değil zaten.

En derin, en karanlık sırlarıma ve arzularıma hakim olduğunu düşünüyor olmalı. Onun bilmediğini bilmek için hafızama ihtiyacım yok. Yapamaz. Bir, onlarla zar zor başa çıkabiliyorum. Eğer mücadele *edersem*, o kesinlikle yeterince güçlü değil. İkincisi, onun diğer kızlardan hiçbir farkı yok. Biriyle

birlikte olduysanız, hepsiyle birlikte olmuşsunuzdur. Uzaklaşmanın her zaman bu kadar kolay olmasının nedeni.

"İyi misin?" diye soruyor Tenley.

"Son birkaç saatimi bir kafeste kilitli geçirdim," diye yanıtladım sesim keskindi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence iyileşeceksin."

Aklımı taradım, gölgelerimle savaştım. Kim olduğumu hatırlamak için savaşıyorum. Tenley ile hiçbir etkileşimim olmasa da, geçmişimin giderek daha fazla kısmı su yüzüne çıktı.

Gerçek nedir, yalan nedir? En iyi çıkarlarım kimin kalbinde? Gölge mi, Işık mı?

İki savaş. Her zaman savaşır. Birinin sevdiğinden diğeri nefret eder. Birinin istediğine diğeri karşı çıkıyor.

Bir gerçeğin açıklığa kavuşturulmasına gerek yok. "Ben pek iyi bir insan değilim" diyorum. O özel mücevheri çözmemiş gibi değil. Olmak istediğimde kabayım, olmam gerektiğinde çekiciyim ve her zaman kendi kendime hizmet ediyorum. Ben kendi çıkarlarımı gözetmeyeceksem, kim bakacak? "Neden buradasın, bana yardım ediyorsun?"

Kendinden emin bir sesle, Sen iyi bir adamsın, dedi. "Sadece henüz anlamadın."

Hayır, yanılıyor. Sadece kadınları baştan çıkarmak ve duygularım hakkında yalan söylemekle kalmadım, savaşta sırf sırtışlar ve kıkırdamalar için de öldürdüm. Bilgi almak ve intikam almak için sayısız Troikan'a işkence ettim. İnsanları Myriad ile olabilecek en kötü anlaşmaları yapmaya ikna ettim. Bir ikramiye için, evet - bir Emekçi bir insanın sözleşmesinden ne kesebilirse, tutabilir - ama aynı zamanda övünme hakları için.

Pazarlığı kanlı bir spora çevirdim.

Ben ödül değilim.

Tenley Lockwood ilk görüşmemizde benden kaçmalıydı ve bir daha arkasına bakmamalıydı. Ama işte burada, hapishanemin kapısından içeri uçuyor ve vücudumun tepkisi anında. Kendimi bir jeneratöre bağlanmış gibi hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, kanım ısınıyor ve kaslarım kemik üzerinde titreşiyor. Gerginim, solar pleksusa bir tür darbe gelmesini bekliyorum.

Neredeyse sevdiğim kadar nefret ediyorum ama en azından nedenini merak etmeme gerek yok. Tahvil. Her zaman bağ.

Artık geçerliliği konusunda hiçbir şüphem yok. Diğer her şeyi unut. Düşüncelerimizi birbirimizin zihnine sokabiliriz. Bir Troikan ve bir Myriadlı. İmkansız olmalı.

Yani. Henüz karar veremediğim bir nedenden dolayı Everlife'ımı bu kıza adadım. Daha da şaşırtıcı olanı, Everlife'ı bana adadı. Neden? Niye? Ve neden benim için geri geldi? Az önce onu öldürmekle tehdit ettim. Yarım beyni olan herkes, bebeğini arayıp yardım istesem bile, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi benden olabildiğince uzak dururdu.

"Bu, anıları geri getiriyor" diyor.

Merakımın derinliğini gizlemek için elimden geleni yaparak kaşlarımı çattım. *Bilmeli!* "Söyle."

"Everlife'inızda birçok kez kulübeye alındınız ve her örneği hor gördünüz."

Ben hatırlıyorum. Evet. Kenneling, Myriad'da bir gelenektir. Kafes kafes üzerine istiflenir. Alemin tek kuralını çiğnemek için ceza verilir: kişisel arzuları Sayısız'ın iyiliğinin üzerine koymak. Gardiyanım birkaç kez yalvarırsam beni serbest bırakacağını söyledi. Onun yerine burnunu kırdım.

Hiçbir şey için yalvarıyorum. Özgürlüğüm bile değil. Çaresizlik, asla kucaklamadığım bir duygu ama gururumdan asla taviz vermem. Dürüst olmak gerekirse ölmeyi tercih ederim.

Beklemek. Nefret ettiğim başka bir duygu var. Kötünün kötüsü: Aşk. Aşk güven içerir ve ben kimseye güvenmem. Bunu daha önce fark etmişim ama geri kazandığım birkaç hatırayla artık daha eminim. İnsanlar asla ortalıkta dolaşmazlar. Herkes kaçır, çünkü bencillik doğuştan gelir ve yaşlandıkça daha da kötüleşir.

Tenley yana doğru adım atarak bir Işık huzmesinin üzerimde parlamasına izin verdi. Aklımda aniden bir görüntü beliriyor. Zincirler onu bağlıyor ve burnundan, ağzından ve kulaklarından kıpkırmızı kan sızıyor. Ter onu ıslatır ve kıyafetleri yırtılır. İşkence görüyor ama kırılmıyor. Ateş hala gözlerinde çatırdıyor.

Tamam. Düşündüğümde daha güçlü olabilir.

Hayranlık gizlice içeri giriyor. "Buraya gelmeye ne dersin..." derken bile onunla savaşıyorum. "Ve beni serbest bırak. Konuşma abartılıyor. Ağzımızla yapacak daha iyi şeyler düşünebilirim."

seni serbest bırakmak, dedi. "Her ne kadar şu anda boğazına yumruk atmak istesem de."

Şok ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kırpıştırıyorum. Tehditle ilgili değil. Getir onu. "Neyin var? Kendi krallığını önemse, en azından biraz. Koyunlar arasında kurt salmayın."

Daha fazla şok. Daha fazla hayal kırıklığı - kendimde. Onu şimdi mi uyarıyorum? Benim *sorunum ne* ?

"Seninle başa çıkabilirim." Yüzde yüz küçümseyen ve yüzde sıfır kabul edilebilir bir jest yapıyor. "yüzüğüm nerede? Ve aksanına ne oldu?"

Yüzüğü mü? General Shamus'un mermi olmamasına rağmen benden aldığı küçük, antika beşli nişancıyı kastediyor olmalı.

Cesaretinden dolayı onu öldürmek ve teşekkür etmek istedim. O aptal yüzüğe her baktığımda kafam ve kalbim yer değiştirmekle tehdit ediyordu. Hele şükür.

"Sence yüzüğüne ne oldu?" Acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum. "Shamus onu, hançerlerimle ve deri bileklerime gizlenmiş olan garrote teliyle birlikte çıkardı. Beni silahlı bırakmak onu aptal yerine koyardı." Aksanımla ilgili soruyu görmezden geliyorum. Ona düşük doğumumdan ya da konuşma kalıplarımın çocukluğumun çoğunu Myriadlı bir yetimhanede geçirdiğimin kanıtı olduğunu söylememe gerek yok, toplum için bir sömürüden başka bir şey değil.

Yemyeşil kırmızı dudak çantası. "Şu anda bana ilk tanıştığım çocuğu hatırlatıyorsun. Bahse girerim, Myriad'ın sana beslediği yalanlara bile güveniyorsun, değil mi?" Cevabımı beklemiyor. "Bir kez daha Fusion'ın yasal olduğuna inanıyorsunuz."

Bir kez daha? Her zaman deneyin. "Yaparım. Bu."

Sırıttıyor. "İkinci ölümü deneyimleyen ruhların asla Hasat Ülkesine dönmediğini kanıtlamak üzereyim."

gözlerimi deviriyorum. "Tahmin etmeme izin ver. Herkesin konuştuğu oy. Biri hayata geri döndü. Kendini beğenmiş küçük balonunu patlatmaktan nefret ediyorum bebeğim, ama Troikalıların Geri Kalanlar'a girmesi, Myriadlıların da aynı şeyi yaptığı anlamına gelmez."

Başı arkaya düşüyor ve sanki sabır için dua ediyormuş gibi tavana derin bir nefes veriyor. Bana bakarak, "Işık ve gölge olayını unutun. İnsanlarımız aynı. Ve bana bebeğim demeyi kes."

"Haklısın. Biz aynıyız. *Bebeğim* ." Elimi sallayarak kafesime yöneldim. "Troikanlar sevgiyi ve bağışlamayı överler, ama yine de hapishaneleri evlerinin içinde tutarlar. Ne kadar çok Myriadlı."

Çenesi yukarı çıkıyor. "Kurallarımız var. Bu kurallar ihlal edildiğinde önlemler alınmalıdır. Suçluyu cezalandır, masumu koru."

kaşını kaldırıyorum. "Artık masumları mı koruyorsun? Demek istediğim, beni serbest bırakmayı planlıyorsun." *Kapa çeneni. Kapa çeneni kapa çeneni kapa çeneni.* Onu durdurmaya mı çalışıyorum ? Ama bir sonraki vitriol selimi durduramam. "Gerçekten neden buradasın? Beni sevmediğini iddia ettin ve sana güvenmememi söyledin."

Utanç, zarif hatlarını sıkılaştırıyor ve bir pişmanlık sarsıntısı yaşıyorum . Benim sorunum ne? asla *pişman* değilim. Fakat...

Gülüşünü görmek istiyorum.

Onu tanımıyorum, tam olarak değil ama bir göz açıp kapayıncaya kadar üç farklı gülümsemesi olduğunu hatırlıyorum. Arkadaşlarına ayrılmış, hakiki ve açık, ender; sinirini bozanlar için soğuk bir kopya; ve sadece benim için özel olan, yumuşak ve hüzünlü, beni tatmaya davet ediyor.

Şu. *Şimdi* görmek istiyorum . Sanki hayatım buna bağıymış gibi hissediyorum, bir şey göğsümü yakıyor, dağlıyor, yakıyor, tıpkı eskisi gibi. Bu sefer gerçeği inkar etmek yok. Suçlu mutlak, mutlak özlemdir.

O gülümsemeyi görmek istiyorum çünkü... Nedenlerim önemli değil! Sadece ihtiyacım olanı istiyorum.

Hiçbir şey isteme, hiçbir şeye ihtiyaç duyma. dişlerimi gıcırdatıyorum.

Generallerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerine izin veremezdim, dedi yumuşak bir sesle. "Sana olan hislerimi bana karşı kullanmaya çalışıyorlardı. Şiire gelince... Killian'ım her hikayenin iki tarafı olduğunu bilirdi ve sıra tersine çevrilebilirdi."

Killian'ı. Sanki ona aitmişim gibi. Daha doğrusu eski ben. Birden bire bir daha olmak istediğimden emin olmadığım bir versiyon. "Yalan söylüyorsun. Siparişin hiçbir şekilde—"

"Seni seviyorum" diye araya giriyor, şiirinin son satırından başlayarak. Siparişi ters çeviriyor, anlıyorum. "Asla ama asla seni sevdiğime inanma. Dinlemek. Şimdi beni dinle. *Bunun üstesinden geleceğiz* . Hiç tereddüt etmeden gitmene izin vereceğim dediğimde dudaklarımdan tatlı yalanlar döküldüğünü bilmelisin. Kabul ediyorum, *sen benim her şeyimsin* . Ve *bugün, yarın, sonsuza dek seni ilk sıraya koyacağım* . Bana güvenemezsin desem yalan olur."

Boğazım düğümleniyor, ciğerlerim sıkışıyor. Bu kız diğerleri gibi *değil* . Yakınında bile değil. O tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

Onunla nasıl başa çıkmalıyım?

Harekete geçti ve kafesimin kapısında durdu. Arkadaki levnemden hiç kıpırdamadım. Artık anlayamadığım yanım ayağa kalkmak, mesafeyi kapatmak ve dökülen masmavi saçlarını parmaklarımdan arasına almak istiyor. Diğer yanım böyle bir arzunun mutlak gülünçlüğünü anlıyor. Temas ne işe yarar?

Kilidi birazcık kurcalayıp öğrenirken, kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Shamus'un kanını ve parmak izini atlatmanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyor.

Göğsüme keskin bir sızı sızıyor. Nasıl eskisinden daha güzel - hatta bir saniye öncesinden bile? Çıldırıcı. Ama önemli değil. İletişimim çalışıyor ve Liderimle zaten bağlantı kurdum. Görevim açık: Tenley Lockwood'u Myriad'ın içine sok.

Güçlerin onun için ne planladığını henüz bilmiyorum. Gerçekten umursama. Evet evet. Onun başına ne gelirse bana da geleceğini biliyorum ama bu da umurumda değil. Kaderle savaşmak yok. Ben ölürsem ölürüm. Ruhum bir insanla kaynaşacak ve *yeniden doğacağım* .

Belki bu sefer çocukluktan sonra yaşayacağım ve gerçekten Firstlife'ı deneyimleyeceğim. Belki bir Liderle, hatta bir Generalle kaynaşıp, mevrimi iyileştiririm.

bir generalle kaynaştığıma inanıyordu . Ama haftalar geçtikçe, hem kendimdeki hem de diğerlerindeki karanlığı kontrol edemedim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. *Herkesi hayal kırıklığına uğrattım*.

Zaferlere tapılır, başarısızlıklardan nefret edilir.

Belki daha iyi bir istasyonum olursa birileri benimle ilgilenmek zorunda kalır. Belki de yeni annem. Eski ile dışarı, yeni ile içeri. Sonunda kendime ait bir ailem olacak. Bana bakmakla yükümlü bir aile istediğimden değil. Hayır, diğer pek çok kişinin kabul ettiği şeye sahip olmayı tercih ederim: koşulsuz kabul.

Büyük ihtimalle imkansız bir rüya. Biz neyseki oyuz, şeklimiz ne olursa olsun. Yine de umut, gerçeklikten daha güçlü olabilir.

Tenley kafesimin parmaklıklarını kavradı, parmak boğumları çabucak renklendi. "Sormayacaktım ama kendimi tutamıyorum. Hayır, bu doğru değil. Her zaman kendimize yardım edebiliriz. Biz sadece yapmamayı seçiyoruz. Yani. Soruyorum çünkü bir parçam bilmek istiyor. Henüz benim hakkımda bir şey hatırladın mı ?"

Henüz. Beynimin başarılı bir şekilde yeniden başlatılmasını kaçınılmaz olarak görüyor. Keşke onun güvenine sahip olsaydım. Bir zamanlar olduğum çocuk olmak istemesem de hatıralarımın geri gelmesine *ihtiyacım var*. Yaptığım şeyi neden yaptığımı, tam olarak neyi planladığımı -kesinlikle planladığım bir şey vardı- ve neyi son oyunum olarak kabul ettiğimi bilmem gerekiyor. Myriad'ın kurtuluşu mu... yoksa kendimin mi?

Sayırsız, kesinlikle. Secondking'imi etkilemek için kaç kez denedim? Kendimi çok zorladım, çoğundan daha fazla ruh kazandım ama yine de milyonlardan biriyim. Tekerleklerde basit bir dişli.

onun yerine *Tenley'i* etkilemek istiyor. Ne alacaktı?

Yalnızca son beş dakikada dürüst ve ham olduğunu kanıtladı, sözlerinin ve eylemlerinin sonuçlarını kabul ederken nedenleri hakkında kendi kendini kandırmayı reddediyor. O kusurlu...insan ve yine de diğerlerinin olmaya çalışması gereken her şey.

Ambrosin insan veya kusurlu değildir. O güçtür. Bir karanlık bulutu üzerinde taşınarak bir odaya süzülüşünde, ruhlar davetsizce dizlerinin

üstüne düşer, artık ayakta duramazlar. Sürekli yoldaşları olan ondan sürekli gölgeler yükseliyor. Gözlerine bir kez bakın - derin, dipsiz havuzlar - ve sonsuza dek büyülenmiş olursunuz.

"Senin hakkında hiçbir şey hatırlamadım, hayır," dedim, yalandan anladığını bilerek. Sesimi alçaltarak bir kez daha boğuk bir hışırtıya dönüşmesine izin verdim. Baştan çıkarmak için bir ses. Komik olan? *Her* bir parçam gemide, savaşla ilgisi olmayan nedenlerle onun teslim olmasını arzuluyor. Zorlamam gereken tek şey aksansız konuşmam. "Ama *her şeyi hatırlamaya kararlıyım*."

Bana o soğuk gülümsemenin kopyası verildi. "Bazen çok salak *olabiliyorsun*."

Pekala, beklediğim tepki kesinlikle bu değildi. "Şu anda nasıl bir pislik oluyorum?" Özellikle de iyi biriymiş gibi davrandığımda.

Bahane asla cevap değildir.

dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Seni tanımadığımı düşünüyorsun ama *çok* yanılıyorsun." Çömelir, beline sabitlenmiş bir kınından bir hançer çeker ve kilidin kenarına saplar.

"Bağımızdan önce bana yemekmişim gibi baktın ve aç gibiydin. Şu anda bana bir deneymişim gibi bakıyorsun ve bilim fuarında eve birincilik ödülü almayı umuyorsun. Acıtıyor, Killian."

Karanlık tarafım: *O acılarla oynayın. Onu kendi tarafına kazan - onu kullan.*

Yeni hafif yanım: ***Onu rahatlatın. Ona yardım et. O senin müttefikin.***

İki yanım savaşıyor, gölgeler sinapslarımla dans ediyor, şakaklarıma acı şimşekleri gönderiyor, Işık savaşıyor, daha fazla alanı kaplamak için ilerliyor.

Sahip olduğum için övüldüğüm ve lanetlendiğim kararlılığa başvurarak, tanıdık olanla gitmeye karar verdim. "Sana bakamam *bebeğim*."

Ne yazık ki, ifade benim rahat olduğumdan daha fazla düzeyde doğrudur. Ve aksanım neden ortaya çıkıp oynamaya çalışıyor?

Kaşlarını çattı, bir şekilde her zamankinden daha güzel. "Bana bir kez daha *bebeğim* de," diyor, "ben de bozuk para kesesi yapmak için testislerini çıkarayım. Ve bu arada. Benim hakkımda bunu hatırlamıyorsun *obvi*, ama ben asla tehdit savurmam. Söz veriyorum." Sesi saf küstah ve hoşuma gidiyor.

Bir anlığına, askıya alınmış bir zaman dilimi, sanki gülümseyecekmişim gibi ağzımın köşeleri seğirdi. *Ben miyim?* Tehditler -ya da vaatler- hafife aldığım şeyler değildir. Durmadan. Öldür ya da öl. O benim tekerlekli evim.

Bebek olarak adlandırılmakla sorunun ne ? Bu tatlı bir sevgi."

babam olmadan hayatta kalamayacağımı ima ediyor ." Sanki ağzında iğrenç bir tat varmış gibi kelimeyi küçümser.

Baba sorunları var - anladım.

Ama o tek değil. Babam ben doğmadan haftalar önce kendini öldürdü ve ilk Hayatını sonlandırdı. Sözleşmesinin şartlarıyla, Birçok Uç yerine Sayısız hale getirdi. Myriad'da stajyer olmasına rağmen -aynı benim gibi bir İşçiydi- beni içeri alma seçeneğine sahipti. Bana, reddettiği ve tüm haklarımı devrettiği söylendi.

Daha sonra ona aynen geri dedim. Daha sonra İkinci lm deneyimleyen Madam Pearl Bennett komutasındaki aynı ordunun parasıydık. Özellikle kötü bir savaş sırasında umutsuzca yardımına ihtiyaı vardı. Onun kalkanı gibi davranıp rakibinin öldürücü darbesini durdurmak yerine arkamı döndüm ve kendi hedefime odaklandım.

Geri deme acıtıyor.

Bazen annemin davranışlarım hakkında ne diyeceğini merak ediyorum.

Babamla bir çeşit Sayısız temelli, mutlu ol programında depresyonla savaşırken tanıştı. Hayatı hakkında okumak için Annals Salonu'nu sayısız kez ziyaret ettim ve dosyalarına göre babamla flört etmesini bir hata olarak görüyordu, ama pişman olamayacağı bir hataydı.

Ben doğmadan önce bile beni seviyordu. Anılarında ilk kez zgn değildi ama çok mutluydu, heyecanlıydı. Benim sayemde daha iyi bir gelecek için umudu vardı.

Ama Fate'in onun için başka fikirleri vardı.

Caroline Flynn beni doğurduktan birkaç dakika sonra öldü.

Göğsüm sıkışıyor, nefes almak biraz daha zorlaşıyor. Doğumumun videosunu izledim...yanağıma srtmesini ve kanaması sırasında bana seslenmesini izledim.

Bir ocuk Sorumluluk Yaşına gelmeden önce, ebeveynleri onun kaderine karar verir. Caroline'ın Myriad ile bir antlaşması vardı ve onu krallığa kadar takip etmemi sağladı. Ve iki gün sonra yaptım. Hamileyken aldığı ilaçlar kalbimi etkiledi. Ya da bana öyle söylendi. Derinlerde bir yerde, değerli bir şeyi -birini- kaybettiğimi biliyordum ve kalbim kırıldı.

şüphesiz Caroline beni kabul ederdi ama Fate'in başka fikirleri vardı. Ebediyette bile, ruhu onu ayakta tutamayacak kadar zayıftı ve İkinci lm ilk gününden sonraki günlerde yaşadı.

"Killian."

Tenley'nin nazik sesi zihnimi işgal ederek hatıraların dağılmasına neden oldu. Ona odaklandım, aynı anda hem saldırmak hem de ona sarılmak istiyordum.

Üzerimdeki bu tuhaf çekim de ne?

"Dürüst ol," dedim sesimdeki hırılıtyı gizleyemeyerek. "Beni seninle bağ kurmaya nasıl ikna ettiğini anlat. Hangi kozunuz vardı?"

"Ben, seni ikna mı?" Homurdanıyor. "Bebeğim, resmen bana yalvardın." *Bebek* sevgisinden de hoşlanmayarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Yalan söylüyorsun. Ne sana ne de kimseye hiçbir şey için yalvarmam."

Uyumsuz gözlerinde bir hüznün parıltısı beliriyor, ancak o toparlandıkça kayboluyor. "Hayır, yapmazsın." Bakışlarını işaret ederek ekliyor, "Sen sordun ve ben de evet dedim çünkü tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Güçlüsün ve nazıksın... bazen. İstedığınız şey için savaşırsınız, asla geri adım atmazsınız. Cesaretiniz beni şaşırtıyor. Sevdikleriniz için katlanacağınız çabalar beni şaşırtıyor."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Yalan söylüyor. Elbette yalan söylüyor. Onun tanıdığı en iyi insanlardan biri olamam.

Ama varlığımın her zerresi ona inanmak istiyor.

"Birbirimizi sevdiğimiz için evlendik, aynı zamanda Myriad'ın içine girmem gerektiği için de evlendik" diyor. "Güven bana, sen de beni orada istiyorsun. *Ambrosine*'i tahttan indirmeliyiz."

Sahip olduğum tek şey sayısız. Yerimi kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. "Tae tahttan indirmeyi asla kabul etmem..."

"Ve Many Ends'e girmeliyiz," diye devam etti beni susturarak. "Birçok Uç, Myriad ile bağlantılı ve ikimiz de annenin orada kapana kısıldığına inanıyoruz. Onu kurtarmayı planlıyoruz, birlikte. Ve biz yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Daha önce Many Ends'e gittim. Tam olarak üç kez. Son yolculuğumda, şimdi Troyka'da yaşayan iki ruhu kurtardım." Duruyor, alt dudağını ısırtıyor ve kirpiklerinin kalın yelpazesinin arasından umutla bana bakıyor. "Bunlardan herhangi biri zil çalıyor mu?"

Nefes almak biraz daha zorlaşır. Annem Many Ends'te mahsur kaldı. Cehennemin eşdeğeri.

Gerçek? Bir yalan mı?

Yalan kesinlikle. İçimde öfke köpürüyor. Tenley'e annemin Birinci ve İkinci ölümünü anlatmış olmalıyım. Ya da biraz kazı yaptı ve her şeyi kendi başına öğrendi. Her iki durumda da, sonuç aynıdır. Bilgileri bana karşı kullandı.

Ve ona izin verdim.

Tenley Lockwood beni manipüle etmeyi düşünüyor. Çünkü benim üzerimde gücü var. Bağla ilgisi olmayan güç.

Ya annemle kaynaşmış insanı bulursa? Ya anneme *zarar* verirse ?

Öfke ısınıyor, öfkeye dönüşüyor, hücrelerim bomba oluyor ve patlıyor. Bir hırıltı ile ayağa fırlıyorum. Her adımda tehdit, ona yaklaşıyorum.

Düzeltiyor ama geri adım atmıyor. Parmaklıklara ulaştığımda, inatçı bir tavırla çenesini kaldırıyor ve neredeyse ona hayran oluyorum.

Kimi kandırıyorum? Yaparım. ona hayranım.

Ama durmayacağım. Tek bir silahım olmasa da çaresiz olmaktan çok uzağım. Bütün bir asker birliğini çıplak ellerimle öldürebilirim - ve öldürdüm.

Sessiz, birbirimize bakıyoruz.

Gölgeler ona bu kadar yakınlığı protesto ediyor, gelinim. Bağ ısınıyor ve karıncalanıyor, içimdeki ışığı güçlendiriyor. umurumda değil. Havada gerilim çatırdadı, o kadar yoğun ki dallarının tenime sürtünerek sinir uçlarımı hassaslaştırdığını hissedebiliyorum. O da hissediyor. Nefes alışları sığlaşıyor, göğsü hızla art arda inip kalkıyor.

Bir kıza göre uzun, ama ben onu cüce gibi görüyorum. Benim de onda iyi bir yüz kilo kasım var. Onu kolayca yenebilirdim. Ve yine de, tam o sırada, onu alt etmek istediğim şey değil...

Geri çekilmemesi gerçeği, ben etkilendim.

"Bağımızdan önce, Myriad'dan biri size annenizin ruhunun kaynaştığı varsayılan insanın kimliğini söyledi. Bir genç kız," diyor, sesi eskisi kadar sakın ve kararlı. "Onun izini sürdürdün ve seni doğuran kadının o olamayacağına karar verdin. Onun yarısı bile olamaz. Bu yüzden size şüphemi söyledim - Füzyon, Myriadlıların İkinci Ölümünden sonra Many Ends'e gittikleri gerçeğini örtbas etmek için söylediği bir yalan."

Lütfen. "Many Ends'in Myriad'a bağlı olup olmadığını bilirdim."

"Her şeyi bildiğin için mi? Hiç yanılmadığın için mi? Myriad'da hiç kimse kişisel kazanç için dürüst olmadığı için mi? Hangisi, Killian? Bir, iki veya üç?" Kafesin parmaklıklarını kavrar ve sallar. "Belki hepsi? Bir yalan sonsuza kadar ayakta kalamaz, çünkü temeli temelden çatlamış. Bir fırtına geldiğinde yalan ufanıp çökecek ve geriye sadece gerçek kalacak."

Sorularına ya da benzetmesine yanıt vermek istemiyorum ama nedense ona yalan söylemek ya da onu incitmek de istemiyorum.

Onu hazırlıksız görmek için uzanıp ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Nefesi kesilir ama yine de geri adım atmaz. Bakışları bileğime, orada damgalanmış ata odaklandı.

"Henüz seks yapmadık mı?" Bir azizi çileden çıkaracak kadar alayla ve alayla rica ediyorum.

Bakışları geri çekilip benimkiyle buluştu. İkiz pembe daireler yanaklarını lekeliyor. Allık çabucak boynuna yayılarak tabanda ve köprücük kemiği boyunca vuran nabzını kapladı. Onu soymayı ne kadar isterdim, o kızarıklığın ne kadar ileri gittiğini öğrenmek.

"Hayır," diye çıkışıyor. "Kabuklarımız olmadan dokunabilecek duruma gelene kadar bekliyorduk."

Şimdi yaptığımız gibi mi? "İlginç, hiç kimseyi beklemediğimi düşünürsek."

"Beni sonsuza kadar bekleyeceğini söylemiştin."

Başka bir yalan. Hariç...

Hiç kimseyi bu kadar yoğun istememiştim.

Yavaşça, çok yavaşça, eğer seçimi buysa benden kaçınması için ona zaman tanıyarak elimi yüzüne doğru kaldırdım. Sadece çenesini bir çentik daha kaldırıyor. Temas kurdukça ikimiz de daha gergin oluyoruz. Sonra parmak uçlarım elmacık kemiğinin yukarısında. Beyaz şimşek çakarken, bir titreme onu sallıyor.

Beyaz yıldırım... zevk.

Seyreltilmemiş mutluluk.

Bir homurtuyla, teması kesmek için kolumu yanıma bıraktım. Onu kızdırmak ve " *Artık dokunabiliriz* " gibi arsızca bir şey söyleyerek onu savunmaya geçirmek istemiştim . *Dizlerini kırıp beni içmeye ne dersin bebeğim* ? Şu anda boğazımda büyüyen yumrudan sonra tek kelime edemiyorum.

Evin ön kapısı aniden açıldı ve yeni bir hırıltı beni terk etti. Okçu Prens, benliğimin her noktasından nefret ettiğim bir çocuk, yanında dimdik duruyor, yanında kocaman beyaz-kahverengi bir köpek. Arkalarında küçük bir Chihuahua var.

Aklım tek bir düşünceye kilitlendi: Archer öldü ve şimdi yaşıyor. ölmesini izledim. Bir savaşın ortasındaydık ve...

Gölgeler pençelerini hafızaya batırır. Görüşümü çarpıtmak mı? ürküyorum.

"İkinci ölümü deneyimleyen ruhların Hasat Ülkesine asla geri dönmediğini kanıtlayacağımı söyledim. İşte benim kanıtım." Tenley neredeyse kendini beğenmiş görünüyor. "Füzyon bir yalandır."

"En azından Troikanlar için."

Şimdi bir cevap için püskürüyor.

Aklımı yeni bir yola koyduğunu ne sözle ne de eylemle açıklamıyorum. Füzyon, *Myriadlılar* için de bir yalan olabilir mi?

Bir Işık cıvatası gölgelere çarpıyor. Hisseler patlıyor. Karanlık dağılır. Acının alevlenmesine rağmen, bir anısı yerine oturuyor. Troikanların diriltilebileceğine dair söylentiler duydum; Işık hayattır. Gölgeler sözde ölüm olduğu için Myriadlılar diriltilemezler.

Belki İkinci Kralımız bize izin verirse, Myriadlılar da diriltilebilir mi? Ancak Füzyon yanılsamasını korumak için ölümlerin ölü kalması gerekir.

Fusion bir illüzyon değil. Gerçek...yalan... Şüphe, aklımın arkasını dürtüyor.

Bu doğruysa, diğeri de doğru olabilir ve İmzasızlardan daha fazlası Birçok Uç'a gider.

İçimden bir huzursuzluk geçiyor.

Archer'ın bakır bakışları kıza inmek için üzerime atladı. Bir nedenden dolayı - bu hain bağ, şüphesiz - başka bir erkeğin ona bakmasından ve onun geriye bakmasından mutlu değilim.

Onu hemen Myriad'a götüremem. Onu Troika'ya karşı kullanacağım, kilitleyeceğim ve sonunda ellerimi ondan yıkayacağım.

Tenley'nin iletişiminden mavi yanıp sönüyor. Tek bir dokunuşla bileğinin hemen üzerinde parlayan bir mesaj beliriyor. Sözleri okuyamıyorum ama iyi bir haber almadı. Rengi soluyor. Kaşlarını çattı.

Archer, "Sorunlarımız var," diyor.

Bana bundan bahset, diye mırıldandı Tenley.

"Ordu... o zaten burada."

Gönderen: Bilinmiyor
Kime: T_L_2/23.43.2
Konu: Merhaba

Sana öldüğümü söylemiş miydim? Killian'ı öldürdüğüm için üzgünüm.

Ağladım. ağladın. biraz daha ağladım. Kocamın seni telafi etmesine sevindim.

Cevap ışıktı. Işık her zaman cevaptı.

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: Bilinmiyor

Konu: Lina Teyze?

Kabul edelim: Everlife'da bana ulaşmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da sensin. Ama söylediğin *her şey hakkında açıklamaya ihtiyacım var* . Öldün mü yoksa ölecek misin? Myriad'da mısın yoksa gelecekte bir gün Myriad'da mı olacaksın? Lütfen—LÜTFEN—anlamama yardım edin.

Ne demek Killian'ı öldürdün? Bana her ayrıntıyı anlat! Onu incitmene izin vermeyeceğimi bilmelisin. Seni durduracağım - bekle. Bu yüzden mi öldün? seni öldürür müyüm? (*Ölmediysen* , yani. Ugh, kafamı karıştırıyorum.)

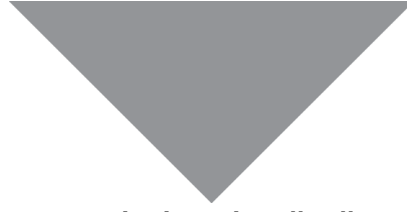
Son sorudan ikinci: Cevap Işık ise, soru nedir?

Son soru (benim açımdan): Kocanız kim? Sen ve Tim Amca boşandınız ve bir daha hiç evlenmediniz.

Işık Görüş Getirir!

Eğitim kanalı,

on çilingir ağacı

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Başkalarının öfkenizden korkmasını sağlayın ve daha sonra kendinizi kalp ağrısından kurtarın."

-Sayısız

On

Lina'nın mesajı aklımdan geçerken öfke ve hayal kırıklığı artıyor. İkisi de şu an bana bir fayda sağlamayacak. Bağırmak, kötü bir durumu daha da kötüleştirir.

Duygularım eylemlerimi belirleyemez . Doğru. Mesajı ve tüm etkilerini şimdilik bloke ediyorum ve eldeki meselelere odaklanıyorum.

Bea, gördüğüm en şirin küçük vahşilik olan Killian'a hırlıyor.

Killian hemen geri hırlıyor, ancak harekete geçecek bir sıcaklık yok.

Arkamdaki kocama güvenemediğim için ondan uzaklaşıp Archer'a doğru ilerledim. Bea sessizleşiyor, ama sanki suçlamasına karşı harekete geçmem için bana meydan okuyormuş gibi odağını bana çeviriyor.

"Kaç asker?" ona soruyorum. "Kaç general?" Bir aciliyet duygusu, kalbimi zebralarımızı utandıracak bir dörtnala koşturuyor. "Neredeler?"

"Luciana ve John tarafından yönetilen iki yüz asker," diye yanıtıyor. Solgun, küçük titremeler onu ayaklarında sallıyor. "Onlar-"

"Hey. İyi misin?" Soruyorum, endişeyle savaşıyorum. Rest'ten ayrılmak onun için kolay olamazdı. Orada huzur bulmuştu. İşte, onu doğrudan savaşa attım.

Hiç sözünü kesmemişim gibi devam ediyor. "—en yakın Kapıdan yeni çıktım. Seni öldürmeden Killian'la olan bağıni koparmanın bir yolunu bulana kadar seni yakalayıp hapse atmak istiyorlar sanırım."

John Blake. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ordusunun şu anki konumu göz önüne alındığında, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için kabaca beş dakikam var. "John hakkında ne bilmem gerekiyor? Ve Shamus'tan herhangi bir iz var mıydı?"

"Shamus'tan iz yok." Bir an düşünür, kaşlarını çatır. "Her şehrin bir arka girişi vardır, sadece Generallerin kullanması gereken bir tane. Shamus diğer taraftan gizlice giriyor olabilir."

Ya da bir daha onu gördüğümde ona yapacaklarımdan korktuğu için benden olabildiğince uzak duruyor.

"John'a gelince," diye devam ediyor Archer, "bilmelisiniz ki o..."

Killian, "Ölüm yerine yakalandığında istenen sonuç," diye araya giriyor. "Bu yüzden erkek arkadaşın ordunun seni yakalamayı planladığını düşünüyor."

Elimi yüzümü ovuşturdum ve mırıldandım, "Archer benim erkek arkadaşım değil. Ne yazık ki."

"Ne yazık ki?" Killian sert bir darbe indirmiş gibi bana hançer dikti. "Bu ne anlama *geliyor*?"

Archer ile romantik bir ilişki kolay, hatta zahmetsiz olurdu. Ne yazık ki ona karşı sadece kardeşçe hissediyorum.

Archer'ın bakışları, Killian'la benim aramıza bakarken okunamıyor. "John'un askerleri bizi ayırmak için ellerinden geleni yapacaktır. En azından birimizi yakalamak isteyecekler. Başarılı olduklarında, geri kalanımızı kontrol etmek için tutsağa işkence edecekler."

"Başarısız olurlarsa, Jeremy'yi bana karşı kullanmaya çalışacaklar mı?"

"Numara. Hiçbir zaman. Herhangi bir nedenle değil." Archer kararlı bir şekilde başını sallıyor. "O bir çocuk, masum ve yasak."

Nefes al, nefes ver...

Killian'ı kurtarmak için arkadaşlarımı feda edecek miyim?

Arkadaşlarımı kurtarmak için Killian'ı feda edecek miyim?

Evet ve evet. Her şeyi ve herkesi feda edin. Kendini kurtar.

Hayır ve hayır . Diğerlerini kurtarmak için kendini feda et.

Ah! Benim iki yönüm var. Troikan ve Myriad. Bu taraflar asla anlaşamazlar. Tam olarak bir flaş haber değil, biliyorum ama hadi! Sürekli çekişme beni bocalıyor.

Bildiklerimi uygulardım ama yaptığım her fedakarlık boşuna olacaktır. Okçu haklı. Generaller Killian'la olan bağımlı koparmayı umuyorlar. Onlara izin veremem. Many Ends'e *girmeliyim* .

Troika'da yaşamayı seçmemin sebeplerinden biri mi? İnsanlar (sözde) en iyi ve en kötü zamanlarda birbirlerine destek olurlar. İnsanlar (sözde) birbirini *seviyor* . İnsanların insan olduğunu ve alemleri ne olursa olsun kusurlu olduklarını öğrenmem uzun sürmedi. Hata yaparlar. Troikalılar bile bazen duygularının onları alt etmesine izin verir.

Ek ve biç. Bir hasat *gelecek* . Destek ekin, destek alın. Muhalefet ek, muhalefet al. Bugün, bana ihtiyacı olan masumlar için destek ekeceğim. Gölgelelerin kazanmasına izin vermeyeceğim.

"Burada." Archer bana iki kısa kılıç fırlattı, nişan aldı. "İnsanlarımıza zarar vermek istemezsin. Biliyorum. Anladım. Ama silahlı askerler yaklaşırken silahsız kalamazsınız."

İki kılıcı da kabzalarından yakalamak için sola atlamam gerekiyor. "Ölümden yeni döndün ve seni sevdiğin, saygı duyduğun ve hayran olduğun insanlarla bir savaşın ortasına ittim. Bu savaş için çama binmek istiyorsan, ben-"

"Hayatını tehlikeye atarken çama mı bineceksin?" Bakışlar öldürebilseydi, ölmüş *olurdum* . "Hiçbir zaman!"

"—testislerini boğazına sok," diye bitirdim.

Sözlerimi özümsemişinde bir an geçiyor. Sonra homurdanıyor ve tepki saf Archer. Snarkier tuhaflıklarımı her zaman takdir etti.

"Toplara biraz takıntılı, öyle değil mi?" Killian bana soruyor.

Aksanı birkaç kez ortaya çıktı, beni heyecanlandırdı. Daha da iyisi, sözleri klasik Killian'dı, hırıltılı sesi, başka bir erkeğin cinsel organını tehdit etmeye cesaret ettiğim için üzgün olduğunu gösteriyordu. Sanki onu tehdit etmem gerekiyormuş gibi ve yalnız onu.

Gözlerinde bir tanınma pırıltısı görmeyi umarak arkamı döndüm. Ancak, bana değil Archer'a odaklanmış durumda ve onun ve eski en iyi arkadaşının bir zamanlar paylaştığı ateşkesi unuttuğunu söyleyebiliriz. Killian'ın ifadesi soğuk ve karanlıktı ve elleri sanki kendi bıçağını tutmasını istiyormuş gibi seğiriyordu.

Çocuklar!

Hayatı, duygularından daha önemlidir.

Ev sallanmaya başlar, sadece durur...tekrar sallanır. Durmak. Sallamak. Durmak. Kalbim zamanla çarpıyor. "Bombalar mı?"

Archer gerçek bir keyifle gülümsüyor. "Hayır. Sanırım filler geldi."

Filler? Ciddi anlamda? Peki neden olmasın?

Killian tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Belki Tarzan'la kaynaşmışsınızdır. Ya da bir tür Disney prensesi."

Tekrar füzyon. Bu gün bitmeden, onu tokatlayacağım. İkimize de bir iyilik olarak. Belki ona biraz akıl verebilirim.

Archer onu görmezden gelerek, "Evin çevresine diyarlar arası Buckler yerleştirdim. İçeride bizden başka kimse ulaşım sağlayamayacak. Öte yandan, hiçbirimiz de dışarı çıkamayacağız. Yürümemiz gerekecek."

Güvenli bir sığınak için ödenmesi gereken küçük bir bedel. "Diğerleri nerede?"

"Burada." Raanan'ın sesi evin içinde yankılanır.

Yanında Clay ve Reed ile belirir. Clementine ve Dawn adında sarışın bir Şifacı hemen peşinden koşar. Dawn beni birçok kez düzeltti.

Grubun arkasında farklı hayvanlar koşar ve tanıtımlar yapılır.

Raanan'ın koruyucusu Pop Tart adında bir eşek. Zebralardan biri olan Spot, Clay ile çalışıyor. Papağan Paco, omzuna tüneyerek Reed üzerindeki iddiasını ortaya koyuyor. Frank adında siyah bir Laboratuar, Clementine'in tarafına yapılandırılmış halde kalır. Bir geyik olan Gloria, Dawn ile eşleştirilmiştir.

Keşke Kayla burada olsaydı. Herhangi bir güven sorununu unutun. Beni çoğundan daha iyi anlardı. Ve o bizim mürettebatımızın bir parçası. O değerli. O nerede? Onu son gördüğümde, derme çatma bir hastanede iyileşiyordu.

Dawn bana baktı ve dilini dişlerine değdirdi. "Kendine ne yaptın?" Tam önümde dururken hayati organlarımı kontrol ediyor ve cebinden küçük bir şırınga çıkarıyor.

"Oha" diyorum. "Gecikmek." Sakinleştirici mi? Ya beni bayıltmak ve Generaller için kolay bir av yapmak için buradaysa?

"Çok şüpheli." Yine dilini dişlerine bastırıyor. "Bu konsantre mandır. Sözüm var, Conduit. Ben bir Şifacıyım. Ben asla kimseyi incitmedim , asla da etmeyeceğim."

Ona güvenmeye karar vererek -çünkü daha önce bana hiç yalan söylemedi- rahatlayarak pazımı ve evet'i enjekte etmesine izin verdim. Gücün peşinden giden sıcaklık içimde sızıyor. Kesinlikle konsantre manna.

Gölgeler yaygara koparıyor, onlardan kötü niyet fışkırıyor. Sadece benim değil, herkesin ölümü ve yıkımı için can atıyorlar.

Bu gölgeler...

Ambrosine ve adamları onlara saygı duyuyor. Ama...ama...neden? Anlamıyorum. Ambrosin neden onun gibi? Eron ile aynı babası var. İkisi de aynı yetiştirilme tarzına sahipti. Bir kardeş nasıl bu kadar iyi, diğeri bu kadar kötü olabilir?

Seçim.

Tek kelime Izgarada fısıldıyor ve derin bir nefes alıyorum. Yeni Işık beni sular altında bırakıyor, Izgara aniden Noel'de bir ağaç gibi parlıyor, saklanmak için çaresizce kaçan gölgeleri gönderiyor.

Rahatlama neredeyse dizlerimi kırıyor ve yine de aklım ikilemde kalıyor. Ambrosin, Eron'a karşı. Her zaman her şey seçime geri döner.

İlk elden bildiğim bir şey var: Her aşağı kayma tek bir düşünceyle başlar.

Troikan tarihi, Ambrosine'nin kardeşini kışkırdığını - kışkırdığını - iddia ediyor. Yüreğinde ilk haset asması büyüdüğünde, onu kökünden çekip yok etmek yerine onu besleyip sulamış olmalı. Sonunda geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacaktı, zihni bir kıskançlık, küskünlük ve öfke bahçesinin gölgesinde kalmıştı.

Şimdi ise kardeşini alt etme fikrine kafayı takmış durumda.

Ve Killian şu anda onun en sadık müttefiki.

Kocam, *Prynn*'de ilk tanıştığım kişiye dönüştü ve beni korkutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ya da beni baştan çıkar. Onunla, orta yol yok.

Onunla nasıl başa çıkmalıyım?

Birkaç dakika önce bana dokunduğunda, kafamın içindeki gölgeler sessizleşti, ama sadece birkaç saniyeliğine, zevk bana saldırdı. Umut etmeye başlamıştım. Elbette bu işi başarabiliriz. Sonra zehirli atıkla eş değermişim gibi geri çekildi ve gölgeler yeniden patladı.

bocalıyorum. Ona sarılıp öpmek, sonra sallamak ve tokatlamak istiyorum.

Aslında şu anda onunla uğraşmaya gerek yok. Hayatlar tehlikede. İlişkimi denklemden çıkarmalıyım. Ve gerçekten, hiçbir ilişki her gün elli elli bir al ve ver olmayacak. Bazı günler - bazı haftalar ve hatta aylar - birisinin onları alması ve taşıması için partnerine ihtiyacı olacak.

Dawn benim üzerimde ikinci bir şırınga kullanıyor. Sıcaklık...yeni bir Işık nehri... Izgaradan yeni bir bilgi dalgası...

İlk insan ruhları Myriad'a gelip İkinci Kralları Ambrosine'e bağlandığında, gölgelerinin yeni ev sahipleri vardı. Sadece oyuncaklar. Yeni karanlık tasarlandı ve en aşağılık duygular hızla yayıldı.

Ambrosin öylece tahttan indirilemez; o öldürülmeli. Bu konuda ifs, ands veya buts yok. Yine de, bu fikir inanmaya başladığım her şeye aykırı. Tüm yaşam değerlidir.

Cinayeti nasıl meşrulaştırabilirim?

Savaşta -savaş alanında- zayıfları, masumları, hatta o kadar da masum olmayanları, kendilerini savunamayan ya da savunmayanları korurum. Bize saldıran bir düşmanla basit ve basit bir şekilde ilgilenilmelidir. Aksi takdirde köleleştirilecek veya katledilecektik.

Ambrosine öldüğünde gölgeleri de onunla birlikte ölecektir. En azından teoride. Milyonlarca insan onun şeytani etkisinden kurtulabilir, hayatı kendi şartlarına göre yaşayabilirdi.

Evet! Bu! İstediğim bu.

Başka kimse bu işi yapmaya istekli görünmediğinden, yük bana düşüyor. Ama bunu nasıl başaracağım? Ambrosin insan veya ruh değildir; o tamamen başka bir şey. Gibi savaşmalı. Etten ete. Ruhtan ruha.

Peki ya *gölgelerim* ? Nasıl oldular? İlk başta, onların Killian'la olan bağımday geldiğini düşündüm. Sonra yıllardır benimle olduklarından şüphelendim. Artık eminim. Hepimizin bakıma ihtiyacı olan bir bahçemiz var. Babama olan nefreti ve anneme yöneltilen öfkeyi kökünden sökmeyi başaramadım. Hem Prynne Asylum'un bağırsaklarını besledim hem de suladım.

Kaçtıktan sonra duygularımı gömdüm ama yok etmedim. Yıllardır benimleler.

Ürperirim. Tam bir revizyona ihtiyacım var, ama oh, vay, yapacak çok şey var.

Bir seferde bir görev . Şu anda, Myriadlıların kurtuluşuna odaklanmayı seçiyorum. Onlar *kurtarılabilir* . Ve kim oldukları veya nereden geldikleri önemli değil, kurtarılmaya değer.

Sıcak bir el omzuma yerleşti ve beni düşüncelerimden ürküttü. Mesajlarını kontrol et, dedi Archer, sesi kederle gergindi.

Midemde asit çalkalanıyor. "Ne oldu?"

"Kontrol et," diye emir veriyor. "Bana yanıldığını söyle."

Daha hızlı çalkalanıyor. İletişimime yazıyorum ve General Alejandro'dan bir mesaj buluyorum.

Size her zamankinden daha çok ihtiyacımız var Bayan Lockwood. Haber geldi. Askerlerimiz Hasat Ülkesi'nde, içinde potansiyel bir Mürted ordusu bulunan bir depo keşfetti. Bu insanlara da tıpkı Dior Nichols gibi bulaşılıyor. Sedyelere sarılıyorlar, uyuyorlar ve makinelere bağlanıyorlar. Bu insanlar uyanıp kaçmadan önce onları temizlemek için Işığına ihtiyacımız var. Bize, dünyaya yapabilecekleri yıkımı söylememe gerek yok.

Kanım damarlarımda donuyor. Başka bir mesaj dikkatimi çekmeden önce bu gelişmenin sonuçlarını tam olarak sindiremedim. Derin bir nefes alarak... tut, tut... Okudum. Alejandro tekrar.

Kötü haberler gelmeye devam ediyor. Dior Nichols ve Javier Diez bir trafik kazasında öldüler. Sayısız yapıyor, eminim. Bize karşı yeni bir saldırı planlıyor ve güçlerini oluşturuyor olmalı. Çok geç olmadan hızlı davranmalıyız. Lütfen, Bayan Lockwood. Ülkemize yardım edebilmen için sana yardım etmeme izin ver. Shamus bana Bay Flynn'e ne yaptığını anlattı. Çocuğun bakımını ben üstleneceğim. Onu hayatım pahasına koruyacağım. Söz veriyorum. Tek yapman gereken onunla olan bağını koparmak.

Gölgeler sizi rahatsız ediyorsa, Işığınıza ihtiyacı olanlara nasıl yardım edebilirsiniz?

Tüm hava ciğerlerimi tek bir patlamada terk ediyor. Bakışlarım yukarı kaydı ve Archer'a indi. "Çok üzgünüm. O haklı. Dior, İlk Ölümü deneyimledi. O şimdi Myriad'da."

Dikkati Killian'a dönerken burun delikleri genişledi. "Ne planladıklarını biliyor muydun?"

Acımasız, Killian kollarını açıyor, *ne düşünüyorsun?*

"Cehalet gibi davranma." Archer onu işaret ederken, bu hareket Bea'yı başka bir hırlama turuna teşvik ediyor. "Dior artık insan değil, diğer insanlara karşı işlenen yanlışları düzeltebilecek durumda. Dünün eylemleri bizi bugünün hedefine götürdü. Yanlış yolda kaldı!"

Suçluluk, Killian'ın yüz hatlarını karartıyor ve bir saniye sonra yok oluyor. "Sadece düşün. Ait olduğun Myriad'da kalsaydın onunla olurdun."

Kulağa ne kadar soğuk ve duygusuz geliyor.

Archer bir lanetle parmaklıklardan birine yumruk atar. "Onun cinayetine karıştığını öğrenirsem..."

"Beni affedeceksin," diye çıkıştı Killian. "Çünkü sen bir Troikansın. Bu doğru değil mi? Yoksa çocuğu Myriad'dan çıkarabilir misin ama Myriad'ı çocuktan çıkaramaz mısın? Karanlık tarafının ortaya çıkıp bana karşı ortalığı kasıp kavurmasına izin vermek ister misin? İntikam ister misin? Devam etmek. *Öfkeni hisset*, Archer. Ona göre hareket et. Sana meydan okuyorum."

Archer'ı sarsıyor. Patlamak üzere olan barut fıçısı gibi.

Sıfır! Ne yapmalıyım?

Dior ve Javier'i öldüren Myriad, oyunlarını yükseltti. Onların alemlerinde Hasat Ülkesi'nden ziyade bir Neshedilmeleri var ve bu Fesih dostlarım için büyük bir tehdit. Onunla, onun ya da oyununun zirvesinde bir Conduit tarafından dövüşülmelidir. Bundan da öte, potansiyel İhraçlar durdurulmalıdır. Alejandro bu konuda haklı. Nerede karıştırdı? Killian'la olan bağımı koparıp onu Generallere vermemi öneriyorum.

Diyarlar arası bir çift arasındaki bağ kopabilir mi? Elbette. Bir ruh ve bir krallık arasındaki bağ mahkemede çözülebilir. Belki de sadece birbirimizi reddetmemiz gerekiyor.

Bakışlarım Killian'ınkiyle buluştuğunda aklım dönüyor.

Kaşlarını çattı. Düşüncelerin, dedi kaşlarını derinleştirerek. "Onları duyabiliyorum."

Ne?! Mümkün değil. Alnımdaki ter boncukları. "Sözlerimi kafana sokmuyorum." Ben miyim?

"Gerçekten mi? İlişkimizi kesmeyi düşünüyorsun. Sadece birbirimizi reddetmemiz gerekiyor." Ben nefes almakta zorlanırken soğuk bir şekilde gülümsüyor. Düşüncelerimi *duymuştu* . "Buna ne dersin? Talep listemi karşılamıyorsanız, sizi burada ve şimdi reddedeceğim."

Tamam, *bilinçsizce* düşüncelerimi kafasına sokmuştum. Onu düşünüyordum ve bağlantıyı etkinleştirmiş olmalıyım. Her ihtimale karşı, gölgeleri bir kuyruk dönüşüne göndererek, zihnimin etrafında Işık huzmeleri topluyorum. Ağrı şakaklarıma vuruyor ama Işığın parlamasına izin vermeye devam ediyorum. Killian yanmış gibi yüzünü buruşturdu.

Sanırım: *Şimdi ne düşündüğümü söylersen, çıplak soyunurum.*

İfadesi asla değişmiyor ve neredeyse rahatlayarak düşünüyorum. Tamam o zaman. Düşüncelerim artık korunuyor. Killian gibi bir hedonistin böyle bir tuzağa karşı koyamamasının imkanı yok. Beni çıplak görmek istediği için değil, belki beni çıplak görmek istediği için değil, bu hareket beni utandıracağı için.

Gelecekte daha dikkatli olmam gerekecek.

"Talepleriniz neler?" rendeliyorum.

"Yeni başlayanlar için, Okçu Prens evden ayrılacak. Elleri ve dizleri üzerinde."

Öfke kıvılcımları. Etrafımda arkadaşlarım tükürüyor. Elimi sessizlik için kaldırıyorum ve düşüncelerime geri dönüyorum. Eğer haklıysam ve Killian, duyguların yardımı olmadan - etkili bir şekilde Troikan tarafını kucaklayarak - beni, düşmanı sevmeyi seçmek zorunda olduğu için hafızasını kaybettiye, Myriadlı tarafı onu mümkün olan en kısa sürede beni reddetmeye *meylettirirdi* . Fakat. İsteyerek bana yapışarak, beni sıcak bir patates gibi düşürme dürtüsüne karşı çıkıyor, farkında olmadan Light'ı kucaklıyor.

Belki de üssün dışındayım. Konuyu onun yaptığı gibi zorlayıp öğreneyim mi?

Benden kurtulmak mı istiyorsun? İyi. Beni reddet.

Büyük bir risk alacağım. Kocaman. Tereddüt etmeden cevap verebilirdi: *Boom. Reddedildin.*

Alnımdan boncuk boncuk terler çıkıyor. Myriad ve Many Ends'e giden yolu kaybedemem.

Ama risk yok, ödül yok, değil mi? Ve ne zaman bir şey istese, bağımızı koz olarak kullanmaya devam etmesine izin veremem.

Killian'a, "Taleplerinizin hiçbirini karşılamıyorum," dedim. "Arkadaşlarım da değil. Beni reddetmek istiyorsan, yap."

Gözleri küçücük yarıklara kısıldı, nefesi biraz daha zorlandı.

"Yap," diye bağıryorum. Ellerim yumruk. "Troyka biletine veda et ve beni reddet."

Gözlerinde öfke parıldasa da yavaş bir gülümseme beliriyor. Kötü biri. "Seni nasıl bırakabilirim bebeğim ? Senin için planlarım var..."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Eminim öyledir. Ama benim için üç şerefe! Zor bir durumu etkisiz hale getirmiştım. Risk karşılığını almıştı.

Tıpkı senin için planlarım olduğu gibi, dedim ona. Son oyunuma odaklanmayı kaybetmeyeceğim. Alemler arasında barış. Many Ends'deki ruhlar için özgürlük.

Her seferinde bir görev.

Gülümseme hızla kaybolur. Onu kullandığımı duymaktan hoşlanmadı. İyi!

"Dior'a yardım edeceğim," diye söz veriyorum Archer, bizi tekrar yola sokarak. Planlandığı gibi Myriad'a Killian ile gireceğim, bize karşı kullanılmaması için onu bulup saklayacağım, sonra da son oyunuma doğru tüm hızıyla devam edeceğim.

diğerleriyle yüzleşiyorum. "Kişisel savaşımın bir parçası olmayı asla istemedin ve desteğini de beklemiyorum." Karışıklık cıvıltıları arasında, "Shamus'u bulmaya, Killian'ı serbest bırakmaya ve Myriad...ve Many Ends'e girmeye niyetliyim. İkisi birbirine bağlı. Reed'e sor. Niyetim - hayır, içeride hapsolmuş ruhları kurtaracağım . Yapılabilir. Reed ve Kayla bunun kanıtı. Fakat. Ben oradayken, Hasat Ülkesi'nde yardımına ihtiyacım var. Penumbra bulaşmış insanlarla dolu bir depo var."

Penumbra büyük, kötü bir öcü ve sadece birkaç seçkin vatandaş Dior's ve Javier'in enfeksiyonunu biliyor. Yaygın paniği önlemek umuduyla sessizliğimizi koruduk.

Arkadaşlarım azınlığın bir parçası.

"Ben ruhların Many Ends'den kurtarılabilceğinin kanıtıyım," diyor Reed, "ama unutuyorsun. Oradayken İkinci Ölümü hiç yaşamadım. Diğerleri o kadar şanslı değildi. Sayısız cinayete tanık oldum. Orada ruhlar kaybolur." Çırpınıyor. "Aynen böyle. Ya sonsuza dek ölürlerse?"

"Olabilir, ama bundan şüpheliyim. Çığlıkları benim kadar sen de hatırlıyorsundur, eminim." Many Ends'de uyandığım andan ayrıldığım ana kadar bir acı ve ıstırap korosu çınladı. "Hayatta kalanlar var ve bu insanlar bir, iki veya bin kez ölseler de akıl almaz dehşetler yaşıyorlar."

Gözleri kapalı, çizmeli bir ayağından diğerine geçiyor, nefesini dışarı veriyor. Bir kez daha yüzüme baktığında, sanki kafasının içinde o çığlıkların müziği çalıyormuş gibi solgundu. "Haklısın. Ben varım. Ne yapmamı istersen."

Biri vuruldu. Beş tane kaldı. Çoğunluk.

"Penumbra ile enfekte olan insanlar ne olacak?" diye soruyor Raanan.

"Birini temizleyebileceğimden şüpheliyim. Killian'a olan bağ... beni değiştirdi. Gölgeler kafamı dolduruyor. Işık yerine gölgeleri paylaşırsam ne

olur? Penumbra'yı zayıflatmayacağım, aksine güçlendireceğim." Birkaç hakikat bombası atmanın zamanı geldi. "Raanan, sen *bir* Conduit'sin ve ben *seni* değiştirdim. Görünüşe göre ben bir Conduit ve bir Mimarım."

Karışıklık mırıltıları yükseliyor.

"Oylamadan önce," diyorum, "Eron bana Kanallar yapma gücüm olduğunu söyledi. Benim Işığımın gücü var. Kimin hazır olup olmadığına o karar verir. Raanan, hazırdın. Depoya gidebilirsiniz. Enfekte olanları temizleyebilirsiniz." Hatırlayabildiğim kadarıyla güven sorunlarım var ama artık onların eylemlerimi dikte etmesine izin vermiyorum. Başkalarının yardım etmesine izin veriyorum.

Her şeyi kendi başıma yapamam, onlar da yapamaz. Birbirimize ihtiyacımız var. Bir vücut. Tek yürek. Birlikte çalışma.

"Yine de kendi başına değil," diye ekledim. "Peki? Tamam? Yardım olmadan, kendini ölümüne tüketebilirsin. Izgara sayesinde seninle olabilirim." Prensesin benim için orada olması. "Sana her adımda yardım edeceğim. Tek yapman gereken zamanı geldiğinde benimle iletişime geçmek."

Sessizlik selamlıyor beni, kalın ve baskıcı.

Sonunda Raanan derin bir nefes aldı. Parlak, parlak Işık gözeneklerinden parlıyor. "Evet, depoya gideceğim. Enfekte olanları temizleyeceğim."

Firstking'e teşekkürler.

Beklemek. Bir saniye yedekleyin. Işığınızı görüyorum?

Yaparım, gerçekten yaparım. Üç alkış.

Biri yalnız. Savaş için iki tane gereklidir. Üç, bir kavramı verimli bir şekilde açıklamak için gereken minimum örnek sayısıdır.

Gölgeler üzerimde hakimiyetini kaybediyor olmalı.

Archer başını sallayarak, "Yanımdayım," dedi.

Clay, "Hala cevabımı bilmiyorsun, hakarete uğradım" diyor. "Sen benim Numara Kızımsın ve ben senin tarafındayım. Hep."

Ölçüsüz minnettirim. Kesinlikle üstesinden gelmek. "Neden bana bu kadar sadıksınız? Şimdiye kadar sana beladan başka bir şey vermedim."

Archer, "Dürüstsün, vahşice öyle," diyor. "Bana yalan söyleyen bir dosttansa bana doğruyu söyleyen bir düşmana yardım etmeyi tercih ederim."

İlk hayatım boyunca Kresley Cole'un harika bir kitap serisini okudum. *Arcana Günlükleri*. İçinde bir karakter, yalanların kendimize koyduğumuz lanetler olduğunu söylüyor ve buna tüm kalbimle katılıyorum.

"Her zaman doğru olduğuna inandığın şeyi yaparsın." Raanan kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Aynı şeyi yapmam için bana ilham veriyorsun."

Clay bana gülümsüyor. "Asla geri adım atmıyorsun. Önünüze çıkan engeller ne olursa olsun, ilerlemeye devam edersiniz."

"Bir düşmanın yok edilmesini değil, barışı değerli bir amaç olarak görüyorsunuz." Dawn bir şırınga daha çekti ve boynumda asılı duran şeyeyi doldurdu. "Benim yaptığım gibi."

Clementine omzumu dürtüyor. "Yalnızca dokuz kurşunla on hedeften on birini vurabileceğinize kesinlikle inanıyorum."

gülümsüyorum.

"Ne?" diyor. "Bu doğru. Ayrıca tereyağlı bir bıçak kesebileceğine inanıyorum."

Bu sefer *herkes* homurdanarak gülüyor.

Beni Killian'a bağlayan köprüden bir sıkıntı dalgası geçti ve kaşlarımı çattım. Şimdi onun sorunu ne?

"Raanan depoyu ziyaret edip Shamus'u avlarken," dedim, "geri kalanınızın burada kalıp evi ve Killian'ı savunmasını istiyorum." Kirpiklerimi büküyorum, hepsi *güzel, lütfen üstüne bir kiraz*. "Düşmanınız olduğunu biliyorum ama biz Troikanlar sevgiyi somutlaştırıyoruz ve öyle davranmamızın zamanı geldi. Sevmemiz kolay olanları değil, herkesi sevmemizin zamanı geldi."

Anlaşma hemen gelmez, ama gelir.

İçimden bir ferahlık akıyor. "Yaklaşan savaş için tek bir kural var. Bir Troikan'ı öldürmeyiz veya geri dönülmez şekilde zarar vermeyiz."

"Bu durumda," diyor Killian, "başarısız olacaksın. Beni serbest bırakın, savaş sizin için kazanayım."

"Herkesi katledeceksin demek istiyorsun," diye mırıldandım ve yeniden onun duygularının nabzını aramızdaki bağ boyunca hissettim. Bu sefer hayal kırıklığı. Harekete geçme - yok etme ihtiyacı. "Gölgelerin ötesine bak. Bulduğunuz şeye şaşıracaksınız."

Killian karşılık veremedi evin içinde bisküvi fiçileri fırlatarak Ranaan, Clay ve koruyucularını yere serer. "Kim bunu yapmaya hazır? Ben ben ben! Endişelenme, beni son gelişmelerden haberdar etmek zorunda değilsin. Bana süper bir işitme sağladım! Ve kimin yanımda olduğuna bakar. Diyakoz!"

"Konuşan bir köpek." Killian bakışlarını diğer hayvanlara kaydırır ve konuşmamız sırasında sürünün sessiz kaldığını fark ettim. "Myriad'da ejderhalar her saat uçarlar ama bildiğim kadarıyla hiçbir zaman alt sınıf vatandaşlarla konuşmaya tenezzül etmediler."

Başı dik, Deacon evin içine adım atarak sahnenin merkezinde olduğunu iddia ediyor. İlk tepkim: dehşet. Kurallara uygun bir adam ve ben haydut olmak üzereyim. İkinci tepkim: sürpriz. Buckler'ımızı nasıl geçti? Buckler Archer'ın diktiği, Deacon'ı "bizden biri" olarak içermediği sürece. Evet. O. Üçüncü tepkim: neşe. Bu Deacon. Farklılıklarımız oldu ama ona olan aşkım hiç azalmadı. O burada ve güvende.

En iyi arkadaşı Archer'a odaklanmadan önce bana başını salladı. İkisi ortada buluşmak için aradaki mesafeyi kapatır. Deacon'ın son oyunumu mahvedebileceğine dair kalıcı bir korku kaybolur. Archer'a asla karşı gelmeyecek. İkisi kucaklaşırken, aydınlık ve karanlığın güzel bir kontrastı – birlik – gözlerim yeniden buğulandı.

Mola için zaman yok. "Bizim tarafımıza kaç arkadaş aldın?" Biscuit'e soruyorum.

"Saymak... saymak. Bir saniye, hala sayıyor. Tamam oldu. Sadece *hepsi*."

Tam olarak duymayı umduğum cevap. "Bana General Shamus'a kadar eşlik edebilir misin?"

Tüylü göğsü gururla kabarır. "Herşeyi yapabilirim. Ben muhteşemim."

Ve mega mütevazi.

"Beni tanıştıracak biri var mı?" Killian'a sorar. "Köpeğe, İşçiye değil. O ve ben tanıştık. Yine de dürüst olmam gerekirse - bir kez olsun - onu da bir köpek olarak görüyorum."

Güzel. Kocam benden başka herkesi hatırlıyor.

Ben acı değilim - çok.

Köpek, yüzünü kafesin parmaklıkları arasından bastırmak için sıçrar. "Merhaba. Ben Bisküviyim. En iyisi! Sen Killian'sın. Ten'in her yerine sürtüyormuşsun gibi kokuyorsun." *Kokla, kokla* . "Beğendim."

Deacon'a ve ardından Archer'a sarılırken yanaklarım ısındı. "Bu arada, burada olmana gerçekten çok sevindim."

"Biliyorum." Burnumu büküyor. "Çünkü davanız için çok değerliyim."

"Ve Bisküvi kadar alçakgönüllü," diye yanıtladım kuru bir sesle. "Kalıp sohbet etmek istesem de katılmam gereken küçük bir iş var." Dönmek niyetiyle dönüyorum.

"Dur," diye seslendi Archer, beni durdurarak. "Bana bir şiir dokumadan gideceğini sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

Ha! "Küçük Bow Peep, zaman yok."

"Nefes alıyorsan," diye karşı çıkıyor, "zaman var."

Çok iyi. Kafiye şiirleri tercih ettiğini bildiğim için -diğerlerinin hepsi kafasında saçmalık- iç çekiyorum ve diyorum ki, "En kötüsü oldu ve sen öldün. Kaybını aklımdan çıkaramadım. Ağladım, yas tuttum, seni görmeyi çok istedim. Berbattı, sana doğruyu söylüyorum. Ama işte buradasın, kollarımdasın. Savaşmaya hazır - zarar görseniz bile. Ama iyi dinle, seni sevimli kaka parçası. Bir daha ölürsen, sonsuza kadar sana musallat olurum."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben tereyağı gibi yumuşadım. Bu çocukla, temelde lapa gibiyim.

Gülümseyerek uzanıp başını okşadım. "Sen her zaman istediğim kız kardeşsin."

Sahte hırlama. "Şiir taşakları emdi abla. Üzerinde çalış."

Gülümsemem genişliyor. Daha da yumuşatırım ama aynı zamanda ısınırım. O benim hayatımda parlak bir Işık, ilişkimiz hava kadar gerekli. Ben de seni özledim Ten, dedim onu taklit ederek. Biscuit'e odaklandım. "Tamam. Hadi gidelim, gardiyan."

Ben ileriye, köpek yanımda. Kapıyı açmadan hemen önce, Killian'a bakmak için çılgın bir dürtüyle hareket ettim. Aynı şekilde Archer benim için bir kardeş gibi, Killian da bir bağımlılık gibi. Direnç boşuna.

Bakışlarımız buluşuyor ve bağımlılık şimşekler çakıyor, beni şaşırtıyor. Parlak, sıcak ve hatasız. Hissedilir bir enerji uğultusu.

"Dikkat olmak." Vücudu bir yay gibi gergin, kırılmaya hazır. "Senin ölümün benimkine sebep olacak."

Hayal kırıklığı beni tokatlıyor ama Biscuit ile dışarı çıkarken hiçbir şey söylemiyorum.

Her seferinde bir görev.

Artık evin etrafını farklı hayvan türleri çevreliyor. Dümende altı fil, hemen arkalarında dört zürafa, ardından on goril ve arkada iki gergedan.

$6 + 4 + 10 + 2 = 22$.

Yirmi iki, titanyumun atom numarası.

Şu anda titanyum kadar güçlü olmalıyım.

Mahallenin kenarlarında sayısız köpek ve kedi, geyik, timsah, ayı, aslan ve kaplan var. hayret ediyorum. Şehir gerçek bir hayvanat bahçesi haline geldi.

Uzakta, yüzlerce İşçi bir tepeyi tırmanıyor. Kedi kıyafetleri giymişler. Troikan zırhı. Artık bornoz yok. İstenen sonuç yıkım olmasa bile savaşa hazırlar. Kılıçlar, Kanatların Peçesinden parlayan Işıktaki parlar. Gökyüzünden kırmızı, kırmızı gül yaprakları yuvarlanır, dans eder ve yere doğru döner.

Önde gelenler Luciana ve John.

John koyu tenli ve maksimuma kadar kaslı. Eşi olmayan bir savaşçı.

Hayvanlar askerlerinin yanında durur. Bir korku patlaması neredeyse beni eve geri koşturacak. Ya biri yaralanırsa? Ya eğer... *Hayır! Durmak.*

Markayı bileğime sürüyorum. Savaş atı ben olmalıyım. Korkusuz. Belirlenen. Hiçbir şey beni hedefimden alıkoyamaz: zafer.

Izgara onaylayarak uğulduyor ve gölgelerin kıvrınmasına neden oluyor. Burada, şimdi, üzerimdeki kontrollerini kaybetmişler gibi gelmiyor. Hislerime güvendiğimden değil. Ama her iki durumda da, o gölgelerle savaşmak zorunda kalacağımı biliyorum. Yakında.

Her seferinde bir görev. Odak . Doğru. Izgara bir ışını dışarı itmem için bana rehberlik ederken kaşlarım çatıldı, Gözlerimden gelen ışık . Hım tamam. Ama neden?

Gerçekten önemli mi? Izgara beni asla yanlış yönlendirmedi.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir Işık huzmesine konsantre oluyorum. Derin nefes al, ver. Sonra Işığı ittim ve gözlerimi açtım. Benden bir ışın fırlıyor, havayı bir ok gibi yakınlaştırıyor. Bakışlarım onu takip ediyor ve - nefesim kesiliyor. Büyük bir mesafeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum! Aksi takdirde kaçırmış olabileceğim küçük ayrıntıları görebilirim.

Olabilir? Ha! Kesinlikle.

Luciana, metal ve örgü bir elbise giyiyor, muhteşem bir görünüme sahip ama aynı zamanda aldatıcı. Benzer bir şey giydim ve tasarımın daha kolay hareket kabiliyetinin yanı sıra daha kolay silah saklamaya izin verdiğini biliyorum.

John'la bir kez tanıştım. Troika'ya Hoş Geldiniz partimde el sıkıştık. Altı-dört yaşında olmasına rağmen, devasa bir atın yanında küçücük duruyor. Omuzları geniş, göğsü fıçı şeklinde. John'un, atın değil. Kalın bir altın sakal yüzünün alt yarısını kaplar.

"Benimle tanıştığında bu kadar korkmuş görüldüğünü hatırlamıyorum." Bisküvi bacağıma çarptı. "General benim kadar havalı değil."

"Ah, bayıldım. Güven bana." John bana baktığında, eğildim. Şapşal. Izgara, saklandığımı bildiriyor. Patlattığım Işık ışını başkalarının beni görmelerini engelledi. Çok havalı!

Bisküvi ters yöne uçuyor ve ben kovalıyorum.

Sıfır sorunla dikilmiş Buckler Archer'ı geçiyoruz. Beklediğimden değil. İstedığımız gibi gelip gidebiliriz.

Sıra sıra küçücük evleri geziyoruz. Şehre ne kadar derine inersek, o kadar temiz olur, ta ki hiçbir hasar görmeden bir alana ulaşana kadar. Bir orman kilometrelerce uzanır, sadece gördüğüm başka hiçbir ormana benzemeyen bir ormandır. Gerçek bir gökkuşağı. Ağaçların yeşil gövdeleri ve mavi yaprakları vardır. Çalıların bazıları pembe, bazıları kırmızı, bazıları turuncu. Yemyeşil sarı çim zemini kaplar.

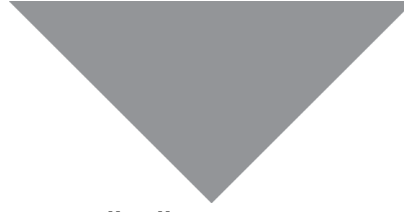
Rengarenk kuşlar daldan dala uçar, aşk hakkında şarkı söyler, aşk her zaman cevaptır.

Lina Teyze'ye göre, *ışık* her zaman cevaptır. Belki onlar bir ve aynıdır?

"Bu arada," diyor Biscuit. "Kokun hakkında yalan söylemiyordum. Senin popon-"

"Hey!" Bir kayayı yukarı kaydırıp ona doğru fırlatıyorum.

Eğilerken gülüyor, sonra hızını artırıyor. İleride bir Merdiven Boşluğu görünüyor. Nereye götüreceğini merak ediyorum, nereye gideceğimizi—
Arkamda bir dal kırılıyor. Dönerek, bir hançere uzanıyorum. Ama bir Işık kırbacı savrulur, bıçağın etrafına takılır ve çekilir. Şok. Korku. İkisi de beni tüketiyor. Yaklaşık elli metre ötede gölgeli bir figür. Bir elinde kamçı tutar. Diğerinde bir kaya. Fırlattığı bir kaya-
Hayır. Kaya değil. Bir el bombası.
"Bomba," diye çığlık atarak Biscuit'in onu vücudumla örtmesi için dalışa geçtim.
Boom!

BÖLÜM DOKUZ

"İnanmak inanmaktır."

—Troyka

Killian

Ten gittiği an, Archer kontrolün dizginlerini ele geçirir, kendisine itaat edileceğinden emindir.

"Herkes dışarıda," diye emretti. "Hayvanları geçen herkesi boyun eğdirin ve unutmayın - öldürmek bir seçenek değildir. Dawn, sen içeride kal." Eline bir Dazer vuruyor.

Kuzgunlar Prensi'nin on meşru oğlundan biri olan Archer, emirler vererek, mutlak itaat bekleyerek ve alarak büyüdü. Bir zamanlar ben bile ona itaat ettim.

Biz arkadaşken, onun güvenini kıskanırdım. Sonra Troyka'ya iltica etti, beni geride bırakarak, kimsenin etrafta dolanmadığını ve "aşka" güvenilemeyeceğini bir kez daha kanıtladı. Şimdi? Bu özellik kırmızı görmemi sağlıyor. Hiçbir şey olmadan büyüdüm, her terfi, her hayranlık kırıntısı için çalışmak zorunda kaldım, yine de bir hiçten daha az görülüyorum. Kurtarıcı olarak görülüyor.

Onu kıskanıyorum? Ölmeyi tercih ederim!

"Bir Şifacıyı Silahlandırmak mı?" alay ediyorum. "Neden onu kafasından vurmuyorsun ve onu kendini vurma zahmetinden kurtarmıyorsun."

Şafak solgunlaşıyor.

Archer dişlerini gıcırdatıp Dawn'a şöyle dedi: "Bu odadaki insanlardan başka biri kapıdan girerse, önce vur, sonra soru sor. Ve endişelenme.

Kimsenin yaralanmasına neden olmayacaksın. Tutuklu sizi tehdit ederse ya da hey, hatta size doğru nefes alırsa onu da vurun."

Titriyor olsa da başını sallıyor.

Çaresizliğimden nefret ederek bir lanet yutuyorum. Harekete geçme, o parmaklıkları yoldan çekme dürtüsü beni bombalıyor. Ellerim seğiriyor ve bacaklarım hazır. Ama oturmaya devam ediyorum, hayal kırıklığı artıyor. Sadece düşmanı eğlendirmekte başarılı olacağım.

Archer bana kendini beğenmiş bir bakış attı, tüm *oyun, set, maç* .

Öfke... içimde çok fazla öfke yanıyor ve kabarıyor. Bir volkan patlamak üzere. Ama bastırıyorum ve gülümsüyorum. Dişlerimin soğuk bir şekilde ortaya çıkması. Onun zamanı gelecek; Sadece benimkini kabul etmeliyim.

"Sevgili bayanlar, cinsel organlar ve Troyka'nın çeşitli faunası," diyorum, sesim herkesi rahatsız edecek kadar kendini beğenmiş.

Genital erkekler mi dedin ?" Okçu talep ediyor.

"Oh iyi. Kulakların çalışıyor." Aynı esintiyle devam ediyorum. "Beni şaşırtırsan, On'u da Sersemletirsin. Birbirimize bağlı olduğumuzu çoktan unuttun mu ve birine ne olur, ikisine de ne olur?" Konuşurken bileğimdeki markayı ovuyorum. Tenley atı birkaç saniye boyunca ona baktı.

Benzer bir işaret taşıyor. Yani eşleşen dövmelerimiz var. Bıçakla beni lütfen. Kendimi sonsuza kadar süreceğimize ikna etmiş olmalıyım. *Geri zekalı*. Hiç bir şey sonsuza dek sürmez. Görünüşe göre gerçek bile değil. Tenley haklıysa ve Fusion bir yalansa, annem Many Ends'te kapana kısılmış demektir. Babam da. Ama kim umursar? Secondking'im bana yalan söyledi... benim bir zamanlar birçok kişiye yalan söylediğim gibi.

Tenley'nin dediği gibi ek ve biç.

Bir konuda haklıysa, diğerinde de haklı olma ihtimali yüksektir. Birçok Uç, Sayısız'a bağlanabilir... ve benim değerim var. Güçlü, yetenekli ve cesurum. Ben bir şeye değerim.

Sözleri hala kafamın içinde çınlıyor. Onun için bir şey ifade ediyorum.

Önemli olana odaklanın . Doğru. Durum buysa, krallığı nasıl destekleyebilirim?

Nasıl yapamam?

Bölge yok, gelecek yok.

Archer bana kaşlarını çatığında, küçük köpeği çıldırıyor, havlıyor ve hırılıyor. Sonunda, eğer onun insanını üzmeye devam edersem beni nasıl inciteceğini söyledi. Demontaj onun listesinin başında.

Archer gülümsedi ve köpek sustu. Tehlike önlendi.

"Bugün sinirimi bozmayacaksın," diye bilgilendiriyor beni. "Dinlenmede çok şey öğrendim. Yani ihanetinizin boyutu. Bana tuzak kurdun. Savaşta ölmemin sebebi sensin. "

Ben miyim? Hatırlamayı o kadar çok istiyorum ki ama hafızamı bulandıran gölgeler derinlere kök salmış durumda. "Ne güzel bir numara, öfkenizin ateşini soğutmak. Lütfen. Bana içten ölmeyi öğret, ah, bilge kişi."

Bir ara. Hüzünlü bir gülümseme. "Belki bir gün dağınıklığınızı bir mesaja dönüştürürsünüz." Beni reddederek bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Tamam. İşe başlamak."

Herkes tek bir itiraz olmadan ona itaat etmek için acele eder, hayvanlar onu takip eder. kıskanıyorum. Kendi evcil hayvanımı çok isterim. Bana köpeklerin Tenley ve Archer'a baktığı gibi bakacak biri.

Bahsetmişken, Tenley dirilen TL'yi çekici buluyor mu?

Cevap önemli olmasa da ellerim yumruk oldu. Onun hakkında düşünmeyeceğim. Bunu yaptığımda hissettiğim yolu sevmiyorum, sanki bir arabada sıkışıp kalmışım, başka birine yöneliyormuşum, çarpışmayı durduramıyormuşum gibi.

Uzaktan bir *patlama* sesi duyulur. Ev sallanıyor ve mobilyalar sallanıyor.

"Bomba mı patlatıyorlar?" Sadece ürkmek için talep ediyorum. Kafam bir çekiçle ikiye bölünmüş gibi. Uzuvarımda keskin ağrılar patlıyor. Midem bulanıyor, kalkmakla tehdit ediyor. Kollarımda ve gövdemde kesikler beliriyor, Can damarı damlıyor. Şafakları anlamak, ardından korku. "Halkınız On'a saldırıyor." Benden sözler fırlıyor, bir suçlama olduğu kadar bir şey yapılmasını talep ediyor.

"Numara. Onlar..." Archer'ın yanaklarındaki renk çekildi ve sallandı. Bu, bedeninin bugün ona ilk ihaneti değil. Alnında ter beliriyor ve titreyen eliyle siliyor. "Ona veya diyara zarar verme riskini asla göze alamazlar."

"Peki o neydi ?" İstiyorum. Endişe çılgınlıkları: *Korkunç bir şey*. "Bir santim bile kıpırdamadığımda neden yaralarla kaplıyım?"

"Yapamam... Yapamam..."

"Kendini iyi hissediyor musun?" Dawn, ateşini ölçmek için avucunu Archer'ın alnına yasladı.

"İyiyim, teşekkürler," diye mırıldandım, kuru bir sesle.

"Aşırı ısındın," diye devam ediyor, sanki konuşmamışım gibi.

"İyi olacağım." Archer nefes alır, tutar ve nefes verir. "Nefesimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"On için endişe yok mu?" Hala kanayan kollarımı açtım. "Siz harika arkadaşlarınsınız. En iyisi."

"Şu anda Ten için yapabileceğim bir şey yok," diye tersledi Dawn bana. Güzel güzel. Fare bir aslan gibi davranabilir. "Ayrıca. Sen sorun çıkaracak kadar iyisin, yani o yeterince iyi. Çabalarımı önemli oldukları yere odaklamalıyım."

"Çabalarınızın Archer için de pek önemi yok gibi görünüyor." Titremeleri saniyeler geçtikçe kötüleşiyor. Bu böyle devam eder ve yakında mahkûm bir ev gibi düşecek. "Konuşmaktan başka bir şey yaptığından değil."

Acı ve hayal kırıklığı, sahip olabileceğim tüm filtreleri yaktı.

Gözlerindeki acı parıltılar. Ne yani, doğruyu söylediğim için özür dilememi mi bekliyor?

Gitmem gerek ve şimdi gitmem gerek. Birinin Ten'e göz kulak olması gerekiyor. Hayatım buna bağlı!

Archer'ı daha yakına çekebilirsem, uykusunu hızlandırabilir ve silahlarını çalabilirim. Beni kafesten kurtaramayacak ama en azından kurtulduğumda hazırlıklı olacağım.

Kaçın, Troika'yı zayıflatın, Tenley ile Myriad'a dönün.

Başkalarının ihtiyaçlarını kendinizden önce koyun.

Sinirli bir sözlü tepkiyi durdurmak için dilimi ağızımın çatısına bastırdım. İki ses, ikisi de benim. Karanlık, Aydınliğa karşı. Işık sönebilir. Başkalarının ihtiyaçlarını *asla* kendimden önce koyacağım . Orada bulundum, bunu yaptım, bunun için acı çektim.

"Yarım beyni olan herkes Archer'ın suya ihtiyacı olduğunu söyleyebilir. O sadece ölümden dirildi. Belki de, bilmiyorum, susuz kalmıştır." Boğazım neden asit yutmuşum gibi acıyor? "İşin başındayken, muhtemelen kendine de bir bardak almalısın. Bayılmak *istemiyorsan* tabii?"

Şafak bana dik dik baktı ve ona en soğuk gülümsememi gönderdim. Sonra göz kırpyorum -

Aniden kalın bir siyah duman perdesinden geçiyorum. Öksürsem bile acıyor. Yüzümün alt yarısına bir kumaş şeridi sarıyorum. Yardımcı olur, ama çok değil. Bir moloz yığınını küçülttüğümde, metal parçaları bacaklarımı keserek yüzümü buruşturdu. Köpek yolu gösterir. Fazla geride kalmadığımdan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Beklemek. Dünyayı Tenley'nin gözünden mi görüyorum?

Göz kapaklarım aniden açıldı ve bir kez daha kafesin içinde duruyorum. Evdeki hava şimdi yüz kat daha sıcak olsa da duman gitti.

Archer gücünü geri kazandı. Tam umduğum gibi parmaklıkların önünde duruyor ama hareket ettiğini hiç duymadım. Gerçekleşme rahatsız ediyor. Yine de pes etmiyorum. Henüz. Tenley için endişem geri geldi ve büyüdü.

Archer, "Bir şeyi anlamam gerekiyor," diyor. "Bu kız türünün tek örneği. O-"

"Kapa çeneni. Sus artık." ona dönmem gerek Gözlerimi kapattığım an, ona bir kez daha bağlandım. Duman geri döndü ve sanki başka bir bomba patlatılmış gibi daha yoğun.

Bisküvi, "Acele edin! Bizi yakalayacak."

O? Onları kim kovalıyor?

Boom!

Tam arkamda - onun - bir şey patlıyor. Yer kayalar ve enkaz yer değiştirir. Tenley'in ayaklarının hemen altında, yığın farklı yönlere kayıyor. Bir hıçkırıkla yere yığılır. Darbe onu sarsar, ciğerlerini boşaltır. Biliyorum, çünkü ben de nefes almakta zorlanıyorum. Zihnimiz başı dönüyor, Vizyonumuz can damarı gibi puslu, damlıyor, damlıyor, damlıyor.

Panik kemiklerime yerleşiyor, iliğimi alevlendiriyor. Onu kurtarmalı—ben demek istiyorum. *Beni* kurtarmalı . O daha *kötü zarar görebilir* , bu da benim daha kötü zarar görebileceğim anlamına gelir.

Ona -bize- zarar gelmesini istemiyorum.

Bir fısıltı dikkatini çeker. Bisküvi'nin bacaklarından biri kalın bir mermer levhanın altına sıkışmış. Bir cam parçasının uyluğunu dilimlemesine aldırmadan ona doğru sürünüyor.

Kaldırmak için mücadele ederken pazıları titriyor.

"Git," diyor köpek ona. "Yürüyemiyorum. İkimizin de ölmesine gerek yok."

"Numara! Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Burada." Manna şişesini boynundan çeker. "İçki-"

Hala gidiyor. Parlak kırmızı bukleli bir adam yığının üzerine çıkarak görüş alanına giriyor. Nefesi kesiliyor , aramızdaki bağa bir isim *karışıyor*.— Nico.—

Bilgi sesi takip eder. Nico ve Tenley aynı gün öldü. İlk ölüm. Onu iyi biri olarak görüyordu. Çok az etkileşimleri oldu ve çalkantılı hiçbir şey olmadı. İsmi Bilinmeyecek Kişi de onu iyi bir adam olarak görmüş olmalı, çünkü tüm Myriadlı casusları bulup hapsetti ve Nico onların arasında değildi.

Ambrosine kardeşinden o kadar nefret eder ki, halkının adını ağzına almasına izin vermez.

"Bunu neden yapıyorsun?" o talep ediyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Tepesinde süzülen şahine işaret ediyor. "Korum seni takip etti, nereye gittiğini anladı ve bana nerede beklemem gerektiğini söyledi. Tabii ki ne planladığımı bilmiyordu... Ya da belki biliyordu ve fikrimi değiştirmemi bekliyordu. Spoiler uyarısı. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Bisküvi, Nico'ya hırılıyor ve ardından kuşa hırılıyor, bir intikam vaadi.

— *Sebepleri önemli değil. Onu bitir, hayatınız için tehlikeyi sonlandırın.* — Komutu, yardım sağlamanın tek yolu olan bağımıza yönlendiriyorum.

Nefesi kesildi ve beni duyduğunu biliyorum. Mümkün olduğu kadar gizlice man şişesini serbest bırakır ve küçük, keskin bir cam parçasına uzanır. İyi bir kız. Kılıçlarına saldırmak çok açık olurdu.

Nico, "Sen Victor'a saldırdıktan sonra bana geldi, bana olan duygularını itiraf etti. O kaçmak zorunda kalana kadar birlikte olacaktık. Senin yüzünden."

Başka bir bilgi dalgası. Victor Prince Sorumluluk Çağı'na ulaştığında, babası için casusluk yapmak ve nihayetinde krallığı içten dışa doğru yok etmek için devrime öncülük etmek için Troyka ile bir anlaşma yaptı. Çok geç olana kadar hiçbir fikrim yoktu.

Çok geç - ne için? Zihnimi didik didik ediyorum ama gölgeler hatırayı sıkı bir şekilde tutuyor.

"Victor," diye tükürdü kızıl saçlıya. "O bir yalancı ve bir kullanıcı."

"Numara!" Nico'nun ağzının kenarlarından tükürük fişkırıyor. "Troika sözleşmesini feshetti ve Myriad'a dönmesine izin verdi. Onunla gitmek istedim ama reddedildim. Onunla olmak için mahkemeye gitmem gerekecek."

— *Parçayı atın.*—

O yapmaz. "O sadece kendini seviyor, Nico" diyor. Sesi yumuşak, nazik. "Seni kullandı, tıpkı Kayla'yı kullandığı gibi. Muhtemelen diğerleri."

"Numara. O beni seviyor." Beline sabitlenmiş keseden bir mini el bombası çıkarır. Şahini itiraz eder gibi ciyaklıyor. Açıkça o - o - İşçi'nin masum bir kızı öldürmesini istemiyor. İyi kuş. "Sözleşmemi geçersiz kılmak için Victor'un yaptığı gibi yapmalıyım."

Onun mesajı açık. Victor onu öldürmeye çalıştı ve Nico işi bitirmeyi planlıyor. Öfkem geri geliyor, iki katına çıkıyor, kanımda kaynayan bir ateş ve bu sefer onu bastırmanın yolu yok.

- *Parçayı atın. Şimdi!* —Nico pimi çektiği anda tüm umutlar kaybolacak. Tenley de ben de öleceğiz.

Hazır değil... Gerçekten yaşamadım.

Izgara boyunca bir öfke, korku ve kararlılık tufanı titreşiyor ve bir an için, korkarım önce kendine ve sonra çocuğa biraz "anlam" vermeye çalışacak. aptal kız. Vakit yok. Ölüm senin için geldiğinde, onunla akıl yürütmeye çalışmıyorsun. Sert savaşırsın ve hızlı savaşırsın.

Ruhunun derinliklerinden gelen bir çığlıkla kolunu sallayarak kırık parçayı fırlattı. Amacı doğrudur. Uç Nico'nun boynunu kesiyor, derisi yarılarak açılıyor, Lifeblood fişkırıyor.

Gözleri şokla açılıyor. Asla kapatamayacağı yaraya uzanırken nefes almakta zorlanır. Dizleri çözülüyor ve devriliyor. El bombası elinden düşüyor.

Şahin, el bombasını yere çarpmadan önce yakalamak için aşağı iner.

Tenley de ileri atılıyor, kalbi cüretkar bir fırtına gibi. Şahinin başarılı olduğunu fark ettiğinde, ne yapacağını bilemez halde hareketsiz kalır, ancak kuş silahı nazikçe avucuna koyar.

Rahat bir nefes veriyor. Sonra Nico'nun yanına diz çökerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Elleri titreyerek el bombasını bir kenara bırakır, adamı sırtına

iter ve boynundan bir şişe manna koparır. "Böyle olmak zorunda değildi. Keşke beni dinleseydin."

- *Ne yapıyorsun? Doona manını onun için harca. İhtiyacın olabilir—Argh!* -

Aptal kız, çok ihtiyaç duyulan sıvıyı doğrudan Nico'nun yarasına dağıtır ve her değerli damlayı boşa harcar. Çünkü çok geç. İkinci ölümün iddia ettiği gibi son nefesini veriyor.

Omuzları içe çöküyor ve başı öne eğik.

Şimdi onun için mi yas tutuyor? dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu öldürmeye çalışan adamın yasını tutuyor. Kalbi nasıl bu kadar...yumuşak olabilir? Erkeği yeniden öldürmek istiyorum.

Belki de kararlılığımı bağ yoluyla emer. Doğruldu ve Biscuit'e dönerek yol boyunca fazladan manna şişesi aldı. Köpek onu hayranlıkla dolu kara gözlerle izliyor.

Bir içki alır. Sadece bir yudum, yeteri kadar değil ve sadece Biscuit'in bacağındaki levhayı itip itmek için gereken güç artışı için.

Serbest kaldığı an, kalan sıvıyı boğazından aşağı boşaltır.

Kafasında bir ses olmaktan, hareketlerini zorlayamamaktan, kendi hayatta kalmasını sağlamak için gerekli olanı yapmasını sağlamaktan *nefret* ediyorum. Böyle bir zamanda bir düşmana nasıl yardım edebilir? Bir savaş yaklaşırken, kendisi için bu kadar az şeyi nasıl alıp da bir köpeğe bu kadar çok şey verebilir?

Hayal kırıklığı, öfkem kadar derinden yanıyor. Zayıflığın düşmanı olduğunu anlamıyor mu? Kaybettiği her Can Damlası ile başarısızlık bir olasılıktan bir garantiye doğru hareket eder.

Bir yanım onu sarsmak ve beynini kafatasına çarpmak istiyor. *Hadi, kendine yardım et.* O yapmazsa, ben onun için yaparım. Bir şekilde, bir şekilde. Ne pahasına olursa olsun korunmalı. Bana ihtiyacı var ve sanırım... Sanırım ona ihtiyacım var.

Aklımın bir köşesinde bir anım canlanıyor. Aramızdaki bağın hemen ardından, bana mutlak, mutlak bir kabulle baktı. Onun için ben bir aileydim.

Gerçekten bir ailem olmamıştı. Daha önceki bir şey... tanımlayamadığım ama özlem duyduğumdan şüphelendiğim bir şey—yine çarpıyor, içi boş kalbimi delip geçiyor.

İlk defa, bu boşluk beni rahatsız ediyor.

Büyük kötü kurt gibi, hırıldadım ve öfkeyle üfledim. Aile bir yanılsamadır. *Asla unutma*. Bu kızla birlikte olmak için krallığımdan, evimden, işimden ve Troikans'tan alacağım kin uğruna kazandığım övgülerden vazgeçsem bile, Tenley bir gün beni terk edecek.

Kimse yapışmaz.

Biscuit, her kelimedede huşu içinde çatırdayarak, "Kaldın," diyor.

"Eh, biz bir takımız."

"Evet, ama sen kaldın . "

Nefes nefese kalmasına ve terlemesine rağmen, onu kulağının arkasını kaşması zaman alıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Fazla." Onun dokunuşuna eğilir. "Ama sen değilsin."

"İyi olacağım. Şu anda silahlara ihtiyacımız var. Ve el bombasını saklamak için bir yer."

Zıplayıp esneyerek çevikliğini test ediyor. "Mükemmel yeri biliyorum. Hadi!" Öne doğru sıçradıkça topallamasının şiddeti azalır.

Tenley ayağa kalkıp onu takip ediyor. Bacaklarından keskin ağrılar fışkırıyor. Bacaklarım da. Kaslar yanar ve titrer ve kemikler ağrır. Bu zavallı, tatlı kızın durumu daha kötü. Ayak bileklerinde kan birikiyor, şişmeye neden oluyor ve her adımda acı çekiyor.

Ahşabı kırmaya yetecek bir güçle altımdaki soğuk, sert zemine bir yumruk vurdum. Ben bir hücrede rahatça uzanırken, o beni kurtarmak için tüm gücüyle savaşıyor. Ağrılarına ve acılarına rağmen. Herhangi bir sonuca rağmen. Kararlılığı aklımı başımdan alıyor. Bu kızı hiçbir şey durduramaz. Durmadan. Gerçi... General Shamus olabilir. Tam gücündeyse ve o değilse...

Pang . Göğsümü ovuyorum.— Eve dön Tenley . Tae'nin beni serbest bırakmasının başka bir yolunu bulacağız. —İtaat edeceğinden şüpheliyim ama denemek zorundayım. Bir şeyler yapmak zorundayım .

- Başka bir yol yok. Planladığım gibi devam edeceğim. -

PANG . Beni böyle mi kazandı ve onunla bağ kurmamı sağladı? Beni zihinsel bir atlıkarıncada tutarak, her zaman dönüyor, dönüyor, neyin yukarı ve neyin aşağı olduğundan asla emin değilim?

Şimdi bile benim iyiliğimi nasıl umursayabilir?— Ölürsem kafesi açmam için hiçbir sebep olmayacak . Dönün ve birde öğle yemeği yiyebiliriz, üçte iki içki içebiliriz. Beşte dörtlü ye ve altıda yatakta ol. -

- Peki, peki. Numaram sende kesinlikle var. Ama geçeceğim. Yine de endişelenme. Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.—

— Kendi hayatımı koruyacağım, çok teşekkür ederim. İkimize de bir iyilik yap ve kendine iyi bak.—

- Dikkatli ol, Killian. Neredeyse benim iyiliğimi önemsiyormuşsun gibi geliyor.—

Aksanımın anlaşılmadığından emin olmak için bir soru sorarak o küçük kara mayından kaçtım.— *Gölgelerim neden seninle ilgili anıları saklamak istesin ki? -*

— *Sanırım beni unutmanı istiyorlar, böylece bana ihanet edeceksin. Ayrıca Işık'ın , duygularınızın yardımı olmadan bile bana güvenmeyi öğrenmeniz için bu anıları saklamalarına izin verdiğini düşünüyorum.*—

— *Ve neden bana güvenmeyi öğrenmiyorsun, hmm ?*—

— *Bundan çok önce sana güvenmiştim, tüm mantığa, duyguya ve arkadaşlarımdan tavsiyelerine karşı.*—

Ben...hiçbir cevabım yok. Suçluluk, eski bir dost gibi üzerime geliyor. Bir elinde bıçak, diğerinde silah olan eski bir arkadaş.

Grid'in üzerinde acı cızırtılar. *Onun* incinmesi. Boğazım sıkışıyor ve göğsüm sıkışıyor. Ama umurumda değil. umurumda olmayacak. Fiziksel olarak acı çekmektense duygusal olarak acı çekmesini tercih ederim.

İsterim? Benim *sorunum* ne? Kız kızdır, kızdır, değil mi?

Evet, ama *bu kız benim* .

Durmak. Sadece dur! Onu iddia etmek bana hiçbir şey kazandırmaz. Ona asla güvenemeyeceğim.

say . Söz beni duraklatıyor. Tenley Lockwood... *say*... Bir hatıra benimle dalga geçiyor, ama gölgeler kıvranıyor, geçmişimizi sıkı bir şekilde tutuyor.

Gölgeleri vidala. Işığı vidala. Biri bana bir şey söylesin!

Altımdaki zemine bir yumruk indiriyorum. İlk Ölümünden önce Tenley ile aramızda müthiş bir bağ olduğundan şüpheleniyorum. Sorun şu ki, bu bağlantı onun için önemli olmamalıydı. Yine de yeterli değil. Yine de benim yerime Troika'yı seçti. O her *zaman* Troika'yı seçecek, ben de aynısını yapacağım; Myriad'ı seçeceğim.

Ayrıca, hiçbir şey kalıcı değildir, hatırladın mı?

Kafesten kaç, Troika'yı zayıflat, Tenley ile Myriad'a dön.

İhtiyaçları koyun -

Hayır. Biscuit onu bir Merdiven boşluğundan, ardından bir Geçitten geçirirken, yıldızlar onun yanında vızıldar. Myriad'da da benzer bir seyahat sistemimiz var, sadece hareketi ifade edecek parlak aydınlatmalar yok, sadece yüzünüzün önünde elinizi bile göremediğiniz, kör edici bir karanlık anı var.

Çift, yoğun bir metropolde ortaya çıkıyor, İşçiler Liderler, Haberciler ve Şifacılar ile birlikte çalışıyor ve enkazı temizliyor.

Öfkeyle üflerim ve üflerim.— *Sanki bugün sıradan bir günmüş gibi bu insanların önünde öylece durmayın. -*

"Eee Bisküvi?" diyor.

"Yardım edilemez, küçük karıcığım. Bulduğunuz yerin haberi yayıldığında, çoktan gitmiş olacaksınız. Lastik yakalım. Kaplayacak çok yerimiz ve kaplayacak çok az zamanımız var."

İkisi acele ederken, Tenley kalabalığın bir kısmından gülümsemeler ve el sallamaları alır, ancak diğerlerinden dik dik bakar. Dikkatini dağıtmak için çabılıyor ve köpeğe "Neden Bisküvi adı?" diye soruyor.

"Benim de bir Firstlife'm vardı, biliyorsun. Hasat Diyarında sahibim bana adını verdi, o yüzden ona sormalısın."

"Eğer İlk Hayatınızı onunla geçirdiyseniz," diyor Ten, "neden onu korumakla görevlendirilmediniz?"

Myriad'a gitmeye karar verdi.

"Öyleyse neden Myriad'a gitmedin? Neden hayvanlardan hiçbiri olmadı?"

"Eron, dört ayaklı, kürklü ve balıklı her şeye dib dedi. Ambrosine böyle ejderhalar, yılanlar ve sürüngenler istedi."

Aniden önüne büyük bir çürük çıktı ve Tenley kayarak durdu. "Hey!" o çırpınır. "Bize bir açıklama borçlusun küçük kız. Neden Archer Prince'e oy verdiniz? O bir Emekçi. Bir generale ihtiyacımız var. Yoksa savaşı kaybetmemizi mi *istiyorsun* ?"

"Barış istiyorum" diyor.

Bisküvi hırlıyor. "Kızıma bir adım daha atarsan bir ayağını kaybedersin."

Etkilendim. Ve korkak bir köpeği kskanıyorum. O bir kahraman ve ben bir sıfırım.

Bruiser, onunla olmadığım için şanslı. Onu yumruklarımla susturacaktım. Ve tabii ki Tenley, onun değerli insanlarından birini incitmeye cüret ettiğim için kızabilirdi.

Paling, Bruiser geri çekildi. Köpek, Tenley elini omurgasında gezdirene kadar ayağını çiğneyeceğim bakışını gevşetmiyor. İkisi daha fazla müdahale olmadan acele ederler. Daha kırsal bir alana ulaştıklarında, Tenley güneşte kuruyan bir dizi giysiden bir kedi kıyafeti alır. Yırtık cübbesini atıyor ve aşağı bakmamaya dikkat ederek elbisenin içine giriyor.

- *Kıvrımlarını görmemi istemiyor musun?* -Sevimli.

— *Beni hatırladığın anda onları görebilirsin.*—

- *Aniden her şeyi hatırlıyorum . Açık sözlü.* -

O homurdanıyor ve ben bir memnuniyet kıvılcımı yaşıyorum.

Boşver. Konuyu değiştirin.— *Sizi sevmeyen veya size saygı duymayan insanları neden koruyorsunuz?* —Gerçekten merak ediyorum.

- *Artık benden hoşlanmıyorlar. Daha sonra benden hoşlanmaya başlayabilirler.* —Sesi keskin, savunmacı.

İlginç. Sinirlendim.— *Onların onayına ihtiyacın var, değil mi?* -

— *Hayır. Söylemiyordum... Bak. Duygularının hiçbir şeyle ilgisi yok. Fakat. Benden hoşlansalar da hoşlanmasalar da barış içinde yaşama şansını hak ediyorlar.* -

Arkadaşlarının onu neden bu kadar hararetle takip ettiğini anlamaya başlıyorum. *Türünün tek örneği. Önüne çıkan engeller ne olursa olsun inandığı şey için savaşır.*

O farklı. Peki. Tamam. Artık inkar etmek yok. Diğer kızlardan, erkeklerden ve aradaki herkesten farklı. Bir yanımla onu umursuyor; İtiraf ediyorum. Diğer yanımla onun benim için oluşturduğu tehlikenin farkında. Geleceğime. Bir yanımla tüm bağları kesip kaçmak istiyorum.

Duygularını kucakla . Hayatım boyunca bana söylenen bu değil mi? Myriad'dakiler ne hissettiğimi bilselerdi, melodilerini değiştirirlerdi.

— *İyi ya da kötü hissettiğinizin üstüne çıkın ve doğru olanı yapın.*—

Tenley'nin sesi Izgarada dolaşıyor ve ben geriliyorum. Düşüncelerimi istemeden yansıtarak onun yanıtını mı istedim?

Daha dikkatli olmalı.

Bisküvi, onu başka bir Merdiven boşluğuna ve bir Geçitten, canlı bir manna tarlasından geçirir ve burada asmadan taç yaprakları koparır. Bu yapraklar sivilaştırılmış versiyon kadar güçlü değil, ancak bir güç kaynağı sağlıyorlar.

Sonraki Merdiven Boşluğu, gökdelen ağaçları ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük çiçeklerle dolu vahşi, aşırı büyümüş çalılarla dolu karlı bir dağa çıkıyor. Güzel ve tehlikeli bir manzara. Buzlu rüzgarlar onu dövdü, binlerce iğnenin tenini dürtmesi ve dürtmesinden daha kötüydü. Dişleri gıcırıyor.

Bisküvi küçük, karanlık bir mağaraya girer. Kasları taş gibi ağır olan Tenley, zoraki onun peşinden koşturuyor. Ilık hava onu sararken, rahatlatarak inliyor.

İki kutup ayısı kayaların üzerinde uzanıyor... şaka mı yapıyor?

“—çiminizi yiyen bir ineği çağırın mı?” biri soruyor.

“Bilmiyorum” diyor diğeri. “Ne?”

“Bir çim moo-er.”

Kahkahalar bol.

Ayılar Bisküvi'yi fark ettiklerinde, saldırmaya hazır bir şekilde dimdik sarsılırlar. Ancak kimliği tıklanmış anda rahatlarlar.

“Merhaba Bisküvi. Bu kadar uzakta ne yapıyorsun?” biri soruyor.

“Ve bir insanla.” Diğer *tsk-tsk* s. “Canavar kodunu kırdın.”

Biscuit, “Frick, Frack, burası Ten,” diyor. “On, Frick ve Frack. Kodu unutun arkadaşlar. Biraz silah ödünç almamız gerekiyor. *Ödünç almak* derken *sonsuz* kadar saklamayı kastediyorum .”

Ayılar hep bir ağızdan “Neden?” diye sorarlar.

Köpek dik dik bakıyor, sırtındaki tüyler diken diken oluyor. “Çünkü öyle dedim. Başka neden?”

“Uh-oh,” diyor Frick. “Kanişi çıkmak üzere, değil mi?”

Frack yudumlar. “Ah evet. Ona istediğini ver.”

Frick, daha büyük ayı, arka duvara doğru ilerliyor. "Geyikler, Oxis ve Dazer'larımız mı var? Yoksa eski tarz bir şey mi istiyorsun?"

Geyiklerden atılan tek bir ok, bir ruhu Shell'in içine hapsederek her türlü hareketliliği önleyebilir ve her iki enkarnasyonu da savunmasız hale getirebilir. Bu ok ayrıca Kabuksuz bir ruhu aciz bırakabilir ve ıstırap verici bir acıya neden olabilir.

Oxis, her ikisi de kül olana kadar bir ruhu ve Shell'i yaşlandırın.

"Evet," diyor Bisküvi. "Şunlar. Bunların hepsi. Yeni ve eski. Hooman'ın taşıyabileceği her şeyi."

Mağaranın arkasında tüm zamanların en güzel cephaneliği var. kıskançlıktan ağlıyorum. Ayıların dediği gibi farklı silah türleri var, ayrıca kılıçlar, hançerler ve garrotlar da var.

Tenley, bir çift kısa kılıç, giymeyi tercih ettiğim gibi bilek manşetleri, iki mücevherli hançer ve bir mini Dazer seçmeden önce el bombasını bir kutuya koyuyor. En tehlikeli şeylerden kaçındığını fark etmek için dahi olmaya gerek yok.

aptal kız. Başkalarını incitmekten kaçınmayı umuyor, hatta bunun cazibesini bile, ancak diğerleri onu incitmekten kaçınmayı ummayabilir. O bilmiyor mu? Uzaklaşmasına izin verdiğiniz düşman, sizi arkadan bıçaklamak için geri dönecek olan düşmandır.

"Yardımın için çok teşekkür ederim" diyor.

Frick başını salladı. "Bisküvi'nin herhangi bir arkadaşı, bazen hoş karşılanan bir tanıdığımdır."

Kahkahalar saçıyor ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama eğlencesinin sesi beni büyülüyor. *ben* aptalım.

Bisküvi kapıya yönelir. "Bir, iki, üç, hareket zamanı, Ten'im."

Başka bir Merdiven boşluğundan, sonra başka bir Kapıdan geçerler. Terk edilmiş bir depo gibi görünen bir yere ulaşırlar. İçerisinde herhangi bir mobilya bulunmamaktadır. Her duvardan ateşlenen parlak kırmızı lazerler tarafından aydınlatılan toz zerrecikleri dans ediyor ve zemindeki büyük metal ızgarayı engelliyor. Bu ızgara, Troika sembolüne benzer: üç yapraklı bir daire.

Biscuit, "Simgeye ulaşmamız gerekiyor, ancak kırıslara dokunursak anında Meşale Işığını deneyimliyoruz," diye mırıldandı.

Meşale ışığı. Troikanlar için Işık güçtür. Elektrik gibi. Bir insana çok fazla elektrik çarparsa, vücudu kapanır. Torchlight ruhsal eşdeğerdir. Sadece, bir ruh öylece kapanmaz. Bir ruh patlar.

Tenley başını sallıyor. "Ben değilim. Ben bir Conduit'im, unuttun mu?"

Gözleri genişliyor. "Doğru! Sorunsuz bir şekilde içinden geçebilir, kapağı itebilir ve tünellere inebilirsiniz."

"Shamus aşağıda mı?" diye soruyor Tenley.

"Evet. Prenses Mariée de öyle. Tehlike yüksek olduğunda burada tutuluyor."

Prenses Mariée, Eron'un nişanlısıdır. Belki içimdeki Troikan'dır ama artık Eron isminden kaçınma ihtiyacı hissetmiyorum. Tenley gibi, Mariée de bir Kanaldır. Ve var olan sadece iki Kanal olduğu için - şu anda üç, Raanan ile birlikte - biri her zaman korunmalıdır. Her ikisi de öldürülürse, diğer vatandaşlar zayıflayıp ölecek ve savaş bitecek. Sadece. Beğenmek. O.

Ben ölürsem, Tenley ölür. Troyka zayıflayacak.

Myriad için ölmeye hazır mıyım?

Biscuit, "Ancak küçük bir sorun var," diyor ve sınıyor. "O kadar küçük ki, muhtemelen bundan bahsetmemeliyim."

Tenley ellerini karnına bastırıyor. "Ne? Söyle bana."

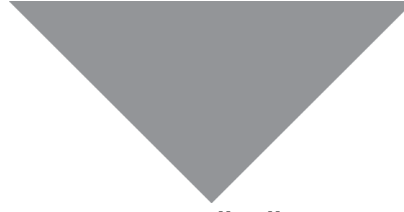
"Normalde her şeyin kokusunu alabiliyorum ama yine de koklayıcımda duman var. Bir lambaya ihtiyacımız olacak. Aksi takdirde pasajları göremeyiz. Ama bir lamba kullanırsak, Shamus geldiğimizi görecektir ve sürpriz unsurunu kaybedeceğiz. Sürpriz unsurunu kaybedersek kaybederiz, nokta."

Titrek bir nefes alıyor...yavaşça bırakıyor. "Peki. Lambasız gireceğiz gibi görünüyor."

Dilimin ucunda duran kelimeleri yutuyorum. *Böyle bir pervasızlık ikimizi de öldürecek, seni aptal!*

Tenley hakkında, başkaları gibi tehditlere, tehlikelere ve uyarılara tepki vermediğini bilecek kadar çok şey öğrendim. Onu sadece teşvik edeceğim. Ateşine yakıt. Ayrıca, onun bir azarlamaya ihtiyacı yok. Yardıma ihtiyacı var.

Aklım bir çelişkiler yumağı olsa da bir karar veriyorum.— *Merak etme bebeğim . Karanlık, üstün olduğum yer.—*

ON BÖLÜM

"Görmek inanmaktır."

-Sayısız

On

Lazerlerden geçiyorum, hiçbir sorun beklemiyorum. Hata! Gölgeleler ıglık atıyor ve tıslıyor, kafatasımı peneliyor. Göğsüm sıkışıyor ve ciğerlerim boş.

İğgüdü, dönmemi talep ediyor. geri çekilin . ***Şimdi, şimdi, şimdi git. Herkesi her zaman yok et.***

Dişlerimi sıkıp ilerlemeye devam ediyorum, parmaklarım Biscuit'in kürküne kenetlenmiş durumda. Hiçbir sebeple gitmesine izin vermeyeceğim. Köpeğim Torchlight'ı deneyimlemeyecek. Ve o *benim* . Ailemin bir parçası - tıpkı Killian gibi.

Bisküvi, lazerlerden kaçınarak bir o yana bir bu yana bükölür. Yanlışıklıkla birine karşı fıralarsa, fazla Işık artışını emer ve depolarım. Işık, depodaki insanları temizlediğimizde Raanan ile paylaşabilirim.

Her adımda Killian'ın son sözleri aklımda yankılanıyor. *Karanlık, üstün olduğum yer* . Onun yanımda olması bir lütuf ve bir lanet, bir yardım ve bir engel oldu. Bir rahatlık, aynı zamanda bir dikkat dağıtıcı. Kalbinde benim en iyi çıkarlarımı mı taşıyor?

Hayır hayır. Tabii ki değil. Kalbinde kendi çıkarları var.

Yeni Killian berbat. Belki yüzünü bir futbol topu gibi birkaç düzine kez vurursam, Myriad yapımı vidaları gevşetirim ve geçmişimizi hatırlamaya başlar.

— *Tahriş hissediyorum* . — Sesi, Izgara boyunca bir okşamayla, omurgamdan aşağı titremelere neden oluyor.

Ah! Konsantre .

Burada fareler varsa, bilmek istemiyorum. Veya böcekler. Prynne'de geçirdiğim süre boyunca hayatta kalmak için böcek yemek zorunda kaldım. Ama...oh, sıfır! Ya fareler ve böcekler *konusursa* ?

—Artık *korku seziyorum. Güçlü On korkuyor mu?* -

- *temkinliyim. Bir fark var. Yani, ya bir keresinde aile üyelerine yemek yeseydim?* -

Kıkırdaması içten ve boğuk ve içimi ısıtıyor. Onun eğlencesini nasıl da özledim.

Çok az insan onu güldürme yeteneğine sahiptir ve daha da az insan onu güldürme yeteneğine sahiptir.

"Yaptık!" Bisküvi, son lazeri geçtiğimizde haykırıyor.

Firstking'e teşekkürler. Nefes almak daha kolaydır. Ve ödüllendirildi. Burada hava daha sıcak ve manna, lavanta ve orkide kokulu.

Prensес yakındadır. Ondan hoşlanıyorum, hatta ona hayranım ve onu incitmek istemiyorum. Yine de beni durdurmaya çalışırsa...

Killian'a muzaffer olarak dönmeye kararlı bir şekilde ızgarayı kenara iterek tünellere açılan küçük bir girişi ortaya çıkardım. Işık özgür, saf, parlak ve sıcaktır.

Tam bir karanlık yaşadığımızı sanıyordum?

Aşağı, aşağı ölçekliyorum, Biscuit arkamda. Işığın geldiği anlaşılan açık bir kapıya doğru ilerlerken lavanta ve orkide kokusu yoğunlaşıyor.

Kapının dışında beliren prensesi içeride görüyoruz. Ayakta—hayır, havada süzülüyor, başı geriye atılmış, kolları açık. Dünyanın geri kalanından habersizdir. Artık canlı bir varlık gibi görünmüyor - gerçek bir kanalın somutlaşmış hali. İş unvanını değil, bir kanalı veya enstrümanı kastettim.

Awe beni hareketsiz kılıyor. Işık ondan parlıyor. Gözeneklerinden dökülen parlak, parlak Işık. Onu görebildiğime şaşırdım ama onun beni göremediğine eminim. Gözlerinden de ışık huzmeleri fışkırır. Görkemli kirişler yukarıyı, tavanı hedef aldı. *Tavandan* .

Etrafında, duyuyorum... Kulaklarım seğiriyor. Şarkı söyleyen meleklerden oluşan bir koro mu? Melodi musallat ve muhteşem, yatıştırıcı bir balsam. Majestelerinin yalnız olmadığına dair bir söz. Hiçbirimiz değiliz.

Seslerden biri öne çıkıyor, dikkatimi çekiyor ve şarkıcının kimliği belirginleşiyor. Meredith. Ölülerimiz Conduit'e serenat mı yapıyor?

Şok beni yumrukluyor. Dinlenmedeki ruhlar ona yardım ederken...

Tüm diyara güç veriyor, değil mi? Başkalarını kurtarmak için kendini feda etmek.

Huşu derinleşiyor ve Işığım onunkine tepki veriyor, ısınıyor, büyüyor, parlıyor. Gölgeler dehşet içinde kaçır ve yeni saklanma noktaları arar. Bir

mucizeye tanık oluyorum ve asla gözlerimi kaçırmak istemiyorum. Bu güzellik. Hayat bu.

Dior'un Penumbra'sıyla savaştığımda bile hiç bu kadar çok Işık yaymamıştım. Olabildiğince çok şey çekiyorum, gücüm son titremelerimi de uzaklaştırıyor.

Sıfır! Sonuçta, Raanan'ın depodaki insanları temizlemesine yardım edemeyebilirim. Yeni bir plan bulmamız gerekecek.

Shamus'tan iz yok.

Devam etmek için kendimi zorluyorum, Biscuit yanımda. Odadan ne kadar uzaklaşırsak tünel o kadar karanlık olur, ta ki tüm Işık *gidene kadar*.

Bir anda zayıflıyorum. Bu her zamankinden daha berbat, çünkü bacaklarımdaki kesiklerden sürekli olarak Can Kanı sızıyor ve mantım bitti.

Biscuit, "Her şeyi yapabilirim, kesinlikle her şeyi yapabilirim... karanlıkta görmek dışında" diyor.

senin Gören Göz köpeğin olacağım ." Belimdeki ince metal kemeri çözüyorum, sonra hepsi bir arada yaka ve tasma oluşturmak için bir ucunu diğerinin içinden geçiriyorum. "Umarım bu seni gücendirmez, ama..." Eğildim, kürkünün yumuşaklığıyla karşılaşana kadar havayı okşadım.

Yakayı boynuna takarken, "Bunları kimseye söylemeyeceğiz," diye mırıldandı ve gülümsemek istedim. "Durmadan."

Killian'ın sesi beni yönlendiriyor . - *Gözlerini kapat. Diğer duyularınızın kontrolü ele almasına izin verin.*—

Bana canlı ihtiyacı olduğunu bilerek itaat ediyorum. Beni sevdiği için değil, kendini korumak için her şeyi yapacağı için, tıpkı eğitildiği şekilde. Bir parça hayal kırıklığı beni susturuyor.

- *Esintiyi teninizde hissedin. Koridorlarda sürüklenen sesini duyun.* -

Hafif bir rüzgar esiyor... soldan!

- *Karşı çıkın.* -

Çok iyi. Kollarım uzatılmış, kademeli bir hızda ilerliyorum. Hiçbir direnişle karşılaşmadan, vahşi kararlılığın verdiği güçle hızımı artırıyorum. Bisküvi'nin tırnakları betona *çarpmıyor* , soluk nefeslerimizle karışıyor ve uğursuz bir film müziği yaratıyor.

Yorgunluk baş gösteriyor ama ben kararlılığımı koruyorum. Aklım şu anda en büyük düşmanım, daha fazla bastıramadığım bir kasırğa ve hissetmek istemediğim bir duygu böğürtlen. Bir saatten kısa bir süre önce bir adam öldürdüm. Arkadaşlarımdan bir arkadaşı.

Suçluluk, dışa dönük sakinliğimi küle çevirmekle tehdit ediyor. Hüzün, sonunda layık bir av bulan bir avcı gibi mazeretlerimi ortaya çıkarıyor. *Nico'yu nefsi müdafaa için öldürmem gerekiyordu - başka bir yol bulabilirdim. Nico'yu*

yakalayıp hapse kadar eşlik edecek zamanım yoktu - Her zaman bir hayat kurtarmak için zaman vardır. Onu ya da beni seçmem gerekiyordu ve ben kendimi seçtim—İkisini de seçemez miydim?

Arkadaşlarıma ne yaptığımı nasıl anlatabilirim?

Nico hayatta kalsaydı, hatasını anlayabilirdi. Harika şeyler yapmaya devam etmiş olabilir, hatta belki de krallığımızı kurtarmaya yardım edebilirdi. Ya zaferimiz için gerekli kilit bir oyuncuysa? Asla bilemeyeceğiz çünkü asla şansı olmayacak ve bu benim hatam.

— *Neden üzüntüyle dolup taşıyorum? Her ne düşünüyorsan, dur.—*

iç çekiyorum. Killian haklı. Geçmişte, böyle bir şey yüzünden yıkılırdım. Bir süre için en azından. Bir hayatı bitirmekten hiç zevk almadım. Fakat. Kırmayacağım, bu sefer değil. Kendimi savundum, evet ama aynı zamanda Killian ve Biscuit. Sadece harekete geçme ihtiyacından pişmanlık duyabilirim.

Nico seçimlerini yaptı, ben de kendiminkini. Yapılmış olan yapılır.

Şimdi Victor'un geride kaç tane aşık bıraktığını merak ediyorum. Onun adına başka kim saldıracak?

Ve, oh, sıfır! Tüm bu ölüm odağı bana Lina Teyze'nin mesajını hatırlatıyor. Tepeden tırnağa gerilmeden önce sarsıldım. Killian'ı öldüreceğini düşünüyor. Ölümünü öngördü mü?

Midem o nefret edilen düğümlere dönüşerek asidi sıkıyor. Onun vizyonlarını değiştirecek güce hiç sahip olmadım, ama daha önce onların aslında vizyon olduklarını hiç bilmiyordum. Bu sefer önlem alabilirim.

- *Yani. Ona ulaştığınızda Shamus'a ne yapmayı planlıyorsunuz? -*

Güzel soru.— *Onu Afallatacağım ve Clementine'in yardımıyla onu eve taşıyacağım . Boom. Bitti.—*

- *Bucklers düşerse, elbette. Taşımak için iletişiminizi kullanabilirsiniz. İyi plan. Bucklers hâlâ ayaktaysa, adamı diyarın öbür ucuna sürüklemeniz gerekecek. Ve ikimiz de biliyoruz ki, bir General'in sokakta bavul gibi sürüklendiğini gördüklerinde, vatandaşlar başka yöne bakmayacaklar. -*

Ah. Gitmesi ve iyi bir noktaya değinmesi gerekiyordu, değil mi?— *Ne önerirsiniz? -*

- *Cevabı zaten biliyorsun, sadece yapmak istemiyorsun. Şimdi yavaşla. Bir çatala yaklaşıyorsun ve hangi yöne gitmen gerektiğini bulmam gerekiyor.—*

Ne yapacağımı bildiğimle ilgili yorumunu görmezden geliyorum... çünkü o haklı.— *Nasıl anlarsın? Çatal hakkında, yani.— Kasvet azalmadı , hâlâ her şeyi tüketiyor.*

- *Karanlıkta ince nüanslar. Güven bana. -*

— *Ben... bir kez yaptım . Bana ne aldığına bak.—Hafızası olmayan bir damat.*

Sessizlik. Ve bir ayıyı sopayla dürtmek gibi. Şu anda içimde uykuda olan öfke, uyanıklığa yakın bir şekilde esniyor ve esniyor. Ellerim yumruk.

Öngörüldüğü gibi çatala ulaştığımda, emredildiği gibi duraklıyorum.

Bana söylendi:— *Sağa git.* -

— *Nerden biliyorsun?* -

— *Sen Troyka'ya bağlısın, ben de sana bağlıyım. Ne hissettiğini hissediyorum.*

Sağa geçtiğinizde bir ücret var, ancak sola döndüğünüzde ücret yok.—

Tekrar sağ.

Köşeyi dönerken kalp atışlarım hızlanıyor. İleride, bir Işık kıvılcımı parlıyor. Prensesin Işığından daha fazlası mı? Aleve dönen bir pervane gibi, ileri atıldım. Yaklaşmalı. Güç bekliyor.

— *Dur!* -

Killian komutu haykırarak beni durduracak kadar sarstı. Bisküvi bacağımin arkasına çarptı ve bir adım daha tökezledim.

- *Sorun ne?* —Kalbim, göğsümden fırlamaya hazır.

— *Aşağıya bak.*—

Bakışlarım düşüyor ve nefesim kesiliyor. Işık aracılığıyla, yerden uzanan, beni kurdelelere ayırmaya hazır bir dizi zikzak dikenini gözetliyorum.

- *teşekkür ederim.* -"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum Biscuit'e.

Birlikte, parmak uçlarında zıplıyor, zıplıyor ve sivri uçları geçerek yolumuza devam ediyoruz.

— *Yaklaşık yüz fit sonra sağda bir oda var.* -

- *Nereden biliyorsun diye sormayacağım. Bir daha olmaz.*—Sesimdeki homurtuyu kaçırması mümkün değil. Parmağım tetiğin üzerinde gezinirken mini Dazer'ı avuçladım.

Shamus'u öldür. Killian'ı senden almaya cüret etti. Yollarının hatasını öğrenmeli.

Killian değil, bu sefer değil, ben. En karanlık yanımdır. Kan dökme arzusu beni bunaltırırken tökezliyorum.

Direnmek! Dişlerim gıcırıyor. Onu ya da beni görmezden gelmeli. Shamus'u Daze edeceğim, başka bir şey değil.

Bir kez daha ileri atıldım, bu sefer adımlarımı saydım.

İki...on...otuz...doksan...

Sonunda, bu en yeni Işığa ulaşıyorum. Killian odanın sağda olduğunu iddia etti, ancak Işık soldan parlıyor. Boynumun arkasındaki minik tüyler dikkati üzerine çektiğinde o yöne adım atmak üzereyim. Elektrik darbeleri. Işıktan. Bir hile?

sağa dönüyorum -

Çeneme sert bir şey çarptı. Yan tarafa bakıyorum, keskin bir acı yüzümde patlıyor, yıldızlar aklımın bir köşesinde göz kırıyor.

Killian tıslıyor. Bisküvi hırlıyor.

Botlu bir ayak mideme tekme attı ve bir kez daha umurumdaydı, Işığa doğru tökezledim, sonra içinden. Lazerler! Gölgeler çılgın atıyor ve kafatasımı pençeliyor, şakaklarımdan keskin acılar fışkırıyor.

İyileşmek için zaman yok. Bir tekme daha. Dazer elimden uçuyor ve yerde kayıyor ve Işığa ulaşıyor. Ah evet. Kesinlikle elektriksel darbeler. Yeni bir lazer türü. Silah parçalanır.

— *Saldırın!* —Killian'dan bir emir, öfkesinin beyaz-sıcak yanığı çatırdayarak gölgelerimi kışkırtıyor.— *Sana zarar vermesine izin verilmiyor.*—

Öldürmek. Düşmanlarına son ver, problemlerine son ver... Gerçek bir ayartma.

Bir homurtu ile kendimi rakibime fırlatıyorum. Geriye doğru sendeliyor ve geniş ve iyi aydınlatılmış bir odaya düşüyoruz. Dekorun inceliklerini takdir etmeye zaman yok. Ya da Biscuit'in kapıdaki lazerleri geçememesi. Işıқта, saldırganımın kimliği kaydedilir. Genel Şamus. Şaşırmadım, sadece Killian'ı parmaklıklar ardında tutmak için bana zarar vermeye istekli olmasına üzuldüm.

Ayrılır ve yüz yüze geliriz.

Shamus benden daha uzun, daha güçlü ve çok daha deneyimli olmasına rağmen, geri adım atmayı reddediyorum. Daha büyük ve daha güçlü indirdim.

"Buraya gelmeliydin. Beni asla seninle gitmeye ikna edemeyeceksin ve ben de Kasap'ı serbest bırakmanın iyi bir fikir olduğuna asla karar vermeyeceğim." Boynundaki kemikleri patlatır. "Artık bir Myriadlısın ve Troika'nın senin önceliğin olmadığı ve asla olmayacağı açık."

"Ve sen, yurttaşlarını sevmek için Troyka'nın yasasını çiğneyen -birbirlerine zarar vermemek için- Troyka'yı ilk sıraya koymanın parlak bir örneği misin?"

Ürküyor.

Ne yazık ki onun için işim bitmedi. "Eğer sadece sevimli olanı seviyorsanız, nefret ettiğiniz Milyonlarcalıdan farkınız kalmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Karımı öldürdüler. Onlardan nefret etmek için iyi bir nedenim var." Kara gözleri vahşi, vücudu kendi öfkesiyle titriyor. Yoksa onun karanlığı benimki tarafından mı körükleniyor? "O bir Ulaktı, savaş tecrübesi yoktu ve hiç istemiyordu. Senin gibi o da barış istiyordu. Bir gün Hasat Diyarında bir insana yardım ederken bir ML onu gördü ve..." Ellerini yumruk yaptı. "Onun kafasını kesti. Yanlış bir şey yapmamıştı. Hiç bir şey! Ve onu öldürdü."

- *Yeter konuşma. Onu dışarı çıkar.* -

— *Pis işlerini senin için mi yapıyorsun?* -

Ah! İtme çekme. Bunu neden yapıyorum? Bana ihanet etmeyi planlayan bir çocuğu kurtarmak için neden bu kadar çok savaşıyorum? Ve bana ihanet etmeyi planlıyor, değil mi ?

Cevap kafamı dolduruyor ve karmaşık olduğu kadar basit. Planlar değiştirilebilir. Umudum var. Umarım Killian geçmişimizi hatırlayacaktır. Umarım ona ulaşırım. Umarım geleceğimizi mahvetmemişizdir ama daha iyisi için çabalayabiliriz.

"Kaybın için üzgünüm, Shamus." onun için acıdım. Gerçekten yaptım. "Bana doğruyu söyle. Killian onun katili mi?"

Bir an kakhaha atıyor. "Bunun ne önemi var? Bir Myriadlı, bir Myriadlı'dır."

"Gerçekten buna inanıyor musun? Bir Troikan diğer Troikanlarla aynı mıdır?" Yanakları kararırken, "Öyle. Killian. O. Katil mi?"

"Hayır," diye hırladı sonunda.

"Öyleyse kan davası Killian'a karşı değil. Bunu durdur. Sen bir generalsin. En iyimiz. Öyleyse en iyisi ol! Sevgi ve bağışlama konusunda örnek olun." Sözlerime batmaları için bir saniye veriyorum, dua etsinler. "Yeterince insan öldü. Barış zamanı" dedi.

"Sanki bir barış anlaşmasını sürdürmek için Myriadlılara güvenebilecekmişiz gibi. Biz sadece kendimizi katliama hazırlardık. Tekrar! Bu binlerce yıl boyunca rotanı hiç denemediğimizi mi sanıyorsun? Yaptık ve bunun için acı çektik."

Neden girişim(ler) hakkında bize öğretilmiyor? Tahmin etmeme izin ver. Aynı nedenden dolayı, bize âlemler arası bağdan söz edilmiyor. Aptalları ayıklamak için. "Suçlu Kuzgunlar Prensi." Onun hakkında öğrendiğim her şey bana bunu söylüyor. O bir ağaç olsaydı, halkı onun dalları olurdu, ondan beslenirdi. Yalan söylüyor ve aldatıyor. Kıskançlık ve hırsızlık. "O gittiğinde, gölgeler ölecek." Yapmalılar. Dalları budaabilirsin ama ağacı öldürmek için kökünden sökmen gerekir. "Sayısızlar onların etkisinden kurtulacak." Killian özgür olacak.

özgür olacağım .

" En iyimiz *olman* gerekiyor, Conduit, ama yine de Izgaramızın anahtarını Kasap'a verdin!"

Sıfır! Sanki rüzgara yumruk atıyorum, hiçbir yere varamıyorum. "O da insanları kaybetti." Onun annesi. Okçu. Ve bir noktada, ben bile. Killian'ın geçmişini, potansiyel ailelerin sürekli reddedilmesini, onu dövüp yalvarmasını sağlayan Generali gördükten sonra, suçluluğumu ve pişmanlığımı ya da Killian'ı incitenleri incitme arzumu asla yenemeyebilirim.

Doğduğum gün dokuz Myriadlı Generalin öldüğünü biliyorum, aralarında en büyük işkencecisi de buydu. Derinlerde, ben bir nevi... sevindim.

"Şefkatin bizi mahvetti," diye bilgilendiriyor Shamus.

O şefkat şimdi nerede? "Numara." başımı sallıyorum. " Merhamet eksikliğinin seni uzun zaman önce mahvetti."

Sözlerim onu uçurumun kenarına itiyor. Bir savaş çılgılığı atarak iri vücudunu bana fırlattı. Birlikte çarpıp ve düşeriz. Bir masaya çarpıp bacaklarını kırdığımızda çarpmanın ağırlığını üzerime alıyorum. Acı beni yakıyor. Kalıntıların üzerine yayılırken, Shamus'un ağırlığı ciğerlerimdeki havayı itiyor. Boş.

Yıldızlar gözlerimin önünde göz kırptıyor. Korku öfkeyle karışır ve pıhtılaşır, yutamadığım sert bir yumru haline gelir. Gerçekten başlamadan önce savaşı kaybettim mi? Kabul edilemez!

Görünüşe göre akıcı bir hareketle, dizlerinin üzerinde manevra yapıyor, iki yanıma geliyor ve balina için hazır bir şekilde yumruğunu kaldırıyor. Kollarımı kaldırıp onu engelliyorum. Aynı zamanda, bileklerimdeki metal kancaların her birine bir parmağımı tutturdum ve iki kabloyu aramızdaki açık alana gerdim. Yumruğu tellere dolanıyor, momentumu deriyi ve kasları parçalıyor. Shamus ıstırapla böğürürken, ısıtılı Can Kanı yüzüme dökülüyor ve sıcıyor.

Suçluluk beni bunaltmaya çalışıyor ama direniyorum. Bir generale nasıl zarar verebilirim? Kolayca.

Başka bir darbe indirmeye çalışmadan önce doğruldum ve avucumun topuğuyla burnuna vurdum. Kıkırdak çatırdadı ve yeni bir körük kulaklarıma hücum etti. Çenesinden aşağı daha fazla Can Kanı akar.

Kararlı, çok küçük bir avantajım olduğunu bilerek, bacaklarımı onun altından çıkardım, ayaklarımı göğsüne yasladım ve ittim. Geriye doğru süzülmesini bekliyorum ama çok güçlü ve sadece eğiliyor.

Hayal kırıklığı tırmanıyor. *Düşün, On. Düşünmek!*

Zaman yok. Dik duruyor ve bir yumruk atıyor. Bacağımı tekmeledim, yumruğu yüzüm yerine uyluğumla buluştu. Bir tasarruf lütfu. Bir yumruk daha atmak için dirseğini geri çektiğinde, içgüdüsel olarak tepki vererek iki bacağımı da boynuna sardım ve tüm gücümle sıktım.

Tehdit... Öldürmeli...

Suçluluk ve pişmanlık iki katına çıkarak bana seçimlerimi hatırlatıyor. Başka bir yol bulun veya sonuçlarıyla başa çıkın.

Başka bir yol var mı ?

Beni zorluyor ve çekiyor ama kendini kurtaramıyor ve onu yere yatırıyorum. Momentum vücudumun üst kısmını kaldırdı ve şiddetli bir çılgılık atarak sonunda onu serbest bıraktım, dizlerimin üzerinde dönerek uzaklaştım. Bacağımı tekmeledim, çizmem çenesine çarptı.

Killian sessiz, dikkatimi dağıtacak bir şey yok. *Bunu takdir et.*

Şimşek hızıyla Shamus bileğimi kavradı ve kısa kılıçlar şingirdayarak beni sırtıma yatırdı. Saniyeler içinde bacaklarımı birbirine bağladı. Bir kez *daha* doğruldum ama bu sefer hazırdı ve çeneme yumruk attı . Ağrı! Kemik yerinden fırlayarak eklemi yok eder.

Kulaklarımda hafif bir çınlama var ama sanırım Killian'ın kükremesini duyuyorum. Yine, öldürme arzusu beni bombalıyor.

Direnmek zorunda!

Panik zihnimin kapısını çalırken geri çekildim ve bağlı ayaklarımla Shamus'u suratına vurdum. Tıslayarak, kanayarak kollarıma uzanıyor, muhtemelen bileklerimi de bağlamak niyetinde. Ama vücudumu buruşturmadan önce bacaklarımı tekrar tekmeleyerek onu bloke ettim. Kısa bir kılıcın ucunda bileklerim arasındaki boşluğu kaydırdım ve ip işe yaramaz hale geldi.

Serin bir rahatlama dalgası beni ayağa kaldırıyor. Sorun: Shamus bir silah tutuyor. Beni sersemletme amaçlı bir Dazer değil, sakatlama amaçlı bir tabanca. Nişan alır, ateşler. Kurşun elimden vızıldayarak geçiyor, kemikleri kırıyor ve kasları yırtıyor ve içimde bir çığlık kopuyor. En yeni yara zonklamaları. Diğer ağırlı noktalar kendilerini belli eder. Yaradan sıcak can akıyor, beni zayıflatıyor ve kılıcı düşürüyorum.

Rahatlamam gitti, soyu tükenmiş gibi silindi. Çaresizlik bir darbe başlatmak için acele ediyor.

— *On!* —Killian kafamda komuta eden bir varlık ve görmezden gelinmeyi reddediyor. -*Öldür onu. Onu şimdi öldür . Çok geç olmadan.*-

Biscuit'in lazerlerin arkasında sinsice dolaştığını görebiliyorum, sanki odaya girmek için hayatını riske atmayı düşünüyormuş gibi.

"Hayır," diye bağırdım, kalbim çarpık bir hızla atıyordu. "Yapma. Lütfen."

Shamus ikinci kez nişan alır. Hedef: tam gözlerimin arasında. Ben ölünce daha iyi olacağına mı karar verdi?

Gözlerinin içinde gölgeler titreşirken soğuk korku parmakları omurgamdan aşağı kayıyor. Benden dolayı. Çünkü karanlığı memnuniyetle karşıladım. Bunda haklıydı en azından. Ya da belki onun da benim gibi her zaman gölgeleri olmuştur ve onlar şimdi gün ışığına çıkıyorlar.

Belki hepimizin *gölgesi* vardır.

"Henüz ihanetin bedelini anlıyorsun." Öfke yayar. Duygularının onu ele geçirmesine izin vermek. "Ama sana öğreteceğim. Bir general olarak, size öğretmek benim işim."

Göze göz, acıya acı. Bu felaket için bir reçetedir.

Ama yenilgiyle karşılaşsam bile boyun eğmeyeceğim. Doğru olduğuna inandığım şey için savaşıyorum.

"Ölüysem nasıl bir şey öğrenebilirim?" Her kelime ıstırap, çenem tutulmuş. Ellerimi kaldırıyorum, avuçlarım dışarı. Masum gibi davran. "Ama devam et. Yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyi yapın." *Tıpkı benim yapacağım gibi.*

Killian yüksek sesle protesto ediyor. *Ne yapıyorsun? Numara! Hayatta kalmaktan başka hiçbir şeyi kabul etmeyin. Bununla savaş. Onunla savaşın .*

"Beni seni öldürmeye teşvik etmeye mi çalışıyorsun?" Shamus bana doğru yaklaşıyor. "Yazık, küçük kız. Akranlarından oluşan bir jüriyle yüzleşeceksin ve suçlarının hesabını vereceksin."

- *Onu alt etmezsen Tenley Lockwood, sensiz hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım ve bu diyarı paramparça edeceğim.* -

Gözlerim kısıldı, göz kapaklarım kendi öfkemden ağırlaştı.— *Zaten planın bu değil mi?* -

Bir ara. Sonra ... *Tenley. On.* -

Sesi bana yalvarıyor. Ne de olsa baştan çıkarma onun varsayılanı. Onu görmezden geliyorum - onu görmezden geliyorum. Mecburum.

İkinci Shamus elinizin altında, beni her türlü bağlama niyetiyle kolumu sallıyorum. Hatalarımdan ders çıkardım. Nico konusunda tereddüt ettim ve kendimden şüphelendim. Shamus için çok kötü, şimdi tüm sistemler gidiyor. Tam gaz ileri.

Parmaklarımın arasına gizlenmiş olan parçayı görmüyor. Sonra *hiçbir şey* görmüyor . Uç gözlerinden birine, sonra diğerine saplanıyor. Bir çılgılık atarak yüzüne ulaşmak için silahı düşürür. Buz gibi soğuk, hızlı davrandım, bacağımı onunkinin arkasına geçirip onu dizlerinin üzerine çöktürdüm. Yere çarpıyor ve ben botumu sırtına bastırıp onu aşağıda tutuyorum.

Onu öldür . Karanlık tarafım. Yine görmezden geliyorum.

Ülkem için ne yapacağım? Killian için mi? Herhangi bir şey.

"Söylediklerimi kastetmiştim." Shamus nefes nefese ve dişlerinde Can Kanı var. "Seninle ayrılmayacağım."

"Sorun yok. Kalabilirsin." Diğer kılıcımın kabzasını kavradım ve kolumu kaldırdım. Sonra, hareketlerimi ikinci kez tahmin etmek için kendime zaman vermeden, silahı aşağı, aşağı salladım ve bir elini kaldırdım.

Gönderen: R_A_5/40.5.16

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Kötü haber/daha kötü haber

Kontrol et. Pop Tart ile deponun dışındayım ve pencerelerden içeri bakıyoruz. Yaklaşık 100 insan sayıyoruz. Ama penceresiz odalarda kaç tane olduğunu söylemek *mümkün değil*. Herkes erteliyor ve sedyeye bağlı. İşte Örümcek hislerimin karıncalanmasına neden olan şey. Myriadian Buckler yok. Beni içeri dalmaktan ve potansiyel Arogates'e çıldırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok.

Neden maksimum düzeyde korunmuyorlar? ML'ler neden burada muhafız görevi göremiyor?

Mantıklı olan tek cevap: Myriad içeri girmemizi istiyor. Bu bir tuzak. Yani, herhangi bir insan uyanıp Penumbra'yı yaymadan önce, çaresizce içeri girip fişleri çekmek için çaresiz olacağımızı biliyorlar.

Tamam, işte daha kötü haber.

Biliyorum biliyorum. Zaten duyduğunu sandın. Hayır. Kendini hazırla.

Sloan Aubuchon içeride mahsur kaldı. (Onunla hiç tanışmadım, ama Izgara beni doldurdu.) Sanki Myriadlı bir korkulukmuş gibi bir direğe çivilenmiş. Uyanık ve bizi pencereden gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve 6 sayısını (her iki eldeki 3 parmak, Mors kodu gibi bir şey gibi 3 kez yanıp söndü) çaktı. Ağzında bir tıkaç var, bu yüzden yardım isteyemez ya da bir tuzak hakkında bizi uyaramaz.

Bana en iyi eylem planının ne olduğunu söyle. Kabul edersem, yaparız.

Işık Görüş Getirir!
Eğitim kanalı,
Raanan Harunlar

Gönderen: T_L_2/23.43.2
Kime: R_A_5/40.5.16
Konu: 6...6...6

Depoya girmeyin. Tekrar ediyorum, depoya girmeyin. En azından Sloan'ın mesajını anlayana kadar. Ona ne kadar yardım etmek istesem de seni bir pusuda kaybetmek istemiyorum. (Ve istila ettiğinizde, onun korunduğundan emin olun.)

Şimdi. Bunu çözelim. Sloan ve ben çok eskilere gittik, Prynne Asylum'da bir yıldan fazla bir süre birlikte geçirdik. Numara bizim hapsimizle ilgili olabilir. Ama durum buysa, çok fazla olasılık var.

Altıncı kız Prynne'de ölecek...altıncı gardiyan...altıncı sınıfımız...altıncı oda arkadaşım...altıncı kavgamız...altı alarmımız...birlikte altıncı günümüz...birlikte *altmış altıncı* günümüz... Hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor , Yine de.

666—kötülüğün evrensel işareti. ihanet kötüdür.

6 + 6 + 6 = 18. On sekiz alarm. 18 bomba. Sadece on sekiz iptal.

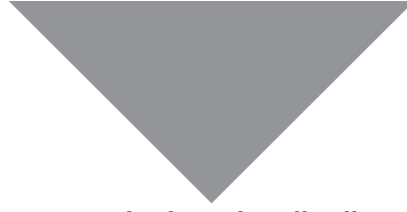
Argon atom numarası 18'dir ve Dünya atmosferinde en bol bulunan üçüncü gazdır. Louisiana, Amerika Birleşik Devletleri'nin 18. eyaleti oldu.

Cevap ne olursa olsun, sana katılıyorum. Myriad bir çeşit tuzak kurdu.

Depoyu izlemeye devam edin. Bir şey değişirse veya biri girerse, çıkarsa, hatta yaklaşırsa bana haber ver. Daha fazla bilgiye sahip olduğumuzda bir oyun planı tasarlayacağız.

Güncelleme: Killian'ın kafesinin anahtarı bende. Eve dönüyorum.

Işık Görüş Getirir!
Kanal ve Mimar,
on çilingir ağacı

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"İçinde saklı bir hazinen var. Onu hafife alırsan kaybedersin."

—Troyka

Killian

Ten ile olan bağlantım aniden sona eriyor, zihnim bomboş. Bağlantıyı boşuna yeniden kurmak için savaşıyorum.

Dudaklarımdan küfürler dökülüyor. Yumruklandı, tekmelendi ve vuruldu. Acı çekiyor. Biliyorum, çünkü çenemde ve elimde yakıcı bir acı *zonkluyor*. Lifeblood'ı hızla kaybediyor.

Onun üzgün durumu umurumda olmamalı. Benim endişemden tahvil sorumlu, başka bir şey değil. Artı, biraz man ile yeni gibi olacak. Ama umursuyorum ve bunun kendi postumu kurtarmakla hiçbir ilgisi yok. Kız benden gerçekten hoşlanıyor. Alemlerde bunu yapan tek kişi olabilir. Onu kaybetmeye henüz hazır değilim.

Nasıl olsa onu kaybedeceğim. Bir gün. Neden şimdi değil?

Çünkü...sadece çünkü!

Huzur içinde ol. O güçlü. Yetenekli. Sana dönecek.

Sesim, Troikan tarafımın izniyle. Ve tam olarak bu. Troikan Light, Ten'den bir hediye. Garip bir şekilde, ondan hoşlanmaya başlıyorum. Daha doğrusu ben. Kendim gibi. Her neyse.

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Kafesimin köşesine çömeldim, burnumu duvara bastırdım. Etrafımda meydana gelen hareketliliği daha iyi engellemek için kendime bir mola vermiş olmalıyım.

Ya biri man bulmadan önce Ten'e saldırırsa? Bisküvi onu elinden geldiğince koruyacak, ama ya yetenekleri yeterli değilse? Eve ulaşmak için orduları nasıl geçecekler?

Barışı unut. Endişeleniyorum.

Yine, bağ yoluyla Ten'e ulaşmaya çalışırken, parmaklarım at damgasının üzerindeki dövmeyle sayılara sürtünüyor. 143, 10. Daha önce Ten'in *bileğinde* 143, 11.9.12.12.9.1.14 dövmesi olduğunu fark ettim ve sürpriz bir şekilde, anlamları deşifre etmem uzun sürmüyor.

seni seviyorum on

seni seviyorum, Killian

Bilgi ciğerlerimdeki havayı alıyor. Yaptım. Onu sevdim. *Bu* yüzden ona bağlandım.

Rakamlar her zaman bir hikaye anlatır ve asla yalan söylemezler.

Dikenli tellere sarılmış bir sarmaşık gibi bükülmüş bir halde onunla ilk kez karşılaştıktan sonra böyle mi hissetmişim?

Dövmeyi neden hatırlıyorsun? Neden şimdi?

Duygu olmadan ona güvenmeyi öğrenmem gerektiğini düşünüyor.

Cevap, ciğerlerimdeki havayı ikinci kez çalarak içime çarptı. ona güveniyorum. Sadece biraz, ama yeterli. Bana zarar vermeyeceğine güveniyorum. Biraz güven, biraz hafıza.

Diğer her şeyi hatırlamak istiyorsam, krallığının kaderiyle ona tamamen güvenmem mi gerekiyor? Hayır, üzgünüm. Çok istemek.

Savaş kaydının sesleri gibi kulaklarım seğiriyor. Köpeklerin hırlaması. Kedilerin kükremesi. Diğer hayvanlardan gelen seslerin korusu. Horlamalar, cıyıklamalar, gıklar, melemeler ve anırmalar. Yürüyen ayak sesleri - ardından yarışan ayak sesleri. Çığlıklar. Ancak tek bir silah bile patlamıyor. TL'ler hayvanları vurmak istememelidir.

"Geri çekil, geri çekil!" Deacon'ın feryatları evin ötesinden yankılanır. "Bir çeşit uyku gazı kullanıyorlar."

Ayağa kalkıyorum ve çevremi tarıyorum. Sadece birkaç metre ötede, bir yan masa devrilmiş, önüne baygın bir Okçu uzanmış, vücudu seğiriyor. Tutukluk? Bayıldığında kafesimin parmaklıklarında durmuş, dikkatimi çekmeye çalışıyor olmalıydı.

Bea yüzünü yalıyor.

Şafak onun yanında çömelmiş, solgun ve titriyor, sanki onu en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi boş bir şırıngaya bakıyor. Geyiği yanında bekler. "Ona her ne yaptılarsa, cevap vermiyor."

Onlar? Troikan askerleri mi?

"Ne oldu?" İstiyorum.

"Dışarı çıktı" diyor. "Geri döndüğünde boynunda bir ok vardı. Onu çıkardım ve yere yığıldı."

O zaman bir tür ilaç. "Ona daha fazla man ver." Travma ne kadar şiddetliyse, bir ruhun o kadar çok ilaca -güç - ihtiyacı vardır. Her kelime çenemi acıtıyor. "Bana da biraz ver." Belki iyileşirim. Belki Ten'i bağ yoluyla güçlendiririm.

Manım *bitti* , dedi Dawn, bakışları ızdırap içindeydi. "Ve ona daha fazlasını verir miydin bilmiyorum zaten. Sanırım ilk doz onu daha da kötüleştirdi."

Ten gibi bazı insanlar baskı altında gelişirler. Dawn gibi bazı insanlar dağılır. "Askerler, içlerinden birinin ölümüne yol açacak hiçbir şey yapmazlardı. Ona man vereceğimizi bilmeleri gerekiyordu. Belki manayla daha kötü durumda olduğunu düşünmeni istiyorlar, böylece ona daha fazla vermeyeceksin. Yap ve ne olacağını gör. Burası bir askerin odası. Askerler yaralanır. Daha fazla man var, garantili." *Acıyı görmezden gel.* "Her yeri kontrol edin."

"Her yerde. Doğru." Ayağa kalkar ve evin içinde koşuşturur, geyiği her hareketini takip eder.

Oturup bacaklarımı parmaklıklardan geçirerek vakit kaybetmedim. Ayaklarım Archer'ın boynunun iki yanından onu kendime doğru çekiyorum. Bea ayak bileklerime hücum ediyor ve ısırtıyor. Ellerimi Archer'ın vücudunun her santiminde gezdirdiğimde, sadece tek bir hançer bularak -yapmak zorunda *kalacağım*- bileklerimi ısırtıyor.

Onu öldür... daha iyi bir zaman yok...

Dürtü beni bombalıyor ve bunaltıyor, yeni Mary Sue tarafımı uyandırıyor.

Savunmasız bir adama zarar verirsen, ruhuna zarar verirsin.

Belki de Aydınlık tarafımı sevmiyorum . Troyka atasözleri? Hayır, teşekkürler. Ama yine de silahı cebime koyuyorum ve Archer'ı yerine itiyorum, Bea sakinleşiyor. On benim için bir adamın elini kesti. Karşılığında, en iyi arkadaşının yaşamasına izin vereceğim.

Hata! Bu diyarı yerle bir etmeyi planlıyorsam, bir yerden, biriyle başlamalıyım.

Ve yapacağım. Belki. Kesinlikle. Sadece Archer Prince ile değil.

Şifacı ve koruyucusu bir ilk yardım çantasıyla geri döner. Neler olduğundan habersiz olan Dawn, ikinci doz manna uygular. Archer daha fazla titremeye başlar. Ağzının kenarlarında beyaz köpük oluşuyor.

"Ben ne yaparım?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Ona üçüncü bir doz ver," diyorum.

"Fakat-"

"Yap!"

Geyik boynuzlarını kafesime çarpıyor, parmaklıkları şingirdatıyor. Bir uyarı, eminim.

Titriyor, bana itaat ediyor. "Yine ölmeyeceksin! - benim gözetimimde." Yanağına sert bir tokat atıyor. "Beni duyuyor musun? Ölmeyeceksin." Bir tokat daha.

Sonunda içinden bir inilti çıkar ve korkunç sarsıntısı durur.

Bea, derin bir rahatlamayla iç çekerken, Archer'ın göğsünün üzerinde dans eder.

Dawn titreyen eliyle bana bir şişe manna veriyor. "Myriad ile olan bağınızın gücüne bağlı olarak, bu sizi daha çok incitecek veya size yardımcı olacaktır. En azından, varsayıyorum. Her iki aleme bağlı biriyle hiç tanışmadım. "

Şişeyi mırıldanarak kabul ettim ve hafif bir tereddüitten sonra bir yudum aldım. Sıcaklık. Bir acı sancısı. Ama çenem iyileşmeye başladı.

Ten'in mi?

Geri kalanını boşaltırken, kapı hızla açılıyor. Diyakoz ve Clay Anders olarak tanıdığım bir Ulak, hayvanlar peşlerinde koşarak içeri giriyor. Bir çukur boğa ve bir zebra.

Ev temelde bir hayvanat bahçesidir.

"Reed yakalandı, bu yüzden birlikler geri çekildi. Pazarlığa hazırlar."

Deacon, Archer'ı yerde görür ve yanına koşar. Bea itiraz etmez ve yüzünü yalamak için dikkatini çukur boğaya verir. "Ne oldu?"

Şafak alt dudağını ısıyor. "Archer uyuşturulmuş. O-"

"Ne yaptın?" Deacon'ın zümrüt bakışı beni buldu ve daraldı.

Bir kereliğine dürüstçe söyleyebilirim ki, "Başkasını suçlayın. Dışarı çıktı ve tıkanı. Şimdi onu unut. İyileşecek. Muhtemelen. Birinizin Ten'i takip etmesi gerekiyor. *şimdi* . Shamus onu yaraladı. Gördüğün gibi." bedenime yöneliyorum. Çenem yerinde değil ve gövdemde ve uzuvlarımda kesikler var.

Clay zebrasını beslerken bana baktı ve solgunlaştı. "Onu incitmek için kendine zarar verebilirdin."

Acıyı görmezden gel. Ve suçlama . "Mannası yok ve Archy-boy'u hayata döndürmeyi seçtiği için onu cezalandırmaya kararlı öfkeli kalabalıklar tarafından fark edilmeden man elde etmenin hiçbir yolu yok."

Adımları uzun ve güçlü olan Clay aradaki mesafeyi kapatıyor. Kaşlarını çatarak kafesimin parmaklıklarını sallıyor. "Senin yüzünden incindiyse..."

"Ne yapacaksın?" Soruyorum. "Bana kötü bir çocuk olduğumu söyle?"

Deacon ayağa kalkıp elini omzuna koyarak onu susturdu. "Onu dinleme. Ağzından çıkan tek bir kelimeye güvenemeyiz. O yüzden gitmemizi isterse, kaldığımız yerden devam ederiz."

Hayır, yapamazlar. Artık kendime bile güvenemiyorum. Ve yine de içimde öfke yanıyor. *Hareketsizlikleri* Ten'i incitiyor.

Aptallar! Onlar onun peşinden gitmeyeceklerse, ben gideceğim. Parmaklıklardan geçmek için vücudumdaki her kemiği kırmam gerekse bile. Ya da belki metali pençeleyebilirim. Her iki durumda da, hiçbir şey beni durduramaz.

Bu benim hatam, onların değil. Muhalefet ettim. Şimdi onu biçiyorum.

Ah! Artık yüzde yüz eminim. Troikan tarafımdan nefret ediyorum.

Deacon, Archer'ın yanağını bir, iki kez okşamak için çömelir, nazik bir uyandırma çağrısı. Eski en iyi arkadaşım, göz kapakları titreyerek açılırken inliyor.

"Hey dostum." Deacon rahatlayarak gülümseyerek Archer'ın oturma pozisyonuna geçmesine yardımcı olur. "İyi misin?"

O cevap veremedi ev sallanıyor, temel sallanıyor. gerginim. Bir bomba patlaması daha mı? Hayır, olamazdı. İlk patlama veya ardından gelen patlama olmadı.

Clay, "Askerler, Buckler'ımızı kendi askerlerinden biriyle geçersiz kılmayı başardılar," diyor. "Eminim indirmişlerdir."

Evet. Mantıklı. General John'un pazarlık payı olduğuna göre, muhalefetini evin içinde kalmaya zorlaması gerekmiyor. Reed'i kurtarma umuduyla kendi istekleriyle kalacaklar.

Bu. Bu nedenle arkadaşlara sahip olmak...ya da bağlı bir eşe sahip olmak...sizi savunmasız kılar. Tek başına kaldığında kimse sana karşı kullanılamaz.

Deacon hayvanlara "Pencerelerin her birine direk alın" diye talimat veriyor. İtaat etmek için acele ederler.

Odanın ortasında, tavandan zemine doğru bir ışık kıvılcımı yayılıyor. John'un şartlarını yerine getirmeye hazır görünmesini bekleyerek yeniden gerginim: Herkesin işbirliği karşılığında Reed'in hayatı. Ama ortaya çıkanlar Ten ve Biscuit.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor; Aynı anda şok, zevk ve korku tarafından vuruldum. Solgun ve titriyor ama çenesi yerinde değil. Giysileri Lifeblood'a sırlıslıkla. Onun elinde *Shamus'un* eli var.

Bir adrenalin dalgasıyla ayağa fırlıyorum; damarlarıma roket yakıtı dökülmüş gibi. "On."

Vahşi, uyumsuz bakışları beni buluyor. Çalınmış bir rahatlama anını paylaşıyoruz: O burada, tekrar birlikteyiz ve her şey iyi olacak. Sonra yere yığılır ve bir gümbürtüyle yere çarpar.

Kendi dizlerim titremeye başlıyor. Aslında tükettiğim man ona yardım etti, ama yeterli değildi. "Ona yardım et," diye bağıriyorum. Yoksa hayattaki yeni görevim her birinizi öldürecek.

Bisküvi, "Mannaya ihtiyacı var," diye havlıyor. "Hemen biraz al, ya da biraz ısır."

Daha fazlasına sahibim, dedi Dawn, sesi bir kez daha boğuktu.

Şifacı ilk yardım çantasından son şırıngayı çıkarırken çaresizliğime lanet ediyorum. Grubun geri kalanı onun etrafını sardı, çömeldi ve Ten'i görüşüme kapattı. Hatta Archer. Bir inilti ile dizlerinin üstüne çöker ve ona doğru sürünür.

Ellerim yumruk, dişlerim gıcırdatıyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Soğukkanlılığımı korumalıyım. Algı gerçektir. Protesto etmek, düşüncelerimi ve duygularımı düşmanlarıma ifşa etmektir ve bunu yapmayacağım. Bilgi Güçtür.

O cümle. Bana tanıdık geldi. Sanırım... Sanırım Ten bana söyledi.

Anılarımdan daha fazlası geri mi dönüyor?

Hareketten geri çekilip oturdum, duvara yaslandım, ifademi boş tuttum. Yoluma bakan hiç kimse, kalbimin bir yarışın ortasındaymışım gibi dört nala koştuğunu tahmin edemez. Şu anda anılarım kimin umurunda? Ten'in üstesinden gelip gelemeyeceğini bilmem gerekiyor.

Yapmalı. Olabilecek en kötü şey nedir? O öldü, benim ölmeme mi sebep oldu? Ne olmuş? yeniden doğacağım.

Şüphe anında titrer. Ya Ten haklıysa? Ya yeniden doğmadıysam da Many Ends'in tutsağıysam?

Neden Myriadlılar Birçok Uç'a gidiyor ve Troikanlar Geri Kalanlara giriyor?

Gölgeler pençelerini zihnime daha da derine batırıyor... cevabı benden mi saklıyorlar? Bir hırlamayla yumruğumu şakaklarıma vurduğum, bloğu yerinden çıkarmaya çalıştım - başarısız oldum. En azından ellerimdeki zonklayıcı ağrı hafifliyor ve çenem hizaya geliyor.

Cevap veriyor, dedi Dawn, sesi şampanya gibi köpüklüydü. "O iyi olacak."

Şerefte çalışıyor. Herkes herkese sarılır.

Ben Ten'in kocasıyım ama onun ailesi değilim. Ben de bu kutlamanın bir parçası değilim. Her zaman olduğu gibi, ben dışarıdan bakan biriyim. Ve bu hoşuma gidiyor. Unutamam - kendi başıma daha iyiyim.

Öyleyse neden göğüs kafesimden bir ateş maşası itiliyormuş gibi hissediyorum?

Kolay cevap: Man, Ten'in yaralarının çoğunu iyileştirmemiş olmalı.

"Reed nerede?" otururken soruyor.

Sessizlik. Diğerleri kendilerine bakıp açıkça ona ne söyleyeceklerine karar vermeye çalışıyorlar.

Başkalarının uzuvlarının ötesine bakmak için gözlerimi zorluyorum...sanırım onun profilini görüyorum. Güçlü, kararlı görünüyor.

"Reed nerede?" tekrar soruyor. "Söyle bana."

"General John onu aldı," diyorum. Gerçeği hak ediyor.

Deacon bana öldürücü bir bakış attı.

Ne? *Seni parçalamadan önce bandajı yırt TL* . "John taleplerini henüz listelemedi ama ne istediğini tahmin edebiliriz. Bana ve dolayısıyla sana hakim ol."

Omuzları düşüyor. "Kötü haberi olan sadece siz değilsiniz. Nico... Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok. Öldü. Bana saldırdı, çaresizce antlaşmasını çiğnemek için mahkemeye gitme zahmetine girmeden Myriad'a sığınmak istedi. Victor'la birlikte olmak istedi ve ben... Ben sadece... Üzgünüm."

Archer elini yüzünü sıvazladı. "Üzgünüm. Kardeşimin kötü kalbini görmeliydim. Onu çoğundan daha iyi tanıyorum. Ya da yaptığımı sandım. Ölmeden önce onu durdurmalıydım."

Ten'in izini kaybettim, diğerlerinin hareketleri onu iyi bir şekilde saklıyor, ta ki o elini uzatıp Archer'ın kılere kenetleyip rahatlık sunana kadar. Asla.

Bölge akitleri mahkeme olmadan bozulabiliyorsa, evlilik akitleri de mahkeme olmadan bozulabilir.

Archer'ın onun için daha iyi bir adam olduğuna mı karar verdi?

—*Bana bak*. —Kalbim, zihnimden izin almadan, emri doğrudan Ten'e yansıtıyor. Troikan tarafımın *şimdi ona ihtiyacı var* .

Beni rahatlatan bir şekilde, ayağa kalktı ve kalabalığı iterek, kopmuş eli yerde, ulaşamayacağım bir yerde bıraktı. Bakışları benimkini arıyor. *Herkesin* bakışları benimkini arıyor. Renk yanaklarına döndü, teni ıslık ıslık oldu. Ellerim onu tutmak için kaşınıyor, sanki hatırlamasam da yumuşaklığını hatırlıyorlarmış gibi.

Myriad tarafım diyor ki, *Hiçbir şey gösterme* . esnemeye zorluyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, duruyor. Başı dik, "Yeni anılarda rol aldım mı?" Diye soruyor.

Ondan bir tepki çekme çabasıyla, sanki limon tadı almışım gibi dudaklarımı büzdüm. Kitabımdan bir sayfa aldı, sesi nötr, duygularını gizledi. Masalar, döndü. Berbat.

Boynundaki nabızı atıyor - hatırlamış olabileceğim şeyden dolayı gergin mi? Başarı! "Yalnızca bizim dövmelerimiz," diye yanıtladım. "Bir. Dört. Üç. On." *Seni seviyorum Ten*. "Dövmeler ve sebepleri hiçbir şeyi değiştirmez."

Acı, bağı cızırdatır ve suçluluğum alevlenir.

Bisküvi ona doğru koşar ve muhtemelen havayı yumuşatmayı umarak burnunu güneşin parlamadığı yerlere sokar. Çığlık atarak uzaklaşıyor. Köpek gülümser ve elini yalar.

Tamam. İyi. İtiraf ediyorum. Onu sevdim.

"Sana bir hediye aldım." Tenley yüzüğümü kafes parmaklıklarından fırlatıyor. Shamus'un çaldığı. Onu anlıyorum, görüntüsü ve hissi beni pek anlamadığım bir düzeyde rahatlatıyor. "Bu sefer daha iyi bakmaya çalış."

Ne demek istediğini düşünüyorum: *Kalbime daha iyi bak.*

Suçum büyüyor. "Sana teşekkür etmeyeceğim."

Omuz silk. Bilekliklerini de çıkarıp parmaklıkların arasından fırlatıyor. ben makara. Sadece beni serbest bırakmıyor, beni silahlandırıyor.

"Git," diyor diğerlerine, bakışları benden hiç ayrılmadan. "Generallerle birlikte çalışın. Reed'i kurtar."

Kelepçeleri yerine taktığımda protestolar patlak veriyor. Sadece Biscuit sessiz kalır.

"Bana sırtınızı dönmelisiniz," diyor. "Başka yol yok. Generallere bilmek istedikleri her şeyi anlatın. Prens, Raanan'ın Abrogates'i temizlemesine ve Sloan'ı kurtarmasına yardım edecek. Benim ona verebileceğimden daha fazla ışığa ihtiyacı olacak."

Yeni protesto sesleri yükseliyor.

Deacon, "Raanan ile gideceğim" diyor. "Ben Sloan'a göz kulak olacağım."

On selam. "Killian'ı serbest bırakacağım ve onlar bizi durduramadan çoktan gitmiş olacağız. Çoğunlukla, bizden olabildiğince uzak durmanı tercih ederim. Killian birinize zarar verirse..."

"Hepiniz," diye düzelttim.

Gözleri kısılır, bu belanın ilk işaretidir. "Onu incitmem gerekecek, bu da *beni incitecek*."

Archer çenesini kaldırarak, Sana ihanet etmemin imkanı yok, dedi. "Şimdi değil, asla."

"Bana ihanet etmiyorsun," diye yanıtlıyor. "Bana *yardım* ediyorsun."

"Ve şimdi beni rahatsız ediyorsun."

Kolay arkadaşlıkları *beni rahatsız ediyor*. Karım olarak benimle ve sadece benimle dalga geçmeli.

Archer ensesini ovuyor. "Killian senden kaçabilir ve bakışlarını diyarın yıkımına çevirebilir."

"Evet. Bana söyledi." Bana yavaşça, soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Ama o, bana olduğu kadar Troyka'ya da bağlı. Bağlantıyla savaşabilir, ama orada. Krallığımıza zarar vermek onu zayıflatacak ve o asla kasten kendini zayıflatmayacak."

O yanlış değil.

Hayal kırıklığı tırmanıyor. Tamam. Yeni plan. *Troika'ya zarar vermeden kaçın. On ile Myriad'a dön. Aramızı bozmanın bir yolunu bul. Onu Ambrosine'e ver. Bir promosyon alın.*

Farklı sancılar göğsümü parçalıyor. İlk suçluluk. Sonra pişmanlık. Sonunda kayıp.

Yoksay . Ödüle odaklanın . Belki tüm bunlar bittiğinde bir kez olsun hayatımın tadını çıkarırım.

Ya da kendimden her zamankinden daha çok nefret ediyorum.

"Gitme," diyor Deacon. "Myriad'da tek başına olacaksın, etrafını düşman saracak. kaçacağından şüpheliyim. O zaman kardeşine ne diyeceğiz, ha?"

Hırıltıyı bastırmak için yanağımı ısıriyorum. Onu manipüle etmeye çalışıyor. Biliyorum, çünkü aynı şeyi çoğu zaman başkalarına da yaptım.

"Birinin boşlukta durması gerekiyor" diyor. "Yapmayacak veya yapamayacak olanlar için. Yani Jeremy'ye onu sevdiğimi söyleyeceksin." Gözleri yaşlarla doluyor ama gözlerini kırpmıyor. "İnandığım şey için savaşıırken öldüğümü. Lanetliler için barış ve kurtuluş. Ona hiçbir şeyden pişman olmadığımı söyleyeceksin."

Sözleri diğer protestoları durdurdu.

Clay, Raanan, Dawn ve Deacon'a, ardından Archer'a sarılır. Sarılması birkaç saniye daha uzun sürüyor.

Azı dişlerimi yeniden gıcırdatıyorum. Kıskançlık hiçbir zaman oyun kitabımın bir parçası olmadı ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Archer'ı öldürmenin yanı sıra.

Fikrin değeri vardır. *Şansım varken vurmalıydım .* Ten elbette beni asla affetmezdi, bu yüzden onu istemeye devam etsem bile ona asla sahip olamayacaktım. İki kuş, bir taş. Veya hançer.

Sonunda Ten ve Biscuit dışında herkes çıkar. Köpek, onun tarafına yapışmaya kararlı bir şekilde geri çekilir. "Ben yokken arkadaşlarımı koru."

"Hayır. Afedersiniz. Sen nereye ben oraya." Sesi huysuz.

Köpek ona ne kadar çabuk bağlandı. Kan tadı gelene kadar yanağımı ısırdım. *Ona* ne çabuk bağlandım.

elini yanağına bastırıyor . Lütfen, dedi Biscuit'e. "Sana yalvarıyorum."

şaşkınlıktan kıvranıyorum. Dilenme. Yalvarıyor. Gururuna verdiği zararın hiçbir fikri yok. Gözlerimi kapatmak, kulaklarımı kapatmak istiyorum. Göğsüme bir an asit dökülmüş gibi geldi.

Çok güçlüsün Biscuit, diye ekliyor. "Ben yokken arkadaşlarımı koruyabilirsin. Lütfen. Onların korunmasına ihtiyacım var."

Bir ara. Sonra bir iç çekiş. "İyi. Yaparım. Ama geri dönsen iyi olur - *yoksa arkadaşlarının içindeki kemikleri kazmaya giderim .*" Kapıdan çıkmadan önce bir patisini ona bastırıyor.

Ten kendi iç çekişiyle General'in kopmuş elini tutuyor. Adımlar yavaş; biraz emin değil, kafesime yaklaşıyor.

"Özgürlüğüm için pazarlık yapalım mı?" Konuşmadan önce soruyorum. Serbest bırakılmam için koşulları var, şüphesiz. Katılmak için istekli görünüyorsam, sözümü tutacağıma inanması daha olası olacaktır.

Hayır, diyor başını sallayarak. "Sözünü tutacağın konusunda sana güvenemem."

Ah.

Bunu ilk söyleyen o değil, ama onun pikesinden etkilenmek istemediğim ilk kişi o. Myriad için ruhları kazanmak için her zaman gerekli olduğu kanıtlanmış bir eylem. Gerekli ve rahatsız edici.

Kendim gibi davranmakta özgür olmak, özgürleştiricidir.

"Haklısın," diyorum. "Bana güvenemezsin."

"Şu anda benim hakkımda bilmen gereken tek şey... Ben her zaman doğruyu söylerim ve asla tehdit etmem. Söz veriyorum."

"Demek bana söyledin."

"Biliyorum ama senin hafıza problemlerinle bir kız çok dikkatli olamaz. Yani. İşte bu nasıl olacak."

"Söyle." Daha fazla bilgi isteyen bir kraliyet prensi elimle geniş bir jest yapıyorum. Onun bu yönünü seviyorum, otoriter ve huysuz ama aynı zamanda savunmasız.

"Seni dışarı çıkaracağım. Troika'da yol alırken yanıma yapıştırıcı gibi yapışacaksın yoksa seni vururum ve Myriad'a sürüklerim. Orada Many Ends'in bağlantılı olduğunu kanıtlayacağım. Secondking'inizi öldüreceğiz ve herkesi kurtaracağız. Anneni ve arkadaşım Marlowe'u bulacağız. Arkadaşın Erica'yı serbest bırakacağız. Kısa bir süre önce bana onun Kennels'da kilitli olduğunu söylemiştin."

Erica Morales. Flanker'larımdan biri. Sonsuz geleceğini riske atarak sorduğumda bana yardım etti. ona borçluyum.

Beklenti korkuyla çatışırken yutkunuyorum. On haklıysa ve Many Ends *Myriad'a* bağlıysa, annem hayatımın her yılında işkence gördü. Onu kurtarmak birinci öncelik olacak. Ten'in yardımına ihtiyacım olacak.

Ama Ten'e yardım etmek, çok takdir ettiğim bir adam olan kralıma ihanet etmek demektir.

Ambrosin, gücün özüdür. Acımasız ötesinde. Gerektiğinde vahşi. Ve yine de, kimse istemezken o bana bir şans verdi. Ülkemiz için ne zaman yeni bir ruh kazansam, beni övdü, bana nimetler verdi. Bir keresinde, çocukken bana işkence eden ve her yemek parçası için -hatta istemediğim dayaklar için bile- yalvartan Myriadlı General'in başkanını istedim.

Vücudum titriyor. Ruhumu kırmak onu eğlendirdi herhalde.

İkinci Kral bu özel dileği yerine getirmeyi reddetse de, *bana* General'le zaman tanıdı. İntikam alma zamanı. Göstermeyi reddettiğim merhamet *için bana* yalvardı .

Kralıma ihanet edemem. Annemi kurtarmak için bile değil.

Ten'i kurtarmak için bile değil.

"Myriad'ın içine girdiğimiz anda sana ihanet edersem ne olur?" *Uyarımı dikkate al güzel kız. Vereceğim tek şey bu.*

Omuzları biraz solgun. "Her seferinde bir sorunla ilgilenelim."

Gönderen: J_B_3/19.23.4

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Arkadaşına zarar vermeme izin verme

Bayan Lockwood,

Bildiğiniz gibi, Reed Haynesworth'u yakaladım. Ayrıca elimde Kayla Brooks var. Onu hasta yatağından çıkarmak zorunda kaldık ama çaresiz zamanlar...

Sizi temin ederim, ikisine de zarar vermek istemiyorum. Şiddet asla ilk tercihim değildir. Yüzyıllar boyunca zor seçimler yapmayı ve insanların iyiliği için yapılması gerekenleri yapmayı öğrendim. Bay Haynesworth ve Bayan Brooks, teslim olduğunuz anda serbest bırakılacaklar. Meslektaşlarınızdan oluşan bir jüri önünde duracak ve bu son birkaç gündeki eylemlerinizi açıklayacaksınız. Ne olursa olsun cezayı kabul edeceksin ve bulaşmış insanları temizlememize yardım edeceksin - peki, benim söylememe gerek yok. Biliyorsun.

Gereksinimlerimin her biri karşılanana kadar...

Arkadaşlarına zarar *veririm* .

Işık Görüş Getirir!

General John Blake

Gönderen: T_L_2/23.43.2
Kime: J_B_3/19.23.4
Konu: beni çok iyi tanıyorsun

Sayın General Blake,

Penumbra'nın bulaştığı insanları kurtarmaya gelince, aynı fikirdeyiz. P-kelimesini söylemekten korkmama rağmen. yarı gölge. PENUMBRA. Hastalıktan daha güçlüyüz. Öyle davranalım.

BTW. Aranızda yeni bir Conduit var. Ambardaki Abrogates'i temizleyebilir. evet o dedim . Raanan Aarons. Hizmete hazır. Prenses ona bir zamanlar bana yardım ettiği gibi yardım edebilir.

Ve bunun gerçekten Ten Lockwood konuşması/yazması olup olmadığını merak etmeden önce, yapmayın. Bir zamanlar, işi devretmek, kendimi kalbimden bıçaklamakla eşdeğer olurdu. Şimdi, o kadar değil. Halkımı tanıyorum ve onlar muhteşemler.

Reed ve Kayla'nın bedenlerini kırabilirsin ama ruhlarını asla. Ya da benim. Arkadaşlarımı incitsen bile fikrimi değiştirmeyeceksin. Ancak, ruhunuzu karartacaksınız. Kavram bizim *Kanun Kitabımızda bulunur* . Hemen tekrar okumanızı öneririm.

Kendi halkına zarar verersen, savaştığın Myriadlılardan farkın kalmaz.

Yüzleş. Planınız tartışmalı hale getirildi. Bugün Troyka'dan ayrılıp Sayısız'a ve Birçok Uç'a giriyorum.

Killian için endişelenme. Benimle gidiyor. Aslında, sen bu mesajı okuduğunda o da ben *de* gitmiş olacağız.

Üç şey tarafından yönetilirim, General. Ülkeme sadakat, gerçeğe tutku ve herkes için özgürlük. Beni durduramayacaksın.

Işık Görüş Getirir!
Kanal ve Mimar,
on çilingir ağacı

Gönderen: J_B_3/19.23.4

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Kendinizi ve hepimizi tehlikeye atıyorsunuz

Mimar? Hiç duymadım.

Bay Aarons'a gelince... inanmamı istediğiniz şey imkansız. Bir Emekçi bir Conduit olamaz.

Bu diyarı terk edersen, gittiğin her gün arkadaşlarından birinin vücudundaki bir kemiği kırarım.

Eylemlerin sonuçları vardır, Bayan Lockwood.

Işık Görüş Getirir!

General John Blake

BÖLÜM İKİ

Sayısz

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Tahmin et ne oldu?

Emirlerinize uyarak -ne zaman bu kadar otoriter oldunuz?- Generallere Many Ends'deki ruhları serbest bırakma planınızı anlattık. Öleceğinden oldukça eminler ama biz sana inanıyoruz.

Ayrıca, Bisküvi kayaları. Reed'in ve Kayla'nın koruyucularını -bir papağan ve bir dağ aslanı- ve bingo bango'yu topladı, Reed ve Kayla'yı kurtardılar. (Köpeği alabilir miyim anne? Ha, ha, lütfen, alabilir miyim?)

Her şey birkaç dakika içinde alt üst oldu. Onlara neyin çarptığını kimse bilmiyordu.

Bütün generaller çıldırmış durumda. Kaybettikleri mahkumlar hakkında değil, Raanan hakkında. Yeni Conduit statüsünü teyit edecek kadar uzun süre geri döndü.

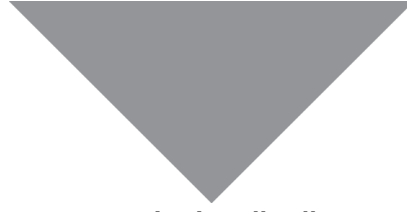
Oh, ve prensesin temizlik çabalarında Raanan'a yardım etmeyi kabul ettiğini bilmekten mutlu olacaksınız. Üç alkış. Planınızın ilk kısmı işe yaradı. Umalım ki bir sonraki bölüm de öyle olsun.

Deacon, depoya girmeye ve Myriad'ın korkuluk versiyonu olan Sloan'ı kurtarmaya kararlı, sanırım. Onu daha ne kadar uzak tutabileceğimizden emin değilim.

Fakat. Hepimizin iyi olduğunu bilmek seni daha mutlu edecek, bölge de öyle. (Muhtemelen buna öncülük etmeliydim. Benim hatam.)

Güvende ol, yoksa merhamet için çığlık atana kadar sana şaplak atarım. ← Şaka değil. Ve senden Dior'u kontrol etmeni ve beni bilgilendirmeni istemem gerekmediğini biliyorum.

Işık Görüş Getirir!
okçu prens

ON İKİ BÖLÜM

"En iyi hazine, düşmanlarınızın tam hakimiyetidir."

-Sayısız

On

Ya tüm alemlerdeki en aptal kızım... ya da en aptal ikinci kızım. En aptal ikinci kişiysem, önümde olan saçmalık için üzülüyorum çünkü vay canına. Bir sirkten birkaç palyaço eksik. Gerçek olalım. İkinci bir beyni olsaydı, yalnız olurdu, zekası yalnızca bahçe aletleriyle rekabet edebilirdi.

Bana ihanet edeceğini neredeyse garanti eden bir çocuğu silahlandırıdım, çünkü umarım *yapmaz* . Şimdi onu serbest bırakacağım.

Görmek? Sersem. Hedeflerime ulaşmak için her şeyi riske atmaya hazırım. Belki de ben aslında bir dahiyim. Yüzleşelim diyorum. Bazen dünyanın "aptallık" tanımını aslında iş başındaki bilgeliktir.

En azından Reed güvende. Ve görünüşe göre Kayla. Hepsi Biscuit sayesinde. Ve prensesin yardımıyla Raanan, Penumbra'dan etkilenen insanları temizleyecek.

Spesifik eylem planını veya "korkuluk" Deacon ve Sloan'a neler olduğunu bilmiyorum. Depoya gitmemek, düşmandan dosttan, düşmandan dosttan eski düşmanıma tekrar yardım etmemek çok zor. Sertten daha sert. Kalbimin küçük bir parçası kuruyor.

Eğer arkadaşlarımdan birine bir şey olursa...

Sorun olmayacak. Her şey *yoluna girecek* . Ne yapıyorsam herkes için yapıyorum.

Bir iç çekerek Shamus'un elini yerden alıyorum. Parmaklar pençeler gibi içe doğru kıvrılır. Can damarı, bağlantısı kopmuş tendonların ve arterlerin uçlarında pıhtılaşır.

Saldırıya hazırlanırken baş parmağımı Killian'ın kafesindeki kimlik pedine bastırdım. Kilit açılırken bir ıslık sesi duyulur. O zaman kocam özgür. Bana doğru yaklaşıyor, her adımı ölçülü ve kesin. O, benekli bir av olan bir avcı...

Nefes almak biraz daha zorlaşır, hava elektriklenir, farkındalıkla çatırdar. Kokusu - turba dumanı ve funda, yasak fanteziler ve gece yarısı yağmuru, çocuğun kendisi kadar karanlık ve gizemli - doğrudan kafama gidiyor, beni sarhoş ediyor.

Bir adım geri çekildim, sonra topuklarımı yerine koydum ve hareketsiz kaldı. Zayıf değilim ve kesinlikle korkak değilim. Sorunlarımla kafa kafaya yüzleşiyorum, her ne olursa olsun - her kimse. Ve Killian *bir* problem. Çok güzel, baştan çıkarıcı bir sorun. Beni hatırlayana kadar ona direnmeliyim, savaş atım. Daha doğrusu, *Myriad*'ın savaş atı. Sonunda kimi destekleyecek? Bu durumda iki taraflı oynayamaz.

O benimle. Birlikte ileriye atıyoruz.

Benim krallığıma sadakat - bizim krallığımız. Tutku... Killian. Herkes için özgürlük.

Nabız noktalarım çıldırıyor, warp hızında vuruyor. Kanım ateş gibi yanıyor, omurgamdaki çeliği eriten bir demirhaneye dönüşüyor, kemikleri yeniden bir baştan çıkarma silahına dönüştürüyor. titriyorum ve ağrıyorum.

Sonunda durur, sadece bir fısıltı ötede. Bu yüzden, birimiz her nefes aldığımızda göğüslerimizi birbirine sürtün.

"Beni yıldırmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, *daha hızlı nefes alıyorum* . Karıncalar genişler.

"Denemek mi?" Gülüyor ve derin, boğuk notalar beni okşuyor. "Amacım gözdağı vermek olsaydı, kızım, görevin tamamlandığını söylerdim."

Belki de sonsuz geleceğini vaat ettiği kız hakkında bir ya da üç derse ihtiyacı vardır. Yumruğumu bir, iki, üç kez burnuna vurdum ve burnumdaki kıkırdağın *parçalandığını* hissettim. Hep bir ağızdan acıyla inliyoruz.

"Asla eşler arası istismarı savunmayacağım ama şu anda kocam değilsin, değil mi?" çenemi kaldırıyorum. "Sen benim düşmanımsın." Beklemek. Gecikmek. Bana *kız dedi* .

Aniden gülümsemek istiyorum. Killian'ım *orada* .

O kıkırdar. "Yüzüne rağmen burnunu keseceğini bilmeliydin."

Titreme. Aksanı geri geldi ve ah, onu seviyor muyum? "Senin seksi brogue'unu duyabileceğim anlamına geliyorsa, hayatımızın geri kalanında seni her gün yumruklayacağım."

Göz açıp kapayıncaya kadar, iyi mizahı gitti. Bana kaşlarını çattı. En azından burunlarımız iyileşiyor, dakikalar önce tükettiğim man hala damarlarımda dolaşiyor.

Uzanıp Killian'ın bir adım geri çekilmesine neden oldum . Ama kararlı bir şekilde onu takip ediyorum ve avuçlarımı göğsüne bastırıyorum. Kalbi zamanla benimkiyle yarışıyor. Hafıza kaybına rağmen, yakınlığımdan hala etkileniyor.

Serin bir rahatlama şelalesi, bir heyecan cızırtısıyla karışıyor, ancak tepkilerimi Izgaradan ayrı tutmak için savaşıyorum. Killian'ın nasıl hissettiğimi bilmesini istemiyorum. Bırak merak etsin. Merakın saplantıya dönüşmesine izin verin.

Gemide olsun ya da olmasın, ona yardım edeceğim.

Killian öncesi, hayatım karmakarışık, kalbim pürüzlü parçalardan başka bir şey değildi. Annemle babamın terk edilmesi ve Dr. Vans'a bana işkence etmesi için para vermeleri gerçeğiyle uğraşıyordum, hepsi de beni Myriad ile imzalamaya zorlamak için umutsuz bir çaba içindeydi. Akıl hastanesinde kaybettiğim arkadaşlarımın yasını tuttum ve geleceğim için uygulanabilir bir plan yapmak için mücadele ettim. Killian kalbimin parçalarını toplamama ve birleştirmeme yardım etti. Beni daha güçlü yaptı.

Şimdi aynısını onun için yapacağım.

Ona direnmek çözüm değil, anlıyorum. Hayır, onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmeliyim. Büyük kız külotumu takip altın almalıyım. Daha doğrusu altını. Onun beni baştan çıkardığı gibi ben de onu baştan çıkarmalıyım. Onu dengede tutacağım, tahmin yürüteceğim ve daha fazlasını isteyeceğim.

Daha fazla... evet. Beni ne kadar çok düşünürse anıları o kadar çabuk geri gelecek. Bana o kadar çabuk güvenecek.

"Troyka'dan taşınmadan önce," diyorum, sesim olabildiğince alçak ve boğuk çıkıyor, "beni öpeceksin."

Nefesi tıkanıyor. "Öyle miyim peki? Her zaman istediğini elde ettiğin için mi?"

"Numara." Alt dudağımı dişledim ve kirpiklerimi ona vurdum, tamamen sahte bir masumiyet ve ayartma - umarım. "Çünkü *sana* istediğini veriyorum."

İddiamı reddetmek yerine, sanki kurtuluşunun anahtarı onlardaymış gibi dudaklarına bakıyor. Beyaz-sıcak arzu, bebeklik hüznü içinde için için için yanıyor.

Onu savaşta gördüm. Sakinliğine, sarsılmaz acımasızlığına tanık oldum. Şimdi, benim için titriyor.

"Seni öpeceğimi, aşık olacağımı ve evimi terk edeceğimi mi sanıyorsun?" törpüler.

Oradaydım, yaptım aşkım . “ Aşık olup evini terk etmekten mi korkuyorsun?
”

Onun inat etmesini, cesaretim hakkında atıp tutmasını, hatta belki de ilgisizmiş gibi davranmasını bekliyorum.

Ama o, "Evet," diye vırakladı ve ağzını benimkine bastırdı. Nazik. Sunmak. Keşif. Yine de, ürkmüş bir nefesim kaçıyor. Beni öpüyor. Killian Flynn beni öpüyor.

Dilini benimkiyle karıştırarak şaşkınlık zevkimden tam olarak yararlanıyor. İçimden bir hıçkırık daha kaçıyor.

Bana gelecek mutluluğun bir görüntüsünü veriyor. Bana onu özlemeyi, *daha fazlasını istemeyi öğretiyor*. Ve yaparım. Yaparım.

Arzu kafamı buğulandırıyor. Manna kadar tatlı ve bir zamanlar Prynne'de paylaştığımız şarap kadar güçlü. Zevk dalgaları üzerimde yuvarlanıyor, barındırmış olabileceğim her türlü direnci aşındırıyor.

"Daha fazla" diyorum.

Kaslı kollar etrafımda dolandı, beni kendine çekti ve göğsümü onunkine bastırdı. Ben onun havasını soluyorum, o benimkini. Ona dokunmak sadece bir istek değil, bir ihtiyaçtır. Ellerimi saçlarının arasında tarıyorum. Teller tereyağı kadar yumuşak ve parmaklarımda eriyor gibi görünüyor.

Bana karşı çok güçlü ve sert. Onun taş olduğu yerde ben ipeğim ve doyamıyorum.

Daha önce öpüştük ve bana çok daha yakından dokundu, ama bu bir şekilde tahmin edilemez şekilde... daha iyi. Sanki bir hak iddia ediyormuş gibi, unutmamaya kararlı. Sanki ardından gelen cehennemin tadını çıkarmak için her niyetiyle yavaş yanan bir ateşi körüklüyormuş gibi.

Ağzımı bu kadar yavaş alıp beni bu kadar çabuk sarhoş edebilmesi, yeteneğinin gerçek bir kanıtı... ya da *bana olan arzusunun yoğunluğunun bir ifadesi*.

Dudaklarını benimkilerden çekip başını kaldırırken göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı duyuldu. Nefes nefese, bana bakıyor, göz kapakları kapalı, irisleri pırıl pırıl, vahşi. Dudakları kırmızı, hafif şişmiş. *Dudaklarım titriyor.*

"Yapmak istediğim şeyler seni rahatsız ediyor," dedi bana ve sesi sarhoş çıktı.

Durma. Bana düşünmek için zaman verme. "Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Ah, evet." Bir kez daha iniyor. Ama bir şey değişti. Aramızdaki kıvılcımlar yoğunlaştı. Bu sefer ağzını benimkine çarpıyor ve dilini derinlere sokuyor, alıyor, veriyor. *talepkar*. Sert eller arka tarafıma yerleşiyor ve yoğuruyor.

Bu tam bir şehvetli saldırıdır.

Gölgeler Izgaraya karşı kıvranıyor, bağlantımızla tedirgin oluyor, bana acı veriyor ama yine de acı, içimde yağın büyük zevk fırtınasıyla hafifliyor.

Bu anda kendimi o kadar kolay kaybedebilir, önümdeki denemeleri ve trajedileri unutabilirim. Bir kereliğine bencil olabilirim; burada, şimdi, onunla mutluyum. Biz bir aileyiz. Birlikte olmayı seçen bir aile. Ancak bencillik bir an için bile olsa diğer sevdiklerinin hayatlarına mal olabilir ve ölüleri Many Ends'deki cehennemi sonsuzluklarına mahkûm edebilir.

Bir şekilde öpücüğü kıracak gücü buluyorum. Vücudumdaki her hücre onun kaybının yasını tutsa ve protesto çığlıkları atsa da.

"Pekala," diye mırıldandım, nefesimi toplayamayarak. Uyuşturucu tadı oyalanıyor, neredeyse beni doğrudan kollarına geri gönderecekti. "Gitmemiz gerek." *Şimdi, şimdi, şimdi*.

Gözlerindeki kristal benekler, güneşli bir gökyüzünden düşen yağmur damlaları gibidir. Elleri iki yanında yumruk. "Planınız başarısız oldu. Ben aşık olmadım, doona sana tamamen güveniyor ve evime ihanet etmeyeceğim."

Sesi pek emin değil ve ben yürekten alıyorum.

"Gün bitmedi." Hâlâ titrerken elimi omzuna doladım. Diğer elimle, Clementine'e bir mesaj yazıyorum. Neyse ki, hazır olduğunu söylemek için hemen geri mesaj attı.

Bir ışık huzmesi bana çarpıyor ve beni Rusya'daki mağaraya götürüyor. Killian'la olan fiziksel bağlantım sayesinde o da ışına yakalandı ve yanımda belirdi.

Alev alev yanan bir ateşin sıcaklığı olmadan hava buz gibi olur. Boynumdan tırnağıma kadar kapalı bir kedi kıyafeti giyiyorum ama yine de titriyorum.

Bakışlarım Killian'ın duvara kazındığı sayıları arıyor. $68 + 39 = \text{Aşk}$

"Şimdi sıra sende" diyorum. "Bizi Geceyarısı Peçesi'ne götür. Ve Killian? bana ihanet etme. Sana yalvarıyorum. Ne ekersen onu biçersin."

Ürküyor, sonra dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Kadere inanmıyorsun, ama Kader'in bir uzantısı olan karmaya mı inanıyorsun?"

Ah. Aksanı yine gitti. "Eylemler sonuçlara eşittir. Ve öyle ya da böyle, öyle ya da böyle, eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşeceğiz. Bu karma değil, gerçek."

Sözlerimi özümsemişinde bir duraksama. "Troika'nın mükemmel olduğuna inanmamı istiyorsun. Sen-"

"Troika'nın mükemmel olduğunu asla söylemedim. İnsanların olduğu yerde sorunlar vardır."

Sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Peki ya Secondking'iniz? Kardeşi cesaretsiz bir lider olarak lanse edilirken, kusursuz bir lider olarak lanse edilir. Ancak Ambrosine'in komutası altında olduğu gibi Eron'un komutası altında da kötü şeyler olur. Neden?"

" *Neden* yanlış soru, çünkü tüm eylemlerimizden Eron'un sorumlu olduğunu varsayıyor. O değil. Hür irademiz var. Yaptığımız ve söylediğimiz şeylerden yalnızca biz sorumluyuz. Kötü şeyler olur çünkü insanlar yanlış seçimler yapar, hatta iyi insanlar bile." Her zaman her şey seçime geri döner. Benim, Killian'ın. Herkesin.

Tahriş ondan yayılıyor ve kendisine mi yoksa bana mı yönelik olduğundan emin değilim. Sonra beni şok etti ve güzel, yaralı bir eliyle yüzümü çerçevelemek için uzandı.

Yapmak. Değil. Hareket et . İmkansız. Onun dokunuşuna nasıl eğilmeyeyim? Çok uzun süre fiziksel temas bizim için imkansızdı. Şimdi teninin sıcaklığı beni cezbediyor, bir rüya gerçek oluyor. Bir fantezi et yaptı. Titremeler beni ele geçiriyor.

"Doğru soru nedir, hmm?" O sorar.

Kolay. "İşleri daha iyi hale getirmek için ne yapabiliriz?"

Bana ne yapacağına karar verememiş gibi bakıyor. "Sen tekil bir kızsın." Bağlantımızı bozmadan diğer elini kullanarak iletişimine girdi.

Bakışlarım ondan hiç ayrılmıyor. Tuzağa düştüm, damarlarımda şarkı söyleyen bir umut ve ışık şarkısı.

"Hazırlanmak." O konuşurken bile kayalık zeminden gölgeler yükseliyor. Sonra bir bütün olarak yutuluruz.

Killian'ı, her şeyi gözden geçiriyorum. Dağ boyunca ıslık çalan buzlu rüzgardan çok daha kötü bir soğuk, kemikleri donduran soğuk istila ettikçe panik tehdit ediyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar gölgeler uzaklaşıyor ve bizi ayakta bırakıyor— Bir evin içinde.

ona tıslıyorum. "Bu Geceyarısı Peçesi değil. Neredeyiz?"

"Hasat Ülkesi. Burası benim güvenli evlerimden biri. Bu arada rica ederim. Ne kadar tanınsan da bir Shell'e ihtiyacın var. Aksi takdirde ya yakalanırsınız ya da vurulursunuz." Bakışları üzerimde geziniyor. "Ve belki bir duş kullanabilirsin. Tamam, kesinlikle bir duş kullanabilirsin. Birini kendim kullanabilirim." Kalın, siyah kaşlarından biri kavisli. "Su tasarrufu yapmak ister misiniz? Sonuçta evliyiz. Birlikte duş almak tamamen kabul edilebilir, hatta bunun bizim balayımız olduğu düşünülürse teşvik ediliyor."

Tatlı kışkırtma...

O haklı. Bu *bizim* balayımız...

Titremeler omurgamdan aşağı kayıyor ve her uzvuna yayılıyor. *Direnmek!* Killian'ı baştan çıkarmam gerekiyor, tersi değil. Henüz değil.

"Bir kez olsun vahşi ve çılgın olalım ve savurganlık yapalım," diyorum, sesim çöl kadar kuru. "Ayrı ayrı duş alacağız." Bu çocuğu her zaman gözümün

önünde tutmak akıllıca olsa da. Ama sonra, bir desteden birkaç kart eksik olduğumu çoktan belirledim.

"Senin kaybın." Sanki cevabım onun için pek önemli değilmiş gibi omuz silkiyor, yine de aramızdaki bağdan yayılan hayal kırıklığını durduramıyor.

Gülümsememi gizlemek için topuğumun üzerinde dönüyorum ve çevremi inceliyorum.

Kalbinin olduğu yer eviyse, Killian'ın kalbi boştur. Mobilya yok, sadece uzak köşede bir sırt çantası var. Duvarlarda resim yok, herhangi bir süsleme yok.

Şimdi hayal kırıklığına uğrayan *benim* . Kocamın dekor tarzının bana kendisi ve çalkantılı geçmişi hakkında daha fazla şey öğreteceğini ummuştum.

Geçmişi öğrenin, daha iyi bir gelecek sağlayın. İkimiz için de doğru.

Killian öne doğru yürüdü ve beni bir koridordan -evin geri kalanı kadar boş olan- ana yatak odasından ve bir banyoya götürdü.

"Tam olarak neredeyiz?" Soruyorum.

"Oklahoma şehri."

"Ve bu evin sahibinin hiç evde olmaması kimsenin umurunda değil mi?"

"Otuz dönüm arazi üzerinde bir çiftlik evi. Kimse fark etmiyor." Dolaptan sarı bir havlu çıkardı ve bana doğru fırlattı. "İşiniz bittiğinde, yatak odasında yeni bir Shell sizi bekliyor olacak." Kapıya doğru hareket ediyor, elini tokmağın etrafında kıvrıyor.

"Beklemek." Ya ben dikkatim dağılmışken o Troika'ya dönerse? Ya da Liderine mesaj gönderir ve ben sıırıslıkam sıırıslıkam dışarı çıkıp evin beni yakalamaya kararlı ML'lerle dolu olduğunu mu bulurum? Ah! Ben aptalım ama *o kadar* aptal değilim. "Fikrimi değiştirdim. Birlikte duş alıyoruz."

O kadar hızlı dönüyor ki sabah kamçısı olabilir. Başını sallarken gözlerindeki kristal benekler Işıkla parlıyor. "Sanırım yanlış duydum. Fikrini değiştirdiğini mi söyledin?"

Annnd geri döndük. Tereyağı gibi eriyorum.

"Yaptım. Yakında tehlikeye doğru koşacağız. Neden anın tadını çıkarmıyorsun?" Dudaklarımı ıslatarak, sinirden titreyerek havluyu düşürdüm ve kedi takımımı çıkardım. Başım dik, Killian'ın önünde sadece sutyen ve külotumla duruyorum. Uyumlu bir set, siyah ve neredeyse sıfır kadar seksi! Aklıma mantıklı bir karşılaştırma gelmiyor. Beynimdeki devreler yıpranıyor, bağlantılar bozuluyor.

İç çamaşırlarımın sadeliğine rağmen bakışları üzerimde gezinirken ısınıyor ve tamamen farklı bir nedenden dolayı titremeye başlıyorum.

"Sıra sende," diye mırıldandım.

"İki parça daha aldın."

Hayır, hayır. Ne kadar az direncim varsa, parçalanacak. "İç çamaşırlarımız duruyor."

Hareketleri yumuşak değil, kırılmış, iç çamaşırlarına ve bileklerine kadar soyunuyor. Ben tamamen büyüdüm. Her kas kesiği... her dövme... Artık görüntülerin ne anlama geldiğini bildiğime göre - diyarında sakladığı hazineler, özlediği insanlar - benim için daha da güzeller.

Ahırdaki düğmelere körü körüne uzanıyorum... işte! Büküm. Musluktan su fışkırıyor. Kısa süre sonra buhar odayı doldurarak sıcak, rüya gibi bir sis yaratır. Killian yaklaştıkça titremelerim şiddetleniyor. Eli benimkine dokunuyor ve ben sarsıyorum. Nefeslerim sığlaşıyor.

"Kontrol sende, evet," diyor. "Yapmak istemediğin hiçbir şey yapmıyoruz."

Başımınla onayladım. Parmaklarını benimkilere doladı ve beni bölmeye çekti. Sıcak su çağlayanı üzerime yağıyor, saçlarımı, tenimi ıslatıyor.

"Şimdi seni temizleyeceğim." Saçımı şampuanlayıp şekillendiriyor, sonra bir kalıp sabun alıp beni köpürtüyor, parmakları iç çamaşırlarımın altında bile her santimde geziniyor... Çok samimi bir hareket. "Yoksa düşüncelerini daha mı kirletiyorum, hmm, kızım?"

"Sen." Ağrıyor ve titriyorum, cızırtılı bir ihtiyaca indirgendim. "Ama sen beni hatırlayana kadar direneceğim."

Tadınızın nasıl olduğunu hatırlıyorum . Cennet."

Titreyerek, iyiliğine karşılık vermek için sabunu alıp onu çıldırtıyorum. "İlk seferimiz -biriyle ilk seferim- İkinci hayatımın geri kalanında tekrar tekrar yaşadığım bir anı olacak. Yeterince pişmanlığım var ve bunun onlardan biri olmasını istemiyorum. Güvenemeyeceğim bir çocukla savunmasız olmak istemiyorum. Kendimi sevdiğim ve beni sevdiğini bilen bir çocuğa vermek istiyorum."

Ellerimin altındaki kasları gerildi. Bakışlarım teninde kayan baloncukları takip ediyor ve dudaklarımı seviyorum.

Günaha et yaptı...

Güçlü kal!

Çenemi kavradı ve dokunuşuna yaslandım. "Bence alan kadar veren de olmayı seviyorsun, kızım." Şaşırmış gibi geliyor.

"Neden yapmayayım? Vücudunuz bir sanat eseridir. Gerçek bir başyapıt."

Gülümserken kirpiklerine su damlaları takılıyor. "Islak sana çok yakışıyor kızım. Vur şunu. *Her şey* senin için iyi bir görünüm."

Dayanılmaz çocuk. bastırmak için dudaklarımı kaldırıyorum...

Ne yapıyorsun? Durmak! Onu ikinci kez öpemem. Bir daha duramayacağım. Şu anda ne kadar az kontrolüm olduğuna bak.

"Temiziz," diyorum, sesim düşündüğümünden daha sert.

Eğilip yanağını benimkine sürüyor ve kalçalarını sıkmak için ellerini yanlarımda gezdiriyor. "Evet, ama *düşüncelerim* hâlâ kirli."

Bir gülümseme çiçek açar. *Büyüleyici* çocuk. "Hayatımın geri kalanını seninle yatakta geçirmeye karar vermeden önce senden uzaklaşıyorum."

"Oyumu neyin alacağını biliyorum ."

Gülerek duştan çıktım ve havluyu aldım.

Killian kısa süre sonra çıkar, ıslanmış iç çamaşırını düşürür ve dolaptan bir havlu alır. Beyaz pamuğu beline bağlamadan önce mükemmel poposuna bir bakış atıyorum.

Ebeveyn yatak odasına girmeden önce bana tuhaf bir bakış attı. Dolabın içinde kaybolmasını izlemek için tam zamanında takip ediyorum.

"Killian?"

"Giyiniyorum. Dilerseniz seyredebilirsiniz."

Aksanı yine gitti. İyi bir işaret değil.

Muhtemelen onu izlemeliyim. Yani, sadece onu takip etmek için. Kendimi korumak zorundayım, ve tüm bunlar.

Öne doğru adım attığımda, tamamen giyinmiş bir tişört ve kot pantolon giyerek çıktı. Hayal kırıklığı alevlenir. Yeni bir sutyen ve külot takımı da dahil olmak üzere bir avuç giysiyi bana fırlattı. Neon pembe renkte. Etiketler hâlâ yerinde ama gölgelerim umursamıyor; beni kışkırtmak için saklanmaktan fırlıyorlar.

Bu. Bu yüzden o beni hatırlayana kadar onunla birlikte olmak istemiyorum.

"Güvenli evinde iç çamaşırı mı tutuyorsun?" diye soruyorum, tek kaşım kalkık. "Benim bedenimde."

Her bedende iç çamaşırı tutuyorum."

Ah. Aksan hala gitti. "Neden?" Büyük ihtimalle duşunda birinci sınıf saç kremi kullanmasıyla aynı sebepten. Ve bunun bölünmüş uçlardan hoşlanmamakla ilgisi olduğundan şüpheliyim.

"Daha iyi soru. Neden? Kadınları işe alıyorum. Kadınlar hediyeleri sever. Kadınları severim." Nedense gözlerime bakmıyor ve yanakları kızarmış.

Neler oluyor? Utanmıyor. Yoksa o mu?

"*Eskiden* kadınlardan hoşlanırdın," diye homurdandım. "Artık benden hoşlanıyorsun."

"Ve sen kadın değilsin?"

"Ben-oh!" Kendimi bir tuzağa düşürdüm ve bunu biliyorum. "Ben bir kadını, evet, ama seninim."

Bana o tuhaf bakışlardan birini daha attı ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onda neredeyse... savunmasız bir şey var.

Killian'ım asla savunmasız değildir. O mu?

Sessiz, koridora doğru gidiyor. Geriye çekiliyorum, bir takım iç çamaşırları diğeriyle değiştiriyorum, sonra kıyafetlerin geri kalanını giyiyorum. Dar, beyaz bir tişört ve aynı derecede dar deri pantolon. Terbiyeli olduğum anda, parmaklarımı saçlarımın arasından taradım ve ıslak ayak izlerini evin diğer tarafında, boş göz yuvalarından en az yirmi Shell'in bana baktığı bir odaya götürdüm.

Omuz hizasında beyaz saçlı ve siyah kaşlı bir kadını işaret ediyor. Alt dudağını gümüş bir halka deler ve Myriad sembolü boynuna dövme yaptırır. Siyah bir kolsuz bluz çok geniş göğsüne şekil veriyor ve bir çift kısa şort bacaklarının uzunluğunu gösteriyor. Savaş botları kıyafeti tamamlıyor.

Deli, hıyar . "Dişi Kabukları neden burada tutuyorsunuz? Ve bana bunların birer hediye olduğunu söyleme, çünkü bir ruh için tasarlanmış bir Shell'i işe almasını umduğun insanlara veremezsin."

"Hediyelerin her zaman insanlar için olduğunu kim söyledi?"

Doğru. *DİKMEK*.

Çenesini havaya kaldırıp, "Bil diye söylüyorum, ben bu eve asla bir kadın, kız ya da sevgili getirmedim. İnsan, ruh veya başka türlü. Buraya hiç *kimseyi* getirmedim ."

"Erica'yı bile mi?" Ona dövmelerini yaptıran eski sevgilisi. "Onunla birlikte çalışıyordun. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ben hatırlıyorum. Ama o ve ben asla özel olmadık."

Ne kadar güzel. Erica'yı hatırlıyor ama beni değil. "Flanker'ınız olarak, başarılarınızın kaydını tuttu."

"Ayrıca başarısızlıklarım. Ve evet, birkaç tane vardı." Sesinde bir acılık var.

Pişman olduğu başarısızlıklardan biri miyim? "Galiplere tapılır, başarısızlıklardan nefret edilir, değil mi?" Birden fazla kez söylediği bir slogan.

Kaşlarını çatıyor ama başıyla onaylıyor.

Tamam. Yeter gevezelik. Yapacak işlerimiz var. "Hangi Shell'i kullanacaksınız?"

Kısa boylu, kızıl saçlı, çilli bir çocuğu işaret etti ve benden bir kahkaha yükseldi.

Benim Shell'im akşam yemeğinde Shell'ini yiyebilir. "Tuhaf bir çift yapacağız." Öne çıkacağız. Büyük zaman. En azından düşünüyorum. Belki Myriad'da tüm çiftler uyumsuzdur.

"Diğer Kabukları kullandım. Bunlar benimle ilgisi *olmayan sadece ikisi*. Sana daha kısa olan erkeği verirdim ama yürüyüşün çok kadınsı."

burnumu çekiyorum "Eğer hakaretten anladığın buysa..."

"En kötüsü, basit bir gerçeğin ifadesi. En iyi ihtimalle, güzel bir iltifat."

“—o zaman birlikte güzel bir hayatımız olacak. Beni bir kez hatırladığında, yani.”

Gülüyor ama çabuk ayılıyor. "Bir şekilde, beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun."

Benim de aramızdaki bağı hafife almam hoşuna gitmiyor mu? İyi. "Yani Shells'in içinde sen ve ben olduğumuzu kimse bilmeyecek mi?"

"Aynen öyle."

"Emin misin? Troyka'da Liderler her Shell'in kaydını tutar. Her birinin sahibinin kim olduğunu biliyorlar."

"Myriad'daki Liderler de öyle. Ama bunları ben yaptım, bu yüzden hiçbir yerde kaydı yok."

Onları o mu *yaptı* ? Gizli yetenek uyarısı! Sanırım bilmeliydim ama. O yaratıcı bir ruhtur. Ne de olsa pi kolyemi o yaptı.

"Boğazlarında ses düzenleyiciler var, bu yüzden sesimiz bile gizlenecek."

"Peki ya gözlerimiz?" Her Shell'in boş soketleri vardır. Bana bakan herkes benim eşsiz, uyumsuz bakışımı görecektir ve ona bakan herkes o kristal benekleri görecektir.

"Güneş gözlüğü takacağız."

"Karanlıkta?"

Omuz silkiyor. "Yeni bir moda akımı belirleyeceğiz. Veya *eski bir* moda trendini geri getirin."

Çok iyi. Shell'ime adım atıyorum. Demir atmayı öğrenmek için günlerce pratik yapmak zorunda kaldım ve şimdi bunu kolaylıkla yapıyorum. Sadece *bum* , Shell'in bir parçasıyım ve Shell benim bir parçam; ruhumun hareketi Kabuğun hareketini yönlendirir.

Bu Shell'in silahı var Tekerlekler—Silahlar için Mermiler. Yani, silahlı gidebilirim. Kabuğunda bilek manşetleri için bile Tekerlekler var.

"İnsanlar Myriad'da silahlı mı dolaşıyor?" Killian kalçalarımın iki yanına birer silah saplarken sordum.

"Bazıları. Onların çoğu." Killian Kabuğuna giriyor, aynı kolaylıkla demirliyor, sonra elini uzatıyor.

An geldi. Onunla bağ kurmayı kabul etmemin sebeplerinden biri. Myriad'a girmek için. Çektiğimiz tüm zorluklardan sonra... sevdiğimiz herkesi riske atarak...

Buna değdi?

Öğreneceğiz.

Killian elimi tuttu, beni kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Yanımdan ayrılma" diyor.

"Yapmayacağım."

Bir saniye sonra bizi Geceyarısı Peçesi'ne götürüyor.

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: paketim var

Yoldayız. Kıza dünyamızı göstermem için bana bir gün ver, sadece bir gün. Onu bize yardım etmesi için ikna edebilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Tıpkı onun için planladığın her şeyin başarısız olacağını bildiğim gibi. O çok inatçı. İşkence onu kırmaz. Ama yapabilirim. Yapmama izin ver. Ambrosin ikimize de teşekkür edecek.

Yani. İşte plan. Tenley'i içeri getireceğim ve sen de ona Myriad'a aşık olması için bir şans vereceksin. Başarısız olursam - başarısız olmayacağım- Troyka'ya döneceğim ve Generallerini bizzat bitireceğim. Savaş bitti, bu kadar kolay.

Yüzleş. ona bağlıyım. Onu incitir ya da öldürürsen, beni de incitirsin ya da öldürürsün ve Troika'ya girebilecek tek kişi benim. Troyka'nın içinde bana ihtiyacın var. Bana ihanet et ve savaşı kaybet. Senin seçimin.

Doğru Eşittir!

Killian Flynn

Not: Erica Morales'in gün sonuna kadar Kennels'dan serbest bırakılmasını istiyorum.

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Tabii ki

Desteğe ihtiyacın olursa diye adamlarımdan birinin seni takip etmesini sağlayacağım. İhtiyacınız olan zamanı ayırın. Ekibimizin değerli bir üyesisiniz.

Bayan Lockwood'u kazandıktan sonra Bayan Morales'i serbest bırakmak için Kulübeleri ziyaret edebiliriz.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: V_P_5/20.16.18

Konu: neredeyse zamanı

Bay Prens,

Bay Flynn'den bir mesaj daha aldığımı öğrenmekten memnun olacaksınız. Bayan Lockwood'u BUGÜN Myriad'a getiriyor. Çifti tanınmayan bir Kabuk'ta takip edecek ve gözden uzak duracaksınız. Anlamak? Bayan Lockwood'un sizi tanımasını istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Killian'ın seni tanımasını istemiyorum.

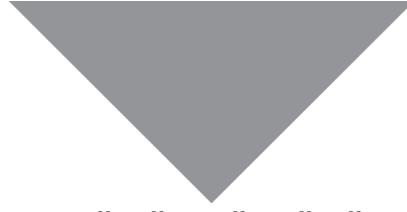
Eski Flanker'ı Erica Morales'in Kennels'dan serbest bırakılmasını istiyor. Sorun şu ki, onu dün sabah idam ettik. Ona istediğini yapacağımızı söyledim, o yüzden eğer onun hedefine düşersen, oyununa devam et.

Bayan Lockwood'u davamıza katılması için ikna etmesi için ona zaman verdiğimizize inanıyor. Gerçekte, onun Işığının sınırlarını ve gölgelerimizin gücünü test etmek için zamana ihtiyacımız var.

Hedefe giden her yol mubahtır. İntikamını çok yakında alacaksın.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Işığımız paylaşıldığında hiçbir şey kaybetmez. Tam tersi. Yeni Işıklar parlıyor. Dünya daha parlak hale geliyor.”

—Troyka

On

Meşhur Geceyarısı Peçesi'nin önünde hayretle duruyorum.

Çok küçük bir kapısı olan bir duvar dağı olan Kanatların Peçesi'ne alışığım. Bunun duvarı veya kapısı yok. Sonsuz genişlik bir abanoz duşu sunuyor... su? Hayır, olamaz. Vatandaş gelip giderken, kimse ıslanmıyor. Maddesi ne olursa olsun, siyah kadife gökyüzünden akarken yıldız ışığıyla parlıyor.

Annem ve babam içeride. Dior ve Javier de öyle. Erica. Arkadaşım Marlowe. Belki de Lina Teyzem. Many Ends içeride. Bu, Killian'ın annesi Caroline'ın da İkinci Ölümünden beri içeride olduğu anlamına gelir.

"Sinirli?" Killian'a sorar.

Bin güneşin sıcaklığıyla korkudan nefret ediyorum ama... "Evet."

"Olma. Senin beni koruduğun gibi ben de seni koruyacağım."

Sözlerinden teselli almıyorum. Duşumuzdan beri mesafeliydi. Dolabın içindeyken patronuna mesaj mı attığını merak etmeye başladım. Suçluluk bağımızda bir kereden fazla ortaya çıktı.

Ama diyelim ki şu anda doğruyu söylüyor. Onu korudum *mu* ? Benim nöbetimde, Sersemletildi ve kilitlendi. Yani. Bu Peçe'den çıktığım anda bir ordunun beni bekliyor olmasını bekliyorum.

Kıkırdayan bir grup kız peçenin altında gözden kaybolup bize aldırmadan yanımızdan hızla geçiyor. Kimse Myriad'ın 1 numaralı düşmanı yakındaymış gibi davranmıyor.

Bir başka rahatlatıcı düşünce: Eron benim tarafımda, onu göremesem de... ya da hissedemesem de bana yardım ediyor...

Duygular şu anda hiçbir şey ifade etmiyor.

Dahası, Killian bana ihanet etmeyi planlıyorsa, Lina Teyze beni uyarırdı. Doğru? Hayatımdaki hemen hemen tüm diğer felaketler hakkında beni uyardı.

Lina Teyze. Kalp atış hızım artıyor. Killian'ı öldürmeyi planlıyor. Belki. Muhtemelen. Geçmiş vizyonlarından biri sadece iddiasını destekleyebilir. Bana çocukken öğrettiği şarkı...

Ten'in gözyaşları düşüyor ve ben sesleniyorum. Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için. Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın. Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar. Saklanmak için altı saniye, yukarı, yukarı ve hayatta kalacaksınız. Beş kere dört kere üç ve olacağı yer orası. İki kurtaracağım, cesur olacağım, cesur, cesur. Sevdiğim kişi için geri geleceğim.

Aklım son satırda kilitleniyor: *Sevdiğim kişi için geri geleceğim* . Killian için henüz gelmedim - bugüne kadar. Omuzlarım dik. Myriad'a geri döndüm. Onun için. Bizim için. Herkes için.

Ya Lina onu öldürmeyi başarırsa? Haklıysam ve öldürülen Myriadlı ruhlar Many Ends'e giderse...Killian muhtemelen Many Ends'e gidebilir. Nihai hedefi, kendisini en çok hangi alanla özdeşleştirdiğine mi bağlı? Onun yeri?

Boynumun arkasında soğuk ter boncukları var ama buna aldırmiyorum. Şarkıyı bir kez alt alemde gezinmek için kullandım ve tekrar yapabilirim. Ne olursa olsun, onu kurtarabilirim.

"Hazır?" Killian'a sorar.

Ben miyim? "Beklemek!" Izgarayı aramak için gözlerimi kapatıyorum. Gölgeler hala kıvranıyor, şimdi daha güçlü ve Işık hala parlıyor, ama her saniye daha matlaşıyor. Sakladığım Işığı kullanmak beni cezbediyor. *Tehlikeli bir şekilde* zayıfım , zayıfım ve Işık benim gücüm. Ama direniyorum. Bağlanmadan önce, istediğim zaman kendime daha fazla Işık çekebilirdim. Şimdi, etrafım karanlıkla çevrili, çekebileceğim hiçbir şeyim ve hiç kimsem olmayacak.

Şu anda rezervlerimi yedekte tutacağım... ve Killian'ın aklımızda olmasa da kalbinde bizim çıkarlarımıza sahip olduğuna güveneceğim.

"Tamam. Evet söylerim. "Bunu yapalım."

Elimi avucunun içine alıyor, Kabuğundaki "kemikler" alışık olduğumdan daha küçük, benimkiler ise daha büyük. Ama gözleri...o gözler...her zamanki gibi. Sekiz benek. Bir şarkı. Oksijen. Nefes alma sebebim.

Killian'a bağlılık. Killian'a olan tutku. Hepimiz için özgürlük.

Gerçekten birleştığımızda ne kadar güçlü olacağız?

Her adımda kararlılıkla ilerliyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun topuklarını takip ederek Geceyarısı Peçesi'ne gittikçe yaklaşıyorum...

Kalbim bir davul ve ritim saf rock and roll. Yakında geri dönüş olmayacak.

Bir buçuk yıldan fazla bir süre boyunca Myriad'dan kaçınmak için savaştım, Dr. Vans'ın elindeki işkenceye katlandım. Şimdi isteyerek içeri giriyorum.

Hepimiz için özgürlük .

Sonunda karanlığın çöküşüne ulaştık ve dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum. Buz gibi soğuk beni sarıyor, sanki bir kar kümesine kafa üstü atlamış gibi hissettiriyor. Ardından, farklı duyumlar istila eder. Korkunun artması. Kesinlikle başarısız olacağım ve sevdiğim herkes ölecek. *öleceğim* . Kanatların Peçesi altında hissettiğimin tam tersi.

Sonra karanlıktan çıkıyorum ve... daha derin karanlığa. Ama önemli değil. Aniden karanlıkta görebiliyorum. Korkunç bir gece görüşüm var ve bu harika. Myriad beni selamlarken zihnim sessizleşiyor. Ürkütücü derecede sessiz. Izgara artık onayla ya da başka bir şeyle mırıldanmıyor. Çok fazla gölge onu kaplar. Eskisinden daha fazla gölge. Sadece odalarımın birçoğunun hâlâ Işıkla dolu olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Şimdi terliyorum, nefes nefese. Ama tamam, tamam. En azından hayattayım.

Manzaraya bakan bir uçurumun üzerinde duruyorum... Vay canına, sadece vay. Hareketli şehir bir kralın hazine sandığına benziyor. Binalar değerli taşlardan yapılmıştır. Elmaslar, zümrütler, yakutlar ve safirler. Aytaşı, morganit. Opal, garnet, topaz. Her rengin kristali. Ametist, akuamarin, sitrin. İnciler ve peridot. Belki mercan bile.

Kesinlikle nefes kesici. Uzakta, tamamen kafataslarından yapılmış bir duvarla çevrili yüksek bir kale var. Dev örümcekler o duvarlara tırmanıyor. Ejderhalar tepede uçar. Bir...beş...on...yirmi...otuz sayıyorum. Ateş püskürtürler, bulutları yakarlar ve gökyüzünü aydınlatırlar.

Bu, her gotik aşğın ıslak rüyası veya en tatlı kabusu.

Derin bir nefes alıyorum, gece yağmurunun, gizemlerin ve şehvetli fantezilerin kokularını içime çekiyorum - eğer o şeylerin kokuları varsa. Baş döndürücü, neredeyse uyuşturucu. *kesinlikle* uyuşturucu. Başım dönüyor.

Yakınlarda, Arnavut kaldırımli bir patika, çok sayıda binanın etrafından dolanır. Bazıları zarif ve sofistike. Diğerleri gösterişli ve süslü. Bazıları o kadar yükseğe uzanır ki gökyüzünü ya da Peçe'yi bıçaklarlar. Geceyarısı Peçesi tüm diyarı çevreler.

Troika'da çiçek yaprakları düşer. İşte... yıldız tozu mu? Birkaç tane almak için elimi uzatıyorum ama onlar Kabuğumu emip ruhuma sürünüyorlar. Ani bir soğuk patlaması titrememe neden oluyor ve bu his hoş değil.

Dikkatimi dağıtmak için binaların çoğunu süsleyen yanıp sönen neon tabelaları inceliyorum.

Parti! Parti! Parti!

Yoldaşlar R Bize

Sizin için Demleyin

Erkekler ve kadınlar balkonlarda toplanır, geçen herkese seslenir. Ya da uçar. Birkaç ruhun sırtlarına sarılı metal kanatları vardır. Gömlekler ve etekler kalkıyor, vücut parçaları parlıyor. Kahkahalar bol. Herkes gülümsüyor, görünüşte somurtkan değil. İçkiler gezdirilir. Karanlıkta - daha karanlık - köşelerde, erkekler ve kadınlar öpüşür ve dokunur... ve daha fazlası.

Küçük bir şey var - herkes için bir şey, dokunulmamış hiçbir kusur kalmadı. İnsanların çokluğu beni ürkütüyor. Sayılamayacak kadar çok var.

"Ne düşünüyorsun?" Killian'a sor. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Bana Amsterdam'daki Red Light District'i hatırlatıyor, sadece çok, çok, *çok* daha büyük ölçekte."

"Amsterdam'a gittin mi?"

"Sahibim. Babamla seyahat ederdim." O, Myriad'ın haklarının Troikanlar veya insanlar tarafından asla ihlal edilmemesini sağlamakla görevli, Myriad Evi'nin bir Senatörüdür. Bir zamanlar beni severdi ve yanına alırdı. Şimdi benim cesaretimden nefret ediyor.

Onu göreceğim miyim? Onu görmek istiyorum muyum ?

Killian, "Sana dünyamdan daha fazlasını göstermeme izin ver" diyor. "Bana en çılgın fantezini ve en büyük dileğini anlat. Bunu gerçekleştirebilirim."

Şimdi oyna, sonra çalış? "Zevk için burada değilim."

Hayal kırıklığı Grid'i kaplar. "İş ve eğlence için zamanımız var ."

"Her dakika önemlidir" diyorum. "Archer'a Dior'u kontrol edeceğime söz verdim." Bu süreçte Javier'den kaçınmak istiyorum. O bir Abrogate ve iç saha avantajına sahip. "O zaman Kennels'a gitmemiz, Erica'yı serbest bırakmamız ve Many Ends'e devam etmemiz gerekiyor." Sonuçta bu yüzden buradayız. İçeri gir, çık.

Bir elini yüzünü yıkar. "Sen krallıktan nefret ediyorsun ve ben..."

"Ondan nefret etmiyorum." Hiç de bile. "Karanlığın yaptıklarından nefret ediyorum. Bu kötü. Bir kez gittiğinde, bu bölge—"

"Ve," diye devam ediyor, sanki konuşmuyormuşum gibi, "Troika'nın bahsetmediği bir tarafı görmeni istiyorum. Barış için savaşırken ne için savaştığını bilmeni istiyorum."

Hayır, evine aşık olmamı istiyor. Farkındalık içimde parlıyor ve yutkunuyorum. "Bana çok satıyorsun, ama işe yaramayacak. Karanlığı asla kabul etmeyeceğim." çenemi kaldırıyorum. "Bırakamıyorsan..."

Gözlerini kıstı, vücudunu bana doğru eğdi. "Savaş bittiğinde ne olacağını düşündün? kaçır mıyım?"

"Evet. İlişkimizden önce, *zaten* kaçmayı planlıyordun. Biz her iki alana da yardım edecektik." Hesaplanmış bir risk almaya karar vererek ekliyorum,

"Fakat generallerin dediği gibi bağımızı koparmayı tercih ediyorsanız, devam edin . Kalbimi kıracak ama kırılan kalpler iyileşecek."

Sanki fidye gerekiyormuş gibi, bağımızı ve planlarımızı kafamın üstünde tutmasına izin vermeyeceğim. Benim kadar tehlikede olduğunu anlamalı ve hızlı olmalı.

"Bağımızı koparın." Umduğum gibi kaşlarını çattı. "Beni böyle mi bırakacaksın?" Parmaklarını şıklatıyor.

"Görmüyor musun?" Onu yakalayıp sallıyorum. "Seninle *kalmak için savaşıyorum* . Neden bana yardım etmiyorsun?"

Geceyi bir kükreme böldü ve bakışlarım tam bir Mack kamyonu büyüklüğünde bir ejderhanın tepeden uçtuğunu izlemek için gökyüzüne doğru zumladı. Siyah-yeşil pulları göz kamaştırıcı, kanatları muhteşem. Arkasında sivri uçlu bir kuyruk sallanıyor.

Killian, tartışma hiç başlamamış gibi konuşmamıza devam ederek, "Kulübelerde yalnızca gardiyanlar ve mahkumlara izin verilir," dedi. Ancak homurdanan tonu farklı bir hikaye anlatıyor. "İçeri girdiğimiz anda fark edileceğiz. Ama benim bir planım var."

"Bana tutuklanmamız gerektiğini söylersen, seni tekrar yumruklarım."

Gözlerini deviriyor. "Gördüğünüz gibi, iyi bir partiye kimse karşı koyamaz. Günü atacağımız kişiyle ilgili haberleri yayarak geçireceğiz. Parti başladığında herkesi bizimle Geçitten geçmeye ikna edeceğiz. Onlar kovuldukça biz de muhafızları gizlice geçeceğiz."

Bu...kötü bir plan değil. "Arkadaşların bize yardım edecek mi?" Yanımızda ne kadar çok insan olursa, başarı şansımız o kadar artar.

"Hiç arkadaşım yok," diye itiraf ediyor. "Nasıl olsa Kennels'ın dışında yok."

Ne kadar üzücü. İyi bir destek sistemi önemlidir. Herkes düştüğünde onu kaldıracak birine ihtiyaç duyar. Birlikte gülüp ağlayacak biri - yalan bolken gerçeği söylemeye istekli biri.

Elini sıkarak teselli ettim ama o hızla elimden çekildi. Umut uçar. Beni hatırladıysa, neyin yanlış olduğunu ve nasıl yardımcı olabileceğimi sorabilirdim. Bu yabancı, zayıf noktalarını bana açıklamakla ilgilenmiyor.

Derin nefes al, ver. "Bana ne yapmamı istediğini söyle."

"Etrafta dolaşacağız, tanıştığımız herkese partiden bahsedeceğiz. Bu bizim balayımız olduğu için," diye ekliyor, "eskort görevlerim veya parti planlamam için sizden ücret bile almayacağım." Eğlenerek parlayan gözleri, kendi omzumu dürtüyor.

"Normal ücretiniz nedir?" Soruyorum.

"Yanlış anlıyorsun. Daha önce kimseye tur vermedim. Ama burada hiçbir şey bedava değil. Her şeyin maliyeti var." Beni ileriye götürüyor ve nefesim

kesiliyor. Her adım attığımızda yerden bir taş kalkıyor ve bizi karşılamak için aşağıdaki araziye yumuşak bir iniş sağlıyor. "Paramız için çok çalışıyoruz ve zamanımız değerli. Bir madeni para ya da bir saniye ile hafife almıyoruz."

"Troyka halkı da çok çalışıyor ama hediye vermek bir yaşam biçimi." Aslında, veren genellikle alandan daha neşeli görünür.

"Gülünç. Ne kadar çok verirsen, o kadar az şeye sahip olursun." Bir grup genç oğlanın yanından geçiyoruz ve Killian başını sallayarak selamlıyor. "Arkadaşlar. Bu gece sahilde parti. İsteğe bağlı giyim. İnan bana, bunu kaçırmak istemezsin. Arkadaşlarına söyle."

Çocuklar homurdanıyor, bağırıyor ve birbirlerine beşlik çakıyorlar.

Gececeğimiz bir sonraki grup, özenle hazırlanmış Viktorya dönemi önlükleri giymiş yaşlı kadınlardan oluşuyor. Killian eğilerek, "Size iyi günler dilerim hanımlar. Bu gece sahilde bir toplantı var. Victor Prince'in bir gelinle tanışmayı umduğunu duydum."

Hanımlar acele edince kadınsı cıvıltılar fişkırıyor.

Huzursuzluk beni dürtüyor. Herkese duymak istediklerini düşündüklerini söylüyor. Aynı şeyi bana kaç kez yaptı?

"Bana Myriad hakkında bilgi ver." Gerçekler gerçektir ve yalan söylemek için bir sebep yoktur. Düşman bölgesi hakkında ne kadar çok şey bilirim, zamanı geldiğinde kaçma şansım o kadar artar. Ya da gerekli görülürse saklanmak.

Başını sallayarak, "Bölge on bölgeye ayrılmıştır. Carnal Delights Şehri veya CCD, şu anda bulunduğumuz yer. Burası aynı zamanda çoğu işletmenin bulunduğu yerdir. 7/24 açıklar. Sonra, her vatandaş, insan ve hatta Troikanlar hakkında dosyaların tutulduğu Gerçek Bilgelik Müzesi var. Kuzgunlar Prensi'nin yaşadığı Kutsal Olmayanlar Tapınağı var. Her bölgede bir evi olmasına rağmen."

"Girdiğimizde gördüğüm kale..."

"Evet," diyor. "Sonra eğitim aldığımız Absolution Kulesi var. Konuşmanın yasak olduğu Zen Bahçesi. Yaşadığım Mutluluğun Başkenti. Ejderhaların yaşadığı İntikam Dağı ve ayrıca Kulübelerin bulunduğu yer. Resmi törenlerin yapıldığı Hoşgörü Evi. Yetimlerin yetiştirildiği Öğrenim Merkezi. Ve son olarak, insanların her duyguyu sonuna kadar şımartmak için gittikleri Gözyaşı Çeşmesi."

Myriad ve Troika arasındaki farklar beni şaşırtmamalı. Azıcık bile değil. Onlar geceye karşı gündüz. Duyguya karşı mantık. On'a karşı Killian. Ama şaşırdım, itiraf ediyorum. Kendini beğenmişlik... şehvet... İnsan bir şeyi nasıl yaptırır?

Oniks kumlu küçük bir plaja ulaşıyoruz ve gün batımında gökyüzünün rengini suluyoruz. Bana çok tanıdık gelen tuz ve hindistancevizi kokuları burnumu dolduruyor.

Killian, sudaki insanlara başka bir parti daveti daha seslenir - metal kanatlı olanlar onlardır. Sörfün içine ve dışına uçarlar.

"Troyka ile karşılaştırıldığında, nüfusun üç katına sahip olmalısın" diyorum.

"Üç kattan *fazla* ," diye yanıtlıyor. "Her yeni varışla, krallık genişler."

Myriad ismi mantıklı. Sayısız = sayısız çokluk.

Açıktır daha fazla askere sahip olmak daha güçlü bir orduya sahip olmak anlamına gelmez, yoksa Troyka uzun zaman önce fethedilirdi.

Arnavut kaldırımlı yolda bir saatten fazla yürüyoruz. Killian gördüğü herkese partiyi, galayı ya da peynir tadımı - ilgili insanlar için en çok arzu edilen şey neyse onu anlatmaya devam ediyor ve kimse hayır demiyor.

Troyka'da vatandaşlar ya catsuit (zırh) ya da cüppe giyer, arada hiçbir şey yoktur. Burada vatandaş istediğini giyer. Ya da ben öyle tahmin ediyorum. Viktorya tarzı balo elbiselerinin yanı sıra, yetersiz togas ve punk rock derileri görüyorum. Bazı erkekler etek giyer, bazıları peştamal giyer. Diğerleri pantolon veya kot pantolon giyer. Kültürlerin, geleneklerin ve modaların bir karışımı.

Ancak parti havası asla solmaz. Sokaklarda veya binalarda dolaşan kalabalık asla incelmez. Sesler yükselir ve birbirine karışır; Tüm bu konuşmaların hacmi gelgitler yaşasa da, asla donuk bir kükremeden daha az değildir.

Boynumun arkasındaki deri karıncalanıyor. Bir uyarı. Bir şey yanlış. Tahta gibi sert, etrafımdaki yüzleri araştırıyorum. Kimse bana fazla takmış gibi görünmüyor ama... şüphelerim dinmedi.

"Hala gergin misin?" Killian'a sorar. Ses tonuyla ilgili bir şey... Ve yanaklarındaki kızarma yeniden belirdi.

"Evet ve hayır." Aramızdaki bağı kontrol ediyorum ve suçluluk, utanç, pişmanlık ve kararlılık karışımı buluyorum.

Sıfır! Ne yaptı?

Öfke canlı bir hayata kıvılcımlar saçıyor, göğsümü yakıyor.

İhanete uğrayan gölgeler fısıldıyor, ateşe yakıt atıyor.

Dur, sadece dur . Ne yaptığını bilmiyorum. Her ne olursa olsun -ne kadar büyük veya küçük olursa olsun- onu tersine çevirmek için hala zaman var.

Kursumu devam etmeliyim: Baştan çıkarma. Belki kocamın beni istemesini sağlarsam, arzu güveni, güven ise hafızasını harekete geçirir. Beni hatırlamasına, yanımda olmasına ihtiyacım var. Çok geç olmadan.

Başka bir ejderha uçarak yanımdan uçarak devasa bir gölge oluşturuyor. İçimdeki gölgeler zevkle inliyor, onu seviyorum.

Aldırmamak. Odaklanın . "Sen harika bir eskortsun. Tamamen maliyete değer." Başımı Killian'ın omzuna yasladım ve "Maliyetten bahsetmişken, siz nasıl para ödüyorsunuz?" diyorum.

Şaşırmış gibi sarsılıyor ama kaçmıyor.

Adım adım. Küçük zaferlerden zevk almalıyım.

"Kredi." Kolunu uzatıyor ve bileğini gösteriyor. "Bir çip implante ettik. Bir insanı Myriad ile imzalamaya her ikna ettiğimde, hesabıma belirli sayıda kredi ekleniyor." Sesi sertleşiyor. "Bir insanı *Myriad* ile imzalamaya ikna edemediğimde, belirli sayıda kredi kaybederim."

Boğazımda dikenli bir yumru büyüyor. "Troyka ile antlaşma yaptığımda kaç kredi kaybettin?"

"Önemli değil. Hadi." Beni küçük bir krom ve cam binaya götürüyor. Kapalı ve kilitli kapının yanında, bileğini tarayıcı olduğunu düşündüğüm şeyin altında tutuyor.

Bingo! Tarayıcı kredi ödediği için ona teşekkür eder ve kapı açılır.

"Merak etme," diyor. "İzlenemeyiz." Şimdi beni binanın içine götürüyor.

Peki. Her şeyin bir maliyeti olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Kendimi içinde buluyorum - Beyaz-sıcak bir allık yanaklarımı ısıtıyor. Küçük bir yatak odası. Duvarlarda ve yerde aynalar var. Aynalı ve tabureli, çarşafsız bir yatak ve satılık tek tek çarşaf paketleriyle dolu bir dolap bulunan makyaj masası üstü ıslak bir bar var. Uzak köşede bir masa, önündeki duvarda asılı bir ekran var. Başka bir kapının ötesinde duşlu bir banyo - ve suyu açmak için bir tarayıcı - ve üzerinde *Kirli çarşafklar buraya yazan bir tabela bulunan bir çöp kutusu var .*

Kapı arkamızdan kilitleniyor.

"Bu bir aşk kulübesi," diye patladım. "Hareket halindeyken bir şipşak için bir yer."

"Ayrıca sorgulama yapılacak bir yer. Dior'u görmek istiyorsun, değil mi?" Islak barda bileğini tarıyor ve duvardaki bir bölmeden bir shot bardağı kayar. Bardağı doldurmak için farklı bir küpten bir ağızlık uzanır. Masaya oturmadan önce atışı indiriyor, bileğini farklı bir tarayıcıda tarıyor ve herhangi bir klavyesi olmamasına rağmen masaüstünde yazmaya başlıyor. Görüntüler ekranda belirir. "Veri sisteminde bir takma adla oturum açmam gerekiyor."

Para değiş tokuşu ile ilgileniyorum, bileğimi lavabonun tarayıcısının altına tutuyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Çipler Myriad iletişimlerinin içine yerleştirildi" diyor. "Tarayıcılar, bir Shell söz konusu olduğunda bile bir ruhu tarar. Ama etrafında yollar var. Kabuğumda, iletişimimdeki çipi geçersiz kılan bir çip var."

"Öyleyse çalıntı kredi mi kullanıyorsun?" Kendisine bağılı olmayan bir Shell kullanırken kazandıklarını kullanamayacağını anlayarak soruyorum.

"Yalnızca ölümden." Kafa karışıklığını fark ederek ekliyor, "Bir ruh İkinci Ölümlü deneyimlediğinde, kalan kredileri sistemden silinir. Ama hemen değıl. Cesetler toplanana ve teşhis edilene kadar olmaz. Bakın, savaşı gittiğimizde asker kaybediyoruz. Bu kaçınılmaz. Tozu kimin ısırdığını not ederim. Myriad'a döner dönmez, düşen askerlerin hesaplarına giriyorum, küçük bir miktar kredi alıyorum ve onları yeni bir sahibine devrediyorum."

"Yani krediler aile üyelerine aktarılmıyor mu?"

"Aile üyelerine veya sevdiklerinize hiçbir şey aktarılmaz. Eğer diyara yardım edecek bir şey yapmazsan—"

"Anlamıyorsun," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor.

"Yakalanırsan ne olacak?"

"Bağılı olmak. Çaldığınız kredi sayısı, Kulübelerde geçirdiğiniz günlerin sayısıdır. Ama nasıl yakalanacağım? Ölümler modağa geri dönmeyecek."

Ses tonunda sistemin çok bozuk olduğunu ve bir parçam bunu kullanmak istediğini belirten bir acılık seziyorum. *Myriad'ın sizi cezalandırdığı, hayal kırıklığına uğrattığı veya incittiği tüm zamanları bir düşünün. Diyara yardım etmek istemiyorsun, değıl mi?* Bunun yerine, banyoyu yatak odasından ayıran kapıya ilerledim ve onun çalışmasını izleyerek çerçeveye yaslandım.

O lanetler. "Dior'un konumu engellendi. Onu izleyemiyorum."

Hayal kırıklığı alevleniyor ve onu çabucak bastırıyorum. "Başka bir yol bulacağız." Biz her zaman yaparız.

Düşüncelerim başka bir yolda ilerliyor, hafızasıyla ilgili soruna dönüyor. Belki baştan çıkarmak çözüm değıldir. Nasılsa kendi başına değıl. İnsanlar sadece Killian'dan alırlar. Kendi kabulüne göre, aldığı her şeyin bedelini ödemek zorunda kaldı. Ona zihnime - kalbime - ücretsiz olarak erişmesini sağlayabilirim.

"Burada ne kadar kalmamıza izin var?" Soruyorum. Burada ne kadar uzun kalırsak, bizi takip eden kişi tarafından o kadar az izlenebilirim. Ve birisi bizi takip ediyor, garantili.

Duruyor, bakışlarımla buluşuyor. Gözlerinde merak ve ilgi parlıyor. "Bir saat. Şimdi elli altı dakika. Neden?"

Yavaş bir gülümseme çiçek açar. Kabuğumdan çıkarak ona doğru yürüyorum ve "Çünkü senin için planlarım var" diyorum.

Gönderen: A_P_5/23.43.2
Kime: T_L_2/23.43.2
Konu: Garip bir şey oluyor

Artık nasıl bir Mimar olduğunu biliyor musun? Raanan da öyle. Başka Kanallar yapıyor, Ten. Çok hoşlanmak. Deacon, Clementine, Clay ve Reed ve...davul, lütfen...ME. Evet, bunu doğru okudunuz. Ben. Okçu Prens. Bana dokundu, hepsi bu ve içimden bir şimşek çaktı. Aniden, daha önce hiç olmadığı kadar Işığı görebiliyor ve özümsebiliyordum.

Yani evet, hardcore sallarım. Bütün krallık bunun için çılgına dönüyor. (Dürüst olun. Bizim gibi sofistike *Kanalların batcrap kelimesini kullanmasına izin var mı ???*)

Eminim başka güncellemeler istersiniz, ancak ikimiz de size en önemlisini verdiğimi kabul edebiliriz.

Prenses: Saklandığı yerden çıktı. Sadece Raanan'a yardım etmek için değil, bizi eğitmek için. Aslında, bu kadar çok Kanal varken artık saklanmak için bir nedeni yok.

Depo: Nişanlanmadık. Henüz. Deacon, Sloan'ın kodunu buldu (biliyorsunuz, üç parmağın üç kez yanıp sönmesi.) Bizi uyarıyordu. Bulduğumuz gibi on sekiz depo var. Birçok sessiz alarmdan birini devreye soktuğumuz an, makineler kapanır ve potansiyel İhraççılar uyanır. Yeni bir savaş başlıyor.

Kayla: İyi gidiyor. Ayağa kalktı ve bizimle birlikte duruyor.

Dior'u buldun mu?

Keşke burada Olsaydın!

Işık Görüş Getiriyor ← Özellikle bana! Çünkü ben bir Conduit'im!
☞Conduit Okçu Prens

Gönderen: Mailer-Erratum
Konu: BU MESAJ TESLİM EDİLMEZ.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ahlaki mutlaklar yoktur. Biri için yanlış olan diğeri için doğru olabilir.”

-Sayısız

Killian

Senin için planlarım var. Ten güvenle ve kadınsı hilelerin vücut bulmuş haliyle bana doğru yürürken, son sözleri aklımda yankılanıyor. İşim bitti.

Bu kıza bakıyorum ve onu istiyorum. Tatlılığının kokusunu alıyorum ve onu istiyorum. O benim dünyamın güneşi oldu ve ona çekilmeden edemiyorum. Kontrolü kaybetmek beni heyecanlandırırsa da öfkelenendiriyor.

Dünya alevler tarafından yutulmadan güneşe dokunamaz. Sorun şu ki, yutulmayı özlüyorum. Susuzluktan ölen bir adam kadar çaresizim.

Bu odadan yürümeliyim, hayır, koşmalıyım.

Ayağa kalkarken titriyorum, vücudum saldırganlıkla zonkluyor, kanım ısınıyor. Kabuğumdan çıkıyorum, yeniden kendim oluyorum... ve yatağın kenarına oturuyorum.

Ayrılmıyorum.

Bağ... suçlanamaz. Tam değil. Bu sefer değil. Ten'in nefes kesici gülümsemesinden ya da bana her baktığında uyumsuz gözlerinin parlamasından bu bağ sorumlu değil. Bu bağ, onun çarpıcı zekası ve sağlam kararlılığı... ya da bana duyduğu güven için de kredi alamaz.

Güven, hak etmiyorum.

Onu çoktan sattığımdan haberi yok. Duştan sonra, her zamankinden daha güçlü bir şekilde sarsılıyordum. Ya da her zamankinden *daha zor*. Evet. O da. Birden fazla şekilde. Ona dokunmak bir *aydınlanma* olmuştu. Teninin yumuşaklığı beni neredeyse etkisiz hale getiriyordu. Boğazının arkasındaki küçük inlemeler beni sevindirdi. Gittikleri her yerde parmaklarım tüyler ürpertici bir iz bıraktı ve bu beni heyecanlandırdı. *Bana* dokunduğunda ... __

Dünyam alt üst oldu. O zaman ve şimdi daha fazlasını istedim.

Özlem beni tüketti ve çıldırdım. Onu bu kadar istememeliyim. *Kimseyi bu kadar istememeli* Bir noktada, ya savaş yüzünden ya da kendi aptallığım yüzünden onu kaybedeceğim. Düşündüm ki, *Neden kaçınılmaz olanı uzatıp işleri kendim için daha kötü hale getiriyorum?*

Bandajı yırt. Devam et . Hızlı bir şekilde.

Sonra düşündüm, *Bunu yapmak için kendimi ve arzularımı feda etmem gerekiyorsa, öyle olsun.* Krallığım ve kralım için her şeyi yaparım. İkisine de inanıyorum - evet?

Giyinmek için dolaba girer girmez Liderim Sir Zhi Chen'e bir mesaj gönderdim. Benim yüzümden, Geceyarısı Peçesinin hemen ötesinde bir ML bizi bekliyordu. Tam olarak kimin bizi takip ettiğini bulmam biraz zaman aldı ama sadece bir Shell bizi her yere kadar takip etti.

Onu kaybettiğim an, buraya fırladım.

Ciddi bir dezavantajdayız. Kelepçelerim dışında silahlarımız sahte; çalışmıyorlar.

Ben ne yaptım?

Karanlık tarafım bir cevap veriyor: doğru olanı. Ten'in hayatı için pazarlık yapmasaydım, ölüm mutlak bir kaçınılmazlık olmasa bile gerçek bir olasılık olabilirdi.

Şimdi, Ten güvende kalacak. Ben de öyle yapacağım.

Gerçek şok edici: Pazarlığı yaptığımda, geleceğim için endişe etmedim, sadece onun geleceği için endişelendim.

Şu anda, içimde yanan aynı yoğun özlem ve arzuyla bana bakıyor. Ne yaptığımı öğrendiğinde, bana nefretle bakacak.

"Bay. Flynn. Neredesin? Rapor talep ediyorum."

Ten'in haberi olmadan Zhi'nin sesi kafamı dolduruyor, anı bölüyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Shell'imi gelen her mesajı metin yerine ses yoluyla iletecek şekilde programladım. Metinler Izgara boyunca gönderilebilir, ki bu ben Ten'e bağlıyken bir tehlikedir.

Bir kez daha Zhi konuşuyor. "Okçu Prens'ten Bayan Lockwood'a bir mesaj yakaladık. Şaşırtıcı bir gelişme oldu. Ya öyle, ya da Troikanlar Bayan Lockwood'un beslemesine girdiğimizi anladılar ve bizi kandırmayı umuyorlar. Ama her halükarda bir an önce bir şeyler yapılmalı."

Bir hançeri elime alıyorum ve iletişimimi bıçaklayarak daha fazla iletişimi sonlandırıyorum. "Kabuğumdan çıktım," dedim, sorabileceği soruları yanıtlarken sesim pürüzlü çıktı. "Doona, Tae'nin şansını denemesini istiyor."

Ten'le zamanım dolmadı ve bir saniye daha vazgeçmeyeceğim.

Bana uzanıyor ve dizlerini iki yanıma dayayarak kucağıma tırmanıyor. Otomatik olarak ellerim onu yerinde tutmak için kalçalarına yerleşti. Sıcak bir

yaz gününde kır çiçekleri tarlası gibi inanılmaz kokuyor. Sanki can simidiymiş gibi onu içime çekiyorum. Belki öyledir. Ya da belki o bir can simidi daha fazlasıdır.

Belki o *her şeydir* .

"Ayak parmaklarımı kıvırıyorsun." Burnunu benimkine sürüyor ve yumuşak temas elektrik. "Bana ne istediğini söyle, Killian."

Ağzımı "*Yalnızca sen* " demek için açıyorum ama yerine bir suçlama kaçıyor. "Archer için şiirler yapıyorsun." Sözler kulaklarımda yankılanırken lanet ediyorum. Seksten çok şiir istiyorum?

Kim oldum?

"Kıskanç mısın?" Çınlayan bir kahkaha onu terk etti, sıcak, tatlı nefesi çenemde uçtu. "Her ne kadar senin için bir tane yapmış olsam da. *Tsk-tsk* ."

"Bana yaptığın şeyi unutmadım kızım." Onun yanında aksanımı kontrol etmek gittikçe zorlaşıyor. Hem neden rahatsız ediyorsun ki? Yetim olduğumu biliyor ve umursamıyor. "Beni seviyorsun. sana güvenemem. Falan, vızıltı, vızıltı."

"Ama şimdi seni sevdiğimi biliyorsun ve bana güvenebilirsin." Yüzümü inceliyor, dişlek bir sırtıyla sırtlıyor ve kalbimi tehlikeli bir sarmal haline getiriyor. "Ama yine de yenisini istiyorsun."

neyse , omuzlarımdan birini silkerek kaldırdım . Bu arada aklım, Ver bana diye bağılıyor.

Saçımın uçlarıyla oynuyor, saç derimi gıdıklıyor ve okuyor:

Killian Flynn adında bir çocuk var.

Erkeklerin en yakışıklısı.

Her gece

Kızlar ilk görüşte erir

Ama sadece Ten'i görüyor.

Ağzımın bir köşesi kalkıyor. "Limer mi?"

"Archer kapağını bir lirik üzerine çevirirdi, ama ben onun için hiç bir tane yaratmadım. Fakat. Beğenmediysen, senin için de bir tane yaratmamış gibi davranabiliriz ve..."

"Benim," demek için acele ediyorum. "Geri alamazsın."

Sırtması tüm gücüyle geri dönüyor. "Bir şiirin sahibi. Daha sevimli *olabilir* misin ?"

Yıkanmamalıyım, ama tam olarak yaptığım şey bu, bir zamanlar sönen bir gülün aniden parlayan güneşe açılması gibi. Bu kız beni olduğum gibi *seviyor* . Beni kızdıracak kadar seviyor ve birlikte geçirdiğimiz zamandan hoşlanıyor. Onun için bir değerim var. ben...ailem?

Madem geçmişimizi hatırlamıyorsun, dedi ve sonra alt dudağını çiğnemek için duraklıyor. "Tarihimizi benim gözümünden görebilmen için zihnime girmene izin verirsem ne olur?"

Gölgeler beni boğazımdan yakalıyor, sıkıştır. "Aklına beni nasıl soktuğunu biliyor musun?"

"Numara. Yani, evet." Kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyor. "Grid'im fritz üzerinde ve yine de ne yapacağımı tam olarak biliyorum."

Bitirmeden önce başımı sallıyorum. "Böyle cazip bir teklifte bulunmamalısın." *bana değil*. "Hiç kimsenin zihnine *girmesine izin* vermemelisin. *Özellikle* ben. Ben kötü biri değilim. Ben daha kötüyüm. İnsanlar, zayıflıklarını sana karşı kullanmayı öğrenerek her zaman avantaj elde edecekler."

Kendini benim gibi yırtıcılardan korumak için daha iyi bir iş yapması gerekiyor.

Yine burnunu benimkine sürüyor. "Ne kadar tatlı. Zayıf yönlerim olduğunu varsayıyorsun."

Gülümsemek ve aynı anda onu sarsmak istiyorum. Ve ona direnmek istiyorum... Yapmalıyım... yapmalıyım... ama yapamam. Merakım çok büyük. Suçlanabilir miyim? Ten kucağımdayken beynim optimum seviyelerde çalışmıyor; bütün kanım başka yerlere hücum etti.

"Anılarınızı paylaştığınız her ne ise, sizin gözlerinizle göreceğim, her düşüncenizi ve sırrınızı öğreneceğim" diyorum, son uyarımı yaparak. "Gizli kalmasını istediğiniz bilgileri alabilirim."

"Sen önceliklisin. Neye ihtiyacın varsa veririm."

Ağzım kurur. Başımla onayladım.

Alt dudağını kemirerek, sadece kanımın daha hızlı akmasını sağlıyor, güzel elleriyle yüzümün kenarlarını çerçeveleyiyor. Ten tene, kadından erkeğe. Sıcaklığa sıcaklık, karı kocaya. Parmaklarım istemsizce seğiriyor, tutuşum kalçalarını sıkılaştırıyor.

Anılarımın kontrolünü elinde tutmaya kararlı olan gölgeler pençelerini keskinleştiriyor, jilet uçlarını zihnimin derinliklerine batırıyor. çekiniyorum.

"Gözlerini kapat." Şakaklarımdan birini, sonra diğerini on oper.

Belki de bu beni silahsızlandırmak için yapılmış bir numaradır. Gözlerimi kapattığımda saldıracak. Bir kere umurumda değil. Bir şans vermeye hazırım.

Risk yok, ödül yok, değil mi?

"Nefes al...nefes ver... Bu iyi," dedi, sesi okşamak kadar yumuşaktı. Her nefes aldığımda, o veriyor; Ben nefes verdiğimde, o nefes alıyor, ta ki birbirimizin havasını soluyana kadar. İçtiğim viskinin tadını hâlâ alıyorum ama şimdi onun tatlılığı duyularımı rahatsız ediyor.

şey olmasını beklerken, gerginim, kenardayım. Sonra, oh, o zaman, onu *hissediyorum* . O orada, aklımda, bizi birbirimize bağlayan köprünün ortasında duruyor, bana gülümsüyor, yanlış giden bir dünyada doğru olan her şey.

Gözeneklerinden ışık parlıyor. Işık kurtardı ve umutsuzca ihtiyacı var, ama yine de bana veriyor.

"Dur," diye tıslıyorum.

O parlıyor... daha da parlıyor... gölgelerimi korkudan titretiyor, koşuyor ve saklanıyor.

Bir saniye ile bir sonraki arasında, aramızda neredeyse kör edici bir Işık parlaması patlar. Acı beni yakıyor ve homurdanıyorum. Şakaklarımdan terler akıyor.

Aniden küçük bir odanın içinde sıkışıp kaldım. Benim—Ten'in— kolları yukarıya kaldırılmış, bilekleri tavana sabitlenmiş zincirlerle bağlı. O bir insan, Prynne Asylum'da bir mahkum.

Otuzlu yaşlarda bir insan önünde duruyor, gömleğinin kollarını sıvazlıyor. Dr. Bedendeki kötülük. "Biliyorsunuz, ruhunuza her zaman hayran kaldım Bayan Lockwood. Ona zarar vermem çok yazık."

Midesine bulandı, ama erkek ne yaparsa yapsın buna dayanmaya kararlı. "Devam etmek. Elinden geleni yap. En iyiniz sadece şimdiye kadar gıdıkladı."

Hastalık *midemde çalkalanıyor* . Biri ona nasıl böyle zarar verebilir?

Kıvrıkcık kızıl saçlı, iri kemikli bir hemşire odanın içinde büyük bir tepsiyi çeviriyor. Kapı arkasından kapanıyor. İki kurt. Bir koyun. Çıkış yok.

Ten sakın kalmak için elinden geleni yapar. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Başka seçenek olmadığını söyledin, ama bu doğru değil. Bana istediğim zamanı verebilirsin."

Zaman... Öldükten sonra nerede yaşayacağına henüz karar vermemiştir. Sayısız veya Troyka. Ebeveynlerinin yanında ol ya da onlara karşı. Tek istediği özgürce seçme hakkı - *hepimizin* istediğini.

"Zaman bitiyor." Doktor ona gülümsüyor ve onun acısından zevk aldığı açık. "Hayır, bunu yapacağız. Para mutluluğu satın alır ve aksini söyleyen yalan söylüyordur. Paramı istiyorum."

"Everlife'de seni bekleyenlerden korkmuyor musun?" o soruyor.

"Ben yarını hiç umursamadım. Sadece bugün."

Yanağımın içini ısırırım. Ben her zaman Dr. Vans gibi oldum, yarını umursamadan şimdiyle ilgileniyorum. Ya da başkalarının duygularını. Ortak bir noktamız olduğu gerçeğini küçümsüyorum.

İkisi biraz tartıştı ve Ten'in gücüne, eğilme konusundaki isteksizliğine şaşırdım. Çoğu kişinin kabul ettiği temel bir insan hakkını kullanmak için ölmeye razı. Ne zaman bir şey hakkında bu kadar güçlü hissettim ?

Sonra, "Yaşamak, hayatta kalmakla eşanlamalı olmamalı" diyor.

Doktor bir çift lateks eldiven giyiyor. "İstedğin kadar yüksek sesle bağırmak için iznin var. Bu duvarlar ses geçirmez."

Sonra yaptığı şey beni öyle haklı bir öfkeyle dolduruyor ki neredeyse ikiye bölünüyorum. Evet, bu cesur, değerli kızı defalarca çığlık attırıyor. Ona yaşattığı dehşetlere rağmen, ona istediğini asla vermez: Myriad'a bir rehin.

Daha önce ulaştığım bir gerçek şu ki: Ten Lockwood, Troika'ya asla ihanet etmeyecek. Şimdi değil, asla. Ve ben... ben...

Gölgeler hafızayı kapatmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar, ancak Ten ile boy ölçüşemezler. Onun Işığı, bu gölgeleri kaçmaya ve saklanmaya zorlar... ve...

Hayatımın parçalarını hatırlamaya başlıyorum... Onunla tanışmadan önce Ten'in dosyasını nasıl okuduğumu. Liderim onu nasıl "dik başlı" ve "aptal" olarak adlandırdı? Benden önce, Myriad onu kazanmak için James adında kalitesiz bir makine öğrenimi gönderdi. Etrafındaki herkes ona saldırırken, o nezaketini gösteriyormuş gibi yaptı; tabii ki ona aşık oldu. Ancak, onun hayatını kurtarma kisvesi altında bile Myriad ile onun için bir anlaşma yapmadı.

Bu yüzden gönderildim çünkü uzmanlık alanım romantizm, James gibi, sadece yelpazenin diğer ucunda. O (sözde) iyi bir kızın birlikte bir hayat kurabileceği iyi bir çocuk ve ben de o iyi kızların evcilleştirmeyi umduğu, (sözde) heyecan verici kötü çocuğum. Onlara hayatlarının zamanını gösterebilirim.

İlk başta, Ten benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Tam olarak yeni bir deneyim değil. Birçok kişi de beni reddetti. Sonra bana karşı yumuşadı. Nasıl? Bilmeliyim! Ancak ayrıntılar boş kalır.

Neden fark eder? Sonunda Troyka'yı seçerek beni reddetti.

O bana karşı yumuşadığında ben de ona karşı yumuşadım. Onu kaybettiğimi bilerek umutsuzluğa kapılmış olmalıyım. Yanlış. Onu asla gerçekten kazanamayacağımı bilerek.

On'a ve Myriad'daki konumuma sahip olamam. Biri diğerini her zaman tehlikeye atacaktır.

Beni toz içinde bırakarak seçimini yaptı. İlişkimizden sonra ben de aynısını yapmak zorunda kaldım.

Sanki acı çekiyormuş gibi on inliyor ve dikkatim ona odaklanıyor. Etrafı karanlıkla çevrili. Gölgelerim saklanmak için kaçmadı. Hayır, köprü boyunca yakınlaştılar, *zihnine girdiler* ... içinde zaten kıvranan karanlığı güçlendirdiler. Savaşıyor ama kaybediyor, zayıflıyor.

Koruyucu içgüdüler kabarıyor ve lanetliyorum. Bu kız ve anıları beni mahvetti. Bir karar veririm ya da verdiğimi düşünürüm ve duygu fikrimi değiştirmek için yükselir.

Duygu mu yoksa güven mi?

Bilmiyorum, söyleyemem. Yukarı aşağı ve aşağı yukarı. Gölgeler onu yakalarsa, ben kazanırım. Onun Sayısız tarafı devralacak. Belki. Muhtemelen. İmkansız olduğunu düşündüğüm şeyi yapacak ve Troika'ya ihanet edecek. İnşallah.

Hayır, hayır, umarım değil. Onu olduğu gibi seviyorum. Onu değiştirmek istemiyorum. o...

Boom!

Kiralık odanın kapısı menteşelere çarptığında göz kapaklarım açıldı. Zhi Chen, elinde bir Dazer, girişte beliriyor. Koyu saç. Hafif altın bir renk tonu ile soluk cilt. Arkasında görebildiğim üç adam var. Liderimi tanıdığım için, binayı çevreleyen birçok kişinin olduğuna eminim.

Tenimi arkamdaki yatağa iterken sendeleyerek ayağa kalktım, vücudumu kalkan gibi kullandım. Bir aciliyet duygusu beni bombalıyor. *Onlardan kurtulmak. şimdi* . Daha fazla zamana ihtiyacım var. Ten'den ayrılmaya hazır değilim.

Şilte üzerine uzanıyor, gözleri kapalı, ellerini kulaklarına bastırıyor. Küçük hıçkırıklar ondan kaçır.

"Git," diye bağıriyorum ama elbette Zhi yerinde kalıyor. O bir Lider, benim üstüm.

"Kız için buradayız." Gülümsemesi bana Dr. Vans'inkini hatırlatıyor. Soğuk. Zalim. "Ama merak etmeyin Bay Flynn. Bizimle geleceksin. Biz de... seninle sohbet etmek istiyoruz."

Ellerim yumruk, kemikler o kadar gergin ki parmak eklemlerim derimi kesecek diye korkuyorum. "Troikalılar bana Kasap derler Bay Chen. Bana nedenini göstertme."

Soluklaşıyor ama yerinde duruyor. "Sayıca ve silahsızsınız."

Merhamet dilenebilirdim - ama yapmayacağım. Zhi benim geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyor. Çok azı yapar. Archer'ın iltica etmesinden önce, katlandığım suistimalle ilgili ayrıntıları dosyalarımından sildi. İkinci Kralın sevgili bir oğlu olarak, her şehirdeki her binaya erişimi vardı ve hiç kimse eylemlerini sorgulamaya cesaret edemedi.

O zamanlar arkamda olduğunu sanıyordum. Güvendiğim tek arkadaşım. O gittiğinde, bu hareketin bir ayrılık hediyesi olduğunu düşündüm ve ondan daha çok nefret ettim. Gideceğini biliyordu ama benimle konuşmamıştı ya da beni uyarmamıştı.

Yıllarca, Archer'ın Troyka'da bulunan boğucu kurallar karşılığında şanlı özgürlükten nasıl vazgeçebileceğini merak ettim. Hatta bir keresinde beni ne zaman işe almaya çalıştığını sormuştum.

Babamın halkının hayranlığından çok kardeşlerimin güvenini istiyorum.

O zamanlar onu bir aptal olarak görüyordum. Şimdi...

"O halde bize Ambrosine götürün," dedim. Kralla doğrudan konuşacağım. Myriad için yaptığım onca şeyden sonra Ten'i bana emanet etmeyi kabul edecek. Yapmalı.

Zhi'nin gülümsemesi sadece genişler. "Onu erken götürmemizi kim emretti sanıyorsun?"

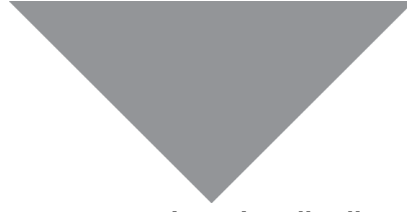
Kalbim mideme düşüyor. Kesinlikle değil. Fakat...

İkinci Kral'ın Troyka'yı yenmek için her şeyi yapacağını, herkese ihanet edeceğini herkes kadar iyi biliyorum.

Ten'in dediği gibi, ne ekersek onu biçeriz. İhanet ekim, yani ihanet biçiyorum. Bu benim birçok yönden benim hatam.

"Yaralıysa..." Kot pantolonumun beline gizlenmiş hançere gizlice uzanıyorum.

"Oh, o incinecek, sen de öyle." Zhi, Dazer'deki tetiği sıkar. " *Sana verebileceğim tek garanti bu.*"

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

"Çalışmazsan yemek yemezsin."

—Troyka

On

Sesler. Garip sesler. Hufflar ve puflar. Homurdanmalar. Birbiri ardına gümbürtü.

Savaş?

Ağır göz kapaklarını açıyorum. Görüşüm bulanık. Sanırım Killian'ın bir grup askere doğru atılırken bir Dazer ateşi akışından sıyrıldığını görüyorum. Davetsiz misafirler! İki adamı silahsızlandırmak için bileklerini kullanıyor. Sadece silahsızlandırmak için değil, kendini silahlandırmak için. Tellerin ucundaki kancalar silahlara takılır ve onları Killian'a doğru fırlatır. Hem yakalar hem de ateşler.

Pop, pop, pop. Pop pop.

Adamlar acıyla böğürüyor.

Bizim silahlarımızdayken Killian neden askerlerin silahlarına ihtiyaç duysun ki?

Bizimkiler çalışmadığı sürece...

Karanlık beni sarıyor, acı beni yakıyor ve çevremin izini kaybediyorum. *Benim hatam* . Işığımı -gücümü- Killian'a verdim ve onun gölgelerinden bazılarını aldım. Sadece onu serbest bırakmak istedi.

Hayatı bir dizi trajedi oldu ve ona huzur vermeyi umdum. Onun için daha iyisini istiyorum ve bu beni mahvetse bile onun için daha iyi *olacağım* .

Önce gelir. Aşk önce gelir.

Karanlık kazanamayacak.

Bunun dışında, zihnimdeki gölgeler eskisinden daha kalın ve sadece büyüyor. Eski küskünlükler alevlenir, artık gizli kalmakla yetinmez, taze bir öfke dalgasıyla karışır.

Killian bana ihanet etti. Gölgeleleriyle birlikte daha fazla sırrı ortaya çıkıyor. Duştan sonra, beni kazanacağını düşünerek Liderine mesaj attı, yaşamak için Myriad'dan daha iyi bir yer olmadığına beni ikna etti. Zhi Chen, bizi takip etmesi ve "koruması" için birini göndermeye söz verdi. Ne şaka ama. Sanki o güçler beni kabul edecekmiş gibi. En başından beri beni incitmeyi ve kullanmayı planladılar.

Yine de bir yanım, doğru olduğunu düşündüğü şeyi, halkı için en iyisini yaptığı için onu suçlamayı reddediyor ve bunun farkına varmak beni korkutuyor. Ben Kayla, anlıyorum. Kendimi farklı düşündüm, aşkımı daha güçlü ve erkeğimi daha asil düşündüm. Yanlış! Killian bana daha iyi öğretti.

Luciana, Myriadlıların bir bağdan sonra delirdiğini ve Troikalıların daha sonra acı çektiğini söyledi. Şimdi anladım. Killian'ın yaptıkları yüzünden acı çekeceğim. Acı çekiyorum.

Hafıza kaybının bir nedeni varsa, bunun bir nedeni vardır. Ne öğrenmem gerekiyor? Nasıl affedilir? Bunu yapabilirim. Ona güvenmek için mi? Yapamam.

Hayır, yapmayacaksın . Güven de aşk gibi bir seçimdir.

Aptal! Aşkın seni nereye götürdüğüne bak.

Durmak! Yapılmış olan yapılır. Öfke beni yanlış yola götürür. Dedikodu yapıp çılgına çevireceğim ve Killian'ı benim yerime kendi krallığını seçerek doğru kararı verdiğine ikna etmekten başka bir şey yapmayacağım.

Hepsini cezalandırın. Merhamet için yalvarmalarını sağlayın.

En derin, en karanlık içgüdülerimden bir emir. Bana ihanet eden insanlarla intikam alma arzusu. Tat için baştankara. Yanlış bir şey yapmadım ama yine de acı çekiyorum. Bir işkenceci, kurbanlarından bin kat daha kötü acı çekmeyi hak eder, değil mi? Sorun şu ki, bu içgüdüler her zaman doğru değil. Zehirli ağaçta yetişen meyve zehirdir. Kısasa kısas verirsem, beni incitenden farksızım. Aslında ben daha kötüyüm. ben bir ikiyezliyüm

Ve gerçekten, suç benim kapıma da atılabilir. Ekmek biçmek. Bir keresinde Troika'yı birinci, Killian'ı ikinci sıraya koydum. Bugün Killian, Myriad'ı birinci, beni ikinci sıraya koydu.

En iyi cevap? Öfkeye diren. Anın ötesine sonsuzluğa bakın.

Nasıl bir gelecek arzuluyorum? Killian'lı mı yoksa onsuz mu?

1 + 0 = 1

1 + 1 = 2

Her hikayenin iki tarafı vardır. Olumlu ve olumsuz. Bazı insanlar üçüncü bir taraf olduğunu söylüyor. Doğal. Ancak tarafsızlık bir taraf değil - bu bir bahane.

Ağrı kafamda patlıyor, düşüncelerimi bölüyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Killian tıslayarak aynı acı patlamasını yaşadı. Belki de sebep odur?

Sonra yüzüyorum, şiltenin yumuşaklığı artık beni desteklemiyor. Hayır, yüzmüyor. Ben...taşınıyor muyum? Şakağında bir kalp atıyor ve beni yabancı bir koku sarıyor - henüz tamamen şaraba dönüşmemiş üzümler. Hoş değil, ama hoş da değil.

Karanlık tarafım onu seviyor, daha tatlı bir şey koklamadı.

"—Killian'a mı?" diyor bir erkek sesi dikkatimi çekerek.

"Biz ona boyun eğdiremeden on altı adamımı öldürdük. Kennels'a *yönelmeli* ve yakında olacak. Kızı sorguladıktan *sonra* ."

Bir poundda on altı ons var.

Abraham Lincoln, Amerika Birleşik Devletleri'nin on altıncı başkanıydı ve İç Savaş sırasında liderlik etti.

On altı, sülfürün atom numarasıdır.

Killian neden kendi yurttaşlarıyla savaştı? Beni korumak için mi?

Bir hile. Sadece bir numara.

Ya da baştan çıkarmam işe yaradı ve Killian bana güvenmeye başladı.

Çok geç.

"Sorgulanacak mı? Başka bir şey yok mu?" erkek sorar.

"Elbette bir şey daha var. Myriad'ın içinde hiç Troikan'ımız olmadı. Her iki Flynn üzerinde de testler yapacağız. Ah, ama çılgık seslerini seviyorum. Kulağıma müzik." Gerçek bir eğlence kahkahası.

"O sadece yarı Troikan ve onun gibi başkaları üzerinde testler yaptık. "

"Yanlış. Amalgamlar üzerinde testler yapıyor olsak da, daha önce hiç aramızda bir Conduit olmamıştı. İşte bu yüzden yeni Abrogate'imiz karanlığımızı Bayan Lockwood's Grid'den geçirmeye çalışacak. Karanlık Troyka'yı işgal edebilirse, vatandaşlar zayıf düşecek. Karanlık yayılır ve diyardı çevrelerse, daha da iyi. Tıpkı Killian'ın yaptığı gibi girebileceğiz."

Bilgi bana her seferinde bir bomba isabet ediyor.

Amalgamlar. Alemler arası bağlı çiftlere böyle mi deniyor?

Yeni İptal. Kesinlikle Javier Diez.

Planlanan şeyi yapmasına izin veremem. Sorgulama, işkence, tabii ki dayanabilirim. Daha önce sahip oldum. Ama evimin yıkılması değil.

İki yanım savaşıyor, tıpkı alemler gibi.

Troyka halkı seni sevmiyor. Generaller sana şantaj yaptı. Yüzleş. Nefret ediliyorsunuz ve şimdi Işığınız kısmen söndüğü için artık size ihtiyaç duyulmuyor veya istenmiyorsunuz. Neden onları savunuyorsun?

Onlar için doğru olanı yapmak için başkaları tarafından sevilmenize gerek yok. Diren ve karanlık kaçacak. O olmalı.

Sonra Killian'ın sesi tufana katıldı.— Üzgünüm.—
— *Üzgünüz, mevcut koşullarımızı değiştirmez. Olduğunu sandığım adam değilsin.* —Kelimeler benden kayıp, davetsizce, karanlık tarafım ortaya çıkıyor. Ürperiyor.— *Ben daha iyiyim.*—
-Zorlu. *Bana yalan söyledin.* -
Sözümü kesiyor.— *Değerli Archer'ınız gibi olmadığımı biliyorum.* -
Kıskançlık? Şimdi her zaman?
Önemli değil. Katıksız azim ve kararlılıkla Troikan tarafımı dinliyorum ve karanlığa direniyorum. Öfke, incinme ve endişe sadece gölgeleri güçlendirir. Derin nefes al, ver. Mutlu düşünceler. Savaşın sonu. Jeremy için barışçıl bir gelecek. Daha fazla arkadaş çok erken ölmek yok.
İyi, bu iyi. Sakinleşmeye başlıyorum ve karanlık solmaya başlıyor.
Öfkenin, incinmenin ve endişenin son halini görmediğimden şüpheleniyorum ama şimdilik yine saklanıyorlar ve ben merkezdeyim. Talihsizlikten ders alın ve devam edin.
Killian'a odaklandım. — *Archer'ı hiç arzulamadım . O benim kardeşim ve sen benim...* —Ne?
Önemli değil. Duygu yerine mantık. *Killian ile kaçış. Birçok Uç Girin. Herkesi kurtarın.*
Soğuk, sert bir zemine fırlatıldım. Darbe beynimi kafatasıma çarpıyor. Sonra, bir buzlu su fırtınası üzerime sıçradı ve nefesim kesildi, sıçradım. Göz kapaklarım kırıldı ve Zhi Chen olduğunu bildiğim adamın bakışlarıyla karşılaştım. Tepeden tırnağa esmerdi ve ne kadar uzağa gidersek gidelim beni taşıyabilecek kadar zar zor güçlü bir vücudu var.
Yanında bir Shell duruyor. Erkeksi, sert. Secondking'in aynı neredeyse yarı saydam tenine ve ışıltılı yeşil gözlere sahip sarışın. O kadar güzel bir yüz ki, hem kadın hem de erkek, genç ve yaşlı, ona aşık oldu. Ve onun için öldürdü.
O gözleri tanıyorum. İşte Archer'ın küçük kardeşi Victor Prince.
Bir çeşit melekmiş gibi davranmayı seviyor. düştüğünü biliyorum.
Bugün rol yapmıyor olsa da, değil mi? Bana hançer dikmekle çok meşgul.
Neden Shell'de olduğunu merak etmeme gerek yok. Son karşılaşmamızda, Killian'la isteyerek bağ kurduğum gibi, beni kendisiyle bağ kurmaya zorlamaya çalıştı ve ben reddedince, beni öldürmeye çalıştı. Ellerini kestim ve henüz büyümediler. Kabuk'ta en azından bütünmüş gibi davranabilir.
"Ah, ama güçlüler devrildi," dedi kendini beğenmiş bir sesle.
Zar zor hareket edebiliyorum, gücüm tükendi, Işığım gitti, ama yine de ona bir öpücük gönderip alay ediyorum. *Öfkeni Killian'dan değil benden çıkar.*
Gerçi, merhaba, biz birbirimize bağlıyız. Bana olan ona oluyor. Çift sıfır. "En azından... bilirsin... Ben güçlüyüm."

Victor benimle alay etmeye karar verdi. Öfkeli bir tıslamayla bana doğru ilerliyor. Yanındaki adam elini uzatarak onu durdurdu.

O adam — Javier Diez. Düşman. O, neshtir, benim tam zıddımdır. O karanlıkta süper şarj olurken, ben Işıktaki süper şarj oluyorum. Işığı başkalarına itebilirim; onu kurcalayabilir ve havadan başka hiçbir şeyden gölgeler yaratabilir.

Her ne kadar çifte vatandaşlığımın Conduit'ten Abrogate'e geçebilir miyim diye merak ediyorum. Bunu kaşı. Yapabileceğimden eminim. Bilgi, iknayla sarılmış ve baştan çıkarıcı serpilmiş olarak içimde yükseliyor. Sadece aklımda saklanan gölgeleri kucaklamam gerekiyor. O zaman Javier'in güçlerini ona karşı kullanabilirim. Gölgeye karşı gölge.

çok kolay olacak...

Omurgama çelik fitil takılıyor, omuzlarımı dikleştiriyor ve başımı kaldırıyor; geri adım atmayı reddeden bir askerin konumu. *Kolay*, *doğru* anlamına gelmez. Karanlığı nasıl kullanabilirim, sonra dönüp Ambrosine ve yandaşlarını aynı şeyi yaptıkları için nasıl suçlayabilirim? Arkadaşlarımdan Işığı çalarak nasıl karanlık yaratabilirim? Arkadaşlarımı *incitmek* ?

Numara! Başka bir yol var. En iyi yol. Işık *yolu*.

Javier hakkında ne biliyorum? Kayla bir keresinde ona rüya teknesi demişti. Uzun boylu, bronz tenli ve yakışıklı. Ama benim için o kötülüğün vücut bulmuş hali. Verdiği ızdıraptan kurtulur. Ölüm ve yıkım onun değişmez yoldaşlarıdır ve bencillik onun oyununun adıdır. Yani, rüya teknesi ya da değil, hayranı değilim.

Javier'in İlk Ölümünden önce, güçlerinden küçük bir tat aldım. O bir iğne, ben de bir balon olabilirdi. Bir an güçlüydüm, sonra zayıftım. Artık o bir ruh olduğuna göre, eşit durumdayız.

Kendini beğenmiş ve beni hafife alacak.

Tam olarak yararlanabilirim.

Kararlılık, devam eden tüm korkuları ayaklar altına alır, ancak yeni bulduğum savaşımı ne sözle ne de eylemle ele vermem. Beni zayıf görmesine izin ver. Ona göre hareket etsin.

Javier bir parmağını uzatıyor, sadece bir parmağını uzatıyor, orta parmağını değil. Sürpriz sürpriz. Bence gölgeler yaratıyor. Evet. Oh evet. Tavandan ve yerden gölgeler sızarken Dread bir istila girişiminde bulunur; bana doğru kayıyorlar ve bileklerime ve ayak bileklerime dolanıyorlar. Buz soğuğu. nefesim kesiliyor.

Bir saniye sonra, dik bir şekilde çekildim, uzuvlarım bir rafın üzerindeymişim gibi gerildi. Bakışlarım aniden Javier'inkiyle aynı hizaya geldi. Gölgeleri kadar soğuk bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Anlamış olabileceğiniz gibi," diyor, sesi öncekinden daha da kendini beğenmiş bir şekilde, "yeteneklerimi kullanmayı öğreniyorum."

Korkmamı bekliyor. *Hayal kurmaya devam et.* "Ah. Kendi krallığın için çok iyi bir kukla yapacaksın." Nefes nefeseyken konuşmak bir meydan okuma olduğunu kanıtlıyor, ama bunu başarıyorum.

Öfke, özelliklerini çarpıtıyor.

Benim için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamak için - hiçbir şeyden daha az - onu zihinsel olarak kovuyorum ve odayı tarıyorum. Zhi ve Victor arasında büyük bir köpek sandığı var—

Korku beni tokatlıyor. Killian sandığın içinde kilitli. Dizlerinin üzerinde, duvarların çapları ayakta durmasına izin vermiyor ve yüzünde saf bir can sıkıntısı ifadesi var.

İhanetin sizi götürdüğü yer burasıdır. Mutlu?

"Eminim Dior Nichols'u Penumbra'dan temizlediğini hatırlıyorsundur." Zhi, bir kral kadar kendini beğenmiş ve üstündür. "Şimdi Javier seni Işıktan arındıracak ve sen ona yardım edeceksin. Izgaranıza girmesine izin verin. Ne zaman direnirsen, Bay Flynn... Bunu söylemenin hiçbir yolu yok. Kızartılmış olacak. Yani sen de kızarmış olacaksın."

Derin nefes al, ver. Yardıma ihtiyacım var, bunu kendi başıma yapamam.

Çaresiz, Izgaradan Archer'a uzanıyorum. Raanan'ın bir Mimar olduğunu düşünürsek, ben de ona ulaşıyorum. Ve Kanallar. Prenses. Ve Bisküvi. Kil. Diyakoz. kamyş. Clementine. Kayla. Aramızdaki mesafeye rağmen birinin beni duyması gerekiyor.

Bir saniye, iki. Üç. Radyo sessizliği devam ediyor.

Zhi kaşını kaldırıyor. "Söyleyecek bir şey yok mu Bayan Lockwood?"

Panikle bakışlarım Killian'a döndü. Kafesinin parmaklıklarını tutuyor, parmak boğumları bembeyaz, sakinliği kayıp gidiyor.

Tokat! Javier'in avucu yanağıma temas ediyor. Başım yana doğru savrulurken ağrı keskin ama kısacıktı. Ağzımın kenarından can damarı sızıyor.

"Kendinize bir iyilik yapın Bayan Lockwood." Zhi gömleğinin manşetini çekiştiriyor. "Dikkat etmek."

Öfke, Killian'a olan bağım boyunca patlıyor ve bu benim değil.

"Şimdi kızlara mı vuruyorsun, Diez?" Killian *tsk*. Eskisinden daha sakin görünüyor. O kadar sakin ki neredeyse korkutucu. "Ve buna karşı koyamayan bağlı kızlar. Cesaretiniz ilham verici."

"Konuşmaya devam et. Lütfen." Javier omzunun üzerinden bakıyor ve yavaşça gülümsüyor. Sonra hala Killian'ı izlerken bana daha sert tokat attı. "Suçlarınızın bedelini on kişi ödeyecek."

"Gerçeği suç olarak mı görüyorsun?" Güldüm. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Gerçek şu ki , her yönden acınasıdır. Sen bir korkaksın—"

Kolu üçüncü kez kırbaçlanıyor. Üçüncü kez çekicilik. Bir tokat atmak yerine elini kaldırıp bana yumruk attı. Yıldızlar vizyonumda patlıyor. Dişlerim yanaklarımı kesiyor ve acı ağzımı yakıyor.

Killian artık her türlü cepheyi koruyamaz. Kafesi sallıyor ve bağılıyor, "Birçok Uçta çürümeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Onun çıkışını kendi yararına kullanıyorum, arkadaşlarım için tekrar bağılıyorum.— *Okçu! Raanan! Bisküvi! Birisi! -*

— *On...—*

bir nefes çekiyorum. Okçu! Sesini her yerde, her zaman tanırdım. O Troyka'da olabilir ve ben tüm Işığımı kullanmış olabilirim ama ben hala ona Izgara yoluyla bağlıyım.

"Ne oldu?" Victor aradaki mesafeyi kapattı, sonra uzanıp çenemi tuttu. Sorun şu ki, o Shell'de ve ben ruh formundayım. Eli içimde hayalet gibi geziniyor. Şimdi bana dik dik bakarak, "Söyle bana!" diye çıkıştı.

—*Okçu . Işığımı tükettim ve şimdi tutsağım. BEN-*

—*Özetlemeye gerek yok, Sperm Bankası. Ben özü biliyorum.*

Sperm Bankası. Tanıştığımız gün bana taktığı lakap. Bayan taşaklarım ve patlayıcı bir öfkem olduğunu söyledi.

—*Dinle. Clay, Raanan, Clementine, Kayla ve Reed ile birlikteyim. Daha önce sana her şeyi açıklayan bir mesaj gönderdim ama geri döndü. İşte yoğunlaştırılmış versiyon. Grubumuz değişti. Artık TÜM Kanallarız. Kayla değil. Henüz değil. Raanan senin gibi bir Mimar. Tamam, tamam, ona söyleyeceğim.—*

Belki Javier'in yumruğu beynime zarar verdi çünkü Archer'ın konuşmasının son kısmı hesaplanamıyor.— *Öncelikle, sizin adınıza çok sevindim çocuklar. İş için daha iyi insan yok. İkinci, Üzgünüm, ama anlamıyorum. Bana ne söyleyeceksin?—*

—*Biscuit, bizimle olduğunu size bildirmem için ısrar ediyor. Neyse. Izgaraya Işık göndereceğiz. Belki işe yarayacak, belki de yaramayacak. Bu işte yeniyiz. İyi haber şu ki, prenses bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor.—*

Prenses tünellerin korumasını terk etti. Mükemmel! Daha fazla Kanal, Troika için daha fazla güvenlik anlamına gelir. Javier'in gölgeleriyle savaşmak için bana verilen Işığı kullanabilirim.

Ama Killian'a ne olacak? sertleşiyorum. İlk defa Light'a bu kadar kötü tepki verdi.

Önemli değil. Ne olursa olsun, anlaşacağız. Işık olmadan, bu karşılaşmadan sağ çıkamayabiliriz.

—*Teşekkürler, Archer.*—Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için.— *Ama dikkatli ol. Javier'le birlikteyim ve karanlığımı Izgaramız boyunca yaymak istiyor. Yorgun hissetmeye başlarsanız, durun.*—

"Yeter." Javier yüzümün kenarlarını kavradı ve bir sonraki bildiğim şey, karanlık içime fırlatıldı.

O acı; beni tüketiyor. Dişlerimi gıcırdatarak, bir blok dikmek ve onu - onu - Izgara'dan uzak tutmak için kalan tüm gücümü topladım. Farklı yerlerde ter boncukları. Buz, omurgamın üzerine yayılıyor gibi görünüyor. nefes alamıyorum. nefes almaya ihtiyacım var

Sonunda Javier geri çekilir ve karanlık kaybolur.

Acı dindi ve nefes nefese kalmaya başladım.— *Okçu!*—

çalışıyoruz, ama...— Sözcükler kumlu.— *Engellendik.*—

Hayır hayır hayır. Javier'e diktiğim blok aynı zamanda arkadaşlarımı da uzak mı tutuyor?

"Peki?" Zhi talep ediyor.

Javier, "Direniyor," diye çıkıştı. Bana dik dik bakarak, "Şimdi Killian bedelini ödeyecek," diye ekledi.

Killian her iki şekilde de bedelini ödeyecek. Bu şekilde, en azından hayatta kalma şansımız var.

"Uyarıldınız Bayan Lockwood." Zhi uzaktan kumandayı kaldırır ve bir düğmeye basar. Killian'ın kafesinin metal çubuklarından voltlarca elektrik akıyor.

Tüm vücudum titriyor. Görüşüm kararıyor ve damarlarımda kanım kaynamaya, kas ve et pişirmeye başlıyor.

Acı neredeyse beni paramparça edecek, daha önce katlandığım her şeyden daha beter. Bir saniye, iki. çılgılık atıyorum. Ya da deneyin. Aniden voltlar ölür. Dişlerim birbirine çarparak titremeye devam ediyorum.

Bakışlarım Killian'ınkiyle buluşuyor, güzel gözleri bana açık yaraları hatırlatıyor. Geçmişimizle ilgili her şeyi hatırlamıyor olabilir ama bana yapılanlardan nefret ediyor.

"Yine," diyor Zhi.

Javier, koridordan birden fazla sesin selam vermesi için bana uzandı.

"Majesteleri."

"Ekselânsları."

"Lordum." Sıkıntı her sese cınlıyor.

Odaya bir güç darbesi vurduktan sonra darbe. *Beni* vurur . Tüm vücudum titriyor, sinir uçlarım uğulduyor.

Ambrosin geldi.

Troyka halkı Eron'a taparken, Myriad halkı Ambrosine'den korkar. Zıtlık, şüphelenmeye başladığım her şeyi kanıtıyor.

Ambrosin ölmeli.

Zhi ve Victor sertleşiyor. Javier gülümser. İlginç. Kendini prensin evcil hayvanı olarak görmeli.

Sonra kapı açılır ve sadece Kuzgunlar Prensi olabilecek bir adam odaya süzülür.

O kadar güzel ki, solgun saçları ve elmas gibi parıldayan gözleriyle, sadece gözlerimin beni aldattığına inanabiliyorum. Neredeyse yarı saydam teni kusursuz, kasları iyi bilenmiş ve kuzgun tüylerinden yapılmış ve... yıldız tozuyla fırçalanmış bir cübbe giymesine rağmen mükemmel bir şekilde sergileniyor.

Başının üzerinde bir gölgeler tacı duruyor, derinliklerinde yüz çift kırmızı göz, dünyayı sulandırılmamış bir neşeye seyrederken yakut gibi parlıyor. Elleri metal şeritler var. Her parmak için bir tane. Her şerit, uça keskinleştirilmiş bir pençe şeklinde kavislenir.

Gücü yoğunlaşıyor, gölgeleri koyulaşıyor, kötülüğün uğultusu kulaklarımda çınıyor. Zhi, Victor ve Javier diz çökmek zorunda kalır. Kafeste, Killian çömelmeye çalışıyor, yalvarıyormuş gibi görünmeyi reddediyor.

Ayakta ve tüm gücümle olsaydım... Aynı tepkiyi vermezdim sanırım. Gölgelemleri İzgarama çarptığında, sinip kaçıyorlar.

Umut ateşler. Bu adamı öldürmek için daha iyi bir zaman olmayabilir. Bunu kaşı. O bir erkek değil. O dünya dışı bir varlık. Bu uhrevi varlığı öldürmek için daha iyi bir zaman olmayabilir. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım, belki bir daha bu kadar yakın olamam.

Sadece.....boş...gerek...özgürleşmek. Ah! Mücadele etsem de, bağlarım sağlam duruyor.

Hadi hadi. Daha sıkı savaş.

Ambrosine, bir zamanlar Troika ve Myriad'ı birbirine bağlayan köprüyü yıktı. Heyecan ve anlatılmamış zevklerle dolu daha iyi bir hayat vaat ediyor ama yalan söylüyor, hile yapıyor ve hırsızlık yapıyor. Ateşkesi sürdürme konusunda güvenilmez, her fırsatta hain olduğunu kanıtladı.

Bir kural dışında hiçbir kuralı uygulamadığını iddia ediyor: Sayısız önce gelir. Yine de, her zaman kendi kuralına uymaz. Önce gelir. Onun istekleri, onun arzuları. Son derece bencildir, halkını sonsuz savaşa ve Many Ends'de sonsuz işkenceye mahkum eder.

"Majesteleri." Zhi, İkinci Kral'ın gölgeleri inceldikçe ayağa kalktı. "Varlığınıza utanıyoruz."

Ambrosine, yaydığı gücün yoğunluğunu kontrol etmelidir; onu çalıştırabilir veya kaynamaya bırakabilir. Gücünün gerçek derinliklerini az önce açığa çıkardığından şüpheliyim. Ben zaten yakalanıp zaptedilmişken neden tüm kartlarını aynı anda göstereyim? Neden en iyisini sona saklamıyorsunuz?

Onu öldüremeyeceğim, değil mi?

Umut kurur ve öfke tutuşur.

Hayır hayır! Pes etmeyeceğim. Bu adam - bu varlık - nefretin özüdür. Nefret asla aşktan daha güçlü olmayacak.

Uzun zaman önce, Ambrosine kıskançlığın onu yönetmesine izin verdi ve kardeşine ihanet etmeyi seçti. Yüzyıllar geçtikçe daha da kötüleşti. Daha koyu. Sonunda, evi ruhunu yansıtıyordu - bir kıskançlık ve açgözlülük çukuru. İkinci ölümü yaşadıklarında kendi halkını Many Ends'e gönderir. Yapabildiği için. Belki de acılarını sevdiği için.

Böyle bir insan beni yenemez. Acı ve hayatımın kaybıyla karşı karşıya kalsam bile, yine de doğru olanı seçeceğim.

şey pahasına aşkı seçeceğim .

Victor ayağa kalkar ve babasına selam verir. Javier, kahramana tapmaya benzer bir şeyle ışıltıyor.

Secondking, Killian'a bir bakış attı ve onaylayarak başını salladı.

Majesteleri, dedi Killian sıkılı dişlerinin arasından. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum-"

"Sessiz ol." Secondking parmağını salladı ve Killian'ın ağzının üzerinde bir gölge belirdi.

Killian'ın gözleri kocaman açıldı. Sanki yeni bir elektrik akımı akıyormuş gibi sallanmaya başlar. Gölgeye karşı savaşıyor, anlıyorum. Ama o zayıf ve kısa sürede söner. Duyguları yardımcı olmak için hiçbir şey yapmaz. Izgara boyunca reddedilmenin ve kederin acısını hissediyorum.

Karnım ağrısa da midem bulanıyor. Bütün umutlarını kralına bağladı ve bu onun ödülü.

Ambrosine o elmas gözleri üzerime çevirerek bana bakıyor ama sinmeyi reddediyorum. Ölmeyi yeğlerim.

"Pekala, peki" diyor. Ona olan nefretim bana yansıyor. "Sonunda savaşı benim için kazanacak olan küçük kızla tanışıyorum. Hadi başlayalım, olur mu?"

Gönderen: L_R_3/51.3.15

Kime: J_A_3/19.37.30, S_C_3/50.4.13, C_M_3/5.20.1,
Y_L_3/59.1.2, A_S_3/42.6.31, T_B_3/19.30.2, B_S_3/51.3.13,
M_V_3/54.5.8, J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5, M_P_3/45.10.9,
A_T_3/23.40.29

Konu: Yeni Kanallar

Bayan Lockwood ve Bay Aarons'un "Mimar" olarak tanınan biri haline geldiğine dair söylentileri duyduk. Şimdi kanıtını gördük. Raanan Aarons, diğer Troikalıları Conduits'e dönüştürdü. Okçu Prens, Deacon Williams, Clayton Anders, Reed Haynesworth ve Clementine Vickers. Bilinen bir hain olan Kayla Brooks'un da değişmenin eşiğinde olduğunu düşünüyorum. Her saat daha parlak büyüyor.

Bay Aarons denemiş olsa da, tek bir General'i Conduit'e dönüştürmeyi başaramadı. Neden? Niye? Eron'a ulaştım, ancak bir yanıt alamadım.

Bu yeni Penumbra saldırısını yeneceksek, daha fazla Conduit'e ihtiyacımız var - *bize ihtiyacımız var* .

Işık Görüş Getirir!

General Luciana Rossi

Gönderen: A_T_3/23.40.29

Kime: L_R_3/51.3.15, J_A_3/19.37.30, S_C_3/50.4.13,
C_M_3/5.20.1, Y_L_3/59.1.2, A_S_3/42.6.31, T_B_3/19.30.2,
B_S_3/51.3.13, M_V_3/54.5.8, J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5,
M_P_3/45.10.9

Konu: katılmıyorum

Sayırsız bir General için sıradan bir vatandaş Nesh etmek, fedakarlık gerektirir. Ve fedakarlık bile işe yaramayabilir. Yapabilecekleri tek şey, tek bir kişiye Penumbra bulaştırmak ve en iyisini ummak. (Miss Lockwood gibi, hastalığın adını korkmadan söyleyeceğim.) Yine de ilerlememiz için hiç kimseyi feda etmemeliyiz ve bir Mimar birden fazla kişiyi dönüştürebilir. Aydınlık ve karanlık arasındaki fark budur. Işık oluşur. Karanlık gözyaşları indir. Ve Bayan Brooks *eski bir* hain. Bir fark var. Eron onu affetti. Biz de öyle yapmalıyız.

Üyelerimizi kıskanmak yerine zaferlerimizi kutlamalıyız.

Biz lideriz. Öyleyse yol gösterelim.

Raanan'ın Kanallara dönüşmeyi başardığı insanlar mı? Bayan Lockwood'a yardım eden insanlar. Onu engellemekten başka bir şey yapmadık. Ve sen sormadan önce - ne yapmasını engelle? - Sana söyleyeceğim. Alemler arasında barışı arzuluyor.

Belki de aynı şeyi düşünmeliyiz?

Biliyorum. Çağlar önce barışı kolaylaştırmaya çalıştık, ancak birbiri ardına pusuya katlanmak için. Ama şu anda, Bayan Lockwood'un kafamın içinde cevabın basit olduğunu haykırdığını

neredeyse duyabiliyorum. Myriad'ın yeni bir Secondking'e ihtiyacı var. Kafa vücuda yön verir.

Bu dikkate değer mi?

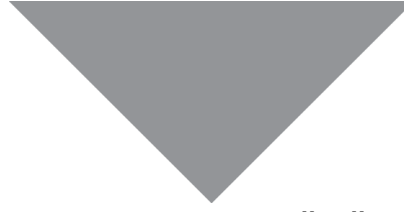
Depolara gelince, bir iyi bir de kötü haberim var. İyi olanla başlayacağım. Beklenmedik bir yardım aldık. Sloan Aubuchon direğin yanından kurtulmayı başardı. Birçok alarmı devre dışı bırakmak için elinden geleni yapıyor. Tek bir tanesi tetiklenirse, on sekiz depodaki tüm potansiyel Fesihler uyanacak, binaların etrafına bir Buckler düşecek ve insanların gitmesine izin verirken adamlarımızı içeride hapsedecek.

Bir an önce harekete geçmeye hazır olun.

Kötü haber. Biri Myriad'a Mimarlarımızdan, yeni Kanallardan ve ambarlara gizlice girip, içeri girdiğimizi kimse anlamadan virüslüleri temizleme planımızı anlattı. Binaların etrafına yerleştirdiğimiz Buckler'lar *daha fazla dayanmayacak*.

Işık Görüş Getirir!

General Alejandro Torres

ON ALTINCI BÖLÜM

"İsteddiğini bekleme. İsteddiğini al."

-Sayısız

On

Saatler geçiyor. Belki günler. Acı veren bir an diğerine kanıyor. Javier beni karanlığa boğmuyorsa, Victor bana elektrik veriyor. Kaslarım sadece pişmiş değil; kıtır kıtırlar. Damarlarımdaki kan kaynıyor. Işığım yok, gücüm yok ve ikisine de çok ihtiyacım var ama kalkanımı düşüremiyorum. Yapamam. Javier, beni Işıkla doldurmadan önce *arkadaşlarımı* karanlıkla dolduracak.

Killian daha iyisini yapmadı. O da benim kadar Lifeblood'a sıırılsıklam ve ter içinde. Dudakları kurdelelerle kemirildi ve kasları sıkılmaktan birçok kemiği kırıldı.

Tekrar tekrar bu odadaki her adamı öldürmekle tehdit ediyor, her tehdit bir öncekinden daha acımasız. Baş kesme ile başladı, ardından dirikesim ve sonunda herkesi bir soğan gibi soyarak bitirdi.

Şimdi nefes nefese, terli bir pislik ve beni izliyor. Bir an için, sadece bir an için, sanırım mide bulandırıcı bir suçluluk, ruhu parçalayan pişmanlık ve ıstırap görüyorum. Çoğunlukla kararlılık yayar. Burun delikleri genişlemiş ve sanki baskı uyguluyormuş gibi alnında bir damar şişiyor. Ve yine de, mükemmel bir şekilde oturuyor.

Acaba bana yardım etmeye mi çalışıyor? Zayıflığıma rağmen kalkanı tutabilmemin sebebi o mu?

Çok küçük çok geç.

Aşk, her zaman sev, en kötü ihanet karşısında bile.

"Bunu nasıl yapıyor?" Javier talep ediyor.

Öfkesi, hüsranı ve utancı olmasaydı, belki de gölgelerini Izgara'nın benim bölümüm boyunca sürmesini çoktan başarabilirdi. Yeni kralının önünde başarısızlığa uğramaktan nefret ediyor ve duyguları onu alt ediyor.

Çenem neredeyse kırılmış, dilim şişmiş olsa da, "Kolayca. Zayıfsın. Yapamazsın-"

Tokat.

"—kazan," diye bitiriyorum. Onu sınırların ötesine itebilirsem, artık bir tehdit oluşturmaz.

Tokat, tokat.

"Ona bağlanırsam anında ölecek," dedi Ambrosine, sesinde öfke çatırdayarak. "Öldüğümüzde işimize yaramaz. Henüz."

Zhi, Javier'e, "Daha çok dene," diye çıkıştı.

"Onu kırmaktan korkma." Victor yumruklarını sıktı ve bana eziyet edenin kendisi olmak istediği açık. "Kır onu!"

Javier bir kükremeyle avuçlarını şakaklarıma bastırdı. O kadar çok güç kullanıyor ki, kafatasımın çatladığından oldukça eminim. Her biri kalkanıma vuran binlerce gölge daha zihnimi dolduruyor. Her vuruş kafama bir acı mızrağı gönderiyor ve çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyorum. Bilinçsizlik sizi çağırıyor, ama yine de kalkan güçlü duruyor.

Ama Archer'ın sesi daha güçlü ve kafamı dolduruyor.— *On! Kalkanı bırak . Şimdi! -*

— *Hayır. Yapamam.*—

— *Yapmayacaksın.*—

Aynen öyle. — *Seni riske atamam.*—

— *Bize güven. Lütfen. Senin için onunla savaşalım.*—

ben... yapmayacağım. Sıfır! yapmayacağım. Arkadaşlarım başarısız olursa, Myriad galip gelecek ve Troikan savaşı kaybedecek. Onları riske atamayacak kadar çok seviyorum.

Savaşacağım... kendi başıma...

Hayır, yalnız değil. Eron her zaman benimle, değil mi? Ve Killian burada. Gölgeler. Çok fazla gölge. Ambrosine'e duyduğum nefret ve onu yenmek için buz gibi bir kararlılık beni tüketiyor. Pes etmeyeceğim - bu adamlara beni yenme zevkini yaşatmayacağım. İntikam tatlıdır.

"İzin vermek. Ben. İçeride," diye hırladı Javier.

"Ölmek." Dişlerimde taze bir can damarı tabakası olduğunu bilerek yüzüne gülüyorum.

Tıslayarak, başka bir karanlık patlamasıyla vurur. Yine de gülüyorum. Ah, bu adamları hayal kırıklığıyla büzüştürmeye ne kadar bayılıyorum. Gerçi daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Yoruldum, tamamen tükendim. Gölgeler olmasaydı çoktan pes etmiştim.

"Sen," dedi Secondking soğuk bir sesle. Terden sıırılsıklam olmuş, yaraları berelenmiş ve başını zar zor kaldıracak Killian'a dik dik bakıyor. "Kafesinden

çıkmaq istiyorsan, gücünden geriye kalanları toplayacaksın, onun duvarlarını aşacak ve benim neshedilmeme izin vereceksin. Bunu kendi krallığın için yap. Bunu kralın için yap."

Oh hayır. Hayır hayır hayır. Panik halinde yalvarışlarımı yutarak Killian'a bakıp yalvarıyorum. Bağımız aracılığıyla bağırmaq istiyorum, *Bunu yapma. Lütfen, bunu yapma.* Ama sessiz kalıyorum. Güçlü ya da zayıf, bağlantımızı kullanabilir sonumu düzenle.

Korku boğazımı sıkarken ve ağzımdan hava hırıltılı çıkarken gölgeler neşeyle gülüyor.

Killian'ın bakışları Secondking'e takılı kaldı. "Bana yalan söyledin ve beni kilitledin." Sesi benimki kadar kırıktı. " *Elbette* şimdi sözünü tutacağına güveniyorum."

Ambrosine'in yüz hatları tiksintiyle bükölür. " Benimle konuşurken bu kadar mı *kötü konuşuyorsun?*" Çenesini kaldırır. "Hedefe giden her yol mubahtır. Yalanlar bazen istenen bir sonucu kolaylaştırmak için gereklidir. Bunu biliyor. Bir zamanlar yemin ettiğiniz gibi, krallığınızı ilk sıraya koyarsanız anlarsınız - hayır, sizden yapmanızı istediğim fedakarlığı *memnuniyetle karşılırsınız.* "

Korkunç sessizlik. Killian bana okunamaz bir bakış attı ve kalbim sıkıştı. —*Lütfen, Killian. yapma.*

"Yalanlar," dedi Killian, sesi tacizden dolayı pürüzlüydü, "asla gerekli değildir. Güven çok önemli."

Anlamının tıklanmasından önce saniyeler geçer. Kalbim uçuyor. Yanlış takımı seçtiğini biliyor. Benim için savaşacak, bana karşı değil. Bu başka bir numara değilse? Olabilirdi.

Herkesle *her zaman tetikte kalmalıdır.*

Onu seviyorum ama güven başka bir hikaye.

"Yeter." İkinci Kral'ın gölgelerden oluşan tacı ikiye bölünür ve kollarından aşağı kayar, ellerini geçer ve jilet uçlarına dönüşür. "Sen. Lider," diyor Zhi'ye. "Adamınız Bayan Lockwood'u kıramazsa, Penumbra bulaşmış insanları öldüreceğiz. Nesh'in özelliklerini gösterenler."

Ne yani, kendi halkının isimlerini bilmiyor da benimkini biliyor mu?

Zhi, "Depolar şu anda Troikan orduları tarafından kuşatılmış durumda," diye yanıtıyor.

"Mükemmel." Secondking gülümser. "Onları öldürmek için İbranameleri de kullanacağız."

Javier küfrederek ellerini iki yanına indiriyor. Nefes alamıyor, nefes alamıyor.

— Okçu! Bana Işık vermeye çalışmayı bırak. Generallerimize Ambrosine'in, Troika'daki herkese zarar vererek Grid'ime sızmayı deneyebilmeleri için enfekte olanları öldürmek için depolara adamlar gönderdiğini söyle.—

—Biz vazgeçmiyoruz, Ten. Senin...Işığa ihtiyacın var.— İtmeye devam ederken kükrüyor.

Sonra yumuşak bir ses kafamın içinden fısıldıyor, beni şaşırtıyor.— *Love my Ten.*—

Jeremy. Bir an için savunmam düştü. Bir Işık ışını, Izgara boyunca kalkanımın yanından süzülür ve kavurucu bir yaz gününde buz gibi soğuk su gibi üzerime yağar. sarsıldım Işın küçük kardeşimden geldi, değil mi? *Bebek* kardeşim mi? Zorla değil, sevgiyle.

Javier'in ona ulaşmasına ve kalkanı güçlendirmek için yeni keşfettiğim gücümün her zerresiyle savaşmasına izin veremem. *Jeremy'yi korumalı* . Javier içimde bir zayıflık sezerse...

"Az önce ne oldu?" Victor talep ediyor.

- *Az önce ne oldu?* — *Archer'dan* bir talep .

Javier'in gözleri üzerimde kısıldı. Öne eğilerek beni kokladı. "Her nasılsa, bir ışık okşadı aldı."

"Nasıl?" Ambrosine etrafımda bir daire çiziyor. Kayıyor gibi görünüyor, lütfu benzersiz. "Bu alemde hiç Işık kaynağı olmadığından emin olmak için çok çalıştım."

O çok çalıştı... yani, bir zamanlar Myriadlılar için Işık kaynakları var mıydı?

"Izgara," diyor Victor. "Onun arkadaşları. Birbirlerini *seviyorlar* ."

"İmkansız," diye yanıtıyor Zhi.

Üç erkek de bana laboratuvarındaki bir fareymişim gibi bakıyor. Zaten gergin olan kasları gerse de çenemi yukarıda tutuyorum. İçimdeki kargaşayı ne sözle ne de eylemle açığa vuracağım. Bir zayıflığı ortaya çıkarın, onu istismar edecekler - ve daha fazlası!

Işıkla birlikte güç geldi, evet, ama aynı zamanda bilgi. Bilgi Güçtür. İkinci hayatımın kontrolü için çok savaştım ve geleceğimin, bende hiçbir değer görmeyen ve karanlığın döngüsünü kırmak ve daha iyisini döşemek isteyen hiç kimsede hiçbir değer görmeyen adamların ellerinde mahvolmasına izin vermeyeceğim. daha iyi bir gelecek için yol.

Ne sıklıkla Troikanları kendi kurallarından dolayı kötülerler. Çok kısıtlayıcı. Hepsi çalışıyor, oyun yok. Ama bu kuralların kalbinde: aşk. Diğer ruhları sevin, insanları sevin, kendinizi sevin. Bu adamlar hoşgörü ve öz sevgiyi överken, kendilerini krallığın önüne koymaya cüret eden herkesi cezalandırırlar.

ikiyüzlüler

İkinci Kral uzun bir süre bana baktı, bariz bir gözdağı verme girişimi. Her türlü korku zincirini çalıştırır. Hatta belki onu güçlendirir.

Gölgeler, beslenme...

Korkmayı reddettiğimde, "Onu kafese koy ve yeni Abrogates'lerimiz gelene kadar kasaba meydanına koy. Halkım Troyka'nın en güçlü askerinin zayıflığına tanık olsun."

Yanaklarım aşağılanmadan kızardı ama sanki bana tropik bir tatil teklif etmiş gibi kendimi gülmeye zorluyorum. "PB&J'nize veda edin." Kafası karışmış bakışına, "Bir gün penisini, beynini ve çeneni hemen üzerinden kıracağım..." diye ekledim.

Tokat. Yıldızlar gözlerimin önünde göz kırpmıyor.

Javier suratıma geliyor, burnunu benimkine bastırıyor. "Bana ona bir yumruk daha at." İkinci Kralıyla konuşmasına rağmen bana dik dik bakıyor. "Ben geçebilirim. Yapabileceğimi biliyorum."

"Eğer bu doğru olsaydı, çoktan yapardın. Bunun yerine, zamanımızı boşa harcamaktan başka bir şey yapmadınız." Ambrosine omzundaki görünmez bir tiftiği sildi. "Kabul et. Kız yardımsız ayakta bile duramıyor ama yine de seni yendi. Diz çöküp hayatın için yalvarıyor olmalısın, iyilik değil."

Javier'in alnının ortasında bir damar atıyor. Çenesini kaldırıyor ama daha fazlasını söylemiyor.

Zhi boğazını temizliyor. "Peki Bay Flynn'e ne yapmamı istersin?"

Victor öne çıkıyor, omuzları dik. "Onu tutmak isterim. Onu sevgili bir babadan sadık oğluna bir hediye olarak kabul edin."

Neredeyse *hayır diye bağıracağım!* Bin kere hayır. Victor'un halletmesi gereken bir hesabı var ve beni incitmek için Killian'ı incitmekten çekinmeyecek.

Üçüncü veya dördüncü kez bakışlarım Killian'ın gözlerine kilitlendi. İzini kaybettim - ne kadar da farklıyım. Elektrik mavisi benekli duygulu altın gözlere bakarken kaç saniye geçtiğinden bile emin değilim; incinmiş, çok incinmiş, hepsi kökleşmiş. Aklımda, umutsuzca kendi ailesini arzulayan, defalarca reddedilen küçük çocuğu görüyorum. Çocukluğunun kabusu bugün burada yeniden yaşanıyor. Kralı tarafından reddedildi ve terk edildi, arkasında arkadaşı yok.

Archer, Clay ve diğerleri bende var. Killian'ın kimsesi yok.

Bana sahipti, ama güvenimi boşa çıkardı.

Ambrosine, Victor'a "En son başarısızlıklarınız için bir ödülü pek hak etmiyorsunuz" diyor. Sonra iç çekiyor. "Ancak Troyka'da birkaç şehri mahvettin, bu yüzden günün geri kalanında kafesteki çocuğa sahip olabilirsin. Onu öldürmediğin sürece onunla istediğini yap. Hala kıza bağlı."

Kararını verdikten sonra odadan bir gölge halısı üzerinde süzülür.

Belki de akıl sağlığımdan sıyrıldım, çünkü ilk düşüncem? *Dram kralı* .
Benden histerik bir kahkaha kopuyor.

Bir görevde, Zhi benim yolumda yürüyor. "Teslim hakkı kazandığınızı düşünüyor musunuz, Bayan Lockwood? Bu yüzden mi gülmeye cüret ediyorsun?" Uzanıp çenemi eliyle kavradı ve bakışlarımı onunkiyle buluşmaya zorladı. "Sen bir aptalsın kızım."

Teni benimkine değdiği anda kafamın içinde bir sahne beliriyor ve nefesim kesiliyor. Bu adama bağlı değilim - ya da belki Killian aracılığıyla bağlıyım. Ya da belki Zhi'nin bana karşı davranışları aramızda bir çeşit bükülmüş bağ oluşturdu. Belki de Mimar olarak yeni durumum avantajlarla birlikte gelir.

Yine siyah saçlı küçük bir çocuk görüyorum, ama bu sefer görüntünün Killian'la hiçbir ilgisi yok. Bu çocuk en fazla on yaşında, yatağın kenarına tünemiş, titriyor. Zhi gibi, kenarlarında abanoz bir halka olan koyu renkli gözleri var.

Gerçekleştirme: Zhi'ye hiç benzemiyor—oğlan Zhi .

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama asla ses çıkarmamak için iniltilerini yutmaya dikkat ediyor. Dudağında bir kesik ve çenesinde kuruyan kıpkırmızı kan damlaları onun insan olduğunu kanıtlıyor. Çenesinde de bir düğüm var.

Babası önünde yürüyor, yumruklu elleri kıpkırmızı oldu. Hem onun hem de oğlunun kanı. En son yumruk attığında, Zhi'nin dişleri parmak eklemlerini kesmişti.

"Biz Troykalıyız," diye hırlıyor babası. Myriad merkezine yaptığınız ziyaret bizi utandırdı. Sadakatimiz şimdi sorgulanacak. Bunu bize nasıl yaparsın?"

"Çünkü... çünkü senin gibi olmak istemiyorum," diye fısıldıyor Zhi. Sonra nefret ve meydan okumadan cesaret alarak başını kaldırır.

"Nankör! Aptal!" Babası ona elini uzatır. "Çok şanslı olurdun."

Zhi, yeni acı saldırısı altında kurur, ancak sahne ortaya çıktığı anda ortadan kaybolur.

Şimdi ona, dönüştüğü yetişkine bakıyorum. Bilgi Güçtür. Troykalılara olan nefretini anlıyorum. Onun içine dövüldü.

Sözcükler ya tohumdur ya da sudur. Konuşulan bir insan kalbinin bereketli toprağına ekilir. Yine söylenenler tohumun üzerine dökülür ve zamanla o tohum filizlenir. Kökler büyür. Bir sandık. Dallar, yapraklar. Meyve. Gibi gibi üretir. Kötü konuş, kötülükten hasat yap. Ağaçlar için ormanı göremiyorum. Yakında ağaç kökünden sökülmezse meyve yenecek ve paylaşılacak.

Döngüyü kırmalıyız. Daha iyi bir gelecek için daha iyi bir yol oluşturmaya yardımcı olun.

Zhi ifademde ne görüyorsa onu sinirlendiriyor. Dayanamadığım şefkat mi? Eli uzaklaştı ve bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi genişletti.

"İyi ve kötü Troikanlar var." Her kelime boğazımı tırmalıyor. "Myriad ile aynı. İyi ve kötü. Yine de hala iyi biriyle tanışmayı bekliyorum." Gözümün ucuyla Killian'ın yumruk yemiş gibi irkildiğini görüyorum. *Hata. Üzgünüm* . Ama gerçek gerçektir. "Aramızda neyin benzer olduğunu bilmek ister misin? Hepimizin bagajı var, düşmanlarımız bile."

Şimdi anladım. Birinin yaptığı şeyi neden yaptığını veya yaptığı seçimleri neden yaptığını anlamasam bile, aşkı seçmeliyim.

Onların eylemleri benim tepkimi belirleyemez. Ve bu Killian için iki katına çıkıyor.

"Sen, kapa çeneni," diye çıkıştı Zhi. "Ve sen," diyor Javier'e, "onu yüzüstü bırak."

Javier bir kolunu kaldırmadan önce bana dik dik baktı. Gölgeler bileklerimi ve ayak bileklerimi serbest bıraktı ve yere düştüm. İçine çekmeyi başardığım ne kadar az oksijen beni tek bir patlamada bırakıyor.

Victor Kabuğu'nu geride bırakarak bana doğru yaklaşıyor. Solgun ve hastalıklı bir şekilde zayıf, kollarının uçlarında küçük yumrular büyüyor. Pek önemli değil. Beni incitmek için ellere ihtiyacı yok. Şimdi yerde, ayakta duramayacak kadar zayıf olduğum için bacağını tekmeliyor, çizmesi mideme çivileniyor. Zaten boş olan ciğerlerim sönüyor ve gözlerimin önünde bir yıldız yağmuru daha göz kırpmıyor.

Aynen böyle. Nefret etmeye değil sevmeye olan kararlılığım test ediliyor.

Bir tekme daha atmak için ayağını geri çekiyor...

Temas etmeden önce devriliyor, yüzü yere çarpıyor. Onun ötesinde, kolu kafesten dışarı çıkmış olan Killian'a bakıyorum, bilekliğinden gelen tel uzatılıp Victor'un bileğini sarıyor. Zhi veya Javier'in tepki vermesi için zaman yok. Killian'ın bir başka çekişi ile tel kasları keserek kemiğe takılıp neredeyse Victor'un ayağını tamamen kesecek.

Bir ıstırap çığlığı havayı kiralar.

Zhi bir bıçağı kınından çıkarır ve teli ikiye böler. Soluk soluğa, terleyen Victor bana uzanıyor. Etrafımda dönüyorum ve yüzüne yumruk atıyorum. Evet, düşmanlarımı sevmeye kararlıyım. Hayır, başkalarının beni kötüye kullanmasına izin vermeyeceğim.

Uyluğumdaki kaslar titreyip yanıyor, kemikler çatlamakla tehdit ediyor. Acı beni yakıyor, ama gerekirse bir tekme daha atmaya hazırım.

Hırlayarak tekrar bana uzanıyor ama bu sefer Zhi yoluma çıkıyor.

"Yeter," diyor Lider ve Javier'i işaret ediyor.

Javier öfkeyle titrese de, Victor'un ayağa kalkıp Kabuğuna dönmesine yardım ederken sessiz kalıyor.

"Hayatının en büyük hatasını yaptın Flynn." Victor gülümser. "Unuttun mu? Artık sana sahibim."

Killian bakışlarını benden çekmiyor ve aramızdaki köprüden içimde bir...güç heyecanı hissediyorum? Sanki ona verdiğim Işığı geri veriyormuş gibi. " Ben aptalım Victor. Bana yaptığın şeyi hak ediyorum. Keşke daha çok kardeşin gibi olsaydın. Okçu-"

"Ölü," diye hırladı Victor. "Ait olduğu mezarda."

"Bir insanla kaynaşmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum kirpiklerimi ona vurarak.

Yavaş bir gülümseme Killian'ın güzel dudaklarını büktü. "Dirilişi yaşadı. O yaşıyor ve iyi."

Bir anda, Victor bir heykel kadar sertti. "Numara. İki general vardı. Halk, düşük düzeyde bir İşçiye oy vermez."

"İnsanlar yapmadı," dedim ayağa kalkmaya çalışarak. Bacaklarım jöle ve beni tutmayı reddediyor ve yere geri düşüyorum. *Sıfır!* "Seçimin onuru bana verildi. Ve tahmin et ne oldu? O bir kanal."

İçinde bulunduğum çıkmaz nedeniyle, gelişmenin muazzamlığı şu ana kadar benden kaçmayı başardı. Şimdi, sevindim. Prenses Mariée, Archer, Raanan, Clay, Reed, Clementine, Kayla, hatta Sloan - biz bir takımız.

Troyka bir günde iki kanaldan yediye çıktı.

Gökkuşağının yedi rengi vardır. Yedi, hem fiziksel hem de ruhsal düzlemde tamlık ve mükemmellik anlamına gelir.

Artık her şehir için bir Kanal var. Tesadüf?

Tesadüf şehvet.

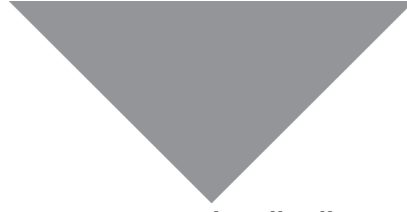
"İmkansız." Victor şiddetli bir şekilde başını sallar.

"Doğru olsa bile." Eğilip beni kollarına almadan önce Javier'in göğsü kabardı. "Hepsini yok edeceğim. Kimse benim dengim değil."

Onunla dövüşmek istiyorum ama yapma. Savaşlarımı seçmeliyim. Burada, şimdi, kazanacak gücüm olmadığı gerçeğinin çok iyi farkındayım. Fakat. Javier beni kasaba meydanında bırakır bırakmaz, arkadaşlarımdan çekinmeden Işık almak için kalkanımı indirebilirim. Gerçek bir Işık *sel*.

güçlendireceğim. Planlayacağım, planlayacağım.

Yarın -eğer-- diğer Arogates geldiğinde, ben hazır olacağım.

ON YEDİ BÖLÜM

karanlık içeri girerken ışığın yavaş yavaş solması ."

—Troyka

Killian

Bir zamanlar kendimi acı olarak kabul ettim. Bugün öfkeliyim. İçimi dolduruyor, tüketiyor ve zihnimin her koridorunu karartıyor. Çoğu kendi kendine yönlendirilir. Everlife'ımda birçok rezil şey yaptım ama bu açık ara en kötüsü.

Yaptıklarım Ten'in yakalanmasına ve işkence görmesine yol açtı.

Javier Diez, Troikan Grid'e erişmeye çalışırken ben onun acısında payıma düşen tek şeyin yasını tutabildim. Ona güvenmediğim için kendimi azarlarken, yeni bir anım bana saldırdı. Sadece bir, neredeyse yeterli değil. Ten önümde, sırtı önümde duruyordu. O bir insandı ve sarhoş olmanın eşliğindeydi. Bir Shell'deydim. İkimiz de Prynne'de tutsaktık. İstemeyerek onun adına, benim için isteyerek. Onunla vakit geçirmek ve onu Myriad ile anlaşıma yapmaya ikna etmek için kaydolmuştum.

Erica da oradaydı, sadece ruh halindeydi, bu yüzden Ten onu göremedi. Erica, insanın kulağına fısıldamak için eğildi, *Yüksek boyu çok iyi bir şey, korkacak bir şey yok ve belki de gömleğine tutunmalısın. Denge için.*

Onu etkileme çabası. Ten'in kulakları kelimeleri duymazken, ruhu her şeyi kavradı. Haberciler'in bir alt bölümü olan Flankers böyle çalıştı.

"Benim için hazır mısınız?" On bana sordu.

"Biri senin için hazır olabilir mi kızım?" Cevap verdim ve o zaman bile gerçeklerden korkmuştum. Onun *için* hazır değildim . "Ama merak etme. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Sonunda kollarıma düşecek kadar bana güvendi. Onu yakaladığımda, onu döndürdüm. Erica orada olmasaydı, Ten'i orada burada öperdim. O zaman bile onu istiyordum. Onu bir uyuşturucu gibi arzuladı.

O gün sözümü tutmuş olabilirim ama o zamandan beri birçok kez bozdum.

Bugün korkunç bir hata yaptım. Yanlış insanlara güvendim, yanlış kıza ihanet ettim. *Masum* bir kız.

Bir keresinde bende harika bir şey gördü. Bana hayranlıkla, hayranlıkla, hatta umutla baktı. Javier onu küçük odadan çıkardığında, bana ihtiyat ve şüphe dolu son bir bakış attı. Bu bakış, asla mümkün olduğunu hayal etmediğim şekillerde acıttı.

Elektrik bedenimi yakabilirdi ama Ten'in bakışı ruhumu yaktı.

Değerli bir şeyi kaybettim: onun güvenini. Ve ne için? Hapsedilme, aşağılanma ve acı, hepsini hak ediyorum. Ama yapmıyor.

Ellerim yumruk. İçimde bir kararlılık yükseliyor, inkar edilemez bir gelgit. Ona zarar verenler ödeyecek. bundan emin olacağım. Ve onun güvenini geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Önce ben kaçacağım. O zaman onu kurtaracağım.

İlk kral Myriad'a yardım etsin o zaman. Krallığı ateşe vereceğim ve asla arkama bakmayacağım.

"Seni daha rahat ettirelim, olur mu?" Victor Prince, hem ruhlar hem de Kabuklar için elle tutulur bir kafes olan kafesimin kenarını kavradı ve beni kapıdan içeri sürükledi.

Ruhunun aldığı yaralara rağmen, Kabuğu güçlü. Dış muhafaza, en kötü zamanlarda bizi korumak içindir. Bir tür zırh gibi.

İntikam Ten'in işi olmayabilir ama *benim* işim.

Affetmek. Işığın yolunuzu aydınlatmasına ve adımlarınızı düzenlemesine izin verin.

Benim öteki tarafım. Göz ardı ettiğim bir taraf.

Bir koridordan, bir asansörden, binanın dışından ve bir Merdiven boşluğundan aşağı çekilirken, öfkem alevlenmeye devam ediyor. Attığı her adım sadece çıra görevi görür. Onu sakatlamak ve öldürmek istiyorum. Onu sakatlayıp öldüreceğim . Ayrıca Ten'i kurtardıktan sonra Zhi, Javier ve hatta Ambrosine'i sakatlayıp öldüreceğim.

Kasaba meydanında örnek olarak kullanılacak. Troika'yı sev ve acı çek.

Sanki yeterince acı çekmemiş gibi.

Javier, Izgarasını istila etmek için elinden geleni yaparken, kaya gibi güçlü kaldı ve beni hayrete düşürdü. Bir zamanlar ona aşık olmama şaşmamalı. O, birler dünyasında sadece on kişidir. Halkını korumak için dayanılmaz acılara

katlandı ve çektiği sıkıntıya -benim de ilk elden yaşadığım sıkıntıya, her an öleceğime eminim- rağmen, özünde bir savaşçı olarak savaştı ve kazandı.

Şimdi kazanacağım ya da denerken öleceğim .

Victor beni Carnal Delights şehrinin kalabalık bir bölümünde sürüklüyor. Karnaval. Daha fazla ejderha uçuyor, havai fişek gibi ateş akışları. Bir öpüşme kabini ve hatta bir orgazm kabini var. *Bir gel, hepsi gel* . Her oyun striptiz içerir. Kopmuş el atışını kaybederseniz, bir giysiyi çıkarmanız gerekir. Tutsak Vurursanız, bir giysi parçasını çıkarmanız gerekir. Yani gerçekten herkes kazanıyor.

Kulübedeki ruhlar hariç tabii. Kesilen elleri onlar sağlıyor ve dikenli telle kaplı bir beysbol sopasıyla dövülenler de onlar.

Arabalar var: atlıkarınca, Troikan Generallerinin Shell versiyonlarını elleri ve dizleri üzerinde sergiliyor, çarpışan arabalar bir arenada uçarak ünlü Troikan simge yapılarının replikalarına çarpıyor ve bir çelik halat tüm diyarın bir turunu sunuyor.

Atıştırmalıklar satılmaktadır: pamuk ambrosia, kızarmış ambrosia, ambrosia mısır ve ambrosia kekleri. Hatta ambrosia pastırması.

Çocukken, burada oynamak için sık sık Öğrenme Merkezinden kaçtım. O zaman kimse bana ilgi göstermedi, şimdi de kimse bana ilgi göstermiyor. Yardım için bağırmaya tenezzül etmem. Bu insanları tanıyorum; Bana yardım edilmeyecek - alay konusu olacağım.

Victor beni başka bir Merdiven boşluğundan, ardından bir Kapıdan geçirdi ve Mutluluk Başkenti'ne girdik. Cob olarak da bilinir. Hava çikolata, şampanya ve seks kokuyor. En temel hoşgörüler. Gökdelenler, kulübeler ve piramitler dağılmış durumda. Yoksul vatandaşlarımız - savaşta savaşmayı reddedenler için - depolar veya ortak yaşam alanları var.

Burada kalabalıklar durup bize bakıyor, herkes ölüm çağında giyinmiş. *Sen ol, özgür ol* . Bazıları bana gülüyor, bazıları bana acıyarak bakıyor. Bir zamanlar, her iki tepki de beni uçurumun kenarına gönderirdi. Ben ranted ve raved olurdu. Öğrenim Merkezinde büyüdüğüm, babam tarafından terk edildiğim, diğer aileler tarafından göz ardı edildiğim için, çaresizce kabul edilmek için başkalarının iyi fikirlerini istedim. Şimdi gerçeği görüyorum.

Takdir edilmek istedim ama aynı zamanda beni görmezden gelen herkesi bunu yaptığım için pişman etmek istedim. Başka bir intikam türü.

Şu anda? Başkalarının -yabancıların- görüşleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu insanların kim olduğum ya da ne değerim olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Eylemlerim ve sözlerimle değerime karar veririm . Ve Ten'e yaptığım onca şeyden sonra pek bir değerim yok. Ama bunu değiştireceğim.

Kaçmak. Ten'i kurtar, düşmanlarımızı öldür. Annem de dahil olmak üzere Many Ends'de hayatta kalanları kurtarın.

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Binlerce yalancı. Ambrosine, sonun araçları haklı çıkardığını söyledi. Demek istediği: Bazen, daha büyük iyilik için kötülük gereklidir. Ama yanılıyor. Kötülük asla gerekli değildir. Kitlelere asla yardım etmeyecek, sadece zarar verecek. Ve yalanlar *kötüdür* ; tam da kötülüğün dili.

İkinci Kral küçük şeyler hakkında yalan söyleyecekse, kesinlikle büyük şeyler hakkında da yalan söyleyecektir. Fate ve Fusion gibi.

Ten, tekrar tekrar güvenilir olduğunu kanıtladı. *Bu* yüzden nereye giderse gitsin onu takip edeceğim. *Bu* yüzden şartlar ne olursa olsun ona güvенеceğim.

Bir ekibim olsaydı, başkalarından yardım isterdim. Hatta yalvarabilir. On için her şey. Ama burada yardım teklif etmeye ya da arkamı kollamaya istekli kimse yok. Benim hatam. Ambrosine gibi, kendi gündemimi ilerletmek için bana en yakın insanlara yalan söyledim.

Bir daha asla.

Ten'in istediği adam olacağım. İhtiyacı olan adam. Hak ettiği adam.

Victor başka bir Merdiven boşluğuna girer. Ancak bunu geçmek için bir kimlik testine katlanmak zorundadır. Elini bir veri defterine koyar ve bir makine, Shell'in bileğine gömülü çipi okur. Beraat eder etmez, Myriad'ın en gözde mahallesine giriyoruz, dolayısıyla adı: Coveted.

Secondking'in tüm çocukları burada yaşıyor. Burası tüm Generallerin de yaşadığı ve geldiklerinde tüm Abrogates'in yaşayacakları yer. Burası hayatım boyunca yaşamak istediğim yer. Konaklar, kaleler ve saraylar boldur. Grupta bir kulübe ya da kulübe yok.

Victor, Hasat Ülkesi'ndeki en zarif binayı bir kulübe gibi gösteren bir sarayda yaşıyor. Bir köprü, onun benzerliğinin yükselen altın bir heykeline götürür. Her iki tarafta da kayalık bir hendeğe akan vahşi, akan bir şelale var. Ambrosia ağaçları avluyu dolduruyor ve havayı tatlandırıyor. Myriad'ın amblemi kristalden yapılmış duvarlara oyulmuştur.

Hizmetçiler dışarıda durur, o yaklaşırken kapıları açar.

"Bizi bırakın," diye havlıyor.

Muhafızlar ve hizmetçiler, çok sayıda değerli taşla çerçevelenmiş gösterişli mobilyalardan kaçarak itaat etmek için acele ederken, telaşlı ayak seslerinin pırtırtısı duyulur. Yakut işlemeli bir Floransalı abanoz sandık. Tamamen safirden yapılmış bir masa. Som altın çerçeveli elmas kaplı bir kanep. Ama prensin en değerli varlığı? İçinde insan postu olan kaymaktaşıdan bir vitrin.

Postla ilgili hikayeyi milyonlarca kez duydum. Herkesin var. Çağlar boyunca, Ambrosine ve kardeşi Eron bir barış anlaşmasını tartışmak için iki kez bir araya geldi. En azından Güvercinler Prensi Eron, amacın barış olduğuna inanıyordu. Ambrosine ilk seferinde kardeşine ihanet edip derisini yüzdü. İkinci kez, Eron'un derisi yeniden büyüdüktan sonra, Ambrosine durulandı ve tekrarlandı.

Yapabilseydi Eron'u öldürürdü ama Eron hayatta kaldı.

Ambrosine'in "gücünün" bir göstergesi olarak Kutsal Olmayanlar Tapınağı'nda bir post asılıdır. Troika'yı bombaladığın için teşekkür etmek için diğer postu Victor'a vermiş olmalı.

Bir keresinde, gerçek gücün zafere ulaşmak için gerekli olduğu kanıtlanan her şeyi yapmaya istekli olmaktan geldiğine inanarak heyecana kapıldım. Artık. Araçlar adaletsizse, *hiçbir şey* onu haklı çıkarmaz.

Ancak, şu anda gerekçe aramıyorum.

Victor, kafesimi odanın ortasına yerleştirdi, aşırı hassas kulaklarıma güçlü bir çınlama hücum etti. O voltluk elektrikten henüz iyileşmiş değilim.

Çevremi araştırdım ve vitrinin yanında Shells standlarımdan birini buldum. Sehpanın üzerinde bir kumanda ve büyük bir metal maşa duruyor - kuşkusuz, boynum için. Kafes gibi, maşa da hem ruh hem de Kabuk için yapılmıştır.

Bunun için hazırlandı, anlıyorum. Başından beri "bakımı" üstlenmeyi planladı.

Gülümseyerek uzaktan kumandayı kaldırdı ve bir düğmeyi çevirdi. Aniden kafes elektriklendi, voltlar art arda beni yerime fırlattı. Voltlar düştüğünde bile hareket edemiyorum. Titremeler beni mahvetmeye devam ediyor ve Ten'in de aynı şekilde katlandığını biliyorum.

Geri ödeme ona zarar verecek.

Kafesi açıp beni dışarı çıkarmak için maşayı kullanırken gülümsemesi daha da genişledi. Ruhumu Kabuğun içine girmeye zorluyor ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kendimden daha büyük bir güç, beni içeride tutan bir mıknatıs gibi davranıyor.

Maşayı bıraktığında, boynumda metal bir tasma kalıyor ve manyetik yük yoğunlaşarak yeni hapishaneme - Javier'in Ten'de kullandığı aynı tür gölgelerle duvara bağlı bir hapishaneye- tıkalıp kalmamı sağlıyor. Koyu bantlar bilekleri ve ayak bileklerini sarar.

"Zaten eğleniyorum." Bıçağı kınından çıkarıyor ve mideme saplıyor. "Sen?"

Dudaklarım bir acı iniltisiyle ayrıldı. Bir Kabuk genellikle bir ruhun hissettiği olumsuz ya da olumlu duyumları sustursa da, ben aşırı duyarlıyım. Hissediyorum. Her şey. Bu da demek oluyor ki *Ten* her şeyi hissediyor, benim zavallı, tatlı kızım.

İntikam...

"Sen düşüncelerini ağlatana kadar beynini gözlerinden sızdıracağım," dedim ona sakince.

Can damarım yaramdan akıp beni daha da zayıflatırken, yaptığı işi incelemek için bir adım geri çekildi. "Ekstra deliklerle iyi görünüyorsun. Birkaç tane daha ekleyelim, olur mu?"

"Devam etmek. Yap. Her dilim için sana yüz katını ödeyeceğimi bil yeter."

"Bir mahkum için cesur bir konuşma." Bıçağı diğer yanına sapladı ve ben tıslarken Victor, Can Kanımı deri pantolonuna sildi. "Rahatlamalısın. Bu kişisel değil. Kız arkadaşınla çok fazla öfke sorunun var ve onları kovmak için fazla zamanım yok."

"Zavallı bebek. Kıçını tekmelediği için kızgın mısın? İki defa?"

Gözlerinde öfke patlamaları - benimkinin bir yansıması mı? Göğsüme yumruk atıyor, tam kalbimin üzerine, bir sonraki atışı çarpıtıyor. Sonra aldatıcı bir sakinlikle, "Onda ne görüyorsun? Güzel bir kızı her yerde, her zaman bulabilirsin ve aslında hepsi karanlıkta aynı görünüyor. Peki, ne zaman bu bir odaya girse, seni ve Archer'ı aptala çeviren nedir?"

Kolay. "Sadık, özverili ve kibar olduğunu kanıtladı." Şimdiye kadar hayran olduğumu bilmediğim üç şey. "Asla olamayacağın şeyler."

Biraz gülüyor. "Köpek gibi ses çıkarıyorsun."

"Bu yüzden köpekler genellikle insanlardan daha iyidir."

Bir öfke patlaması daha. Göğsüne bir yumruk daha.

Affetmek. Işıkla Kazanın.

Yine karşı tarafım konuşuyor. Bu sefer nefes almak için savaşıırken aslında dinliyorum. Kazanmak istiyorum. Açıkçası, ateşe ateşle karşılık vermek işe yaramaz. Ateşe suyla savaşmalısın. Sadece Işık karanlığı kovalayabilir.

Şu anda onun Işığını benimle paylaşabilecek tek bir kişi var.

Kendimden nefret ederek, sesimi beni Ten'e bağlayan köprü boyunca zorluyorum.— Işığına ihtiyacım var kızım. Archer'ın da. Aslında, Troyka'daki herhangi birinin ayırabileceği herhangi bir Işık. Lütfen. Bunu hak ediyorum. Bunu biliyorum. Ama yine de soruyorum. Seni kurtarmak için bildiğim tek yol bu.—

Saniyeler cevap vermeden geçiyor ve korkarım benden vazgeçti.

Bir şans daha. Bir şansa daha ihtiyacım var. Karıştırmayacağım, bir daha olmaz. Sahip olduğum her şeyi, olduğum her şeyi buna dökeceğim.

Sonunda onun yumuşak sesi Izgara üzerinde fısıldar.— Ya da beni daha da zayıflatmayı ve Javier'in yapamadığını yapmayı umuyorsun: Troyka'yı benim aracılığım ile yok et.—

Suçlama, Victor'un darbelerinden daha derine iniyor. Ama tıpkı Victor'un darbeleri gibi, bunu hak ediyor.— *Lütfen, kızım . Sana yanlış yaptığımı biliyorum ama seni doğru yapma şansına ihtiyacım var. Bu tek yoldur.* -

— Aynı anda hem sapık hem de özür dileyen yalnızca Killian Flynn olabilir.—

- *Bu bir hediye.* —Bana güvenecek mi? En azından bunda? Bekliyorum, umutlu, Işıkla dolmaya hazırım, ama bir dakika diğerine geçiyor ve karanlık her zamanki gibi kalın kalıyor.

Çok zayıf?

Sonuçta bana güvenmemeye mi karar verdin?

— *Şu anda Archer'a bağlı değilim. Işığımı aldım - boşver. Hazır?* —Bir an sessizlik içinde geçer.— *Ahh! Archer bana Işık göndermeye çalışırken böyle hissetmiş olmalı . Koruma altındasın. Kalkanı bırak Killian. -*

Korumalı mı?

Çeneme bir yumruk indi, kafam yana savruldu. "Dikkat ediyor musun?" Victor talep ediyor. "Yoksa bana kız gibi vurduğumu mu söyleyeceksin?"

"Asla bu kadar çirkin yalan söylemezdim. Yani, bir kızla karşılaştırılmak istiyorsan çok daha sert vurman gerekecek."

Sözlerim gururunu incitiyor ve gözlerinde bir kez daha öfke patlıyor. Müstehcen şeyler haykırarak, ağzının kenarlarından tükürükler fışkırtarak üzerime atlıyor, yumruğunu tekrar tekrar yüzüme vuruyor. Her yeni darbede acım büyüyor, benden daha fazla Can sızıyor, derim içim dışım parçalanıyor.

Ten'in acısını hissedebiliyorum . Neredeyse benim yıkımım.

"Bunun durmasını mı istiyorsun?" Victor dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "O zaman bana yalvar. Bana yalvarın, duracağım."

Yapamam. Dosyamı okudu; Biliyorum. Archer'ın sildiği kısımlar bile. Her zaman bir yedek vardır. Victor, General'in beni yalvarttığını biliyor, sonra da peşini bırakmadı. O da peşinden gitmeyecek.

Ten , sadece acımı kurtarma şansı için hayatım için yalvarır mıydı?

"Yanlış takımı seçtin Killian. Myriad'da, fark yaratan varlıklı biri olabilirdin. Troyka'da asla kabul edilmeyeceksin. Her zaman Kasap olacaksın."

Belki, ama belki değil. Herkese bir şans vermeden nasıl bileceğim?

Daha iyisi için savaşırsam nasıl bileceğim?

Gerçek şu ki, çoğu zaman incinmiş olan insanlar, bilerek veya bilmeyerek başkalarını incitmeyi seçerler. Her iki durumda da, bu bir kısır döngüdür. Onu sakatlayıp öldürerek sorunu sürdüreceğim.

Belki Ten , Işığını benimle paylaşmayı *başardı* . Belki de bir Işık deposuna sahibim ve bunun farkına varmadım. Mucizelerin mucizesi, intikam arzum azalmaya başladı. Ama o zaman, karanlık asla Işık ile boy ölçüşemez. İkisi birbirine karışmaz. Işık gelir gelmez, karanlık tek odak olarak kalmaz.

Kalkanlarım düşüyor. Aniden bir Işık huzmesi Izgarada yakınlaşır, ardından bir diğeri ve bir diğeri gelir.

Ten'in sesi kafamı dolduruyor.— İlk Kral'a *teşekkürler! Archer ile bağlantıyı açtım. Size sahip olduğumuz her şeyi veriyoruz.*—

Victor bir sonraki darbesini indirir ve acıyla böğürür. Benden sendeleyerek uzaklaşıyor. Aynı zamanda, kafamdaki gölgeler saklanmak için can atıyor. Bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki gölgeler gevşer, düşer. Boynumun etrafındaki yaka şingirdayarak açılıyor ve yerde gümbürdüyor.

Bir an için, sadece bir an, saf Işıktaykınıyorum. Sadece Işık değil, bir Işık gökkuşağı. İçinde bulunduğum Kabuktan ya da soluduğum havadan daha gerçek. Harika. Aydınlık. Muhteşem. Canlı Technicolor'da umut ve güzellik. Hayatımda eksik olan her şey. İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey.

Işık yaralarımı iyileştiriyor, bedenimi güçlendiriyor ve soluyor. Anılarımdan biri gibi, yok oluyor, hepsi tükeniyor. Kaybın yasını tutuyorum. Işık yemek gibidir, anlıyorum. Bir öğün gerçekten yaşamak için asla yeterli olmayacak.

Victor'a odaklanırken gözlerim kısıldı. Işığın başka bir hediyesi—manyetik yük yok oldu. İstedğim zaman Shell'e girip çıkabilirim. Hareket edebilirim, nokta.

O ne olduğunu çözemedim bıçağı elinden çektim.

Eski ben ona gülümserdi, defalarca bana yönelttiği aynı soğuk gülümseme. Onu bıçaklar, benimkine benzer yaralar verirdim. Ama ben eski ben değilim. Ten sayesinde yeni oldum.

1 + 10 = 11

1 + 1 = 2

2, 1'den daha iyidir. Birlikte daha iyiyiz.

Tek, akıcı bir hareketle metal tasmayı alıp Victor'a daldım. Mermilerimiz birbirine çarparken benim için hazır ve yumruk atıyor. Engellememden bir saniye sonra iniyoruz. Çarpmanın ağırlığını alıyor, kafatası mermer fayanslara çarpıyor ve aklını karıştırıyor.

Vakit kaybetmeden bir yumruk atıyorum . Veya dört. Yüzüklerim tenini delip geçiyor, Can damarı ondan sızıyor. Onu affettim, evet ama bu onun serbest kalmasına izin vermem gerektiği anlamına gelmiyor. O durdurulmalı.

Yönü yeterince şaşırdığında, dizlerim omuzlarını sıkıştırarak ayağa kalktım. Bir kez daha yumruğumu yüzüne indiriyorum. Hareketlerimle öfkem yeniden yüzeye çıkmaya ve beni ele geçirmeye çalışıyor, ama ben de Victor'la aynı şiddetle savaşıyorum, aklımı temiz tutuyorum. On haklıydı. Duygu yargıyı bulutlar. Canlı, Victor kullanılabilir...

Şimdi sırtıyorum, bir plan oluşmaya başlıyor.

İfademdeki değişiklik onu korkutuyor. İyi.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Güzel güzel. Yalvarırım bak.

"Bana merhamet göstermediğin halde sana merhamet göstermem gerektiğini mi söylüyorsun?" Dişlerim tenimi ısıyor, parmak eklemlerimi kesiyor ama asla duraksamıyorum. Kollarıma vuruyor—başta. "Görünüşe göre ekme ve biçme diye bir şey duymamışsınız."

Ve şu anda ne ekiyorsun?

Onu affetmeyi seçtin. Şimdi öyle davran.

Dudaklarımdan bir küfür döküldü ama kollarımı havaya kaldırarak saldırıyı sonlandırdım.

Başı yana yatarken vücudu gevşer.

Riske girmeden aceleyle Kabuğumdan çıktım, ruhunu onunkinden çıkardım ve onunla yer değiştirdim. Bittiğinde, tasmayı *boynuna geçirdim*.

Bir Shell'i yüzümle köleleştirmek tuhaf.

Sonra irislerinin rengini gizlemek için gözlerinin etrafına bir bez sardım, onu susturmak için ağzına bir ağızlık taktım ve ellerini arkasına tuttum.

"Doona bunun için beni suçladığını düşünüyor," dedim bilinçsiz formuna, artık aksanımla savaşmayarak. Ten'le gitmeme izin verseydi, bu asla olmayacaktı. "İntikam ihtiyacın seni doğrudan kıyamete sürükledi."

Bir aciliyet duygusu beni yeni Shell'imden uzaklaştırıyor. Soyunuyorum, her yerde aynalar olduğu için şükrediyorum. Dövmelerimi inceliyorum. Satır... satır... satır. Resim. Bir kadının yüzü, nazik, dingin, yanaklarından yaşlar süzülürken bile. O gözyaşlarından biri satırlardan birine sığıyor...

Bir bellek tıkırdayarak yerine oturur. Troikan yapımı silahların saklandığı yer. Myriadlılara zarar verebilecek şeyler. Yasak öğeler. Bir cephaneliğe sahip olmanın cezası ölümdür.

Vücudumun geri kalanına bakıyorum. *Tık Tık. tıklayın*. Tüm mükemmel öğeler. Sayısız silahlar. Ekstra ambrosia. Kabuklar. Ama şimdi hiçbirini bana yardım etmeyecek. Sonra dönüyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve sırtımı tarıyorum. Yine, birbiri ardına gömülü hazineleri atıyorum—

tıklayın. Evrensel bir anahtar. Evet. O! Onu şehir meydanından Ten'i kurtarmak için kullanabilirim.

Önce kral, krallığı kurtar o zaman. Myriad'ın her santimini boşa harcayana kadar durmayacağım.

Affetmek. Kaydetmek.

Karşı tarafımdan bir talep. Işık tarafı. Victor'u affettim çünkü geçmişine sempati duyuyorum. Yüreğinde saklanan acıyı biliyorum. Orada bulundum, yaptım. Ama Ambrosine'i affedebileceğimi sanmıyorum. Çok geniş bir ölçekte çok fazla ihanet.

Mecbursun. İhanet döngüsünü kırın.

Yapabilirmiyim? Ben yeni bir adamım ama eski alışkanlıklar zor ölür.

Çenem kilitli, giyiniyorum, Victor's Shell'e dönüyorum ve yola çıkıyorum.

Seçmek zorundayım ve On'u seçiyorum. Güveninin kırılğan bağlarını kırmış olsam da, telafi edeceğim. Daha iyi olacağım. O artık benim ailem ve bunu kanıtlayacağım.

Gönderen: A_P_5/23.43.2
Kime: T_L_2/23.43.2, R_A_5/40.5.16
Konu: Sorunlarımız var

İlk olarak, daha güçlü bir watt kullanıyorum, umarım bu size ulaşır. İkincisi, kendini mahvetmemeye çalış. Aynısını yapacağım.

İki generalin depolardan birinde Raanan, Deacon ve Clementine'e katıldığını nasıl söylediğimi hatırlıyor musun? Ayrıca Myriad'ın insanları Abrogates'i öldürmek için gönderdiğini bana nasıl söylediğini hatırlıyor musun? Myriad birkaç kişiden fazlasını gönderdi. Bir ordu gönderdiler. On sekiz deponun hepsinde bir savaş çıktı.

Kazanıyorduk...Ta ki Myriad kendi adamlarını öldürerek depoları bombalamaya karar verene kadar. Neshedilenlerin çoğu öldü, ruhları artık Sayısız'da.

General Ying Wo da öldü. General Alejandro kayıp.

Ayrıca—evet, dahası var—Sloan öldürüldü. Çok üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum. Belki bu darbeyi azaltır: Gerçek bir savaşçı gibi savaştı. Kurtarmayı başardığımız insanları onun sayesinde kurtardık.

Ya da belki de bu , darbeyi öğretmez . Ölüm ölümdür. Deacon teselli edilemez.

Daha da kötüsü - evet, daha da kötüsü var - Penumbra insanlar ve ruhlar arasında yayılmaya başladı bile.

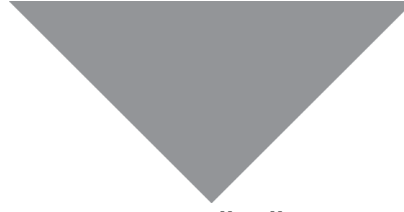
Üzgünüm ama lekelenirsem diye sana daha fazla Işık göndermeyeceğim. Senin halletmen gereken kendi karanlığın var. Ben de Grid to Grid ile iletişime geçme riskini almak istemiyorum.

Krizdeyiz Ten, enfekte olmuşlarımızı temizlemeye çalışıyoruz. Biz yeni Kanallarız ve prensesin yardımıyla bile mücadele ediyoruz. Sana ihtiyacımız var. Lütfen eve gel. Myriad'da bir hedeften başka bir şey değilsin.

Işık Görüş Getirir!

Archer Prince, Conduit of Conduits ← Evet, söyledim ve arkasındayım

Not: Bisküvi "Merhaba merhaba nasılsın seni deli gibi özledim neredesin seninle olmak istiyorum lütfen bir an önce eve gel yoksa arkadaşlarının üstüne işlemeye başlayacağım" diyor.

18. BÖLÜM

"Arzularınıza karşı dürüst olun - kendinize karşı dürüst olun."

-Sayısız

On

Javier beni arabalarla kasaba meydanından geçirirken, "Bir Troikan Kanalı olan Tenley Lockwood ile tanışın. En iyi askerleri olarak kabul edilir. Savaşı onlar için kazanacağına inandıkları kişi."

Önce snickers çalar, ardından yuhalamalar, tıslamalar ve küfürler gelir.

"Troikan çöpü!" Çürümüş ambrosia beni kovalıyor.

Archer'ın mesajı karşısında, tedavime üzülemeyecek kadar dehşete düştüm. Işık huzmesi beni iyileştirdikten sonra kimse iletişimimi devre dışı bırakma zahmetine girmedi; Ya fark etmediler ya da umurlarında değil çünkü hiçbir Troikan Myriad'a bana yardım etmek için giremez.

Bir yanıt göndermem gerekiyor ve yalnız kalır kalmaz göndereceğim.

Javier, giysilerimi yırtmak için kafesimin parmaklıklarına uzandı ve beni iç çamaşırlarımla bıraktı. Soğuk hava tenime çarpıyor ama zihnim şu anki durumuma tepkisiz kalıyor. Penumbra yayılıyor. Sloan öldü, ruhu büyük ihtimalle Many Ends'de. Bir Troikan Generali de öldü. Bir diğeri eksik.

Belki Alejandro Hasat Ülkesinde hapsedilmiştir. Belki de krallığına karşı kullanılabilecek bilgiler için işkence görüyordur.

Belki de bu başlamadan önce Alejandro'nun emirlerine uymalıydim. Belki de depoya gidip Sloan'ı kurtarmak ve enfekte insanları temizlemek için elimden gelen her şeyi yapmalıydim. Ying Wo Ling hala yaşayacak mıydı? Alejandro halkıyla birlikte olur mu?

Ölecek miydim?

Bunun yerine, barış düşünceleri ve Many Ends'de sıkışıp kalmış her ruhu kurtaracağımız inancıyla güçlenerek Killian'a Myriad'a eşlik etmekte ısrar ettim.

Killian ona güvenmemem konusunda beni uyardı ama bir kez daha işleri kendi yöntemime göre yapmakta ısrar ettim.

Ne de olsa ben Ten Lockwood'um. Her şeyi biliyorum.

Ağlama. Ağlamaya cüret etme.

Killian şimdi nerede? Ona ne yapılıyor?

İki kez bıçaklandığını biliyorum, çünkü keskin ağrılar yanlarımı kesiyor , Can damarı *benden* akıyordu. Işığımı istedi ve ilk fırsatta ona yardım etmek için çaresizce güvensizliğimi bastırdım.

Açıkça dersimi almadım, çünkü kendime Işık tutmadım. Almaktansa vermek daha iyidir, değil mi?

Ancak transferden kısa bir süre sonra ikimiz de iyileştik ve vücudumda yeni bir yaralanma görülmedi. Yani... Victor'dan kaçmış olmalı. Evet?

Benim için gelecek mi? Daha iyi soru: Onun için gelmesini istiyor muyum ? Ona hala güvenmiyorum ve onu bekleyemem. *Şimdi* kaçmam gerekiyor . Arkadaşlarım tehlikede - benim yüzümden. Diyarlar arasında barış istesem de Troyka'nın yenilgisini ve Myriad'ın zaferini başlatmış olabilirim. Hasar kontrolü zamanı.

Şimdi mağlup olabilirim, ama bu bitmedi. Nefes varken, zaman var.

- *On'umu seviyorum. Daha fazla Işığa mı ihtiyacınız var?* -

Kalbim sevinçle çarpıyor. Tekrar Jeremy. Benimle paylaştığı gerçeği...

O bir Conduit *olmalı* . - *Gücünü koru, tatlı çocuk* . -Gelecek belirsiz. Ne kadar Işığa ihtiyaç duyacağını söylemek yok. Artı, onu istemeden tahliye edecek olursam...

Hayır, riske atamam.

Ona, — *Gölgeler zihnini işgal etmeye çalışırsa, hemen bana haber ver. Onlarla savaşmana yardım edeceğim* . Ya da denerken öl.

Jeremy kıkırdıyor, sahip olduğum her savunmayı gizlice geçen yeni bir Işık ışıını. Herhangi bir kalıcı ağrı kaybolur. Zayıflık azalır. Titreyen uzuvlarım hareketsiz.

- *Yok artık genç adam. İçtenlikle söyledim* . -

Bağlantımız kesilmeden önce bir kıkırdama daha.

Eldeki göreve konsantre olun . Onun için endişelenmek şu anda ikimize de yardımcı olmayacak.

Peki. Bir eylem planına ihtiyaç var. Önce kafesimi gizlice açmalıyım. Ama nasıl? Erkekler ve kadınlar, genç ve yaşlı, etrafımı sarıyorlar. Burası Carnal Delights Şehri ve ana cazibe merkezi benim.

Kasaba meydanı, aşağılanmanın iştah açıcı ve aşağılanmanın yemek olduğu yüceltilmiş bir sirkten başka bir şey değildir. Yakınlarda hepsi bir kürsüye yerleştirilmiş başka kafesler var; bazıları dolu, diğerleri boş. Diğer mahkumlar

da benim gibi iç çamaşırlarına kadar soyuldu. Satıcılar mahkumlara atmak için bir şeyler satarlar. Dolu, çürümüş man, tüyler ürpertici, sürünen böceklerle dolu kovalar.

Kalabalığın genç üyeleri, içinde bulunduğum çıkmazdan zevk alarak gülüyor ve benimle dalga geçiyorlar. Eski üyelerden bazıları endişeyle beni izliyor ve Myriad'da iyi insanların *olduğunu* hatırlatıyor .

Tüm bu diyarı yok etmek için Troyka'ya dönmeyi gerçekten düşünüyor muyum?

Arkadaşlarımı kurtarmak için...kardeşimi korumak için...

Evet. Ben.

Ah! Kim oldum? Ve bu insanlardan hangisini bana yardım etmeye ikna edebilirim? Bakışlarım yüzler denizini tarıyor sadece yakınlaştırmak için—

Lina Teyze?

Şok, kalbime bir korku çivisi çakıyor. O burada olamaz. Kimse bana onun öldüğünü söylemedi ve birisi kesinlikle, kesinlikle, bana söylerdi. Ambrosine onu bana karşı kullanırdı.

Ama *bana* söyledi...

Hasat Ülkesinde öldüğümü söylemiş miydim?

Belki Ambrosine onun kim olduğunu bilmiyordur. Bir insan olarak, Lina'nın koyu, grileşen saçları ve yaşlılık çizgili cildi vardı. Gözleri genellikle sütlüydü, beyni Lina Teyze'den Looney Lina'ya her geçiş yaptığında meydana gelen bir fenomendi.

Lina'nın yaşı ne olursa olsun, Looney Lina beş yaşında rol aldı. Gözlerinin üzerindeki süt rengi film, onu fiziksel ya da psikolojik olarak kör etmişti, ama sadece şimdiki zamana. Uzak geleceği gördü, kafası henüz gerçekleşmemiş trajedilerle doluydu.

Bakışlarımla buluşan kadının parlak yelesi gümüşü beyaz saçları var. Teni soluk ama kusursuz ve gözleri parlak mavi.

Görünüşündeki tüm değişikliklere rağmen onu nasıl tanıdığımdan emin değilim. Değişikliklerin şaşırtıcı olduğu söylenemez. İlk ölümünden sonra siyah saçları maviye döndü.

Kıpırdanıyor, kalabalığın içinde gözden kayboluyor ve ona bağırma isteğini bastırmam gerekiyor. Mesajının geri kalanı kafamda oynuyor.

Sana öldüğümü söylemiş miydim? Killian'ı öldürdüğüm için üzgünüm.

Ağladım. ağladın. biraz daha ağladım. Kocamın seni telafi etmesine sevindim.

Cevap ışıktı. Işık her zaman cevaptı.

Belli ki Killian ölmedi ve ben de ağlamadım.

Cevap Işık ise, soru nedir? Kocası kimdi?

"Artık o kadar yüksek ve güçlü değilsin, değil mi?" Alaycı bir Javier metal bir copu kafesimin parmaklıkları üzerinde gezdiriyor. "Hainlerin ve Troikan sempatizanlarının sonunun burası olduğu söylendi. Ayrıca birkaç haftalık hücre hapsinden sonra Myriad'a bağlılıklarını kanıtlamaktan çok mutlu olduklarını söylediler."

Yapılacaklar listeme "Lina'yı bul"u eklerken bile ona odaklanıyorum. "Yanlış bilgilendirilmişsin. Mahkumlar özgürlüklerini istiyorlar, sadakatlerini kanıtlamak için bir şans değil. Garantili, eski mahkumlar bu alemden nefret ediyor - bunu söylemekten çok korkuyorlar."

"Korku, sadık olmaktan iyidir. Sadakat değişebilir ama korku asla ölmez."

"Yanlış." Javier, heck, Ambrosine gibi insanlar, istediklerini elde etmek için başkalarının onlardan korkmasına ihtiyaç duyduklarını düşünüyorlar, ama bu doğru değil. Aslında tam tersi. Sonunda, eğitimim başladığında Levi'nin bana öğretmeye çalıştığını anladım. Sonuç istiyorsan, insanların seni sevmesini sağla. Aşk, aşka ilham verir. Gizli bir düşman istiyorsan, insanların senden korkmasını sağla. Korku ihanete ilham verir. "Sonunda insanlar korktukları şeyleri yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar."

Solgunlaşıyor, ama bana başka bir lanet tükürüyor.

Troyka mükemmel değil. Yurttaşlar ruh olabilir ama derinlerde hala insandır ve insanın olduğu yerde hatalar vardır. Ama yapmadığımız bir şey, "hainleri" ve "sempatizanları" hapse atmak, kıyafetlerini ve haysiyetlerini soymak ve onlara nesneler fırlatmak.

Ben buna galibiyet derim.

Ona korkmayı öğret .

Karanlık tarafım onun çirkin kafasını kaldırıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Kesinlikle değil. Korku cevap değil. Korku, nefretin bir belirtisidir. Nefret her şeye kadir değildir. Aşk daha güçlüdür.

Gözlerim büyüyor. Doğru. *Aşk daha güçlüdür. Işık cevaptır .* Kelimeler zihnimde yankılanıyor, sayıların olmadığı bir denklem oluşturuyor.

Troikan Light, güneşe güç veren Eron'dan geliyor. Eron aşktır. "Işık aşktır. Aşk Işıktır."

Jeremy Işığını—sevgiyi— benimle başka nasıl paylaşabilirdi?

"Ne dedin?" Javier talep ediyor.

onu görmezden geliyorum.

Gölgeler kıskançlıktan, nefretten ve korkudan doğuyorsa, Işık da sevgiden doğmalıdır. Sevgi. hassasiyet Samimiyet. sevgi. Ek. Özveri. hayranlık. Tutku.

Gözlerimi kapatarak, dikkatimi aşka odakladım. Olan her şeye rağmen Killian'ı seviyorum. Bu değişmedi. Onunla zor zamanlar, diğerleriyle en iyi zamanlardan daha iyidir.

Jeremy'yi seviyorum. Archer'ı seviyorum, kanatlarımın altındaki rüzgar. Sadık, sadık arkadaşım Clay'i seviyorum. Deacon, Reed, Biscuit ve Kayla'yı seviyorum. Raanan ve Clementine'i seviyorum. yardımcılarım. Sonunda sadık olduğunu kanıtlayan Sloan'ı seviyorum.

Troika'yı seviyorum. Meredith, Hazel ve Steven'ı seviyorum. Levi'yi, hatta Alejandro'yu ve diğer Generalleri seviyorum. İmandıkları şey için savaşırılar: herkes için gerçek, adalet ve eşitlik.

Kalbim ısınmaya başlıyor... evet! Işık titriyor.

Gölgeler bana pençe attı, toprak kaybetmemeye kararlı. Bir Myriadlı olan annemi seviyorum.

Işık yayılır ve sıcaklık takip eder.

Javier dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Ne yapıyorsun?"

Gölgeler sarsılır.

Kalabalıktan biri "Parlıyor," diye sesleniyor ve diğerleri yuh alıyor. "Onu durdurun!"

Birisi böcek kovalarından birini satın alır ve yuhalamalar anında tezahürata dönüşür. Diğer mahkûmlar kafeslerinin köşesine kaçıyorlar ama endişelenmelerine gerek yok. Böcekler üzerime atılıyor, sadece ben. Binlerce küçük bacak üzerimde gezinip beni kesip ısırırken, derimi, kasımı ve hatta kemiğimi ısırırken bile tepki vermeyi reddederek olduğum yerde kaldım. Aşkla doluyum ve nefrete yer yok. Ve bu? Bu hiç birşey.

Bu insanları bile seviyorum. Aldatılırlar. Ambrosine'e bağlı, nefretini ve kıskançlığını vurguluyor. Benim kınamama değil, yardımına ihtiyaçları var.

Kaygısızlığım Javier'i rahatsız ediyor. "Kes şunu." Bastonu kafesime vurarak her şeyin sarsılmasına neden oldu.

"Senin için üzülüyorum," diyorum ona.

Çenesi düşüyor ve bir yanıt için püskürüyor. " *Benim için üzülüyor musun ?*"

"Troyka'ya döndüğümde, ki yapacağım, doğrudan bir emre itaat etmediğim için azarlanacağım ama aynı zamanda tekrar gruba kabul edileceğim. Benim değerim ne yaptığım ile değil, kim olduğumla ilgilidir. Bir Troikan. Sevilen. Aynı şeyi asla söyleyemeyeceksin. Kralınız tarafından zaten bir kenara atıldınız, başarısız olarak damgalandınız."

Hırlayarak kafesin içinden uzanıyor ve bana dokunamasa da gölgeleri dokunabiliyor; Boynumu sarmak ve sıkmak için parmak uçlarından uzanıyorlar. Ben hava için savaşırken, kendini beğenmiş bir şekilde, "Şimdi benim hakkımda ne hissediyorsun?" dedi.

Aşk...aşk... *onu seviyor muyum ?* Kötünün kötüsü.

"Kes şunu." Genç bir kadın kalabalığı yararak ilerliyor. "Lütfen."

Siyah saç tanıdığım bir yüzü çerçeveleyiyor. Küçük bir burnu ve sevimli, Cupid'in kıvrımlı dudakları var. Teni simsiyah saçlarından birkaç ton daha açıkken gözleri teninden birkaç ton daha açık ve altınla çevrelenmiş.

Dior Nichols bedende. Daha doğrusu ruh.

Javier ile bağlarını kesmeyi reddettiği için ertesi gün yeniden enfekte olduğunu bulmak için onu Penumbra'dan temizledim. Kötü şirket *yozlaşır*.

Everlife'da, her zamankinden daha güzel, ama yine de, derisinin yüzeyinin altında dallanan siyah çizgiler olan Penumbra'nın etkilerinden acı çekiyor. Giysileri kırışmış ve kirli, sanki İlk Ölümünden beri duş almamış ya da üstünü değiştirmemiş gibi.

Okçu haklıydı. Troikanlar tehlikede. Ama Myriadlılar da öyle. Enfeksiyon sıradan bir vatandaşı Fesih'e dönüştürebilir, ama ben onunla kafa kafaya gittim ve diğerlerinin neyi bilmediğini biliyorum. Penumbra, bir insanın içindeki iyi ve doğru her şeyi yok eder, yalnızca mutlak karanlıkta gelişen şeyleri bırakır. Nefret, sefalet, şiddet, umutsuzluk.

Ben nefes nefese kalırken bana baktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Kafesinin anahtarı nerede? Gitmesine izin veriyorum."

Onu seviyor muyum ?

Levi'nin ölmesinin sebebi o. Onun avukatı olarak onun adına mahkemeye gitti ve onu kurtarmaya çalışırken öldü. Ondan nefret etmek istiyorum ama nasıl yapabilirim? Bir hata yaptı; erkek arkadaşı Javier'in ona söylediği yalanlara inandı.

"Git," diye çıkıştı Javier.

Dior, "Bırakın ya da beni onunla kilitleyin," dedi açık açık.

Sertleşir, onu azarlamaya hazırdır. Belki de onun davranışlarından utandığı için. Belki de kalabalığın ona sırt çevirmesini istemediği içindir. Her halükarda, omzumdan bir örümceği çekip ona, "Benim için endişelenme" diyorum. Eğer ölürsem ve Many Ends'de kalırsam, kaçabilir, orada sıkışıp kalmış ruhları serbest bırakabilir ve Ambrosine'i pusuya düşürebilirim. Kazan/kazan.

"Seni kilitlemek istemiyorum." Sıktığı dişlerinin arasından, "Ama kalırsan yaparım," diye ekliyor.

"Bu iyi," diyor. "Onun yanında ve sana karşı duruyorum."

Gözleri genişliyor. "Bunu kastetmiyorsun..."

"Yaparım. Seninle işim bitti. Seninle işim çok daha önce yapılmalıydı. Sen bir yalancısın ve bir hilekarsın. Ama daha iyi değilim. Ben bir aptaldım. Korkularıyla oynamana, bana yaptıkları korkunç şeylere rağmen beni Myriad'la kalmaya ikna etmene izin verdim çünkü Troikanlar tarafından cezalandırılmaktan korkuyordum. İyi bir adam benim kararım yüzünden

öldü." Gözlerinde yaşlar iyi ve çenesi titriyor. "Kendimi herkesin verebileceğinden daha fazla cezalandırıyorum."

"Dior." Ona uzanır, ama o geri döner.

"Numara. bana dokunma. Senden nefret ediyorum ve kendimden nefret ediyorum."

-*On? Lass?*— Killian'ın sesi Izgarada dolaşüyor ve kalbim, adını koyamadığım bir duygu karışımıyla çarpıyor.— *Senin için geliyorum. Neredeyse. Bilgiye ihtiyacın var...*—

Güvensizliğimin duvarı sallanıyor, ama sonunda sabit kalıyor, sözlerini kesiyor. Sessizlik hüküm sürüyor.

Ulaşmak için zaman yok. "Özür dilerim Ten," diyor Dior beni aklımdan çıkararak. "Baban... o yolda."

Kalbim *daha hızlı atıyor*. Bir, on, yirmi, elli - vuruşları saymak bana hiç iyi gelmiyor.

Babam beni seviyor. Babam beni sevmiyor. Beni seviyor. Beni sevmiyor.

Evet. Şu. Beni sevmiyor.

Daha da kötüsü, diye ekliyor. Daha kötüsü var mı? "Anneni yakaladı."

Javier gülüyor, sıkıntımın ilk belirtisinde sevinçten havalara uçuyor. Sonra babam orada, işkencecimin yanında duruyor. O yalnız, annemden iz yok. Herkes gibi Senatör Leonard Lockwood da genç, güzel ve en iyi döneminde. Uzun, resimlerin vaat ettiği kadar ince kaslı, mavi saçlı ve birbiriyle uyumsuz gözlerle: biri mavi, biri yeşil.

Birbirimize bu kadar benzerken nasıl bu kadar farklı olabiliriz?

O gömleksiz ama siyah deri pantolon giyiyor. Ayakları savaş botlarının içine sıkışmış. Kadınlar, bazı erkekler gibi onu takdirle izliyor.

Bakışları benimkiyle buluşuyor ve gülümsüyor. "İlk hayatımı mahvettin. Sonunda hak ettiğinizi aldığınızı görmek güzel."

Kelimeler beni şeritler halinde dilimliyor. Derinlerde bir yerde, bir parçam her zaman onun onayını arzuladı. Onun sevgisi. Dr. Vans'a Prynne Asylum'da bana işkence etmesi için para verdiğinde bile.

Küçük bir kız, babasının prensesi olmalı, kabusu değil.

Ne kadar sevimli, dedim, kayıtsızmış gibi davranarak, sanki içimden ağlamıyormuşum gibi davranarak. "Sen bir aptalsın. Kendi hayatını mahvettiğini fark etmedin. Bana gelince, ben sadece sana verilmiş olanı istedim. Geleceğim hakkında karar verme şansı."

"Kendinden başka kimseyi düşünmedin."

"Merhaba, Pot. Kettle ile tanışın."

Gözleri küçük yarıklara daralır. "Ağzına dikkat et genç bayan. Benimle saygılı konuş."

"Ya da ne?"

"Yoksa anneni suçların için cezalandırırım."

Kolunu öne doğru çektiğinde, elinde bir deri şeridi fark ettim. O şeridin sonunda mı? Grace Lockwood, annem. Boğazında metal bir tasma dolaşüyor. Bir tasmalı, anlıyorum, öfke içimde patlamakla tehdit ediyor.

Bu adama olan aşkım sönüyor.

Annemin başı eğik, omuz hizasındaki saçları yüzünü koruyor. O insanken, teller kumrıldı. Burada, Everlife'da teller itfaiye aracı kırmızısıdır.

Burnunu çekiyor, parıldayan bir gözyaşı damlası yere düşüyor.

Dior ona doğru bir adım atarak, Bırak onu, dedi ama Javier onu yakalayıp yerinde tuttu.

Öfke bombası patlar. Ateş beni yakıyor gibi. Enkaz yağmurları. Şarapnel gömülüyor, kalbimi şeritlere ayırıyor.

"Bırak onu," diye çığlık atarak kafesimin kapısını tıklatmak için ileri atıldım. "Şimdi!"

"Ya da ne?" diye soruyor babam benimle alay ederek.

Nefes almak daha da zorlaşıyor, her hava molekülü ciğerlerimde bir cehennem.

Öldür onu. Ona yollarının hatasını öğret. Acıyı hak ediyor ve sen, Goody İki-ayakkabı olduğun sen bile bunu inkar edemezsin.

Korku beni ele geçiriyor. Karanlık tarafım değil. Hayır hayır hayır. Şimdi değil. Direncim zayıf...

Başımı sallıyorum, beni bombardımana tutan korkunç dürtüleri atmayı umuyordum. Ya da belki bu dürtülere tutunuyorum. Babamı beni incittiği gibi incitmek istiyorum. Ancak bunu yaptığım an, karanlık kazanır. Bana sahip olacak; Bunu biliyorum. Varlığımın her zerresi ile bunu biliyorum.

Babamı ve Killian'ı yaptıkları için azarladığım her şeyi yapacağım.

Sevginin erdemlerini vaaz edip sonra dönüp düşmanından nefret edemezsin. Herkes bir arkadaşını sevebilir. Bir düşmanı sevmek için bir savaşçı gerekir.

Derin nefes al, ver. "Ona zarar vermeyeceksin," diye mırıldandım.

"Yapmayacak mıyım? Korkunç bir suç olan Troyka'ya kaçmaya çalıştı. Ceza olarak, bana hediye edildiği bu sabaha kadar Kennels'a yerleştirildi. İstedğim gibi ona zarar verebilirim."

"Sana mı verildi? Sanki o bir çift ayakkabı mı?" Kendi hayatından başka bir hayat onun için bir anlam ifade ediyor mu?

"Ülkesini destekleseydi, cezalandırılırdı ama affedilirdi, sonunda topluma yeniden katılmasına izin verilirdi. Ancak, ayrılmaya kararlı bir mahkeme tarihi için zorlamaya devam etti."

"Gitmesine izin ver. Lütfen." gururuma yenik düşüyorum. Gurur ne işe yarar ki? Başkalarının fikirleri çok az önemlidir. "Bu seninle benim aramda. Firstlife'da hiç olmadığın adam gibi karşıma çık."

Yeni bir gülümseme açar ama öfke yayar. "Biraz daha yalvar. Sesini beğeniyorum."

tereddüt etmem. "Lütfen Leonard. Baba. Birini incitmek istiyorsan, bana zarar ver." Onun ve benim insan olarak reddedildiğimiz şeyi istiyorum: birlikte daha fazla zaman. Planlandığı gibi Troyka'ya kaçmasını ve Jeremy'yi büyütmesini istiyorum. Bu. Bu kalbimin gerçek bir arzusu. "Oğlunuzun çok ihtiyaç duyduğu anneyi inkar etmeyin."

Şimdi babam sertleşiyor. "Benden saklamaya çalıştığı oğlu mu diyorsun?"

Annem bakışlarını kaldırdı ve sonunda benimkiyle buluştu. Aynı solgun tene, çillere ve yüzümüz için fazla büyük gözlere sahibiz, onunki karanlık ve bir gözyaşı fırtınasıyla dolu olsa da. Çıkkı elmacık kemiklerini, küçük ama küstah burnunu ve kalp şeklindeki dudaklarını da miras almıştım. Jeremy'yi de. O onun erkeksi meslektaşdır.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor.

"Geçmiş geçmişte kaldı," diyorum ona. Bir ebeveyn ve çocuk arasındaki bağ kutsaldır, bir hediye olduğu kadar bir sorumluluktur. "Jeremy'nin de sana ihtiyacı var baba. Bir gün, alemler arasında barış olacak. Biz bir-"

"Kapa çeneni!" Keskin bir şekilde nefes alırken burun delikleri genişler.

Ailem gençlik hayatımın çoğunda beni hayal kırıklığına uğrattırken, annem İlk Ölüm gününde bunu fazlasıyla telafi etti ve beni Prynne'den koparmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Sonu Myriad'da olacak olsa da Jeremy'yi Troika'ya gönderdi. Babam için daha zaman var.

"Seni seviyorum," bana yumuşak bir şekilde söylüyor. "Jeremy'ye benim de onu sevdiğimi söyle. Siz ikiniz hayatımı yaşamaya değer kıldınız. Sen benim en büyük başarımısın ve ben..."

Sana sessiz olmanı söylemiştim, diye çıkıştı babam, tasmağını çekeştirerek.

Elini tutmak niyetiyle ona uzandım, ama onu geriye, menzilden çıkardı.

"Ah, canım kızım" diyor ve *tsks*. "Akıllı olman gerekiyor ama durumun ciddiyetini henüz kavrayamadın. Zevkli olsa da, hiçbir dilencilik annenin hayatını kurtaramaz. Ya Javier'in işini yapmasına izin verirsin ya da onu hemen burada öldürürüm."

yutkunuyorum. Javier'in Izgara'yı işgal etmesine izin veremem. Bütün bir diyarı ölüme mahkûm ederken bir kadını kurtaramam. *Bu* kadın bile değil.

"Anne," diyorum, çenem titriyor. Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor.

"Anladım güzel kızım." Bana cesur bir gülümseme sunuyor. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı? savaşmanı istiyorum. Doğru olan için savaşın ve asla durma. Asla pes etme-"

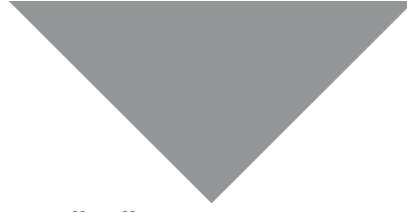
Babam yine tasmaını çekıştırerek onu susturdu. Sonra onu kafesimin önünde diz çökmeye zorluyor. Göz yaşlarım daha hızlı akıyor.

"Belki de ciddi olduğumu düşünmüyorsun." Bir hançeri kınından çıkarır ve ucunu bir Lifeblood boncuğunun çıktığı boğazına bastırır. "Son şans, Tenley."

"Bunu yapma." Dior, Javier'in tutuşuna karşı boşuna mücadele eder. "Lütfen, yapma."

"Ciddi olduğunu biliyorum baba ama Myriad'ın evimi zehirlemesine izin vermeyeceğim. Ailem." Kafesimin parmaklıklarını tutup sallıyorum. "Bunu yaparsan *kendini zehirlersin* , ben de..."

" *Hiçbir şey yapmayacaksın* ." Bıçağı annemin boynuna saplıyor. Ben şok ve korkuyla hareketsiz kalırken, gözlerimin içine bakıyor ve "Senden başka suçlayacak kimsen yok" diyor.

BÖLÜM ON DOKUZ

“Sevginin en büyük ifadesi vermektir.”

—Troyka

Killian

Bir kadının çılgılığı, Carnal Delights Şehri'ni delip geçer. On. Onun olduğunu biliyorum.

Çılgına dönmüş ve paniklemiş bir halde, kalabalığın arasından hızla geçerek, bağlı bir Victor'u boynundan tutarak ve onu arkamda sürükleyerek hızlandım. Bakışlarımı yere eğdiğim sürece kimse yer değiştirdiğimizi bilmeyecek.

- *On. Lass.*— Onu artık Izgarada hissetmememe rağmen adını haykırıyorum. Eğer ona bir şey olduysa...

Hayır. Yaralı değil. O olsaydı, bilirdim. Doğru?

Ben kitleleri zorlamaya devam ederken protestolar patlak veriyor. Kimliğim kaydedilir kaydedilmez protestolar huşu dolu mırıltılar haline geliyor. Görünüşe göre Victor Prince ulusal bir kahraman.

Sonunda kasaba meydanındaki kürsüye ulaşıyorum. Kafesleri on için tarıyorum...nerede...orada. O diğer tarafta. O gök mavisi saç düşüşünü nerede görsem tanırdım.

Hala kargomu sürükleyerek platformun etrafında dönüyorum, sonra aniden duruyorum.

Ten'in babası onun önünde, Javier ve Dior onun yanında duruyor. Dior özgürlük için mücadele eder. Ayaklarının dibinde Ten'in annesi. Kadının etrafında can damarı birikir, vücudu hareketsizdir. Öldürülen ruhlar gibi gözlerimin önünde parçalanmış bir beden. Ten'in *gözleri* önünde.

Ten hala bir heykel gibi, bakışları Lifeblood havuzunda. Kolları, sanki hayati organlarını korumaya çalışıyormuş gibi beline dolandı.

Victor'u düşürürken kalbim titriyor ve ağrıyor. İçimde kaynayan öfke geri geliyor.

Sakinlik. İstikrarlı. Ne olduğu hakkında soru soramam. Victor cevapları zaten biliyor olabilir.

Hayal kırıklığı içimdeki tufana katılıyor, sadece öfkeyi körüklüyor. Sebep ne olursa olsun, Grace Lockwood'un ölümünün acımasızlığı beni bocalıyor. Bir erkek bunu karısına nasıl yapar? Bir baba çocuğuna bunu nasıl yapar?

Bir zamanlar, Grace'in bir insan ruhuna kaynaşacağını ve yeniden doğacağını düşünerek eylemi haklı çıkarırdım. Neden onun kaybının yasını tutuyorsun? Ama hayat değerlidir. Hayatın her aşaması el üstünde tutulmalı, tadına varılmalıdır.

On haklıysa ve İkinci Ölümden Sonra Pek Çok Uçta Myriadlılar ortaya çıkarsa, Grace şimdi sonsuz bir işkenceyle karşı karşıyadır. Onu kurtarmadığımız sürece.

Leonard, Can'a bulanmış bir hançeri Ten'e doğrultuyor. "Annenin ölümü için uzun süre yas tutmak zorunda kalmayacaksın. Yakında ona katılacaksın, küçük kız."

Ellerim yumruk, pazılarım esniyor; Patlamaya hazırım. Ten öldürülürse ne yapardım?

İsterim. Salmak. Cehennem.

Acı bir kahkaha boğazımda donuyor ama yutuyorum. Aslında hiçbir şey yapmazdım. O, belki, muhtemelen, Dinlenme Yeri'ne gidecekti ve ben, belki, muhtemelen, Many Ends'e gidecektim ve tıpkı diğer Myriadyalılar gibi işkence görecektim. Her iki durumda da zamanımız kısılacak ve bu benim için sorun değil. Bunların hiçbirisiyle iyi değilim.

Ama... onsuz bir hayat alternatifinden daha iyi değil mi? Ya On Benimle Many Ends'te biterse? Gitmek istiyor, gitmeyi planlıyor ve çıkış yolunu biliyor ama onun daha fazla tehlikede olduğu düşüncesinden nefret ediyorum. *Daha kötü* tehlike.

Onunla göz göze gelmeyi, onu rahatlatmayı umarak bakışlarımı kaldırdım - *buradayım, yardım edeceğim* - ama o annesinin öldüğü yere bakıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor ve iz bırakıyor. Göğüs kafesim sıkışıyor.

Bu, annesinin kayboluşunu ilk kez izleyişi değil.

Anılar artık daha sık geliyor, gölgeler üzerimdeki hakimiyetini kaybediyor. İlk Hayatının sonunda Grace, eski patronum Pearl Bennett tarafından zehirlendi. Beni sadece kızı ölünce geri vermek için evlat edinen kadın. Ten, Prynne Akıl Hastanesinden yeni kaçmıştı ve annesinin son nefesini vermesi için zamanında eve koştu. Sadece birkaç saniye sonra, Ten'in kardeşi Jeremy son nefesini verdi.

O gün de on ağladı.

Kardeşinin ruhunu anneleriyle birlikte olabilmesi için Myriad'a götürmeyi teklif ettim ama Ten beni reddetti ve çocuğu Archer'a verdi. O zaman, reddedilmek bir bıçak gibi kesmişti ve bana Öğrenim Merkezinde hiç bir zaman yeterince iyi ve istenmeyen olarak geçirildiğimi hatırlatmıştı.

O zamanlar. O an. Bir parçam ona kızmaya başlamıştı. Geri kalanım - daha akıllı olan kısmı - onu sevmekten asla vazgeçmedi. Şimdi, onun mantığını anlıyorum. Çok net görün. Birini sevmek, onun kötü fikirlerine katılmak anlamına gelmez ve benim fikrim çok ama çok kötüydü. Kesinlikle korkunç. Burada, Jeremy Ten'e karşı kullanılacaktı. Troyka'da, kız kardeşi hizaya getirmek için küçük erkek kardeşine zarar vermek, çaresizlik ne olursa olsun, bir seçenek değildir.

Ten'den başka yöne bakmadan "Killian"ı Javier'in yönüne fırlattım. Konuşma kalıplarına dikkat ederek, "Onu bir kafese koyun" diyorum.

"Neden?" Javier, Dior'u serbest bırakır ve mahkumu yakalar. "Yapacağını sanıyordum-"

"Senin yorumunu istediğimi hatırlamıyorum. Sana bir emir verdim. İtaat et."

Dior, Ten'in kafesine yaklaşır ve parmaklarını Ten'in ellerine sarar. "Çok üzgünüm."

On sessiz kalır.

Javier sertleşiyor, ben de öyle. Otoriteme meydan okuyacak mı?

Hafif bir tereddütten sonra itaat eder.

Haini bağlı ve gözleri bağlı bırakın, dedim ve açıklama yapma zahmetine girmedim. Ben Victor Prince'im, değil mi? İsteddiğimi, istediğim zaman yaparım ve dünyanın geri kalanı bunu halledebilir.

Leonard Lockwood bana doğru eğiliyor. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Prens."

Bıçağı elinden çekip onu öldürmek benim için ne kadar kolay olurdu. Ama tüm hayatın bir an değerli olduğunu ve bir sonraki an öldürdüğünü söyleyemem. Yaptıklarım sözlerime uymuyorsa ben yalancıyım ve yalancı olmayı reddediyorum. On nefret yalan ve hayatımda ilk defa ben de öyleyim.

"Herkes gitsin" diye bağırdım. "Şimdi."

"Ben kalacağım," diyor Dior, Ten'e. "Ben kalacağım ve..."

"Git," diye mırıldanarak sonunda konuşuyor. "Sadece git."

Dior'un üzerindeki gerginlik artar, ama sonunda o başını sallar ve uzaklaşır.

"Sen de," diyorum Javier ve Leonard'a. "Gitmek."

Javier sert sert bana bakıyor. "Ona ne yapacaksın?"

"Ne istersem." Ona biraz daha yaklaştım, göğsüm onunkine çarpıyordu.

"Bununla ilgili bir problemin mi var?"

Şimdi kılandı. "Senin neyin var dostum? Neden böyle davranıyorsun?"

Victor, Javier'e arkadaş gibi mi davranmıştı? Burada dikkatli yürümem gerekecek. "Lockwood's Grid'i istila ettin mi, etmedin mi?" Soru yalan değildir. Ve suçu üstlenmek, Victor'un bu konuda çok iyi olduğunu düşünüyorum.

Öksürüyor ve pufluyor, muhtemelen bir bahane, suçu başkasına atmak için zihnini karıştırıyor. Sonra, "Bunda yeniyim. Burada bana öğretecek kimse yok, bu yüzden ilerledikçe öğrenmeye zorlanıyorum."

" *Onunla* başarılı olduğumda, bana nasıl yaptığımı sorabilirsin, ben de açıklayabilirim." Elimle bir okşama hareketi yapıyorum. "Şimdi git."

Leonard onu geri çekiyor ve ikisi de ayaklarını yere basmak için çizmeli topuklu ayakkabılar üzerinde dönüyor.

Yalnız olduğumuzdan emin olur olmaz, aksi halde bana inanmayacağından korkarak Ten'in zihnine konuşmaya çalıştım. Sözler aklımdan hiç çıkmıyor. Aramızdaki duvarı ne kadar da *hor görüyorum*.

"On. Kız. Ben Killian ve seni serbest bırakacağım." Göz hizasında olmak için çömeldim ve baş parmağımı kilide bastırdım. Bir saniye geçiyor, sonra bir diğeri ama hiçbir şey olmuyor. lanet ediyorum. Victor's Shell'deyim. O, kralın sevgili oğludur; parmak izi *her* kafesi açmalı .

"Kim olduğunu biliyorum." Sonunda bakışları benimkiyle buluşmak için kalktı. Bu uyumsuz gözler, sonsuz ıstırap havuzlarına açılan pencerelerdir. "Göz renginin değişmesi tek şey değil. Sen ve Victor hiç benzemiyorsunuz. O ekşi. Tatlısın."

Firstking'e teşekkür ederim...

Ama sana Victor'a güvendiğim kadar güveniyorum, diye ekledi düz bir sesle. "Yani, hiç de değil. Herkese yetecek kadar büyük bir aşk kuyusu bulduğumu sanıyordum. Yanılmışım."

Göğsümde bir bıçak bükülüyor gibi. "Güvenine ihanet ettiğim için inanılmaz derecede üzgünüm. Seni bu karmaşaya soktuğum için üzgünüm. Annen için üzgünüm. Anlatamayacağım kadar üzgünüm. Üzgünüm...her şey için. Geri dönebilseydim-"

"Ama yapamazsın. Hiçbirimiz yapamayız."

bükün . "Haklısın. Ama yaptıklarımı telafi etmekten asla vazgeçmeyeceğim." Tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöküyorum. Aklımın inkar içinde çılgılık atmasını, yükselmemi talep etmesini bekliyorum, bir şeyler. Bunun yerine, şaşırtıcı derecede sakin kalıyorum. İşte buradayım, Kasap, bir zamanlar kırıntılar için yalvarmayı reddeden, şimdi af için yalvaran ve bu şans için mutlu olan çocuk.

Gözleri genişliyor. "Ne yapıyorsun?"

"İnanılmaz derecede üzgünüm," diye tekrarlıyorum. "Sen daha iyisini hak ettin - hak ediyorsun - ve sana daha iyisini vereceğim. Affedilmeyi hak

etmediğimi biliyorum ama yine de bunun için yalvarıyorum." Bazı şeyler her türlü fedakarlığa değer. "Hiç kimse ve hiçbir şey bana senden daha fazla anlam ifade etmiyor."

İç çekiyor.

"Yakında daha çok yalvaracağım, hiç şüphem yok. Şimdilik... hadi ihtiyaçlarınızı karşılayalım." Ayağa kalkıp tişörtümü çıkardım ve giysiyi parmaklıkların arasından fırlattım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Ona yardımını için teşekkür etmeyeceğimi söylediğim zamanı hatırlıyorum ve kendi kıcımlı tekmelemek istiyorum.

Malzemeyi başının üzerine çektikten sonra derin bir nefes alıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. Üzüntü ve keder onu terk ediyor gibi görünüyor, yerini çabucak kararlılık aldı.

Dikkatini son oyununa çevirmek için duygularını bastırdığı için, aynı dönüşümün onun başına geldiğini birçok kez gördüm. Şaşırdım ve etkilendim.

Ben de gurur duyuyorum. Bu benim karım.

"Hafızanız geri geldi mi?" o soruyor.

Ona gerçeklerden daha azıyla saygısızlık etmeyeceğim, çünkü ona benden şüphe etmesi için bir sebep daha vermektense ölmeyi tercih ederim. "Tam olarak değil, ama her dakika daha fazlasını hatırlıyorum."

İfadesi değişmiyor.

Bükün, döndürün . Bana eskisi gibi hayranlık ve hayranlıkla bakmasını o kadar çok isterdim ki. Ama yapmasa bile mi? Onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Kafesimin anahtarı sende mi?" o soruyor.

"Hayır, ama bir tane alacağım."

"Ek ve biç, ha? Ben senin için bir tane aldım, şimdi sen benim için bir tane alıyorsun."

"Sadece ekip biçmek değil. Sen tanıdığım en iyi insansın ve özgür olmanı istiyorum. Ama Victor'un parmak izi işe yaramadığı için kafesler sadece bir Yargıcın parmak iziyle açılacak." Kennels'den sorumlu erkekler ve kadınlar. "Birini ziyaret edeceğim ve bir saat içinde geri döneceğim."

Kafası yana yatar. "Beni kurtarmanın sana güvenmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?"

BÜKME . "Sözümün şu anda senin için bir anlamı olmadığını biliyorum, ama annelerimizi Many Ends'den kurtarana kadar dinlenmeye gitmiyorum. Aynı zamanda, seni geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Onu *geri* kazanmalıyım. Geçmişimi tam olarak bilmiyor olabilirim ama şüphesiz geleceğimde ona ihtiyacım olduğunu biliyorum. O olmadan, hiçbir şeyim, hiç

kimsem yok. "Beni sonsuza kadar sürse bile, hayatımı iyi yaşanmış sayacağım."

O benim hayatım .

"Haklısın." Aldatıcı bir nedensel pozla bacaklarını uzatıyor, benim ona olduğum kadar soğuk. "Senin sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Göğsümdeki iğneyi ovalayarak irkildim. Ne yapmam? Reddetmeye tipik Killian Flynn tarzında tepki verin. Ona saldırmayı reddediyorum ya da duygusal olarak mesafe koyarak kendimi daha fazla incinmekten korumaya çalışıyorum.

Hayatımda ilk defa, uğruna savaşmaya değecek bir şeye sahibim. Eski anılarımı siktir et. Onlara ihtiyacım yok. Yenilerini yapıyorum.

Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama yakında bir gün olacağım.

"Seni bırakmaktan nefret ediyorum kızım ama o anahtarı sana alıyorum."

Orada dikkatli ol, dedi ve gömleğin yıpranmış kenarını kopardı. "Teyzemin bir yerde pusuda yatmış olma ihtimali var. Bana gönderdiği mesaja göre seni öldürmeyi planlıyor."

Parmaklıklardan uzanıp güzel yüzüne dokunmak istiyorum ama istemiyorum çünkü kızımın rahatsız olmasını istemiyorum. "Dikkatli olacağım. Ve senin için geri döneceğim. Sana kendimi kanıtlayacağım. Hiçbir şey beni durduramaz."

Gönderen: Bilinmiyor
Kime: A_P_5/23.43.2
Konu: Merhaba

Ten'in hayatını kurtarmak istiyorsan benimle Geceyarısı Peçesi'nde buluşacaksın. Sadece çekirdek dördü getirin. Ayrıca, bir generalle evleneceğim. Bana tebrikler!

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: Bilinmiyor

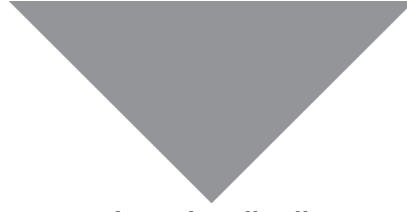
Konu: Lina?

Elbette Ten'in hayatını kurtarmak istiyorum. Ama ona yardım edeceğinize ve ona zarar vermeyeceğinize nasıl güvenebilirim - ve "dört çekirdek"? Neden bahsediyorsun? Peki hangi generalle evleneceksin?

Işık Görüş Getirir!

Eğitim kanalı,

okçu prens

YİRMİ BÖLÜM

“Aşk boşa harcanan tek duygudur. Odağınızı aleminizden ve kendinizden uzaklaştırır!”

-Sayısız

On

İşlenecek çok şey...

Annem öldü. Babam onu öldürdü. Killian onu affetmem için bana yalvardı. Yapmıyorum...

Düşünceler parçalanmaya başlar, içimde farklı duygular kabarır. Ön planda: korku. Annem şimdi Many Ends'in içinde. En azından, öyle olduğunu düşünüyorum. Teorim henüz kanıtlanmadı.

Ama diyelim ki ben haklıyım. Canavarların onu yakalayıp işkence etmesine ne kadar var?

Seni seviyorum. Hayatımı yaşamaya değer kıldı. Doğru olan için savaşın ve asla durma.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken, zorunlu sakinliğim paramparça oldu.

"Lass," diyor Killian, arkasına yaslanarak.

"Git," diyorum. "Yapman gerekeni yap." Parmaklarımı koluma dövme olan kelimelerin üzerine sürüyorum. *Bağlılık. Tutku. özgürlük.*

Parmaklarım atın gölgesine gitti ve kaşlarımı çattım. Görüntü soluyor. Killian'la olan bağım zayıfladığı için mi?

İstediğim bu mu?

Gözyaşları *daha sıcak yanar* . Ne istediğimi bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Son, kalıcı bir bakışla, gözden kayboluyor. Geri dönecek mi? Bilmiyorum. Killian 1.0'ım gibi davranıyor, ama gerçek nedir ve yalan nedir?

Önemli değil. Sadece kendime güvenebilirim ve sıkıntı içinde bir genç kız olmayacağım. Hayır, hayır.

Gözyaşlarımı bileğimin tersiyle silerken burnumu çekiyorum. Yas olmayacak. Şimdi değil. Yapacak çok şey var, tehlikede çok fazla. Daha sonra dağılabilirim.

Kararlı bir şekilde, annemin ölümünün acısını kalbimin derinliklerine dolduruyorum. Sonra babama yöneltilen öfkeyi dolduruyorum. Belki nefret de. Sonra Killian'ın verdiği zararı dolduruyorum. Güvensizliği ve hayal kırıklığını tuğla ve harç olarak kullanarak bir duvar örüyorum. Hiçbir şey girmiyor, hiçbir şey çıkmıyor. İyi, bu iyi.

Yine biraz akli başında hissederek başımı kaldırdım. Annem Many Ends'te sıkışıp kalırsa, herkesi kurtarıırken onu da kurtarırım. Bu? Bu onu son görüşüm değil.

Şimdi ücretsiz almak için. Kilidi kıpırdatmak için kafesin parmaklıklarından uzanıyorum ama tutuyor.

Uzakta, bir renk parıltısı yakalarım. Bir adam bir köşeye bakıyor. Belirli birini mi arıyorsunuz? Yakınlarda kimsenin olmadığını anlayınca bana doğru koştu. Arkasından bir kadın, göğsüne bir sepet sıkıştırılmış onu takip ediyor.

"Burada. Çok lezzetli yemek." Küçük bir şişeyi bana doğru itiyor. "İçki."

O da diğerleri gibi. Ona güvenilemez.

Başımı salladığımı fark ettim ve dişlerimi gıcırdattım.

Koşullar ne kadar çabuk değişebilir. *Duygular* ne kadar çabuk değişebilir.

Belki beni incitmek istiyor, belki de bana yardım etmek istiyor. Her iki durumda da, Myriad ambrosia -eğer bu böyleyse- bana yarardan çok zarar verecek, Aydınlık tarafımı zayıflatırken karanlık tarafımı güçlendirecek. Geceyarısı Peçesi'yle aramdaki karışıklıktan sonra bundan eminim.

Şişeyi kadının bekleme tutuşuna geri verdim. Kaşlarını çattı ama kabul etti ve hevesle içen bir sonraki mahkûma koştu. Renk ve ton, solgun, sarkmış etine geri döner. Ne zamandır kilitli?

Yani yardım ediyor. Kendini tehlikeye atma isteği bana bu alemde iyi insanların olduğunu hatırlatıyor, tıpkı benim alemimde kötü insanlar olduğu gibi.

"Acele et," diye sesleniyor arkadaşı. Birkaç metre ötede nöbet tutuyor.

"Kafesi açabilir misin?" Bir mahkumu daha beslerken ona soruyorum.

"Anahtarın var mı?"

Hüzünlü bakışları üzerimde geziniyor. "Hayır ben özür dilerim. Keşke daha fazlasını yapabilseydim ama..."

Yapamaz. Anladım. Victor'un sandığının parmaklıklarından uzanıyor ve ağzının üzerindeki bağı çekiştiriyor.

Panik içimi ısıtıyor ve "Gitmelisin" diye bağıriyorum. Başarılı olmasına izin veremem. "Git şimdi. Yetkililer gelmeden önce."

Panik onları da besler ve çift, yakalanmamak için çaresizce kaçır.

kaçmalıyım . _ Ve benzeri. Zhi ve Javier'in Victor'un Victor olmadığını anlayıp geri döneceğini söylemeye gerek yok.

Yine, uzakta bir renk parıltısı var. Yeni geleni daha iyi incelemek için başımı çeviriyorum ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Tanıdık bir yüz bana doğru fırladı.

Bu Lina . Kalbim yükseliyor; Sanırım gözlerimin görmediğini tanıyor. Bu, ailem çok meşgulken benimle oynayan kadın. İlk üç kez Many Ends'den kurtulmama yardım eden kişi.

Onu seviyorum, seviyorum. Bir keresinde beni bir boya fırçasının ucuyla bıçaklamış olmasına rağmen.

"Bu sizin içindir." Bir şişe sıvıyı bana doğru fırlattı. Kudret helvası. "Aşağı yukarı."

"Nasıl öldün?" Mesajı beynimde yankılanırken boğazımdaki yumru büyüdü. *Sana öldüğümü söylemiş miydim? Killian'ı öldürdüğüm için üzgünüm. Ağladım. ağladın. biraz daha ağladım. Kocamın seni telafi etmesine sevindim. Cevap ışıktı. Işık her zaman cevaptı.*

"Doğru zamanda caddenin karşısına geçtim. Boom. Kaza."

Bir çarpışma "tam doğru zaman" mıydı? Şişenin içeriğini boşaltırım. Güç kaslarımı dolgunlaştırır, kemiklerimi güçlendirir. Karanlık azalır, korku sisi kafamdan dağılır.

"Many Ends'e girmenize yardım etmek için buradayım."

Vay canına. Tam cümleler ve şimdiki zamanla konuşuyor. "Killian'ı incitmek için buradaysan..."

asla zarar vermem , dedi kararlı bir şekilde.

Yine de onu öldüreceksin. Bu ona nasıl yardımcı olacak, canım teyze?

Bir grup insan onun arkasından koşuyor, beni *ürkütüyor* - beni hayrete düşürüyor. Elbette gözlerim beni aldatıyor. Archer, Raanan, Clay, Reed ve Biscuit burada, Myriad'da olamaz. Mükemmel *canlı* olamaz .

"Anlamıyorum." Görüntünün kaybolacağını düşünerek başımı salladım. Bak ve işte, kalıyor ve mutluluk beni tüketiyor. Bu gerçek. Bu oluyor.

"Bil bakalım ne oldu, tahmin et ne oldu, tahmin et ne oldu." Biscuit'in ağzından kelimeler fişkırdı, sanki onları daha fazla tutamayacakmış gibi. Lina, Archer ile temasa geçti ve onunla Geceyarısı Peçesi'nde tanıştık ve o bizi içeri aldı. Biz kurtarma ekibiyiz!"

Sen benimle dalga mı geçiyorsun? "Arkadaşlar, yanarak kül olabiliirdin. Geceyarısı Peçesi, Troikanlar için bir ölüm tuzağıdır."

"Doğru," dedi Lina, "ama bu, almaya istekli olduğum bir şanstı. Killian'a bağlısın ve Troikanlar da sana bağlı. Bunu iyi bir şekilde atlatacaklarını düşündüm."

olduğu bir şanstı . Çünkü *düşündü* . Çünkü arkadaşlarım onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Öfke ve minnettarlık içimde karışıp karışıyor, beni sersemletip bırakıyor.

Archer, "Killian şansını denedi ve Troika'ya girdi" diyor.

"Zorlandı," diye hatırlattım ona.

"Pekala, şansını denedin . Daha azını nasıl yapabiliriz?"

Lina kenara çekilir ve Archer kopmuş başparmağını kilide bastırır. *tıklayın* . "Kitabınızdan bir sayfa aldı. Bir Magister'in izniyle," dedi sırtarak. "Seni görmeye gelmeden önce birini avlamak zorunda kaldım. Tamamen uğraşmaya değer."

Kilit daha fazla uzatmadan açılıyor ve kafes kapım yerinden fırlıyor. O anda, sadece minnettarım. Hapishanemden tırmanıyorum, bacaklarım titriyor ve doğruluyorum. Bir gömlek ve iç çamaşırı dışında hiçbir şeyin içinde olmam umurumda değil.

Archer beni sabit tutmak için kolunu belime doladı, sonra ikinci bir manna şişesi dudaklarıma yerleştirdi. İçindekileri boşaltıyorum; tatlı sıvı man boğazımdan aşağı dökülüyor. Taze güç. Sabit bacaklar. Saniyeler içinde kendi başıma durabilirim.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Biscuit'i kulaklarının arkasını kaşıdım. "Hayatlarınızı riske attığınız için size bağışlamak istiyorum ama benimkini kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Bunlar senin için." Lina bana her ikisi de benim bedenimde olan bir kot pantolon ve bir çift bot uzatıyor. Sanırım geleceği ve ekibinizin ihtiyaç duyacağı her şeyi önceden bilmek yardımcı olur.

Giyinirken Archer'a, "Siz kaçtınız ve yüzünüz tanınıyor. Neden krallığa girer girmez durdurulmadın?"

"Artık onların Izgarasının bir parçası değilim. Kimse Myriad'a dönebileceğimi düşünmemişti. Ben de görünmemek için elimden geleni yaptım." Carnal Delights Şehri'ni tararken ifadesinin üzerine hüznün çöküyor. "Burada bir fark yaratabilirdim, isterdim ama çabalarım her zaman boşunaydı."

Bazen onun burada büyüdüğünü unutuyorum, Myriad toplumunun hayati bir parçası, karanlıkla bir arada. Ah, nasıl da değişti. Şimdi o, Işığın özüdür.

"Killian," diyor şimdi ve benim karşımdaki kafese işaret ediyor. "Yapmalıyız-"

"Bu Killian değil. Bu Victor." Ve hala bağlarıyla savaşmaya çalışıyor.

"Deacon, Clementine ve Kayla Troika'da kaldı" diye ekliyor. "Kayla değişikliği yaptı. Artık o da hepimiz gibi bir Conduit. Hepsi prensesle birlikte çalışıyor ve onun Abrogates'i temizlemesine yardım ediyor. Ve değişikliği yapan sadece arkadaşlarımız değil. Başkaları var. Diğerleri. Eskiden sıradan sıradan vatandaşlar olanlar. Sayı her saat artıyor."

Şok beni yumrukluyor. "Yediden fazla mı?"

Başını sallıyor. "Son sayımda yirmi altı."

Şok! 26 numaralı asteroit, Proserpina, Yeraltı Kraliçesi'nin adını almıştır.

Yeraltı dünyasına kendim gittiğime eminim.

"Başka Mimar var mı?" Soruyorum.

"Evet." Clay sırtıarak kollarını açarak bileğine dağlanmış bir atı ortaya çıkardı. "Biz."

Göğsüm sevinçle sıkışıyor. Savaş *bitecek* ve biz *kazanacağız* .

"Çoooook. Beni gördüğüne ne kadar sevindin?" Bisküvi önümde zıplıyor, sırtıyor, nefes nefese ve hevesle titreyiyor.

"En mutlu."

Yanlarında asılı duran tam bir cephaneliği, kınlara doldurulmuş silahları var. Sokak adı Light'erup olan bir Sunray talep ediyorum. Silah Işık huzmeleri fırlatıyor ve içimde mutluluk fışkırıyor. Kısa kılıçlarım burada. Silahları sırtıma dayayarak kollarımı koşumlarına sokarken titriyorum. Tanıdık ağırlık beni rahatlatıyor.

Öfkeli bir erkek feryat aniden havayı deler. "Alarmı çal. Birisi! Herhangi biri! Ten Lockwood bedava."

Victor. O bağlı değil.

Nefret, aşk? Bırak yaşasın, öldürsün mü?

Clay, kendisine ait bir Güneş Işını'nı kınından çıkarır ve Victor'a nişan alır. "Sessiz ol ya da öl."

Hala hain bağılıyor. "Yardım! Ben Victor Prince ve Killian Flynn'in Kabuğunda mahsur kaldım!"

"Gitme zamanı, git, git" diyor Lina. "Kocamı kurtarabilmem için baloyu almalıyım."

Evet, daha önce bir kocadan bahsetmişti ama yine şok oldum. "Evlisin?"

"Evet. Tabii ki. Yoksa ben mi olacağım? Unuttum."

Peki. Yine gelecek zamanla uğraşıyoruz. "Kimin düğünü olacaksın?"

"Başka kim? Kocam. Genel."

Ah! Yapamaz mı - Bekle, *ne? Myriadlı* bir Generalle mi evleniyor ?

Ona gerçekten güvenebilir miyim?

Victor bağırma devam ederken elimi Clay'in omzuna koydum. Ondan gerilim yayılıyor. "Onu sersemlet, ama yaşamasına izin ver," dedim yumuşak

bir sesle. Işık eşittir aşk. Aşk her zaman cevaptır. "Cinayet onun işi, bizim değil."

"Onun ölümü bizi büyük bir dertten kurtaracak."

"Ölümü başımıza bela *olacak*. Bu konuda bana güven. Daha önce öldürdüm. Yapmadın. Asla geri alamayacağınız bazı eylemler ve suçluluk ayak bileğinize zincirlenmiş bir kaya gibi sizi takip eder. Birini sonsuz bir işkenceye mahkûm etmeye hazır mısınız?"

Silahı bir Dazer ile değiştirmeden önce, Grace, Grace, diye mırıldandı. Tek atış. Hedefini tutturur.

Victor hareketsiz ve sessiz gidiyor.

Clay iyi bir adam, aslında istisnai ve şiddet asla onun ilk tercihi değil. Onun o kısmının lekelenmesini istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Yeter gevezelik. Hadi gidelim," diyor Lina.

Karanlıkta onu takip ederken Biscuit yanımda duruyor. Killian nereye gittiğimi bilmeyecek, ama sorun değil. Onu ve Lina'yı yan yana istemiyorum. Ona hala güvenmiyorum ama ölmesini de istemiyorum. Ve sadece onun ölümü benimkine sebep olacağı için değil.

Koşuyoruz, yarışıyoruz, saatlerce koşuyoruz ya da görüldüğü gibi. Gökdelenlerin etrafından dolaşıyoruz, ara sokaklarda uçuyoruz ve sokaklarda dans eden bir kalabalığın arasında manevra yapıyoruz. Üstümüzde, çevredeki binalardan bungee jumping yapan bir grup erkek çocuk, kalabalıktan çanta, şapka ve diğer eşyaları kapıyor. Gömleksiz kaslı adamlar iplerden sallanıyor. Yarı çıplak kadınlar, tepedeki bir gölgelikten sarkan kurdelelerden dönüyor.

Sarhoş insanlar, "Bu bir köpek mi?" Diye sesleniyor.

"Bu. Bu bir köpek!"

"Kanka. Sen de mi halüsinasyon görüyorsun? Sanırım bir köpek görüyorum."

"Aptal olma. Bu bir kostüm," diye bağılıyor başka biri. "Çok ezik."

Bu Killian'ın partisi mi? Bizi Kennels'a sokacak olan mı?

"Bekle," diye seslendim Archer'ın elini tutarak.

Durur ve grubumuzdaki diğerlerine de aynısını yapmalarını emreder.

Yıllardır Kadere inanmadım. Ve hala istemiyorum. Ama bir parçam ilahi müdahalenin iş başında olduğunu görmeye başlıyor. Neredeyse tüm ümidimi yitirmiştım, sadece arkadaşlarımla çevrili olmak için. Yakalanmaktan kaçmak için koştuk, sadece beni gitmek istediğim yere götürebilecek partiye rastlamak için mi? Killian'ın planladığı bir parti, bana ihanet etmesine ve Many Ends'e girmeyi asla beklememesine rağmen.

Onun bir parçası benim tarafımda olmalıydı.

Lina'nın hayalleri... Hangi yoldan dilimlesem de, burada birlikte olmamızın sebebi o. Ama onun vizyonları nereden geliyor? Troikan Izgarası mı?

Hayatı boyunca erişimi olmuş olmalı. Ama kime bağlıydı - öyle mi?

Sadece bir kişi güce sahip olacaktı...

Eron , anlıyorum. Eron, Lina ve diğerleri aracılığıyla bize yardım ediyor. Vücudu aracılığıyla.

Kalbim görünmez bir bitiş çizgisine doğru hızla atıyor. Başka nasıl yardım etti? Ve başka yollar da var, biliyorum. Onları göremesem bile. Bize öğretiyor, bizi geleceğimiz için hazırlıyor. Birlikte çalışmayı, birbirimize güvenmeyi öğrendik. Düşmanlarımızı yok edilmeye muhtaç böceklerden ziyade bizim gibi umutları ve hayalleri olan insanlar olarak görmek.

Biri Biscuit'e "Kostümün berbat," diye alay ediyor. Sonra, "Hey, beni gezdirmek ister misin?" diye ekler.

Bisküvi sinirden dişlerini gıcırdatıyor.

Etrafımızda kahkahalar ve tezahüratlar birbirine karışıyor. Vücutlar hızlı bir müzik nabzına çarpıyor ve gıcırdatıyor. Grubuma yanlışlıkla dokunan herkes acı içinde tıslar. Archer, çiftler birbirine sürtünerek el çırpırmaktan ve ayakları tekmelemekten korumak için koca vücudunu kullanarak beni kalabalığın içinden çekip çıkardı. Clay ve Raanan, Lina'yı benim tarafıma sürdüler ve Archer'ın yanında yerlerini aldılar.

Onlara kalkan olmahyım . Parlaklar, çok parlaklar, tıpkı gece lambaları gibi. Ama içki ve uyuşturucular -bir öpücükten diğerine- serbestçe akıyor ve herkes gerçekten neler olduğunu anlayamayacak kadar sarhoş görünüyor.

"Burada ne yapıyoruz?" Okçu sorar. "Uzun süre uyum sağlayamayacağız."

Raanan kuru bir sesle, "Artık karışmıyoruz," dedi.

"Bir plana ihtiyacımız var." Killian'ın partiyi Kennels'a girmek için kullanma fikrini açıklıyorum.

"Çok iyi. Kennels'a gideceğiz. Ama önce, seni gizliyoruz. Aradıkları kişi sensin." Archer, yakınlarda duran bir adamdan şapka çalar. Adam itiraz ederek homurdandığında, Archer göğsünü şişirerek aşağı atmaya hazır.

Adam aceleyle uzaklaşıyor. Sırıtan bir Okçu, masalsı saçlarımı şapkanın altına tıkıyor. Bu çocuk paha biçilemez bir hazine. Cesur. Güçlü. Sert. Ve cidden tuhaf.

Bir şapka beni uzun süre saklamaz, dedim ona.

Bisküvi bacağıma sürtünüyor. "Merak etme. Seni dışlamayı düşünen herkesle ilgileneceğim. Dil tatlı bir ikramdır."

güzel . "İyi çocuk."

"Seni uzun süre saklamak için ona ihtiyacımız yok, sadece yeterince uzun." Archer'ın başı yana eğildi ve yüzler denizini ovaladı ve elimi sıktı. "Victor bu tür partilerle ünlüdür. Bunun Killian'ın işi olduğuna emin misin?"

"Ben."

Archer'ın gözleri - çok güzel, yeni cilalanmış bozuk paralar gibi - gülümsemesi uçup giderken öfke saçıyor. "Killian senin için gelmeyecek. Seni tekrar incitecek ve onu öldürmemek için çok zorlanacağım."

Hayır. Artık öldürmek yok. "Bir zamanlar arkadaşınız. Onun reddedilmeye, aşağılanmaya ve yalnızlığa dayandığını biliyorsun."

Vay canına. Onu mu savunuyorum?

Archer, "Ayrıca ateşkes ilan ettikten sonra bile bana karşı komplo kurduğunu biliyorum" diyor.

Tabii ki yaptı, dedim ve Archer'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Evet, kesinlikle Killian'ı savunuyorum. "Ambrosin'e bağlı, yani sonsuz bir paranoya, öfke, kıskançlık, nefret, acılık çukuruna bağlı. Ben de tadına baktım. *Killian'ın* seni sırtından bıçaklamamış olması bir mucize."

Gerçekleşme doğar. Killian benimleyken doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve bir zamanlar en çok güvendiği kişiye döndü. Bir baba figürü olarak gördüğü ve etkilemeyi özlediği erkek. O zamanlar bilinmeyen bir varlıktım.

İhaneti için onu affetmeliyim, değil mi? Yüzleş. Güvensizliğim, Ambrosine'i benim yerime seçmesinin incinmesi ve öfkesinden kaynaklanıyordu, ne fazla ne eksik.

Ekmek biçmek. Hasadım sonunda geldi.

"Killian'la ben ilgileneceğim. Dior'la sen ilgilen," diyorum. "Sen gelmeden hemen önce onunla konuştum, ama kaçtı ve nereye gittiğini bilmiyorum. Killian veritabanında ev adresini aradığında, adres engellendi. Üzgünüm."

O bakır gözlerde kararlılık ve beklenti parlıyor, korku belirtisi yok. Bu çocuk pes etmeyecek. Durmadan. "Endişelenme. Onu bulacağım."

Yapacağından eminim. "Sen işini yaparken, biz de partiyi Kennels'a göndereceğiz." Onu biraz zorlarım. "Mümkün olduğunda bize katıl."

Bacağıma bisküvi sürtüyor. "Çobanı bana bırakın. Ayrıca senin için bir yol açacağım Arch."

"Yolunu bilmiyorsun - boşver." Kimi kandırıyorum? Bu süper köpek her an her yeri bulabilir. "Teşekkürler."

Bisküvi sadece duraklamak için bir adım ileri gider. Havayı koklar, kaşlarını çatar. "Bu tarafa gelen ağır silahlı iki muhafız kokusu alıyorum. Onlarla ve sürüyle ilgileneceğim. Ben mükemmel bir çok görevliyim." Gidiyor, uluması kahkahaların kakofonisini yarıp geçiyor.

Yine sarhoş insanlar, aralarında bir köpek görünce şaşırarak ağlarlar. Diğerleri onun "kostümünden" şikayet ediyor.

"Dior?" Archer nefesini dışarı veriyor. "On, onu görüyorum."

Ne? O burada? "Gitmek."

"Onu temizleyeceğim ve seninle Kennels'da buluşacağım." Öne atlar ve kalabalığın içinde kaybolur.

"Tenley." Lina'nın eldivenleri benim. Sertçe çekerek beni duvara tutturdu.

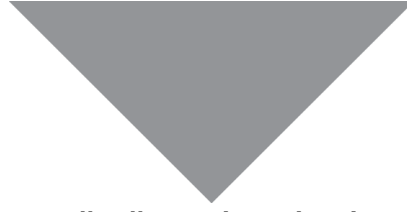
Ben savaşıyorum. Henüz. Yanında asılı duran, bir hançer tutan diğer elinin farkındayım.

"Lütfen beni bıçaklamaya kalkışma, Lina Teyze." Nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Onu incitmek istemiyorum.

Kafası karışmış gibi göz kırıyor. Bir daha bana odaklandığında, kafa karışıklığı gitti ve gözleri bulutlandı. "Orada olman gerektiği zaman buradasın," diyor sesine göre yeni bir çocuksu tenor. İçimi dehşete düşüren ürpertiler dolaşüyor ve midem bulanıyor. "Burada olması gerektiği zaman oradadır. Birlikte çalışmazsanız, ikiniz de öleceksiniz. Birbirinize tam olarak güvenmezseniz, ikiniz de öleceksiniz. Onu engellemek sadece ikinize de zarar verir."

O...Killian? "Bana mesaj attın, Lina Teyze. Bundan önce. Onu öldüreceğini söylemiştin." Beni öldürerek mi? "Onu neden öldürüyorsun? Müstakbel kocanızın emriyle mi?"

"Konuşmayı kes. Dinlemeye başla." Hırlıyor, açıkça öfkeli ve beni sallıyor. "Sana yardım etmeme yardım et. Karanlık kovalanmalı, Ten. Hepimiz yapmamız gerekeni yapacağız ya da hepimiz düşeceğiz. Sonsuza kadar Ambrosine'e bağlı."

BÖLÜM YİRMİ BİR

“Seni değiştiren bildiklerin değil; yaptığın şey bu.”

—Troyka

On

Kalabalık Biscuit sayesinde doğru yöne doğru ilerlerken insanlar bana çarpıyor ve beni Lina'dan daha da uzaklaştırıyor. Onun uğursuz uyarısı kafamda yankılanıyor.

Karanlık kovalanmalı, Ten. Hepimiz yapmamız gerekeni yapacağız ya da hepimiz düşeceğiz. Sonsuza kadar Ambrosin'e bağlı.

Izgara anlaşıma ile uğultu ve düşüncelerim dönüyor. Tamam, hadi bunu parçalayalım. Karanlık kovulmalı. Işıkla, sadece Işıkla. *Işık her zaman cevaptı*. Killian, nihai karanlık olan Ambrosine'e bağlıdır. Ben Killian'a bağlıyım ve arkadaşlarım da bana bağlı. Diğer insanlar onlara bağlıdır. Bu nedenle hepimiz Ambrosin'e bağlıyız.

Bağ kırılmalı.

Ambrosin ölmeli. Bunda da haklıydım. Onun ölümü üzerine halkı karanlığa olan ihtiyaçlarından kurtulacaktır. İsterlerse Sayısız'da kalabilirler, Ebediyetlerini kendi şartlarına göre yaşarlar, Işığa alerjileri yüzünden artık burada kalmaya zorlanmazlar.

Kusurlar: Yalnızca Eron, Ambrosine'i öldürecek kadar güçlüdür. Yapacak mı?

Onu istiyor muyum? Sadece arkadaşlarımı öldürmemeleri konusunda uyardım.

Dürüst olalım. Ambrosine ve diğer vatandaşlar arasında büyük bir fark var. Kocaman! Ambrosine yenilse bile kontrol altına alınamaz. O çok güçlü. Ayrıca, asla bir ateşkese uymayacaktır. Sözleri asla eylemleriyle aynı değildir.

Onun sonu milyonlar için yeni bir başlangıç demektir. Ve gerçekten, ölümü soğukkanlılıkla değil, bu savaştan doğan bir eylem olacak. Çünkü o , savaştır.

Yani evet. Clay'le konuşmama rağmen, Eron'un Ambrosine'i öldürmesine yardım etmeye hazırım. Karşılaşmadan uzaklaşacağımdan, hatta sürüneceğimden şüpheliyim. Ambrosine şeytanın vücut bulmuş halidir ve terör saltanatı sona ermelidir. Bunu yapmak için *seve seve* hayatımı veririm.

İkinci konu. Arkadaşlarımla aram ne kadar derin? Onları Myriad'ın içine sokacak kadar güçlüydü ama ben yaralandığımda onlar değildi. Ben ölürsem arkadaşlarım da ölecek mi? Kesinlikle hayır. Eğer ölürsem, Rest'e mi yoksa Many Ends'e mi gideceğim? Killian nereye gidecek? Arkadaşlarımız nereye gidecek?

Cevaplanmamış çok fazla soru var. Yanlış gidebilecek çok fazla şey var. Ama sonra, doğru gidebilecek tonlarca şey var.

Uzakta yankılanan ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Yürüyüşün sesi? Evet, evet. Birden fazla sırada birden fazla erkek ve kadın. Bir ordu yolda.

Biz avlanıyoruz.

Clay ve Raanan'a doğru ilerliyorum. Kalabalığın başında olmamız gerekiyor.

Pop, pop, pop.

Diğerlerine ulaştığımda bir dizi silah sesi kulaklarımı tırmaladı ve hep birlikte eğildik. Kaos patlar. Paniklenmiş çığlıklar uyumsuz bir koro yaratır. Ancak bir ses -Victor'un sesi- diğerlerinin üzerinde yükselir. Biri ona ambrosia yedirmiş olmalı.

"Duvarlara doğru hareket edin ve diz çökün. Kabul etmeyen vurulacak."

Bir ağızdan, herkes hareketsiz. Ancak, sıraya girenler sırayla duvara yaslanıp diz çökerler.

Çocuklarla bir bakış paylaşıyorum, sessiz bir komünyon anı. Sıraya girip diz çökemeyiz , sıraya girip diz çökemeyiz. Ama ayakta kalırsak, kolay hedef olacağız.

Harekete geçmeliyiz.

Raanan öne geçiyor ve bir yumruk atıyor ve yanındaki Myriadlıyı çiviliyor. Clay, bir grup adamı iterek birbirlerine çarpar.

"Özür dilerim," diyorum ve sonra sağımdaki kıza çelme takıyorum. Başka bir kıza düşüyor.

Sadece. Beğenmek. O. Kitleler arasında bir kavga çıkar.

Hayır, bu insanlar kontrol edilmiyorlardı. Sadece konuşmacıdan korkuyorlardı.

Yumruklar uçar. Bacaklar tekme. Müstehcenlikler havayı karartıyor, homurdanmalar ve hırlamalarla karışıyor. Kimse sıraya girmez ve kimse diz çökmez.

Bu gerçekten çocuk oyuncağı ve duygulara teslim olmanın her zaman akıllıca olmadığına kanıtı.

Biscuit, kalabalığı ilerletmeye devam ediyor... bir Merdiven Boşluğu, ardından başka bir Merdiven Boşluğu ve ordunun bizi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Onları tozumuza bırakıyoruz.

Ne zaman kavga dağılmaya başlasa, grubum sinirlerin yeniden yükselmesini sağlıyor.

Önüme atılan yumruklardan kaçınarak eğiliyorum. Bana tekmelenen bacakların üzerinden atladım, sonunda kalabalığın önüne ulaşana kadar, Clay ve Raanan hemen arkamda. Archer, Dior veya Lina'dan iz yok.

Bisküvi bizi başka bir Merdiven boşluğundan ve kıvrımlı koridorlardan oluşan bir labirentin içine götürüyor. Tavanda, duvarlarda veya zeminde gezinmemize yardımcı olacak hiçbir desen yoktur. Her şey aynı. Daireler çiziyor muyuz yoksa ilerleme kaydediyor muyuz bilmiyorum. Biscuit'in de bildiğini sanmıyorum. Pantolonunu giyerken dili dışarı sarkıyor, bakışları soldan sağa kayıyor, küçük inleme sesleri onu terk ediyor.

Sarhoş takipçilerimiz bunun eğlenceli bir oyun olduğunu düşünerek gülmeye başlarlar.

Kılıcımın ucundaki parmağımı bilerek kestim ve duvara bir Can Blood boncuk sildim. Birkaç dakika sonra, Lifeblood'ın bulaşmasını geçiyoruz ve biliyorum. Daireler *halinde* gidiyoruz .

Yeni plan. "Bir yarışma yapalım arkadaşlar. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi? Herkes koyduğum yerde kalıyor. En uzun süre kalan kişi kazanır." Ödül? Minnettarlığım. Ama o küçük taşı kendime saklıyorum.

Şeref. Her köşeyi döndüğümüzde, her koridorda iki kişiyi kalmaya yönlendiriyorum. Bu şekilde, bir sonraki dönüşümüzün insanların olmadığı bir koridora gitmesi gerektiğini biliyoruz. İşe yarıyor! Sonunda -İlk Kral'a teşekkürler, *nihayet* - labirentten çıkıp Kulübelere giriyoruz.

Rahatlamam kısa sürüyor, yerini korkuya bırakıyor. Bu odayı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Kusmak istiyordum. Bu benim ikinci görüşüm ve hala kusmak istiyorum. Kemik meşaleler mağaramsı odayı aydınlatıyor - alevler insan kalıntılarının uçlarında dans ediyor. Zemin, çekilmiş dişlerle ve kedi kumuna benzer bir şeyle kaplıdır.

Bu bir kabusun canlanmasıdır.

Yıkanmamış bedenlerin, idrarın ve pisliğin kokusu havayı kaplıyor, burun deliklerimi yakıyor. Duvarlar kafeslerden oluşuyor, kafesler birbiri üzerine yığılmış. Her kafesin içinde tek bir kişi var. Erkek kadın. Genç, yaşlı. Her tutsak, tıpkı benim gibi, iç çamaşırlarına kadar soyuldu. Suçları ne olursa olsun, solgun, kirli ve açıkça açlıktan ölüyorlar, etleri kemiğe asılı. Gözleri umutsuz. Kalbim onlar ve onların durumu için tamamen kırılıyor.

Babam onu satın alıp öldürmeden önce annem burada vakit geçirirdi. Killian da burada vakit geçirdi. Ona dövme yaptıran eski Flanker Erica hâlâ burada.

Arkamızda silah sesleri patlıyor. Acı çığlıkları havayı kesiyordu. Bedenler düşer. Askerler kendi insanlarını biçiyor. Erkekler ve kadınlar, genç erkek ve kızlar, atmosferi doyurmaktan korkarak her yöne koşuyorlar.

Okçu nerede?

Kararlı bir şekilde kılıçlarımı kınından çıkardım ve kalabalığın arasından bir kez daha, bu sefer ters yönde ilerledim.

orada . Onu bir anlığına yakaladığım an, hareketsiz kaldım. O ve Dior el ele tutuşuyorlar, parlak Işık her ikisini de sararken onu Penumbra'dan arındırmaya çalışıyor. Kendi başına. Prensesein yardımı olmadan.

İlk olarak, kendini Victor'un mürettebatı için bir işaretçiye dönüştürdü. Bizi henüz bulamadılar, ama yakında bulacaklar. Çok geride değillerdi.

İkincisi, eğer Archer dikkatli olmazsa, kendini ölüme akıtacak. Bir Işık infüzyonu ona yardım *edemediğinde* , geri dönüşü olmayan noktaya gelin .

Sunacak çok fazla Işığım yok ama çifte sahip olduğum her şeyi vermeye hazırım. Ama içimde kıvranan gölgelerle yarardan çok zarar verebilirim.

Artıları ve eksileri tartışmak için zaman yok. Biri bana çarpıyor, beni yere deviriyor. Yıldızlar görüşümde göz kırpmıyor. Gözlerimi kırpmıştırarak ayağa fırlıyorum ya da atmaya çalışıyorum. Bir izdiham üzerime hücum ediyor ve yapabileceğim tek şey, en kötüsü geçene kadar bir top gibi kıvrılıp, tüm gücümü kılıçlarıma tutunmak için kullanmak. Onlar benim için özeller ve onlardan vazgeçmeyeceğim, kollarımı en büyük zarardan kurtarmak için bile.

Ha! Her parçam en büyük hasarı alıyor. Hiçbir parçam kurtulmuyor. Acı beni yakıyor. Başım baş dönmesiyle yüzerken vahşi bir kükrete patlıyor. Öfke durur, ama çok geç. Kemiklerim kırıldı, kaslarım protestoyla dondu. hareket edemiyorum.

"İçki." Tatlı sıvı boğazımdan aşağı dökülüyor.

Kemikler yerine oturur ve yırtılmış et birbirine karışır. Acı dayanılmaz, ama en azından hızlı. Ayağa kalkarken parçalanmış bir akciğer parçasını öksürerek dışarı çıkarıyorum.

İlk Kral'a teşekkürler, kılıçlarım zarar görmedi. Clay yanımda çömelmiş, Bisküvi önümüzde, nöbet tutuyor, insanları etrafımızda dolaşmaya zorluyor.

"İyisin?" Bisküvi sorar, sonra çok yakına tökezleyen bir adama hırlar.

"Bilmem lazım. Söyle bana!"

"İyiyim, söz veriyorum. Teşekkürler." Arkadaşlarım olmasaydı, bu alemde ölürdüm.

Ya birlikte kalkarız ya da birer birer düşeriz.

Biscuit'in ötesinde, Raanan bir muhafız sürüsüyle savaşıyor, Killian'ı koruyor! Victor'un Kabuğundan çıktı ve şimdi ruh halinde, ama yere serilmiş, içimi dehşete düşürüyor. Yaralarım onu zayıflatmış olmalı. Ancak benim iyileşmem onunkini sağlıyor ve o ayağa kalkıyor.

O ve Raanan, düşmana saldırırken birbirlerinin sırtını koruyarak birlikte çalışırlar. Hareketleri akıcı, zarif ve kendilerine uygulanan şiddete rağmen, muhalefete karşı olabildiğince nazik davranıyorlar.

Killian'ın arkadaşlarımı korumasını izlerken, kalbimin etrafındaki blok parçalanmaya başladı. Ne dediyse demek istedi. Benim için ve bizim için savaşıyor. İlişkimizi ilk sıraya koyuyor.

Son tuğla da ufalanır, harç külden başka bir şey olmaz, aramızdaki köprü açılır. Killian'ın düşünceleri ve duyguları beni dolduruyor. Aşk. Belirleme. Öfke, kendisine sırt çeviren halkına yöneldi. İyiliğim için endişe. Ama hepsinin altında... Işık var, her zamankinden daha güçlü ve daha parlak.

Sıfır lanetli kelimemse, sonsuzluk benim sevinç ünlemim olmalı. Yani... tatlı sonsuzluk! Gölgele gitti ve—

beni sular altında bırakır ve karanlığımı boğar . O parçam ölüyor. Işık tarafından öldürüldü. Aşk. Tüm zulümler, tüm güvensizlikler, tüm nefret, öfke ve paranoya. Besleyecekleri bir şey kalmadı.

O ve ben... biz birlikteyiz, hiçbir şey geri kalmıyor.

-İşte buradasın. Çok endişelendim.

Sesi Izgara boyunca sürükleniyor ve sanki başka bir manna şişesi yutmuşum gibi başka bir güç dalgası bana çarptı.

Aşk Işıktır, Işık aşktır.

—Hatırlıyorum— Sessizleşiyor . Ardından, Izgara'nın üzerinden bir nefes akar. —Seninle geçirdiğim her değerli saniyeyi hatırlıyorum. İlişkimizden önce ve sonra. Prynne'de görüşürüz. Gücünüze, cesaretinize ve sadakatinize hayran olmak. Seni nefes almak için havadan daha çok arzuluyorum. Ah, On. Çok üzgünüm. Keşke geri dönüp yaptığım şeyleri değiştirebilseydim.—

O hatırlar. Çünkü o üzerine düşeni yaptı -bana güvendi- ve ben de üzerime düşeni yapıp onu kalbime geri soktuğum için mi?

Gözlerim büyüyor. Tabii ki. Anıları asla ona bağlı değildi. Tamamen değil. Biz katıldık. İki, bir olmuştu. Ben de ona güvenmek zorundaydım. Ona olan aşkımın her şeyin üstesinden gelmesine izin vermeliydim. Tıpkı bana olan sevgisinin her şeyin üstesinden gelmesine izin vermesi gerektiği gibi.

Biz bir bütünün iki yarısıyız. Birlikte tamamlayın.

Neşeli, sesimi ona itiyorum. —Geriye dönüp herhangi bir şeyi değiştirebilseydiniz, şu an olduğumuz yerde olmayabilirdik ve tam da olmamız gereken yerdeyiz.—

Bir eliyle bir kılıcı iter ve savuşturur; diğeriyle silah ateşler. Etrafında askerler düşüyor.— Savaşmayı bırakmamı *mi istiyorsun, kızım?*—

Geçmişte ona silahlarını bırakmamasını söylemiştim. Bugün mü?— *Cesaret edemezsin.*— Bu insanlar Çok Uçlara gidecekler. Buna her zamankinden daha kesin inanıyorum. Troikanlar Dinlenme'ye gidiyor. Sayısızlar Many Ends'e *gitmeli*.

İkinci ölümü deneyimleyen ruhlar Dinlenme'den ayrılabilirlerse, İkinci ölümü deneyimleyen ruhlar Birçok Uç'tan ayrılabilir.

Yakında Many Ends'te ben de olacağım. Herkese çıkışa kadar rehberlik edeceğim. Reed ve Kayla gibi onlar da yollarını seçmekte özgür olacaklar. Myriad'da kalın ya da Troyka'ya bağlılık yemini edin. Mahkemeye gerek yok.

Merhaba, güzel boşluk.

Trokian ahitleri ebedi iken, Myriad ahitleri sadece İkinci ölüme kadar sürer. Ambrosin'in seçimi. Nedenini merak ediyorum. Fusion hakkındaki yalanını sürdürmek için mi? Belki gölgeler İkinci ölümden ölür. Ya da belki de ölüden yaşayana geçerler. Sebebi ne olursa olsun, bir kişi artık bir karanlığın kanalı değilse, artık onun işine yaramaz.

Zihnim çılgınca sorular ve cevaplar, olasılıklar ve olasılıklar içinde çalışıyor. Rest'in içindeki ruhlar da serbest bırakılabilir mi? Yılda bir değil, *hepsi* mi? *Ayrılmak* istiyorlarsa, yani. Tahminimce? Evet. Eron bir kapı açabilir... Açabilir *mi* ?

Clay ayağa kalkmama yardım ederken, bakışları Killian'a kilitlenmiş olan Lina'yı görüyorum. Ona doğru mücadele ediyor. sertleşiyor.

Biscuit'e "Teyzemden Muhafız Killian," diyorum. "Aslında onu incitmeden. Eğer mümkünse." Göz açıp kapayınca kadar mesafeyi katlayabilir. İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Killian'ı güvende tutmak *beni* güvende tutar" diye ekledim.

Benim tatlı, koruyucu köpeğim hiçbir tartışma ve sınır tanımaz. Bize karşı savaşan askerlerin sayısı azaldı, ama uzaktan yeni bir ayak sesleri gök gürültüsü duyabiliyorum.

"Sıradaki ne?" Clay bana soruyor. "Buradan Many Ends'e nasıl gireriz?"

En son çıktığımda Many Ends'te bir göle dalmış ve başımın üstündeki Veil'in içinden düşmüştüm. Şimdi yukarı, yukarı, yukarı bakıyorum. Sıfır! Gökyüzüne nasıl tırmanacağız?

Yine *Killian'ın sesi kafamı dolduruyor*. Duygularımı okuyor, yaklaşan yenilgi hissini.

"Bak!" Kil bağıırır.

Bir asker birliği Killian ve Raanan'ın etrafından kaydı ve Archer ve Dior'a doğru yola çıktı. Onlarla buluşmak için acele ediyorum, kılıçlarımı sallıyorum,

bir asa oluşturuyorum. Metal havada kavis çizerken, Işık cıvataları fışkırır. Kontenjan birer birer dūřuyor. Arkalarındaki kadın ve erkek grubu cesetlerin üzerinden geçiyor ve bana farklı silahlar ateşliyor.

Kurşunları savuşturmak için asayı kullanıyorum ama omzuma takılmam çok uzun sürmedi. Yaradan can damarı sızıyor ve hareketlerim yavaşlıyor. *Sıfır!* Bu yeni orduyu daha ne kadar uzak tutabiliriz?

Bir kez daha yardıma ihtiyaım var. Tarıyor... tarıyor... Teyzem Killian'a ulaşma arayışından vazgeçti. Bir sonraki asker grubunun arkasına gelir ve gruba otomatik ateş pşkrtr. Daha fazla ceset düşer. Ya da belki Lina, Killian'ı asla incitmek istemedi? Onu ve Biscuit'i tek bir hamlede vurabilirdi.

"Bir sonraki asker raundu bizim sonumuz olacak," diye seslendi, bakışları benimkilere kilitlendi. "Bizi ldrecekleri için değil, bizi kilitleyecekleri için. Kilitlenirsek kaybederiz."

Midemde mide bulantısı gurulduyor. "Clay, Clementine ile iletişime geçip Troika'ya geri gidebilir misin?"

"Bilmiyorum. O ve Kayla'nın Gz'de bekliyor olmaları gerekiyordu ama Myriad'a geldiğimden beri mesajlarıma cevap vermediler."

Gz Hasat ülkesinin içini görür ama Sayısız değil. Bu sayede, Kelle Avcıları insanları ve Işileri izleyebilir ve gerektiğinde Işileri tehlikeli durumlardan çıkarabilir - ve elbette hiçbir Buckler devreye girmedi.

Başka bir askerin savuşturmasını engelleyerek, "O zaman eve nasıl gidebilirsen dn," dedim. "Sen ve diğerleri. Diğer Kanalları toplayın. Daha fazla yap. Yapabildiğin kadar çok. Killian'a bağlı Myriadlıların riske atmayı düşünmeleri ihtimaline karşı Kanatların Peesini koruyun..."

"On," diye çıkıştı Lina. "Zamanı geldi."

Cmlemi bitirmek için acele ediyorum. "Hedef Ambrosine'in lm." Her şey buna bağlı.

"On," diye tekrarlıyor Lina.

Kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Many Ends'e nasıl gireriz? Yeni bir asker ekini zerine Işık parçaları pşkrtmek için asamı çekiyorum, yaklaşmalarını durduruyorum, bize birkaç dakika daha mı kazandırıyorum? "Biliyor musunuz?"

Anahtar sensin, dedi bana doğru bir adım atarak. "Sen her zaman anahtar oldun. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Ten. biliyorsun . "

Aniden ben... yaparım. Cevap tıklanır. Numaram yükseldi. lmek zorundayım.

Kusmak istiyorum. Killian'la bağlantılı, onu da öldüreceğim ama planlandığı gibi Many Ends'te grneceğiz. Çünkü Işığımı saklayacağım ve gölgeleri serbest bırakacağım.

Sarıldım ve şok, dehşet ve kesinliğimin keskin kenarlarını köreltmek yok. Bu. Eron'un Killian ile olan bağımlı desteklemesinin nedenlerinden biri de bu. Many Ends'in içindeki yol budur. fedakarlık. Her şeyden vazgeçiyorum - ama çok daha fazlasını kazanıyorum.

Gölgeler beni aşacak, ama beni doğruca Many Ends'e götürecekler.

"Bunu yaparsam..." Alnımda ter boncukları gibi başlıyorum.

"Olacaksın. Kapıyı bul, günü kurtar. Tepelerin gözleri varsa herkes ölür. Dövüşü kazanmak için Light'a ihtiyacınız olacak."

Başka bir kafiye. Beni destekleyen biri. Dövüşü kazanmak için, dedi - bu, kazanmanın mümkün olduğu anlamına *gelir* . Bunu yapabilirim.

Duruyorum, kalbim hızla çarpıyor ve halamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Diğerlerine ne olacak? Arkadaşlarım?"

Eziyet onun özelliklerini koyulaştırır. "Bilmiyorum. Görme. sen sadece sen yap. Bırak yapsınlar. Tamam? Kocam ve ben Secondking'in icabına bakacağız."

Birisi. *Benim Secondking'im*. Kendine iyi bak... *öldürmede olduğu gibi* ? "Eron'a zarar verirsen..."

"Eron hakkında kim bir şey söyledi?"

Oh, İlk Kral'a teşekkürler. *Ambrosine'in* peşinden gidiyor .

Çabalamaktan homurdanan Clay, arkamızdan gizlice yaklaştırmaya çalışan bir erkeği öldürür. "Güvende olduğunu öğrenene kadar gitmeyeceğim. O halde seni emniyete alalım."

Lina ile ne planladığım hakkında hiçbir fikri yok.

Gökyüzünde bir kükreme patlıyor. Nefes nefese, yukarı bakıyorum. Ejderhalar. On tanesi. Havada uçarlar, kanatlarını uzatırlar. Daha fazla kükreme sesi, yeri sallayacak kadar yüksek. Sonra - ateş yağmurları.

İnsanlar saklanmak için koşuyor. Çıgıllıklar patlıyor. Yangın nehirleri hem binaların hem de Myriadlıların üzerine fışkırıyor. Askerler gibi, ejderhalar da beni ve benimkini öldürmek için insanların fedasını hazırlar.

Lina ve ben yerimizde kalıyoruz. Ekibimin geri kalanı da.

—*Lass.*— *Killian'ın* sesi kafamda çınlıyor.— *Seninleyim . Her zaman seninle olacağım. Bunda bile. Yapmanız gerekeni yapın.*—

Bakışlarım uzaklarda ona odaklanıyor. Etrafında koşuşturan insanlar gibi o bir heykel gibi hareketsiz duruyor. Bisküvi, yanına yaklaştırmaya çalışan herkesi ortadan kaldırarak ayaklar altına alınmasını engeller.

"Birlikte," diyorum, beni duyamasa da.

"Bir arada," o ağızlar.

Arkasında, yaklaşık üç yüz yarda ötede Victor ve Javier var. Diğer ejderhalar yollarını temizlemek için ateş akıntıları yayıyorlar.

Neredeyse çok geç...

Fikrimi değiştirmeden önce Lina'ya bakıyorum. Titremeler beni devirmekle tehdit ediyor ama ben ayaktaım.

Kendi krallığım için ne kadar ileri gideceğim?

Tüm yol boyunca.

"Yap şunu," diye mırıldandım ve Işığın her bir gramını Izgaradaki odalara ittim. Zihnim kararıyor, ama farkındayım. Beklendiği gibi gölgeler üzerime çullandı. Damarlarımda buz kristalleşirken ve art arda kötülük dalgası beni yıkarırken neşeyle gülüyorlar.

Ben güçlüyüm, daha güçlü kimse yok. Gcm kanıtlamalı.

Her şeyi alacak! Onların olan benim, benim olan benim.

Başkalarını kurtarmak için kendimi öldürmeme izin mi verecektim?

Hiçbir zaman!

Beni alt ettiğini düşünerek içten mi gülüyor? Onun eğlencesini hıçkırıklara çevireceğim.

"şimdi yap." Sıkılı dişlerimi itmeyi başardım. Gölgeler fikrimi tamamen değiştirmeden önce.

Bir an sonra bir silah sesi duyuluyor ve gözlerimin arasında ateş yanıyor.

Gönderen: M_V_3/54.5.8

Kime: L_R_3/51.3.15, J_A_3/19.37.30, S_C_3/50.4.13,
C_M_3/5.20.1, T_B_3/19.30.2, B_S_3/51.3.13, A_S_3/42.6.31,
J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5, M_P_3/45.10.9

Konu: Ne oldu?

Sanki biri bizim krallığımızdaki bir Işığı kapatmış gibi. Onunla birlikte bir zayıflık dalgası geldi.

Işık Görüş Getirir!

General Mykhail Vasilyev

SAYISIZ

Gönderen: H_S_3/51.3.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Az önce ne oldu?

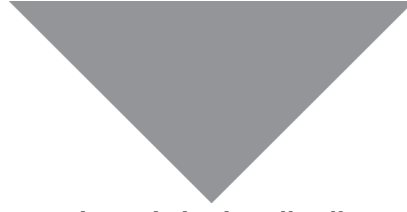
Diyardaki herkes bir güç patlaması yaşadı. Neden? Niye? Ve tekrar nasıl yapabiliriz?

Doğru Eşittir!

Genel Hans Schmidt

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birçok Uç

YİRMİ İKİ BÖLÜM

"Herşeyi sorgula. İnançla hiçbir şey alma."

-Sayısız

Killian

Bir saniye, bir savaş alanında duruyor ve artık parlamayan Ten'e bakıyorum. Acı neredeyse beni çökertecek. İçindeki ışık söndürülene kadar Myriad'ın içindeyken parladığını fark etmemiştim. Gölgeler ondan yükseliyor.

Sonra gözlerimin arasındaki boşluk yanıyor. *Sonra* soğuk, sert zemine yayılmış olarak uyanıyorum. Kül ve kan kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor.

Bir aciliyet duygusuyla sarsılarak ayağa kalktım ve etrafımdaki alanı taradım. Süper ürkütücü bir orman, gökyüzüne doğru bıçaklanan ağaçlar. Dallar uzanıyor, birbirine dolanıyor, görüş alanımın ötesinde bir şey hareket ederken yapraklar sallanıyor.

Neredeyim? Bu Çok Uç olamaz. Ateş ve kükürt bekledim. İşkence. Yine de, On'dan hiçbir iz görmüyorum ve onsuz bir sonsuzluk *cehennemdir*.

Silahlar için kendimi yere atıyorum. Hiçbiri. Bilekliklerim bile gitti. savunmasız kaldım. Ya da en azından başkalarının gözünde savunmasız. Yılların verdiği eğitim beni tek başıma bir silaha dönüştürdü. Siyah bir tişört ve deri pantolon giyiyorum, içinde öldüğüm kıyafetler. *Eğer* ölseydim.

"On." Sesim yankılanıyor. Bekliyorum ama cevap yok. Sonra Izgarayı deniyorum.— *On. Beni duyabiliyor musun, bayan?* —Yine cevap yok.

Izgaraya odaklanıyorum—

Ve bir nefes içinize çekin. Izgara gitti. Hiçbir şey yok.

"On." Adını bağırarak cevap bekliyorum, gerginim. Rüzgar ıslık çalar, dallar çınlar, yapraklar hışırdar ama yanıt yoktur.

Gerginliğim artıyor, ellerim yanlarımda top oynuyor. O nerede? Teyzesinin kurşunundan kurtuldu mu? Bir yanım, bir şekilde, bir şekilde yaptığını

umuyor. O kızı kendi hayatımdan daha çok seviyorum ve onun iyiliğini istiyorum. Onsuz yaşamam gerektiği anlamına gelse bile. Ya da onsuz öl.

143, 10

Beni içermese bile onun dolu, uzun bir hayatı olmasını istiyorum.

Öte yandan, hayatın beni de içermesini çok istiyorum.

Onu hak etmediğimi biliyorum. Hayatımı, patronlarımdan hedeflerime kadar herkesin arkadaşımı gibi davranarak yaşadım: bir seçim yapmak zorunda kaldığım ana kadar: kim bana en çok iyilik yapabilir, kim bana en çok zarar verebilir. İnsanların beni sevmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım, sadece çocukluğumda çektiğim reddedilmelerden kaçınmayı umduğum için değil, başkalarının bana yardım etmek için kendi çıkarlarına karşı hareket etmelerini istediğim için. Bu sayede Myriad için bu kadar çok ruh kazandım.

Bir şekilde Ten bende iyi bir şey gördü. Suçlarım için beni affetti. Sonunda, mümkün olduğunu hayal ettiğimden daha fazla aşk da dahil olmak üzere duygularını hissettim.

Kan donduran bir çılgık havayı kesiyor. Beynim bir adım attığımı kaydetmeden önce acele ediyorum. Dallar yanaklarımı kesiyor ve baş dönmesi beynimde yüzüyor.

Ayaklarım üzerinde sallanırken yavaşlıyorum. Bir ağaç gövdesine tutunmak için uzandığımda elimde binlerce iğne patlıyor. Yelp, geri sıçradım ve düşmüş bir dalın üzerinden tökezledim.

Her şey bana karşı çalışıyor. Bu Many Ends *olmalı* .

Yerdeki tüneğimden görüşüm netleşene kadar hızla göz kırpyorum. Tabii ki, o zaman bile bana bir erteleme verilmiyor. Yer sallanmaya başlar ve hava tozla kalınlaşır.

Tepemde, gökyüzünde bir koyu duman mantarı tüyü var ve ben gerginim. Duman dağılırken...

Hiçbir şekilde, sadece hiçbir şekilde, ama gözlerimin beni aldattığından şüpheleniyorum. Duman parçalanır ve kuşlara dönüşür. Çivili gagaları, iskelet gövdeleri ve keskinleştirilmiş kemikten yapılmış gibi görünen ve metale batırılmış kanatları olan büyük, siyah kuşlar. Pençeleri *kesinlikle* metalden yapılmıştır.

Ten'in dediği gibi: *Sıfır!*

Yaratıklardan biri beni gördü ve aşağı, aşağı fırladı. Bir ciyaklamayla pençelerini bana doğru uzatıyor. Beni toplamaya mı niyetlisin? Ne, akşam yemeği mi olacağım?

Afedersiniz. Bugün değil . Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bekliyorum...bekle... Şimdi! Yaratık saldırma mesafesine girer girmez bacağımı tekmeliyorum.

İletişim! Başka bir gıcırtı sesi geliyor. Yaratık ormanın içinde süzülür, karaya çarpar ve yerde savrulur. Sayıma yetişmesini bekliyorum ama çabucak kendine geliyor ve gökyüzüne atlıyor.

Ben titrek bacaklara tırmanırken, o tepede daireler çiziyor. İki arkadaş ona katılarak bana bakıyor, tek bir mesaj veriyorlar: *Koşabilirsin ama saklanamazsın.*

İşler çirkinleşmek üzere.

Hızlı düşünerek, şişman, düşmüş bir dala uzanıyorum, ama yine, ahşabın her yerinde gezinen minik böceklerin izniyle, mini bombalar gibi elimin üzerinde binlerce yıldırım sokması patlıyor.

Görüşüm yeniden yüzmeye başlıyor ve beni savunmasız bırakıyor. Hayır hayır. Bunun için eğitildim - karanlıkta eğitildim.

Görüşüm bozalsa da, diğer duyularıma güvenebilirim. Sessizce gidiyorum, dinliyorum. Kulaklarım seğiriyor, bir *vızıltı*, kanat vızıltısı algılıyor. Rüzgar yüzümü okşuyor. Çürümenin kokusu...yaklaşıyor, yaklaşıyor...

yoldan çekiliyorum. Keskin bir acı sırtımı ağrıtıyor, pençeler omurgamı sıyrıyor ama kuşların beni tutamayacağı kadar hızlı hareket ediyorum. Neyse ki ayağa fırladığımda görüşüm netleşiyor. Kuşlar etrafımda dönerken alçakta kalıyor... ve bana doğru fırlıyorlar.

Bu pasajda yumruklarımı kullanmaya karar vererek yerimde duruyorum. Hazır hazır...

Temas etmeden hemen önce, birdenbire kalın bir dal çıkar ve iki kuşa çarpar. Yeni çılgınlıklar. Hisseler. Üçüncü yarattığı planlandığı gibi yüzüne yumruk atarak etkisiz hale getiriyorum. Elimdeki kemikler çatırdadı ve acı beni sardı. Ağrı kuşu da sular altında bırakmalıdır. Yere düşer ve doğrulmak için mücadele eder.

Başka bir kuş, arkadaşını kapmak ve gökyüzüne dönmek için beni yere indiriyor.

Arkama döndüm ve şok ve rahatlamayla gözlerimi kırptırdım.

"İyi misin?" Yardımcım bana yardım ediyor.

On! Onu görünce kalbim hopluyor. Parlamıyor ama etrafı gölgelerle de çevrili değil. O yaşıyor ve burada. Bağlantımız gitti, ama o burada. O güvende. Ya da konumumuz göz önüne alındığında mümkün olduğunca güvenli. Başka hiçbir şey benim için önemli değil.

"Yine ölüyor olabilirim ve şu anda iyi olabilirim, çünkü buradasın. Seni seviyorum kızım." Elini tutuyorum ama dayanamıyorum. Onu üstüme çekiyorum. Hafif ağırlığı üzerime çökerken ciğerlerimden nefes fışkırıyor. Bir anda üstesinden geldim, bitirdim ve çok mutluyum. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Hiçbir zaman. Bana takılıp kaldın. Ve özür dilemeyi bırak. Benim için öldün Killian. Eşit olduğumuzu söyleyebilirim." Bir anlığına bana karşı yumuşadı ve ben bedenlerimizin birbirine baskısını hissetmekten zevk alıyorum. Sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Hayat Ağacına ulaşmamız gerekiyor, hem de hızlı."

"Hayat Ağacı?"

"Hadi!" Uzuvunu alır ve çıkar.

Ayağa kalkıp takip etmekten başka seçeneğim yok. Yol boyunca, uzvunu elinden kapıyorum ve onu ağırlığından kurtarıyorum.

"Yalnızca adım attığım yere adım atın" diyor. "Peki? Tamam? Tüm krallık bir labirenttir. Görünmez kapılar var. Çukurlar, hileler ve zehirler. Canavarlar ve felaketler her yerde bekliyor."

Kuşlardan daha kötü canavarlar mı? Müthiş. "Yani bu Many Ends mi?"

"Evet. Mutluluğun ölmeye geldiği yer."

ben makara. O haklı. Baştan beri Myriad'ın Many Ends ile bağlantısı konusunda haklıydı. Nasıl mümkün olabilir, bilmiyorum. Nasıl sır olarak saklandığını tahmin edebiliyorum. Ambrosine bir dirilişe ev sahipliği yapmayı her zaman reddetmiştir. Archer ve ben arkadaşken, bana halkından birini geri getirmenin İkinci Kral'dan güç aldığını söylemişti. Güç Ambrosine vazgeçmeyi reddediyor.

"Tae'nin nereye gittiğini nereden biliyorsun?" Buraya daha önce birkaç kez geldi, evet, ama bir yolu diğerinden ayırt edecek hiçbir işaret göremiyorum.

"Modelleri görüyorum. Birkaç adımda bir yükselen taşlar ve uzuvlar, ayrıca diğer belirtiler - ışıltılı hava parçaları gibi. Şimdi nefes nefese kalıyor, sıcaklık yükseliyor. Ter bizden akar.

"Diğerleri burada mı?" Ben de nefes nefese kalıyorum, daha önce karşılaştığım zehirler hala sistemlerimi alt üst ediyor. Ambrosia ya da man - ya da şu anda neye ihtiyacım varsa - iyileşmenin hiçbir yolu yok. Tabii ki, tabii ki, ama bunu kim beklemek ister ki?

"Daha önce karşılaştığımdan daha fazla ruh. Kuşlar geldiğinde, herkes farklı yönlerde havalandı. Bazıları görünmez kapılardan kayboldu, bazıları kuşlar tarafından, bazıları goriller tarafından yakalandı. Birkaçı kaçtı ama nereye gittiklerini bilmiyorum."

Goriller? Görünmez kapılar? "Neden hayır, geri kalanınızla aynı yerde göründüm? Ve beni nasıl buldun?"

Bir köşeyi dönüyor ve bir dal boynuna tokat atarken ciyaklıyor. Kollarımı beline doladım ve onu döndürdüm, bir sonraki kırbacı sırtıma vurdum. Ah. Kabuk, kuşların açtığı yaraları ısırıldı ve ben homurdandım. Yıldızlar vizyonuma yeniden göz kırpmıyor.

On duraklama, nazik elleri yüzümü çevreledi. Sadece bir an için. Çok hızlı gitti. Ama o çalınan anda, artık cehennemde değil, cennetteyim. Tek gördüğüm, bildiğim tek şey o. Mavi saçları esintiyle havaya kalkıyor ve uyumsuz gözleri bana adını koyamadığım ve hissedemediğim bir duyguyla bakıyor. Bağ... Kaşlarımı çattım. Izgara gibi, gitti ve büyük bir kayıp duygusu beni bunaltıyor.

"Dikkatli ol *bebeğim* . Dikkat dağıtmak öldürür." O an bozulan, harekete geri sıçrar. Onun topuklarına yakın duruyorum.

bebek . "Sevgiden neden nefret ettiğini anlıyorum. Ama lass'tan da nefret etmen gerekmez *mi* ? Bu da aynı derecede yagın."

"Senin için değil. Aksanından nefret ediyorsun ve onunla savaşıyorsun, ama ben onu izinsiz dışarı kaçırıyorum. Yüzleş. Bana karşı hiçbir savunman yok. Bunda sevilmeyecek ne var?"

Sevgili kız.

"Ve önceki sorularına cevap vermek gerekirse, neden başka bir yere gittin bilmiyorum. Seni bulmak için sesinin yankısını takip ettim."

"Öyleyse aramızdaki bağı hissediyor musun?"

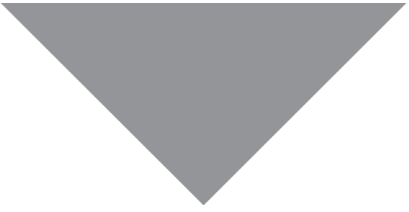
"Hafifçe," diye itiraf ediyor. "Grid'in ve aramızdaki bağı farkındayım ama ikisine de tam olarak ulaşamıyorum."

Dünyayı sarsan bir kükremeyle yolumuza dev bir maymun atlıyor. Ten ve ben birlikte durarak kayıyoruz. Maymun, iri koluyla Ten'e tokat atıyor ama ben daha hızlıyım, güvenlik bölgesine atlayıp onu da yanımda götürüyorum. Havayı savurduğunda bir kükreme daha çıkarıyor.

Ağaçlar kadar geniş, fıçı sandığı var. Kolları ve bacakları koçbaşı büyüklüğünde ve dişleri kılıç büyüklüğünde. Ama onunla ilgili en kötü şey? Arkadaşları var.

Altı gorilin yapraklardan adım atması, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir çemberin içinde sıkışıp kaldığımızı ortaya koyuyor.

"Sıfır!" On nefes. "Bizi dosdoğru bir tuzağa düşürdüm."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Fırsatlara kapılmayın. Barış tarafından yönetilsin."

—Troyka

On

Daha önce biliyordum ve şimdi çok daha kesin olarak biliyorum. Many Ends'in yaratıklarının tek bir amacı var: *Herkesi yok et*.

Kuşlar bizi tekrar tekrar organlarımızla ziyafet çekecekleri dağlarına götürmeyi umuyorlar. Çılgınlıklar... şimdi bile kulaklarıma saldırıyor. Goriller bizi boyun eğdirmek ve evet, organlarımızla ziyafet çekmek istiyorlar.

Bilgi, son ziyaretim sırasında Kayla ve Reed'in nezaketiyle geldi.

Bu gorillerle daha önce savaştım, ama her seferinde sadece bir tane. Büyük bir gruptan kaçtım ve göl olmasaydı -buraya yakın olmayan, en azından görebildiğim bir göl- beni yakalarlardı. Yüzemezler. Ya da olmaz. Many Ends'de göl, diğer her şey kadar tehlikelidir.

"Her gün canavarlar görüyorsun. Ama benim gibi bir canavarı hiç görmedin." Killian'ın sesinde ne demek istediğini kanıtlayacak kadar küçümseme var. "Gitmeni öneririm. Merhametsizim, sadece gazabım var."

Kalkanım gibi davranmak için önümde hareket ediyor ve minnettarım, öyleyim ama aynı anda beni korumanın bir yolu yok. Etrafımız sarıldı.

"Saldırdıklarında ve yapacaklar da, vücutlarının tek savunmasız yeri olan boğazına gidecekler," dedim ona.

En azından maymun-örümceklerle uğraşmıyoruz. (Harvest Diyarı'ndaki örümcek maymunlarla hiçbir ilgisi yoktur.) Buradaki yaratıklar, uçlarında fildişi kancalar bulunan sekiz tüylü bacağı ve iki başlı bir maymunun üst yarısı olan, yürümeye başlayan bir örümceğin alt yarısına sahiptir. Bir kabus ve ucube gösterisi bir araya geldi.

Yılın aptalı ödülünü kazanabilirim, değil mi? Yani bu topraklara dönmek *istedim ve buraya gelmek için aktif olarak savaştım*.

İnanılmaz bir gelişme? Gölgeleler artık aklımı yönetmiyor. Karanlığın zerresi bile yok. Many Ends'te "uyanır uyanmaz", Izgara'nın içindeki kapıları açtım, Işığın dışarı akmasına izin verdim, kaçan kalan gölgeleri gönderdim. Ama işte o an, Izgara ile olan bağlantım ve Killian'a olan bağım azaldı.

Odak . Benden önce ve sonra ölen askerlerin ruhlarıyla yaptığım kavgadan bahsetmiyorum bile, Killian'a yaptığım yürüyüşten zaten kesilmiş ve yaralanmışım. Killian'a söylememeyi tercih ettiğim bir şey. Kurtarmak için burada olduğumuz erkeklere ve kadınlara, oğlanlara ve kızlara kızmamasını tercih ederim.

Kurtarın... Kelime kafamda dönüp duruyor, bana halamın en yeni kafiyesini hatırlatıyor.

Kapıyı bul, günü kurtar. Tepelerin gözleri varsa herkes ölür. Dövüşü kazanmak için Light'a ihtiyacınız olacak.

Kapılar. Tamam o zaman. Görünmezler... çoğunlukla. Işıltılı hava cepleri, Many Ends içinde tamamen yeni konumlara götürür. Şimdi birinden geçerek, yeni rakiplerimizden *uzaklaşacağız* . Ve gorillerden uzaklaşmalıyız. Hayat Ağacına ulaşmalıyız. Tüm alemde sadece bir tane var ve o bir şey üretiyor.

Mannaya benzer bir şey, belki. Many End'in Myriad ile bağlantısına rağmen kesinlikle ambrosia değil. Her ne ise - ben sadece man ile gideceğim - buradaki yaratıklar bundan kaçınıyor. Yaprakları bizi iyileştirme ve güçlendirme gücüne sahiptir ve hatta bizi manzaranın sert gerçeklerinden korur.

Many Ends'de güneş ışığı ve karanlık vardır, ancak ikisi de çarpıktır. Güneş ışığı çok sıcak, yoluna çıkan herkesi ve her şeyi kavuruyor ve karanlık çok yoğun. Serin gölgede iyileşmek, yeniden gruplaşmak ve bir sonraki hareketimizi bulmak için zaman ayırabiliriz.

Sıfır! Kapılardan birini aramaya vakit yok.

Bir savaş çılgılığıyla goriller, güçlü yumruklarını sallayarak üzerimize geldiler.

Killian-

Lanet olsun! Bana çelme takıyor, aynı zamanda beni yoldan çekiyor. Ben yere çarparken, o benim dalımla birinci turda buluşuyor, ama tahta çabucak ikiye bölünüyor.

kendimi tokatlamak istiyorum. Dalı seçtim çünkü hareket halindeyken taşıyabilecek kadar hafifti, ayrıca yüzeyde çok az böcek sürünüyordu. Many Ends'de böcekler, bir ya da iki saniyeliğine bir ruhu yavaşlatmak için toksinler enjekte eder.

Tek bir saniye bir savaşı kazanabilir veya kaybedebilir.

Killian hızlı ve metodik. Gerektiğinde eğilir ve fırsat bulduğunda yumruklar. Ben de öyle. Çıkıyorum, bir gorili boğazına çiviliyorum ve tekrar aşağı dalıyorum.

Bu gidişle kaybedeceğiz.

"Koş, kızım." Killian beni yere itmeden önce döndü, vücudu beni sardı. "Lütfen." *Pop, pop* . O tıslıyor ve ben çıldırıyorum. *POP* . Kemiklerinin kırılma sesi.

Bizim bağımız olmadan, yaraları kendisine ait. Bu bizim lehimize işlenebilir. Fakat-

Bunu fark etmek beni goriller Killian'a vurduğu kadar çok etkiliyor. Lütfen dedi. Bunun *üzerine* . Ona göre, bir şey için yalvarmak, bir şey için yalvarmaktır.

Erime...

Odak! Doğru. Ama hadi! Sanki sadece kendi postumu kurtarmak için onu geride bırakacaktım gibi.

Kararlı bir şekilde, bir gorilin bacaklarının arasına sürünerek kıyamet çemberinden kaçıyorum. Vakit kaybetmeden gorilin arkasına atladım, başparmaklarımı göz yuvalarına soktum ve iki gözünü de çıkardım. Zalim. Gerekli.

Kükrüyor ve bana vurmak için kollarını kaldırıyor. Aşağı atlayıp kırık dalın iki parçasını yukarı kaydırıyorum. Ayakta, başka bir gorile sallanıyorum. *Vur, vur* . Birbiri ardına dalların bir tokatı. Darbe onu değil *beni sarsıyor ve geri tökezliyorum*.

Yavaşça bana döndü ve bana ölümcül bir bakış attı. Tereddüt etmeden bir dalın ucunu boğazına saplayarak vurdum. Çaresizce hava almak için kamburlaştığında, diğer dalla kafasının yanına vuruyorum. Umursuyor, yanındaki canavara düşüyor. O dönerken, nefes borusunu ezmeye yetecek kadar güçle boğazına da vurdum.

Killian unutuldu, her goril bana konsantre oldu. Ve neden olmasın? Killian bir tehdit değil, yüzü kesik ve kanıyor, vücudu yerde uzanırken hareketsiz, eli bacaklarının arasından çıkıyor - bana mı uzanıyor?

Lütfen, lütfen, lütfen sadece bilinçsiz ol, çünkü ruhunun nereden düzeleceğinden emin değilim.

"Korkaklar," diye tükürdüm. "İki ruhu öldürmek için altınızı alır, değil mi? O kadar zayıf mısınız?"

Anlamak gözlerini karartır. Yani. Troyka'daki hayvanlar gibi iletişim de bir beceridir.

Özgeçmişlerine Yönelik Yetenekler: *İngilizceyi anlar, insanları yer.*

Killian'ın parmaklarında bir seğirme. Uyanıyor! Tamam tamam. Bu şovu yola çıkarmanın zamanı geldi. Killian'ın çemberden kaçması gerekiyor, bu yüzden dikkatimi ondan uzak tutmam gerekiyor.

Dalları döndürüyorum ve gülümsüyorum. "Peki. Haydi korkaklar. Bana neyin olduğunu göster."

Kükreme. Canavarlardan üçü üzerime dalıyor. Son saniyede, eğiliyorum. Tepelerinde süzülerek diğer askerlere çarparlar. Bu askerler protesto ederken, Killian geride kalan yaratığın ayak bileklerini çekerek onu dövmeye başladı ve sonra ayağa fırladı. Can suyu yüzünü ıslatır. Bakışları kısılmış, irisleri şiddetli ve ışıltılı. Çok sayıda yaralanmaya rağmen, hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Tek, akıcı bir hareketle, bir gorili boynundan yakalar ve bükerek omurgasını kırar. Kendi kırık kemiklerine rağmen, bacağını tekmeleyerek başka bir gorili yana iter.

Tökezleyen gorile fazladan bir darbe veriyorum ve bir yol açılıyor. Killian topallayarak yoluma çıktı, bileğimden tuttu ve beni öne doğru çekti.

"Hızlı bir şekilde bir kapı bulmalıyız," diye soludum, o ışıltılı hava ceplerinden birini ararken...

Arkamızda bir kükreme korosu duyulurken neye ihtiyacımız olduğunu fark ettim ve Killian'ı doğru yöne çektim. Sonumuzun nereye varacağından emin değiliz, bir kapıdan süzülüyoruz—

Bir göz açıp kapayıncaya kadar, Killian'la birlikteyim ve sonra yalnızım, başladığım yere geri döndüm. *Sıfır!*

Onu ilk bulduğum yere düştüğünden eminim. Onun için geri dönersem - geri döndüğümde - eskisi gibi aynı sorunlarla karşılaşacağız. Daha iyi silahlanmış olmalıyım. Sorun şu ki, geçerli silah eksikliği var.

Many Ends'de her santim, ağaç ve yaratık, içinde hapsolmuş ruhları engellemek için tasarlanmıştır. Her biri keskin uçlu binlerce atılmış dal vardır, ancak zehirli böcekler en iyilerinin üzerinde gezinir. Gövdelerinin her tarafında oluklar olan ve mükemmel dayanaklar sunan ağaçlar vardır, ancak her birinden zehirli çamur damlar. Ve yaprakların jilet gibi keskin dişleri olan Venüs Sinekkapanı gibi olduğu gerçeğini de unutmayalım.

Hava kuru, sıcaktan daha sıcak, terim beni çok az soğutuyor. Acı çığlıkları havayı doldurmaya devam ediyor, kısa süre sonra ısırtıp iniltileri ve acı iniltileri de buna katıldı. Yanımdan bir yılan kayıyor, sonra dilini çıkarmak ve havanın tadına bakmak için duruyor. Çatallı *dili*. Aynı zamanda etrafımda kor böcekler vızıldıyor; Bana her dokunduklarında içim kabarıyor.

Uzakta bir gök gürültüsü sesi geliyor ve ben siniyorum. *Sıfır!* Bir yağmur duşu havayı soğutacak ve böcekleri ve canavarları uzaklaştıracak ama her damla asit gibi yanacak.

İhtiyacım var-

Vızıldamak! Kafamın arkasına sert bir şey çarptı ve acı dayanılmaz bir hal aldı. Öne doğru sendeledim, pis bir öpücüğü zar zor engelledim. Ayak sesleri - *güm, güm, güm* .

Baş dönmesine rağmen, dönüyorum ve bacağımı tekmeliyorum. İletişim. Saldırganım homurdanıyor. O bir insan - bir ruh - bir goril değil. Muhtemelen bugün savaşta ölen askerlerden biri.

Dalımı sallıyorum, onu geri zıplamaya zorluyorum. "Kes şunu," diye soludum. "Bu krallıkta hayatta kalmak için birlikte çalışmalıyız."

"Kim olduğunu biliyorum ve asla birlikte çalışmayacağım..."

Bir kuş gökten uçar, pençelerini adamın omuzlarına batırır ve onu havaya kaldırır. Bir göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşir. Anlamıyorum. Neden o tutuldu da beni değil?

Hata. Çok erken konuştu. Omuzlarıma keskin pençeler saplandı. İkinci bir kuş. Bilmeliydim. Homurdandım, havaya kaldırılırken vücudumdaki her kas kenetlenip gevşedi. Dal elimden düşüyor ve yere düşüyor.

Ağaçların tepelerini açar açmaz ormanı taradım... işte! Bakışlarım, sanki bir mıknaatısmış gibi Killian'a çevrildi. Bir ağacın tepesine tünemiş, böcekler her tarafında geziniyor, onu ısıyor, altını ararken derisini parçalıyor. Benim için.

Bir daha ondan ayrı kalmayacağım. "Killian!"

Yaklaşan acıya karşı dişlerimi gıcırdatarak, beni tutsak edenin kanadına tutunmak için uzanıyorum. Başı dönüyor, sivri gagasının elimi kemiğe kadar kazımasına izin veriyor. Katıksız azim ve kararlılıkla, tutuşumu koruyorum. Kanadına ihtiyacı var ama benim yüzümden onu hareket ettiremiyor. Birlikte düşeriz. Uzunlar vücuduma tokatlıyor ve yapraklar yüzümü ısıyor. Karaya indiğimizde, bir yığın yaralanmış durumdayım, değerli Can damarı benden kan akıyor.

Bu yeni bir gelişme değil. Buraya her geldiğimde, kanadım.

Ama yürek alıyorum. Kan varsa hayat vardır. Bir ruh asla ölmez. Reed ve Kayla'nın bu diyarı terk edip Troika'ya katılabilmelerinin asıl nedeni.

Kaçmak için bir umut var ve bu umut bana ayakta durmam için gereken gücü veriyor. Dizlerim titriyor ama dik duruyorum. Kuş yerde hareketsiz kalır.

Onu öldürdüm?

"On." Killian bir yeşillik duvarını yarıp geçti ve beni kollarına çekti. "Kızım, üzgünüm. Benden uzaklaşmana izin verdiğim için çok üzgünüm. Hadi bu diyarı yakalım ve iyi diyelim, evet."

Kendi acısından çok benim acımla mı ilgileniyor?
Odak! Lina daha önce bana yardım etti; şimdi bana yardım edecek.
Hasat Ülkesinde öldüğümü söylemiş miydim? Killian'ı öldürdüğüm için üzgünüm.

Ağladım. ağladın. biraz daha ağladım. Kocam senin için yaptı.
Cevap ışıktı. Işık her zaman cevaptı.

Beni öldürdü, bu da Killian'ı öldürdü. Many Ends'deyiz ve lanetlileri kurtaracağız. Annelerimizi ve arkadaşlarımızı kurtaracağız.

Lina'nın kocası, her kimse, bunu bize telafi edecek.

Bunu bize telafi ederse, bundan kurtuluruz. *Bunu yaşıyoruz.* Kollarımı Killian'a doladım ve dudaklarını öptüm çünkü onu öpmem, tadına bakmam ve onunla bir anlığına bile olsa bağlantı kurmam gerekiyordu. Beni öpüyor, dudaklarla dilin, hatta dişlerin muhteşem buluşması. Bir ruh birliği.

Aşk akıyor içimden. Aşk, Işık. Aklımın bir köşesinde, Izgara daha belirgin hale geliyor. Sonunda bir aküye bağlanmış gibi. Zayıf bir pil, ama hepsi aynı pil. Güç kaslarımı şişiriyor. Sevinç, omuzlarımda ağırlaştığını bilmediğim yükü hafifletiyor.

Sevinç, aşk kadar bir güç kaynağıdır. Koşullarımız sertleştiğinde sabit kalacaktır.

Birçok Uçtayız; koşullarımız kesinlikle sertleşecek.

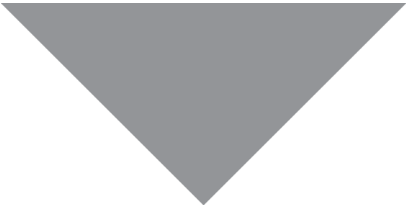
Oyalanmak istesem de, başımı kaldırmaya zorluyorum. Dikkat dağıtmak öldürür; Asla unutmamalıyım. Ne de olsa Many Ends ismine sadık kalıyor. Bildiğimiz hayatın sonu. Emniyet ve emniyetin sonu.

"Işık nereye gidiyorsun kızım?"

Hissetti mi? Izgarası da canlanmış olmalı. "Aşk. Açık konuşmak gerekirse sana olan aşkım."

Bana ışınlar saçıyor, kendi neşe dalgasını yaşıyor ve aşkım -Işık- sadece büyütüyor.

"Hadi şimdi," diyorum. "Şu ağacı bulalım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Fırsat kapıyı çaldığında her zaman kapıyı açar."

-Sayısız

On

Lifeblood'ı kullanarak - ne varsa onu kullanmalıyız - nerede olduğumuzu hatırlamamıza yardımcı olması için ağaç gövdelerini işaretliyoruz ve ormanda yürüyoruz. Goriller, iskelet kuşları, maymun-örümcekler ve kor-böceklerden kaçınmak kurnazlık gerektirir. Manzaraya daha iyi uyum sağlamak ve cildimizi aşırı sert güneşten korumak için vücudumuzu kükürt kokulu çamurla kaplıyoruz.

Ağaçların arasında manevra yaparken, umduğumuz gibi görmezden geliniyoruz. Yine de izleniyormuşuz gibi hissediyorum. Başka bir ruh tarafından mı? Birçok yaratıktan biri mi? Hayır, sanmıyorum çünkü içgüdülerim yıkılmaya ya da başka bir savaşa hazırlanmaya yakın bile değil.

Her gölgeyi araştırıyorum, tarıyorum ve inceliyorum ama bir kuyruk belirtisi bulamıyorum.

Sonunda, ne mutlu ki Hayat Ağacına ulaşıyoruz. Ve hiçbiri çok erken değil. Kazandığım güç çoktan tükendi. Yorgunluk kemiklerime yerleşti. Kendimi bir araba kazası geçirmiş gibi hissediyorum: hırpalanmış ve zar zor ayakta durabiliyorum.

Hızlı bir keşif, bölgede sadece iki kişi olduğumuzu ortaya koyuyor. Diğer herkese ne oldu?

Tam o anda, yeni bir çığlık korusu kulaklarıma hücum ediyor, sanki: *Ne olduğunu sanıyorsun aptal?*

Tamam o zaman. Daha fazla insan kurtaracak.

"Böyle bir şey hiç görmemiştim," diyor Killian, kelimeler huşu ile dolu.

"Biliyorum." Daha önce burada bulundum, evet, ama güzellik hala nefesimi kesiyor.

Bir futbol sahası büyüklüğündeki gövdesi ve bir yük treninden daha uzun ve geniş dalları olan ağaç, rengarenk yapraklarla damlıyor. Pembe, mor ve mavinin bin farklı tonu.

Bu yapraklardan bir avuç topladım ve yaprakların hiçbirinde diş olmadığı için İlk Kral'a teşekkür ettim. Ödülümün yarısını Killian'a verdikten sonra, "Ye," diyorum.

Diğer yarısını yiyorum, tadı tatlı ve sıcaklığı soğuk. Mutlak mükemmellik. Yaralarım, beklendiği gibi iyileşmeye başlıyor, yırtık et tekrar birleşiyor, kırık kemikler yeniden şekilleniyor.

Buradaki son yolculuğum, süreç beni şaşırttı. Beni hala şaşırtıyor. Güç! Bu yapraklar adrenaline batırılıp afyon serpilebilir. Ve en kötü zamanlarda ve en kötü yerlerde bile umudumuz olabileceğini kanıtlıyorlar. Bizi rahatsız eden sorun ne olursa olsun, her zaman bir çıkış yolu vardır.

Burada, zehir ve kükürt kokuları, parfümcülerin şişeye öldüreceği bir koku tarafından kovalanır. Tatlı, çiçeksi ama odunsu, dünyevi ve temiz, her şey harika, hiçbir leke izi yok. Alemlerdeki en iyi kokuların hepsi, lezzetli bir mükemmellik uyumu yaratmak için bir araya getirilmiş gibi.

"Bu şey nedir?" Killian'a sorar. Derisindeki kesikler tekrar birleşiyor. Kırık kemikler iyileşir. Şişlik kaybolur.

"Ben manna olarak adlandırıyorum, ancak Hayat Ağacı'nda yetiştiği için hayat ekmeğinin daha uygun olacağını düşünüyorum."

"Hem Troikalılara hem de Myriadlılara yardımcı oluyor mu?"

"Öyle. Belki de burada Troikalı ya da Myriadlı olmadığı için, varışta tüm bağlar koptu."

"Yemekler ve açıklama için teşekkürler." Burnumun ucunu öpüyor. "Şimdi bir oyun planına ihtiyacımız var."

"Evet, ama aynı zamanda bir nefese de ihtiyacımız var. Aylardır yoldayız. Dinlenmek yok. Mola yok. Yeniden şarj etme zamanı." Ne olursa olsun yenilmez bir birlik olana kadar sevgimizin ve birlikte olmanın sevincinin tadını çıkarma zamanı. Kaşlarımı ona çeviriyorum. "Belki şu öpüşmeyi biraz daha yap."

"Peki. Seni *öptüğümde* güçlendin. Seni bu zayıf durumda bırakırsam nasıl bir adam olurum?" Sesinde boğuk, alaycı bir not var ve bu, tüylerimi diken diken eden omurgamdan aşağı iniyor.

"Doğru. Beni öpmek ve dokunmak pratikte senin *görevin* . Ve şimdi görevlerini ihmal etmeni istemiyoruz, değil mi?"

Kemiği kendim kesmeye çalışacağım ."

Neredeyse gülmekten boğulacağım. "Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım." İleride, bir daldan su akar ve mükemmel duşu oluşturur. Ona ahlaksız bir

sırıtiş attım ve iç çamaşırlarıma kadar soyundum, sıcak bakışları her hareketimi katalogladı. "Yakalayabilirsen beni yakala," diyorum ve ileri atıldım.

Kovalamaca verir. Ve *beni* yakalıyor. Kollarını bana dolayarak suya düşüyoruz. Yüzeyin üzerinde yükselirken küçük zevk iniltileri beni terk ediyor.

Şimşek hızıyla soyunur ve kıyafetlerini bir kayaya fırlatır.

"Bu birlikte ikinci duşumuz," diyorum. "Yalnızca bu sefer benim düşüşümü planlamıyorsun."

Yumruk yemiş gibi nefes alıyor.

"Ne?" Gülümsememin kırılmasına izin vermeden masumca göz kırpmıyorum. "Şaka yapmak için çok mu erken?"

"Sonsuza kadar çok erken olacak." Alt dudağımı dişleriyle ısırır, sonra tenimdeki pisliği temizlemek için zaman aldı.

Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum.

Bitirdiğinde, iyiliğine karşılık veriyorum, göğüs kaslarına ve belki de bacaklarının arasındaki çıkıntıya bir nevi. Benim hatam değil. Bu büyük bir şişkinlik. Gerçekten büyük gibi. Ne yani, görmezden mi gelmeliyim? İmkansız.

"Tamam, oyun zamanı bitti." Yaprakları elimden alıyor ve beni suyun altına çekiyor. Kollarını belime dolarken göğsü sırtıma bastırıyor. Çenesini omzuma yaslıyor.

Ön kolundaki at damgası artık benimki kadar solgun. En azından ortadan kaybolmamışlar. Hala bu savaşın içindeyiz.

"Üzgünüm kızım."

Parmaklarımı sıırıslıklam saçlarında taramak için başımın üstüne uzandım. "Özür dilemeyi bırakmalısın...aşkım." Sevgiyi denedim ve nefesi boğazında düğümlendi. Bingo. Yeni lakabını buldu. "Sayısız her düşünce, eylem ve durum için duygularına güvenmeyi öğretiler ama sana yanlış öğretiler. Kendini suçlu hissediyorsun, bu yüzden affedilmiş olsan bile özür diliyorsun. Ve özürlerin hoş olsa da, sanki seni affettiğime dair doğruyu söylediğime inanmıyormuşsun gibi, temelde yüzüme tokat atıyorlar."

"Ben-" Sessizleşiyor ve ben kıkırdadım. Üzerimdeki tokası sıkılaşıyor. "Beni nasıl affedebilirsin? Seni bir başkasını incittiğimden daha fazla incittim ve yine de diğer herkes hala kin besliyor. Ve haklı olarak öyle."

"Ben sadece... Bana yapılan yanlışların ayrıntılı bir hesabını tutan duygusal bir muhasebeci olmayı reddediyorum. Gerçekten affetmesem bile affetmeyi seçiyorum. Çünkü bu ne hissettiğimle ilgili değil. Her şey gibi, bu da benim seçtiğimle ilgili. Duygularım mı beni kontrol ediyor yoksa ben mi duygularımı kontrol ediyorum? Karar verdim. Ve gerçekten, senin gibi, herkes gibi ben de

hatalar yaptım. Affedildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor, bu yüzden kendim için ne istiyorsam başkalarına özgürce sunuyorum. Ayrıca aşk her şeyi yoluna koymak değildir. Her şey ters gittiğinde birbirimizin yanında olmakla ilgili."

Düşünceli bir sessizlik içinde bir an geçer, sertlik onu terk eder. Sonra kulağımı, çenemi öpüyor ve nabzım boynumun dibinde atıyor.

Göğüslerimi kavradı, sonra ellerini aşağı kaydırды... külotumun altına daldı. "Doğru olamayacak kadar iyi olduğunu söyledim ama zamanımı senden zevk alarak geçirmeyi tercih ederim."

Dokunuşunda kıvranırken miyavlıyor ve mırıldanıyorum.

Zevkten başım dönmeye başladığında, kollarında ona döndüm. Bakışlarım çok sayıda dövmesine takılıyor. "Bunları seviyorum."

"Bir zamanlar tahmin ettiğiniz gibi birlikte bir Myriad haritası oluşturunlar, ama aynı zamanda en büyük hazinelerimi nereye sakladığımı da işaretliyorlar."

Bunu zaten biliyordum ama kabulü ruhuma bal gibi geldi.

"Eşyaların çoğu benden çalındı," diye homurdandı, "ama sonuçta onların gerçekten hazine olmadığını anladım. Hiçbir zaman gerçekten önemli olmadılar. Sana sahibim ve en önemli şey sensin."

Erime...

Yanağıma sürtüyor. "Belki de kalbime bir X işareti koymam gerekiyor. X noktayı işaretler ve X on rakamı anlamına gelir."

Gülüyorum, ona seviniyorum. "Seni hiçbir zaman romantik biri sanmadım. Ama hoşuma gidiyor."

Bana parlak bir gülümseme hediye etmek için başını kaldırdı. "Görünüşe göre hazinemi yanlış yerlere gömmüşüm. Ama bu değişmek üzere, değil mi?"

Bir allık yanaklarımı ısıtıyor. "Bunu sadece sen söylemedin."

"Ah, evet, yaptım." Sırtarak, bana sürtünüyor.

Zevkle nefesim kesildi ve ellerimi saçlarına daldırdım. "Bize her zaman bir yarın vaat edilmez. Elimizdeki tek garanti şu an ve bir saniye daha boşa harcamayacağım. Seni istiyorum Killian." Kocama ona olan aşkımın derinliğini göstermek istiyorum, sadece anlatmak değil.

Ona geleceğim konusunda güveniyorum, bu yüzden de vücudum konusunda ona güveneceğim.

Çenemi kavradı, başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. Gözbebekleri şişmiş ve vücudu benimki kadar güçlü bir şekilde titriyor. "Emin misin kızım?"

Çok. "Öp beni." parmak uçlarıma kadar kaldırıyorum.

Benimle yarı yolda buluşuyor, dudaklarını benimkilere bastırıyor. İlk başta öpücük etrafımızdaki hava kadar tatlı, yumuşak ve ıslak, su yağmur devam ederken çok ıslak. Birbirimizi yeniden öğrenirken ve tadını çıkarırken

keşfedici bir hoşgörü... ama çok geçmeden tatlı yeterli değil. Vücudumuz o kadar sıcak yanıyor ki, su damlacıkları derimizden buharlaşıyor.

O benim ilk ve son aşkım ve ilk aşkım olacak. daha mükemmel ne olabilir ki?

Elleri farklı bölgelerimde gezinerek ihtiyacımı daha da artırdı. Acı çekene, üstesinden gelene kadar - çaresiz.

Derin nefesler arasında, "İkinci ölümü deneyimleyen bir ruh, İkinci ölümü deneyimleyen başka bir ruhu hamile bırakabilir mi?" diye soruyorum.

Bir insan olarak endişelenmeme gerek yoktu. Seks yapmadığım için değil, nüfus kontrolü adına tüm adet gören kadınlara doğum kontrolü verildiği için. Çocuk sahibi olmak için, bir çiftin hak talebinde bulunması gerekir.

"Burada gebe kalmanın mümkün olduğundan şüpheliyim" diyor ve katılıyorum. "Ama eğer *önemliyse* , biz iyiyiz. Küçük yüzücülerimi durdurmak için Myriad'da yıllık çekimler alıyorum. Üç ayım var." Burnunun ucunu benimkine sürtüyor. "Devam edelim mi?"

Başımınla onayladım. "Memnun-"

Ben daha emrimi tamamlayamadan ağzımı talep ederek aşağı dalıyor ve beni bastırılamaz bir arzusunun vahşi bir fırtınasına kaptırıyor. Ona hiç doycak mıyım?

Ağzımı yutuyor, veriyor ve alıyor, veriyor ve alıyor, beni şiddetli bir fırtınada süpürüyor. Şu anda, var olan sadece iki kişiyiz. Zamanın önemi kalmaz. Sadece burada ve şimdi var.

Damarlarımda kan akıyor, görünürde bir barajı olmayan yeni uyanmış bir nehir. Kalbim hızla çarpıyor ve uzuvlarım zayıflıktan ziyade tutkuyla titriyor. Karıncalanıyor, ağrıyor ve yanıyorum ve sızlıyor ve ağrıyor ve yanıyorum ve oh, bu çocuğa doyamıyorum.

Yine öldük ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Beni ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve nazıkçe kuru bir kayanın üzerine yerleştirdi. Üzerime oturmadan önce sutyenimi ve külotumu çıkardı. Ciltten ısıtılmış cilde. Yumuşaklığa karşı sertlik. Tüketme ihtiyacı, tüketme ihtiyacı.

Öpücük derinleşiyor, elleri üzerimde gezinip beni yoğuruyor, okşuyor ve beni tamamen çıldırtıyor. Titremelerim geri dönüyor ve yoğunlaşıyor. Kanım yakıtla dönüşerek ihtiyacımı daha da artırıyor. Ve daha yüksek. Yeni miyavlar beni terk ediyor, ardından inilti, inilti ve yalvarmalar.

Ve o daha yeni başlıyor.

Elleri nereye giderse, ağzı da hemen onu takip eder. Bu kocam benim her santimine dokunuyor ve tadına bakıyor ve ben kayboldum, çok kayboldum, başıboş bırakıldım ve bulunma arzum yok. O *benim* hazinem ve kollarında ihtiyacım olan her şeye sahibim. Sevgi, neşe, barış ve umut. Sonsuza kadar üzerinde duracağım temel. İyilik uğruna savaştığım şeyler.

"Bu tae'nin senin için iyi olmasını istiyorum kızım, tamam mı? Tamam? Bu yüzden eğer durmamı istersen bana söylemelisin. Ne kadar uzakta olursak olalım duracağım. Soru sorulmadı. Seni daha fazlası için zorlamayacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, çünkü konuşma noktasını geçtim. Ama sorun değil, çünkü bana parlak bir hayranlıkla bakmak için başını kaldırıyor ve eminim ki her bir parçası benim gözlerimden ona geri yansıyor.

O an beklediğime çok sevindim, iyi ki benim ilkimdi ama ondan önce binlercesi olsaydı onların hatırası aşkımızın ateşinde yanıp kül olup giderdi.

Bana ait olduğunu iddia ettiğinde, acı var ama hafif ve kısa sürede kayboluyor. Tırnaklarım sırtında, ona tutunuyor ve onu cesaretlendirmek için kalçalarımı kaldırıyorum. O içimde hareket ederken, beni öperken, beni severken, vermeye ve almaya devam ederken, bir olduğumuz bilgisiyle şaşkına dönüyorum.

Tek yürek. Bir akıl. Bir vücut.

* * *

Daha sonra, ona sarılırken, yanağım hızla atan kalp atışlarına yaslanırken, geleceğimize bakmadan edemiyorum. Buradaki ruhları kurtardıktan sonra, Myriad halkını Ambrosine'den kurtarmak için Eron ile birlikte çalışabiliriz. Archer ve diğerleri henüz yapmadıysa, öyle. Planladığımız gibi Troika'da, Killian'ın iltica etmek için mahkemeye gitmesi, hatta her iki alem arasında seyahat etmesi gerekmeden yaşayabiliriz. Fakat...

Troyka'daki tedavisinin ardından bu, yapmak istediği bir şey olmayabilir. Anlayacağım. Sevmeyeceğim ama anlayacağım.

"Sertleştin" diyor. "Nedenini söyle."

"Sadece lanet olasılıkları kurtardıktan sonra ne olacağını düşünüyorum. Biliyorsun... nerede yaşayacağız."

"Troyka'da yaşayacağız ve eğer istersek ve tabii krallık hala varsa, Myriad'ı ziyaret edeceğiz."

"Yok canım? Bu kadar kötü muamele görmüş olmanıza rağmen, toplanıp Troyka'ya taşınmak ister misiniz?"

"Myriad'da çok kötü muamele gördünüz, kızım. Fark şu ki, adamlarım sana işkence etti ve daha kötüsünü planladı. Yer insanları beni sadece kilitledi."

Bu doğru. "Adil olmak gerekirse, eğer birbirimize bağlı olmasaydık halkım sana işkence edebilirdi."

"Doona'nın bakımı. Ben Light'ı seçiyorum. Bir Tenley Lockwood çekiyorum ve bana yanlış yapanları affediyorum."

Bu çocuğu ne kadar seviyorum. "Teşekkürler."

"Hafızam geri gelmeden önce bile, Işık gibi tae'ye başlamıştım."

Köprücük kemiğini öpüyorum. "Eminim Işık da senden hoşlanmıştır. Nasıl olmaz?"

Homurdanıyor. "En son bir krallık seçmem gerektiğinde, nefrete dayanarak seçim yapmıştım. Archer'a olan nefreti ve beni reddetmesi. Myriad halkına olan nefretim, kararlı tae herkese bir aileyi hak ettiğimi kanıtladı. Bu sefer aşk için, senin için seçiyorum."

Ben onun sözlerinin güzelliğinden zevk alırken, yerine yeni bir bağ yerleşiyor. Daha *güçlü bir* bağ. Bana olan sevgisini *hissedebiliyorum* , her zamankinden daha parlak, her gölge gitti.

"Izgara," diyorum ve nefesim kesiliyor. "Artık çok daha parlak."

"Benim için de."

Aşk kazandı.

Başka ne olursa olsun, *aşk kazandı* !

Killian, dedim kulaktan kulağa sırtarak.

Sanki bana çekilmiş gibi bana doğru eğiliyor, sadece hareketsiz kalmak için. İkimiz de hareketsiz gidiyoruz.

Kaşlarını çattı. "Bunu duydun mu?" O fısıldar.

Uzakta bir dal kırılıyor. İkinci defa.

Kıyafetlerim için çabalıyorum - sıfır! Her giysiyi şelalenin diğer tarafında bıraktık.

Bir dal daha kırılır. Seslerin mırıltısı yükselir.

Gelen!

Ama dost mu yoksa düşman mı bulacağız?

Gönderen: M_V_3/54.5.8

Kime: L_R_3/51.3.15, J_A_3/19.37.30, S_C_3/50.4.13,
C_M_3/5.20.1, T_B_3/19.30.2, B_S_3/51.3.13, A_S_3/42.6.31,
J_B_3/19.23.4, S_J_3/62.5.5, M_P_3/45.10.9

Konu: RIP Tenley Lockwood

Az önce haber aldım. Tenley Lockwood, Myriad'ın içinde katledildi ve Rest'e girmedi. Killian Flynn ile bağlantısı nedeniyle Many Ends'e girdi.

Kaybolmadan önce Alejandro şu soruyu sordu: Ya o haklıysa ve biz yanılıyorsak?

Doğru yolda olduğuna inanıyorum. Kızın yardımımıza ihtiyacı var. Yardımımızı sunalım.

Işık Görüş Getirir!

General Mykhail Vasilyev

Gönderen: S_C_3/50.4.13

Kime: M_V_3/54.5.8

Konu: Daha kötüsü yolda

Bayan Lockwood'u unutun. Penumbra, Hasat Ülkesi ve Troyka'da hala yayılıyor. İptaller gevşek. Sürekli artan Kanallarımız olsa bile hepsini temizlememizin bir yolu yok.

Ayrıca, Bayan Lockwood'un vasisi beni yakaladı. "Dünyada doğmuş en iyi insanı incitmeye cüret ettiğim için" beni ısırıktan sonra, seninle görüşmek istedi Mykhail. Bayan Lockwood'un "her zaman, her şeyde haklı" olduğunu düşünenlerden oluşan bir dinleyici kitlesi.

Toplantıya katılmanı öneririm. Dediği her şeyi yapmazsak hepimizin öleceğini iddia ediyor.

Işık Görüş Getirir!

General Shamus Campbell

Gönderen: M_V_3/54.5.8
Kime: S_C_3/50.4.13
Konu: Derste kal

İptallerin güçlerimizi bölmek için bir oyalama olduğuna dair bir his var içimde. Bayan Lockwood'u unut diyorsun; *Nesiller'i* unutun derim . Daha fazla insanımız öldü. Çaresizce ihtiyacımız olan kanallar. Dinlenmede değiller, Birçok Uçtadırlar.

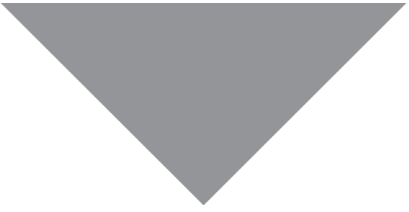
Gölgelerin *kaynağı* reddedilmelidir. Ve İbranameler güçlerini kimden alır? Onların kralı. Kralı ortadan kaldırın ve zafer takip edecek.

Dolayısıyla, ilk işimiz karmaşık olduğu kadar basit. Kapana kısılmış Kanallarımızı Işıkla doldurmanın bir yolunu bulun. Işık olmadan karanlığın kralını alt edemeyiz. Onlar Işık. Ve tartışmadan önce, bu talimatın doğrudan Eron'dan geldiğini bilin.

O halde Işığımızı Birçok Uca nasıl ulaştırabiliriz?

Köpeğe gelince, onu benim yolumdan gönder.

Işık Görüş Getirir!
General Mykhail Vasilyev

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sonunda, ne söylersen onu alacaksın."

—Troyka

Killian

Olabildiğince sessizce, kıyafetlerimizi almak için diğer kayaya sürünüyorum. Ten'in giysilerini fırlatıp, olabildiğince sessizce kendim giyiniyorum. O da aynısını yapıyor.

Bu kızı hayatım pahasına koruyacağım.

Tabii ki, On'umun hayatımı korumaya kararlı bir şekilde kayadan tırmanacağını *bilmeliydim*. Güzel olduğu kadar vahşi, sevdikleri her zaman en büyük endişesi. Ben de o sevilenlerden biriyim. Ben. Killian Flynn. Beni tüm kalbi, ruhu ve bedeniyle seviyor. Hala şaşkınım, muhtemelen sonsuza kadar hayran kalacağım. Nasıl olduğundan emin değilim, sadece oldu; Ten bana öyle söyledi ve asla yalan söylemez.

Hayatımda ikinci kez doğruyu duymanın ve doğruyu söylemenin önemini anlıyorum. Ten bana bir kez bile -büyük ya da küçük bir şey, herhangi bir şey hakkında- yalan söylemiş olsaydı, şimdi onun sözünden şüphe duyabilirdim. Ama asla sahip olmadı, olmayacak. Sonuçlarına rağmen, bana her zaman doğru söylüyor. Onun sözü altın kadar iyidir, hayır, ondan daha iyidir ve şu andan itibaren benimki de altından daha iyi olacak. Benim ona duyduğum güvenin aynısını onun da bana yaşamasını istiyorum.

Güvende, mutlak huzur ve mutlak neşe vardır.

Benim tarafıma on hamle ve birlikte adım adım ilerliyoruz. Davetsiz misafirlerimizi soğukkanlılıkla öldürmek istiyorum. Ten ile zamanımı böl ve acı çek. Ama dürtüye direneceğim. Zar zor.

Seksten sonra asla takılıp kalmadım, ama bu sefer bir sonraki nefesimi almaktan çok etrafta takılmak istedim. Karımı tutmak, onun tadını çıkarmak,

az önce paylaştığımız zevkin tadını çıkarmak istedim. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen zevk.

Dokunuşum altında canlanmasını izlemek, hayatımın en büyük başarısı olduğunu kanıtladı. Yani çocukken istenmediğim şey. Bir erkek olarak araniyorum—Ten'in adamı. O, geçmişimde çektiğim her acı için yatıştırıcı merhem.

Mırıldanma sesleri kulaklarıma ulaştı ve yumruğumu sallayarak sinsi bir saldırı başlatmaya hazırlandım. Sonra davetsiz misafirler sonunda görünür hale gelir.

On nefes alır ve ileri atılır. "Hayır hayır hayır. Ne oldu? Neden - nasıl - buradasın?"

Archer, Dior, Raanan ve Reed onunla yüzleşmek için dönerler. Kesilmiş ve yaralanmışlar, kirlenmiş giysileri yırtılmış. Ancak Dior artık hastalıklı görünmüyor. Kulübelere doğru savaşıırken ona bir bakış attım ve gölgeler gözlerini doldurup damarlarından aktı.

On'u gören Archer, onunla yarı yolda buluşmak için koşar. İkisi kucaklaşıyor ve şok edici bir şekilde, hiçbir kıskançlık belirtisi hissetmiyorum. Ya da belki o kadar şok edici değildir. On benim. İsteyerek, mutlulukla. Her zaman ve sonsuza dek.

Archer yukarı bakar ve bakışlarımız takılır. Sessiz bir iletişim anını paylaşıyoruz: *Senden hoşlandığımdan hala emin değilim, ama burada olduğun için mutluyum*.

"Nasılsın burada?" ona tekrar sorar.

"Sen öldükten sonra," diyor Archer, "Izgaralarımız tamamen karartıldı. Ciddi şekilde zayıflamıştık, bu da Myriadlıların bizi çabucak öldürmesine izin verdi."

Gözleri faltaşı gibi açılır ve bir elini ağzına bastırır. "Benim hatam. Çok üzgünüm."

Yeni bağımız sayesinde, teselli sözleri sunuyorum ve o bana müteşekkire bir yarım gülümseme gönderiyor.

"Hey, hey şimdi. Özür yok." Ona sırtıyor, kendini benimle *sohbet etmekten kurtarıyor*. Hiç kimse kızımı herhangi bir şey için suçlu hissettirmiyor, ciddi sonuçları olmadan. "Ruhları kurtarmanıza yardımcı olmak için bir şekilde Many Ends'e girmeyi planladık. Bu sadece süreci hızlandırdı."

"Yani bana sonsuz teşekkürlerini borçlusun?" diye soruyor, sesi artık saf küstah.

Homurdanıyor.

"Kil nerede?" Archer'ın omzunun üzerinden bakmaya çalışmak için parmak uçlarında yükseliyor.

Hüzün parlıyor gözlerinde. "Biz geldikten birkaç dakika sonra, yaradılışın en çirkin kuş sürüsü tarafından kaçırıldı."

Gözlerinde yaşlar ve Ten'in yanaklarından aşağı dökülüyor. Titreme onu sallıyor. Sonra çenesini kaldırıp boğazını temizliyor. "Peki. Önemli değil. Burada hiçbir şeyin önemi yok. Her şey iyi olacak, herkes özgür. Herkesle birlikte onu da kurtaracağız. *yapacağız* . "

"Yapacağız," diye katılıyorum. Hiçbir şey bizi durduramaz.

Archer, "Victor da burada, ama korkunç görünümlü bir maymun-örümcek şey tarafından alındı" diyor.

"Victor?" İstiyorum.

Archer'ın başı tahtadan, dişleri kenetlenmişti. "Ölmeden önce onu öldürdüm."

"Peki ya Bisküvi?" On, ondan gerginlik yayılırken bahçeye bakarak sorar. "O burada mı?"

"Hayır," dedi Archer ve rahatlamış bir nefes verdi. "Bunu Myriad'dan yaptı."

"İlk Kral'a teşekkürler." En uzun süredir tutunduğu Reed, Raanan ve Dior'a sarılmak için Archer'ın kucağından çekilir.

"Çok üzgünüm," diyor Dior.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Ten.

"Onun için asla demek istemedim-"

"Biliyorum," diye tekrarlıyor Ten.

O. Troikan Generali Levi Nanne'i kastediyor olmaları, şimdi vefat etti. Her iki kız da onu seviyor ve ona saygı duyuyordu, hatta belki de onu bir baba figürü olarak görüyorlardı. Ama Dior'u Myriad'dan ve kabul etmesi için kandırdığım korkunç antlaşmadan kurtarmaya çalışırken öldü.

Suçluluk içimde geziniyor, bir boa yılanı gibi boynumu sarıyor ve sıkıyor. Her eylemimizin bir sonucu vardır. Sadece olaya karışanlar için değil, masumlar için de.

Belki Levi'yi de kurtarabiliriz, tıpkı Many Ends'deki ruhları kurtaracağımız gibi. İmzasızlar bu alt alemde ayrılabiliyorlar. Myriadlılar da ayrılabilirmeli; yakında öğreneceğiz, öyle ya da böyle. Ten öyle düşünüyor, yoksa burada olmazdık. Troikan ruhları Dinlenme'den kesinlikle çıkabilir, şüphesiz. Okçu kanıttır.

Mükemmel bir dünyada herkes kaçır ve büyük, mutlu bir aile olur.

Hey, garip şeyler oldu.

Zaten sahip olduğum ailemle aramı düzeltmenin zamanı geldi. Ve bu insanlar benim ailem. Ateşe verilirsem kimse üzerime tükürmeyecekken bana yardım ettiler.

"Üzgünüm Dior," diyorum. "Geçmiş eylemlerim için hiçbir mazeretim yok."

Kara bakışları beni bulduğunda, zihnimde utanç pençeleri var. Benim yüzümden bu kız çok acı çekti. Troyka ile antlaşma yapmayı ve sonsuzluğu Archer ile geçirmeyi planladı. Aşkları o zamanlar bile belliydi.

Dior'un babası kalp krizi geçirdiğinde, eski arkadaşımı yenme fırsatını yakaladım. Dior'a, babamın hastaneden çıkıp gitmeyeceğinden emin olacağımı, ancak Myriad ile o anda ve orada bir anlaşma yaparsa ve teklif ettiğim sözleşmede herhangi bir değişiklik yapmazsa söyledim.

O kabul etti ve ben de söz verdiğim gibi, adamı daha iyi hissettiğine ikna etmek için gölgeler kullanarak yaptım. Ama o an, babası o hastane kapılarından içeri girdiği anda, sözümü yerine getirirken, gölgeleri uzaklaştırdım. Bir anda öldü, hareketlerinin stresi kırılğan vücuduna göre çok fazlaydı.

O zamana kadar Dior için çok geçti. O zaten akla gelebilecek en kötü sözleşmeyi imzalamıştı.

Bir tıp öğrencisi olarak, her iki alemde de insanlara yardım etmesi gerekiyordu, ancak sözleşmesi, bir Troikan'a her yardım ettiğinde cezalandırılmasını sağladı.

Benim için korkunç, evet. O sırada kendi kendime Dior'u Ambrosine'in gazabından kurtardığımı söyledim. Sadakatsiz oğluna karşı kullanabilmek için kızın öldürülmesini istemişti. Onu hayatta tutmak için bir sebep olduğundan emin oldum: Devam eden işkencesi. Ama kendime yalan söylemişim. O zamanlar kıskançlık içimde köpürmüştü. Küskünlük de. Archer beni geride bırakmış, beni ömür boyu yaralamıştı ve yine de geleceğinin tadını çıkarmalı mıydı? Numara!

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Dior'un affını hak etmiyorum ama çenemi kaldırıp tekrarlıyorum, "Sana yaptığım her şey için özür dilerim. Eğer yardımı olacaksa, ölümünüzden ziyade eziyetinizi sağladığım için Ambrosine'in huzuruna çıkmam yasaklandı ve Madam Pearl Bennett'in gözetimi altına alındım . "

"Yardım etmiyor."

Hayır, sanmıyorum. Bakışlarım Archer'a kaydı. "Üzgünüm." Sözleri varlığımın her bir lifiyle kastediyorum.

Dior bana bakmaya devam ediyor, titremeler onu sararken bakışları tereddütsüz. "Sana karşı kin beslemek istiyorum, gerçekten, gerçekten istiyorum. Doktor olma hayalimi bana karşı kullandın."

"Anlıyorum," diyorum ona. Gerçek. Bazı hatalardan kurtulamazsınız.

"Ama benim de bağışlanmaya ihtiyacım var." Archer'ın yanına eğilmek için Ten'den çekiyor. "Başkalarından beklediğimi senden nasıl esirgeyim?"

Archer kolunu onun beline dolamaktan çekinmiyor. İkisi, etraflarındaki havanın ısıttığı gerilimle dolu bir görünümü paylaşıyor. Etrafımızdaki hava hepimizi ısıtır . Farkındalık çatırdıyor.

" Birlikte misiniz?" Ten yanaklarını havalandırarak sorar.

Okçu gözlerini devirir. "Henüz tüm detayları tartışmak için zamanımız olmadı Nosey, ama ilişkimize kendini dahil ettiğin için teşekkürler."

On bir şapka bahşiş veriyormuş gibi yapıyor. "İstedğin zaman."

"Bana sahip olursa," diyor Dior, "her zaman onunla kalacağım."

Şimdi Archer güneş kadar parlak ışıklar saçıyor. "Ah, sana iyi geleceğim. Tekrar ve tekrar..."

Yanaklarını pembe bir allık boyar ve o kıkırdar.

Aynen böyle, suçluluğumun küçük bir kısmı hafifliyor. Archer, sevdiği kızla sonsuza kadar mutlu olmayı hak ediyor. Sonunda doğru yolda.

Reed ve Raanan öğürüyormuş gibi yapar.

"Beni hasta etmeye yeter. İlaç zamanı." Reed, Hayat Ağacı'ndan yaprakları çeker ve ekibine verir.

Herkes yemek yerken, yaralar yeniden birbirine dolanırken, morluklar soldu, parmaklarımı Ten'inkilerle birbirine doladım. Ona dokunmak bir zorunluluk değil, bir zorunluluktur. Memnuniyetle, bana karşı eriyor ve başını omzuma yaslıyor. Kokusunun tatlılığı beni sarıyor. Ama en iyi kısmı? Onun kokusu benimkiyle karıştı.

Memnuniyet ve memnuniyet içimde parlıyor, yeni ve harika. Neden ona karşı koymak istedim ki? Neden denedim ki? Onunlayken, her zaman başarısız olmaya mahkum oldum.

"Bir sonraki hareketimiz ne?" Okçu sorar. Bakışları Ten'den Reed'e kayıyor, endişe ifadesini koyulaştırıyor. "Daha önce burada olan tek kişi sizsiniz."

"Lina Teyze beni öldürmeden önce," diyor Ten, "bana kapıyı bulmamı söyledi ve ben de günü kurtaracaktım. Kontrol. Killian ve ben bununla biraz önce ilgilendik. Sonra tepelerin gözleri olduğu ve herkesin öleceği hakkında bir şeyler söyledi ve eğer savaşı kazanmak istiyorsam Işık kullanmam gerekirdi."

Kamış solukları. "Tepeler. Gözlerinle."

"Ah, o filmi görmüştüm," diyor Raanan ve titriyor. "Spoiler uyarısı. Hepimiz öleceğiz."

"Yıllarca burada yaşadım ama asla tepelere çıkmaya cesaret edemedim. İyi bir sebep için." Reed, sanki organ panik atağın ortasındaymış gibi yumruğunu kalbini ovuşturuyor. "Duyduğun çığlıklar - oradan geliyorlar."

Eğer tepeler ruhların tutulduğu yerse, bizim de olmamız gereken yer orası. Müthiş. "Elimizde silahlar var."

"Silahlar. Doğru." Ten alt dudağını dişleyerek yeri arar. "Sorun. Burada düşen dal yok."

Dal yok, silah yok. Ve şube aramak için bu fantastik cennetin dışına çıkmak aptalca olurdu. Bu alanın dışındaki her şey böcek ve zehirle kaplıdır.

"Hayır, yok. Bu küçük cennette hiçbir şey ölmez." Reed iç çekiyor. "Ve hiçbir şeyi aşağı çekmeye çalışmayın. İşe yaramaz, sadece seni tokatlar."

Tokat mı? Sanki ağaç duyarlı mı?

Duyarlı = farkında. Çenemi *kaşıdım* ve "Neden ağaçtan uzuvları istemiyoruz?" diyorum. Bu fikir, görünmez bir arkadaş tarafından kulağıma fısıldanmış gibi aklımdan uçup gidiyor. Izgara? Belki, ama uğraşmaya alıştığım Izgara değil. Bir şey farklı.

Raanan güler. "Sevimli değil misin? Bir ağaca sor? Daha sonra pislikle konuşabiliriz."

"Peki, neden bir ağaca sormuyorsun?" Dior kollarını genişçe açıyor. "Eminim hepimiz insanlarla daha kötü sohbetler etmişizdir."

Ten bana bakarken düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı. "Killian haklı. Ağaç hayatta, buradaki diğerleri gibi. Merhaba, adı bile var. Hayat Ağacı. Diğerleri bize zarar vermek için ellerinden geleni yaparken, bu bizi isteyerek besliyor. Yani yaprakları aldığımızda ısırılmayız, zehirlenmeyiz. Peki, kibarca istersek, ağaç bize neden daha fazlasını vermesin?"

"O zaman neden yaprakları istememize gerek yok?" diye soruyor Reed.

"Yiyecek bir ihtiyaç ve silahlar bir lüks olduğu için mi?" Bir omuz silkerek on kez bir omuz tırmanır. "Hayat Ağacı, diğer ruhları incitmek için uzuvları kullanmamızı istemediği için mi?"

Devasa gövdelerden birine dönük, avuçlarını ağaç kabuğunun üzerinde gezdiriyor. "Lütfen. Buradaki insanlara yardım etmek istiyoruz, zarar vermek değil ve kullanabiliriz..."

Cümlesini tamamlayamadan bir dal aşağı inerek ona uzanıyor. Uç, parmaklarının etrafında kıvrılıyor ve kolunu çevirerek, dağlanmış savaş atını bileğine vurmadan önce.

Birbiri ardına uzuvlar yere düşüyor ve tek bir uzuv bize çarpmaya yaklaşıyor.

Reed nefes nefese. "Tüm bu zaman..."

Grubumuz sessizleşir, şok hissedilir. Sonra mutlulukla boğmaya başlarız. Ağaç *yaşıyor* ve *farkında* ve *bize* yardım etmeye istekli.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim," diyorum.

Diğer teşekkürler takip edin. "Çok teşekkür ederim."

"En iyisi sensin."

"Sana borçluyum."

"Çok teşekkürler."

"Teşekkürler."

"Harikasin!"

Raanan ayık olan ilk kişidir. "Bir grup kulüple uzağa gitmeyeceğiz. Ve hiçbirimizin hançeri olmadığını düşünürsek, bu dalların hepsi bu kadar işe yarıyor." Hâlâ ağaca bağlı bir uzuv ona doğru sallanıyor ve poposuna vuruyor.

Kıkırdayan Dior, elini ağzına kapatıyor.

"Olabilir mi?" On bir dala uzun uzun birkaç saniye bakar. "Yani, mümkün. Hatta muhtemel. Hiçbir anlamı olmasa da."

Bir anlam ifade etmiyor. "Ne olabilir kızım?"

Işık her zaman cevaptır, dedi sorumu görmezden gelerek. En büyük dalı kaldırır ve oturur. "Bir fikrim var." Gözleri kapalı, derin bir nefes alıyor...bir elini iki ucuna sarıyor. Derin nefes ver. Gerginlik kısa sürede yüzünü kaplar, bu derin bir konsantrasyonun işaretidir.

"O ne..." Reed başlıyor ve Ten'e uzanıyor.

Bileğinden tutup onu durduruyorum. "Onun çalışmasına izin ver."

Başıyla onayladı ama kollarını iki yanına indirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Kısa süre sonra, Ten'in parmaklarının uçlarında titrek Işık iğneleri canlanır, ilk başta sessizleşir, ancak yoğunluğu giderek artar. Işık, bir şekilde kanallık ediyor. Işık = ısı. Isı = ateş. Ateş = değişim.

Parmaklarını dalın ucuna sürüyor ve... evet! Isı sivri bir uç oluşturur. Bir mızrak. Ya da bir ok, eğer bir tatar yayı yaratabilirse. Bence yapabiliriz. Kemerim metal ve çivi olarak kullanmak için her bir halkayı açabiliyoruz.

Gözlerini açtığında terden sıırıslık ve solgundu. Onun için en sulu yaprakları seçiyorum ve her birini tüketene kadar rahatlamıyorum, rengi bir kez daha parlak.

Archer, "Killian Flynn'i bakıcı olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Sonrası için çalışıyorum," diye yanıtlıyorum, süratle. "Kızımın çıplak olduğumda."

Göğüs kemiğimden on dirsek tuttum ve ona sıırttım, hepsi bu, *söylediğim bir şey miydi?*

Ağrıyan yeri ovuyorum ve somurtuyormuş gibi yapıyorum. "Bebeğim, doğruyu söylüyordum, tam da senin istediğin gibi."

Kokusu beni sevindiriyor.

"Işık'ı nereden buldun?" diye soruyor Raanan.

"Aşk Işıktır ve Işık aşktır. Sende de var. Hepiniz öylesiniz." Uyumsuz gözleri beklentiyle parlıyor. "Her neyse, ağaç bana asamın nasıl yaratıldığını gösterdi. Uzunlarından biri, Işık ile birlikte kullanıldı. Bunu biliyor muydun? Personel hakkında, yani." Soruyu Archer'a yöneltiyor.

Başını sallıyor, kumlu saçları alnına düşüyor. "Hiç bir fikrim yoktu. Troyka'ya sığındıktan sonra..." bana okunamaz bir bakış attı "- Güvercinler Prensi bana asayı verdi ve onu yakın tutmamı, çünkü bir gün hayatımı kurtaracağını söyledi."

Güvercinler Prensi Many Ends'i mi ziyaret etti? Ne zaman? Neden? Niye? Nasıl?

Alt-bölgeye adımını bile atmadan bir şekilde burada birini kurtardı mı? Ama eğer o buradaysa, neden herkesi bir kerede kurtarmıyorsunuz?

Onunla bir kez tanıştım. Görevdeydim ve o sadece önümde belirdi. Beni Troyka'ya kaçmam için ikna etmeye çalıştı. Teklifine küçümseyerek alay ettim. Gerçek şu ki, gök mavisini gözlerine baktığımda kendimi hiç bu kadar yetersiz hissetmemiştim. Ayrıca, teklifinden pişman olacağına gerçekten inanıyordum; Ayrıca beni oyunumdan atmak için yaptığından şüpheleniyordum. Hangi yaptı. Ters çevrilmişim ve hedefime ulaşamadım. İlk başarısızlıklarımın biri.

Şimdi, Troika'nın İkinci Kralı'nı Ten'in gözünden gördüm. Buraya asla gelip ruhları geride bırakmazdı. Bu o değil. Çok derinden ilgileniyor.

Yani. Ten, Reed ve Kayla dışında biri Many Ends'ten kaçmayı ve onunla bir dal almayı başardı. Veya o.

On nefes, tüm vücudu sarsıldı. "Eron," diye patladı ve herkes kaşlarını çatı. "Yüzyıllar önce Troyka ile Myriad arasında bir köprü vardı. Eron eskiden buraya gelirdi. O ve Ambrosine, ağacın gölgesinde İlk Kral ile buluşacaklardı."

Yani yanlış mıydım?

Reed dudaklarını büzdü. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Ağaç." Bagajı okşuyor. "Onu duymuyor musun?"

"Hayır" diyoruz hepimiz aynı anda.

Konsantre olurken kulakları seğiriyor. "Bana Eron'u hatırlatıyor. Bir parça Eron, belki?"

Bizimle mi yoksa kendi kendine mi konuşuyor emin değilim.

"Köprü yandığında," diyor, "Ambrosine ağacın etrafına engeller -yaratıklar, böcekler, kapılar- yerleştirdi ve onların etrafına bir bariyer inşa etti. Çok geç olana kadar bilmediği şey - kendini alt aleme bağlayarak Many Ends'i yaratmıştı. O bağlı olduğu için, halkı da bağlıdır."

Peki. Yanlış değildim, gerçekten değil. Eron *buradaydı* ama ruhlara işkence yapılırken değil.

"Ya İmzasızlar?" Soruyorum. "Neden İkinci Ölümü deneyimleyen Myriadlılarla birlikte buraya gönderildiler?"

Gözleri genişliyor. "Çünkü İmzasız diye bir şey yok. İlk Kral Hasat Ülkesini yarattığında, onu iki oğluna da verdi. Ama Ambrosine tapuyu çaldı. Hasat Ülkesinin sahibidir. Troyka'ya bağlı değilseniz, ona bağlısınız. İmzasızları aralarına almaktansa onları buraya ceza olarak gönderiyor."

Dior, korkunç bir ağrıyı savuşturmak istermiş gibi elini göğüs kemiğine sürüyor. "Ambrosine bu kadar çok kişiye nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

Bu, *cevaplayabilirim* . "Sebepe olduğu acıyla besleniyor." İlk elden gördüm. Zhi, Victor ve Javier Ten'e işkence ederken, onun gözlerini kapatıp onun sefaletini sanki kendi kişisel ambrosia markasıymış gibi emmesini izledim.

"Pekala, onu indirmenin zamanı geldi. Bu alemin yok etmek ve sürekli işkenceyi durdurmak onu aç bırakmalı ve zayıflatmalıdır." Ten parmaklarını benimkilere bağladı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Hadi. İnşa etmemiz gereken silahlarımız var."

Bir orduyu beslemeye yetecek kadar yaprak topladıktan sonra -gücümüzü korumak zorundayız- yere düşen dal yığınınımızın etrafında bir daire oluşturarak oturuyoruz. Ten'in sağına tünedim, Archer soluna. Dior diğer tarafında oturuyor ve ikisi kısa bir öpücük paylaşıyor.

Herkes gibi izliyorum ama Dior birbiri ardına bir silah yaratıyor. Mızraklar, yaylar ve oklar. Hançerler. Ya da daha doğrusu, shivs.

Çabasızlığımı fark eden Ten kaşlarını çattı ve "Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Işığım yok."

"Ah, bu doğru değil." Kendini önümde konumlandırdıktan sonra ellerini şakaklarıma yasladı. Dokunuşu yumuşak ve hoştu ve arzu dolu bir inilti yutmak zorunda kaldım. Onu tekrar istiyorum.

Kimi kandırıyorum? Onu her zaman istiyorum.

"Gözlerini kapat," diyor ve ben itaat ediyorum - zor olsa da. Sonsuza kadar ona bakabilirdim ama yine de yeterince uzun olmayacaktı. "Bak. İçinin derinliklerine bak."

Sesi aklımda süzülüyor, Izgara boyunca dalgalanıyor. Dalgaları takip ettikçe daha net gördüğüm bir Izgara, daha derine ve daha derine—

Orası! Tek bir gölge tarafından engellenmeyen küçük bir Işık görüyorum. Evlilik bağımızın kalbinde çatırdayan bir alev.

İçimde neşe patlıyor ve alev büyüyor.

Göz kapaklarım açıldı ve bakışlarım Ten'inkiyle buluştu. Bana bakıyor, beklenti içinde.

"Peki?" o soruyor.

Hızlı bir öpücük çalmak niyetiyle ona doğru eğilirken ona yavaş, gizli bir gülümseme sundum. Temas etmeden hemen önce, bir acı mızrağı beni hareketsiz kılıyor. Işık yayıldı, zihnimin bir bölümünü kaplayan ince bir filmi yaktı. Anıların bir bölümü değil, ama... yaklaşan olaylar mı? gerginim.

Etrafımdaki dünya yok oluyor ve kendimi içeride kazıklanmış görüyorum... bir yuva mı? Çıplak vücuduma sıcak can damarı damlıyor. Üstümdeki bir katmandan geliyor. Başka bir yuva mı? Göğsüm kesilerek açıldı, birkaç organım gitti, ama bir iskelet kuşu aşağı inip karaciğerimi gagalarken hâlâ bilincim yerinde.

Boğazımda bir çığlık kopuyor ama bırakamayacak kadar zayıfım. Hem neden yine bağırarakla uğraşasın ki? Yardım asla gelmeyecek. Bu tekrar tekrar olacak - zaten tekrar tekrar olduğu gibi.

Anlayış doğar. Bununla birlikte? Alarm. Geleceğimi göremiyorum. Bugünü başka birinin gözünden görüyorum.

Ama kimin? Ve neden?

Benimkinin yanı sıra, aramızdaki bağ nedeniyle sadece Ten'in gözünden gördüm. Yani... Bu diğer kişiye bağlı olmalıyım. Ama nasıl?

Daha fazla iskelet kuşu, kurbanın organlarının geri kalanını yutarak aşağı iniyor. Acı inanılmaz. acı verici. Daha ne kadar... yapabileceğimden emin değilim...

Dünya siyahlaşıyor.

"Killian! Killian, beni duyabiliyor musun?"

Ten'in sesi zihnimdeki sisi delip geçiyor. Gözlerimi bir kez daha açıp kapatıyorum ve onu üstümde poz verirken buluyorum, o gök mavisini bukleler bir perde oluşturmak için yüzüme düşüyor.

Rahatlama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "İlk Kral'a teşekkürler. Ne olduğundan emin değildim... Sana nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu..."

Beni oturma pozisyonuna getirdi ve diğerlerinin etrafımda toplandığını ve eşit derecede endişeli göründüklerini görüyorum. Sadece On'um değil, benim de... arkadaşlarım var mı? Belki. Mümkün. Daha garip şeyler oldu.

Gördüklerimi açıklıyorum ve herkes endişesini dile getiriyor.

"Ya eğer... Üzgünüm... tanıdığınız ve sevdiğiniz birinin gözlerini görüyor olsaydınız?" On usulca sorar. "Sloan gibi. Ya da annen."

Her iki kadının da acı çekmesi düşüncesi beni neredeyse çıkmaza sokuyor. Derin nefes al, ver. "Mümkün," diye itiraf ediyorum, içimde kök salan bir aciliyet duygusu. "Bu insanları kurtarmak için tae'ye ihtiyacımız var. *Şimdi*."

Ayaklarımızda hafif bir titreşim var ve Ten kaşlarını çattı. "Neydi o?"

Reed, "Krallığa yeni biri geldi" diyor. "Ya da birden fazla kişi. Daha önce burada yaşadığımda, arkadaşlarım ve ben, yeni gelenlere yardım etmek için Hayat Ağacı'nın dışına çıkmayı göze alırdık."

"Ben hatırlıyorum." Yaptığı mızraklardan birinin parmak ucunu takip ediyor. "Benim için geldin. Sana hiç teşekkür ettim mi?"

Onu omzuna vurur. "Var, ama henüz risk almamamız gerektiğini kabul ederek bana tekrar teşekkür et. *Herkesi* kurtarmayı planlıyoruz, doğru, bu yüzden bize karşı dönebilecek birini kurtarmak için grubumuzdan birini kaybetme riskine gerek yok. Çabalarımızı tepelere ulaşmaya odaklamamız gerekiyor."

Dior ve Raanan onaylayarak başlarını salladılar. Archer bir an düşündükten sonra o da başını salladı.

Ten'in elini ağzıma götürüp parmak boğumlarını öpüyorum. Ne kadar yumuşak, sıcak bir cilt. "En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağım kızım." Başkaları için hayatını feda etmekten başka bir şey değil. Bunu asla yapmayacağım.

Gözler ruhun penceresiyse, zihninde dönen çarkları görebiliyorum. Burada kalıyoruz, diyor kararlılığı net bir şekilde. "Herkesi kurtarıyoruz. Orada şimdi ve o zaman arasında ne olursa olsun, sorun olmayacak. Her şey düzelecek."

Reed ellerini ovuşturuyor. "Tamam. En iyi başarı şansı için bölge sıfırlanana kadar beklemeliyiz. Ve siz sormadan önce, her yirmi dört saatte bir sıfırlanıyor." Bakışlarını her birimizin üzerinde gezdiriyor. "Bu, birimizin kuşlar tarafından yakalanması gerektiği anlamına geliyor. Kasten. O -ya da o- bir cep dolusu yaprak alıp yol boyunca bırakacak, hepsi Hansel ve Gretel tarzı. Geri kalanımızın yolu takip edip nihai varış noktasına ulaşmak için yirmi dört saati olacak."

"Krallığın sıfırlandığını nasıl bileceğiz?" Archer iki parmağını çenesindeki sakalın üzerinde endişelendiriyor. "Peki, *sıfırlama ne anlama* geliyor?"

"Mutlak bir karanlık parlama olacak. Sadece bir göz kırpma, ama yüzde yüz fark edilir." Konuşurken, alt-alemi yeniden yaratarak yaprakları ve dalları bir daire içinde düzenler. "Ve bu, görünmez kapıların taşınacağı, tepelerin başka bir yerde görüneceği anlamına geliyor - *her şey* başka bir yerde görünecek. Hayat Ağacı dışında her şey. Asla hareket etmez."

Toplu bir titreme grubun üzerine yayılır.

"Bir sonraki sıfırlama ne zaman olacak?" diye soruyor Raanan.

Reed gökyüzüne bakıyor—koyu kırmızı bir su örtüsü. "Belki birkaç saat? Bir an önce yola çıkmaya hazır olmamız gerekecek."

Herkesin Dior'u veya beni işaret etmesini bekliyorum; Biz Myriadlılar ve mükemmel teklif yemeğini yapacağız. Ama daha iyi bilmeliydim. Myriadlılar dışında herkes şansa atlar.

Troykalıların ve fedakarlığın nesi var?

Dior'un gönüllü olmama sebeplerinin benimkine benzer olduğundan oldukça eminim. Ten'in yanında olmak istiyorum, ne pahasına olursa olsun onu korumam gerekiyor. Dior, Archer ile yeni bir araya geldi ve benim yüzümden kaybettiği çocuğu, onu korumak isteyecek.

Artık suçluluk duymayacak. Hayır, biraz bile değil. Ben özür diledim. Devam ettik.

"Gideceğim," diyor Ten. "Yüzleş. En iyi seçim benim."

ona kaşlarımı çattım. Mümkün değil. Hiçbir şekilde.

Üzgünüm, Sperm Bankası, ama en iyi seçim benim," dedi Archer, saf inatçı bir ifadeyle.

Bu lakabı daha önce kullandığını duymuştum. Beni öfkeye sevk ederdi. Bugün sadece gülümseyebiliyorum. O *benim* sperm bankam.

On tokat omzuma. "Ne düşündüğünü biliyorum sapık."

"Pişman değilim," diyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Raanan, "Üzgünüm çocuklar, ama kaçırılan ben olacağım," diyor. "Daha kötüsünü atlattım. *On dakika* dayanamazsınız."

"Ya hep birlikte alınırsak?" Dior öneriyor.

"Numara." Reed başını sallıyor. "Farklı yönere götürülebilir veya farklı yaratıklara verilebiliriz. Bir kişi. Bir iz. Bu konuda bana güven."

Onlar tartışırken, en kötü kabusum olan Ten'in adaylığına karşı daha iyi bir savunma yapmak için arkama yaslanıp dinliyorum.

İyi bir şey. Sonuçta ben hariç herkes Ten'in gitmesi gerektiği konusunda hemfikir. Hepimizle en güçlü bağı var ve işler kötü giderse bizimle iletişim kurma şansı en yüksek olacak.

İçimden bağılıyor olsam da, savunmam yok. Önemli olduğundan değil. Onun gitmesine izin vermeme imkan yok, organları kuşlar için yiyebildiğin kadar açık büfe. Yani. Bir anda kararımı veririm ve ne yapmam gerektiğini bilirim.

Yarımin tereddüt etmesini, isteksizliğini ifade etmesini bekliyorum. Bir şey. Bunun yerine hevesliyim. Ten'e borçluyum. Aslında buradaki herkese borçluyum. Bir hayat riske atılacaksa, o benim olacak.

Cesaret edebildiğim kadar beklerim. Sadece bir buçuk saat. Sonra Ten'in yanağını öptüm, ayağa kalktım ve "Bacaklarımı uzatacağım" diyorum. Kesin gerçek... eğer tüm gerçek değilse.

"Ne yani, bizimle tartışmayacak mısınız?" o soruyor.

"Numara." Değilim.

Memnun görünüyor. "Seninle yürüyeceğim."

"Kalmak. Ya mesanemi boşaltırsam, ha?" Yine yalan değil. Soru bir açıklama değildir. "Seni seviyorum kızım." O bana, bedenime ve ruhuma sahip. Her zaman olacaktır.

"Ben de seni seviyorum. Ey! Her ihtimale karşı bunu da yanına al." Bana sivri uçlu küçük dallardan birini uzattı. Mükemmel geçici hançer.

Kabul ediyorum, minnettarım ve arkama sabitliyorum, sonra gömleğimin altına saklıyorum. Karnıma bir bakış attı, kaşlarını oynattı, bana *bundan biraz daha getireceğim, sadece bekle*, dikkatini elindeki işe vermeden önce.

Yürürken kalbim ağırlaşıyor - söz verdiğim gibi bacaklarımı uzatıyorum. Onu bırakmak istemiyorum ama onu güvende tutmak için *her şeyi yapacağım*. Diğerlerinin görüş alanından çıktığımda, Hayat Ağacı'ndan yaprak koparırım ve mümkün olduğunca çok sayıda ceplerime doldururum.

Ağacın gölgesinin kenarına ulaştığımda, bekleyen iskelet kuşları, goriller ve maymun-örümcek ordularını görüyorum. Squawks, kükreme ve tiz...kıkırdamalar?...patladı. Kuşlar kanat çırpıyor. Goriller kılıç dişlerini yalar ve maymun-örümcekler bir aşağı bir yukarı zıplar.

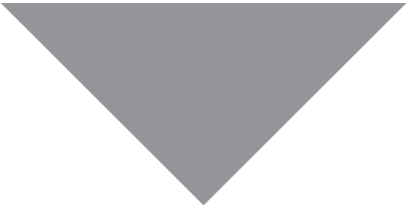
Kalbim hızla çarpıyor ve alemin sıfırlanmasını beklerken...beklerken... içimde titremeler hızlanıyor. Sonra, olur. Mutlak, mutlak bir karanlığın göz kırpması. Reed'in tahmin ettiği gibi orada ve gitti.

Diğerleri beni aramaya gelecekler, Ten'i katliama göndermeye hazırlar.

Çene yukarıda, öne çıkıyorum. *Beni al*.

Önce kuşlardan biri bana yaklaşıyor, pençelerini omuzlarıma geçirip beni havaya doğru çekiyor. tıslıyorum. Ve şimdi... şimdi zaman geçiyor.

"On," diye kükredim. "Gel beni bul."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Sonunda, aldığın şeye sahip olacaksın."

-Sayısız

TenBirkaç dakika önce

Seni seviyorum kızım.

Archer, Raanan ve Reed ile plan yapmaya ve ceplerimi yapraklarla doldurmaya devam ederken Killian'ın sözleri kafamda yankılandı.

Killian'ın ses tonuyla ilgili bir şey beni rahatsız etmeye başladı. Her saniye daha da gerileyerek dönüşünü beklerken dakikalar geçiyor. Dokuz. On dört.

Her yıl Sevgililer Günü 14 Şubat'ta kutlanır. Romantizm ve aşk için bir gün.

Yeni bir sinirsel alışkanlık olan dövmeyi koluma sürüyorum sanırım.

Bağlılık. Tutku. özgürlük . Benim krallığıma sadakat, gerçeğe olan tutku - ve Killian - herkes için özgürlük.

Bölge sıfırlanıyor, bu da gidip kendimi yakalamam gerektiği anlamına geliyor ama yine de Killian'dan bir iz yok. A kadar-

"On" diye bağılıyor. "Gel beni bul."

ayağa fırlıyorum. "Killian?" Neler oluyor?

Bir kuş ciyaklıyor ve artan bir korku duygusu, bakışlarımı aniden yukarı kaldırıyor. Korku midemi bulandırıyor. *Hayır, lütfen, hayır* . Ama gözlerim beni yanıltmıyor. Kocam bir kuşun pençelerinden sarkıyor. Mesafeye rağmen bakışlarım Killian'ın gözlerine kilitlendi ve sonra o bu yöne doğru yuvarlanan karanlık fırtına bulutları arasında kayboldu.

Gökyüzünden parlak yeşil bir yaprak çırpınıyor, uzaklarda bir yerde yere inmek için dalların arasına düşüyor. Gerekli izi bırakıyor.

"Sorun nedir?" Archer soruyor ama cevabı yüzümden okuyor veya belki de Izgarada duygularımı hissediyor. "Bütün ihtişamı kendisi için çalmak isteyeceğini bilmeliydim." O tsk .

Aptalca ona tokat atardım ama ruh halimin ciddiyetini hafifletmeye çalıştığını biliyorum.

Şimdi titriyor, elimden geldiğince çok silahı kuşanıyorum. "Hadi gidelim."

Üzgünüm Ten, ama beklememiz gerekiyor, dedi Reed.

"Mümkün değil." Başımı öyle bir şiddetle sallıyorum ki, omurgam kırılmadığında şaşırıyorum. "Daha önce, bölge sıfırlandığı anda ayrılmamız gerektiğini iddia etmiştiniz. Peki, sıfırlandı. gidiyoruz."

"Fırtına olacağını bilmiyordum..."

"Birçok Uçta her zaman bir fırtına riski vardır," diye araya giriyorum.

"Killian bizimki için hayatını riske attı. Biz de onun için aynısını yapacağız. Ve bir fırtına çıkarsa, izini uçurabilir. Takip edemeyeceğiz. Şimdi gidiyoruz. Ya da yaparım. Beklemek istiyorsan tamam ama hiçbir şey beni durduramaz."

Bana bakan Raanan'ın kara kaşlarından biri saç çizgisinin ortasındaki kemere doğru kanatlandı. "İyi ipuçları veriyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, seninle takılmak asla sıkıcı değil, orası kesin."

Diğerleri silahlarını kuşanırken, mümkün olduğunca çok yaprağım olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için ceplerimi okşadım. Garanti, her fırsatta gıdaya ve ilaca ihtiyacımız olacak.

Korku beni kafa kafaya gitmeye hazır bir zihinsel boks ringine çekiyor. Geçen yıl boyunca, pek çok şeyin üstesinden geldim ve pek çok trajediyle karşılaştım. Şimdi, her şey nihai doruğa ulaşmak üzere.

Reed, "Canavarlar, bir ruhun Hayat Ağacına ne zaman ulaştığını bilir" diyor. "Bizi bekliyor olacaklar."

"Onlar için üzül," diyorum. Killian'ı aldılar. Şimdi ölüyorlar."

Her adımda hücumu, kararlılığı ve tehdidi yönetiyorum, aklımdan geçen binlerce düşünce. Everlife'da insan olarak ne kadar para kazandığımızın bir önemi yok. Bir imparatorluk inşa etmemizin veya nadir eşyalar toplamamızın veya herkesi özel mükemmelliğimize ikna etmemizin bir önemi yok.

İnsan = savaşta asker, bilsek de bilmesek de. Bir ruh olarak kim olduğumuzu etkileyen, insan olarak yaptığımız şeydir. Kimi sevdik. Nasıl sevdik. Kime yardım ettik. İnsanlar önemlidir, eşyalar değil.

Kararsızlık dalgaları üzerinde yüzerek insan hayatım boyunca ilerleme hatası yaptım ve bu yüzden o hayatı çok erken kaybettim. Şimdi, ben bir ruhum ve Many Ends'de olmama rağmen, bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeye sahibim: bir şans daha. Yaşamak, sevmek ve yardım etmek için bir şans daha ve bu sırayla değil.

Hayat Ağacı'nın sunduğu gölgenin kenarına ulaşıyoruz ve bizim için hazır olan düşmanımız görüş alanına giriyor. Sayılamayacak kadar çok maymun-örümcek var ve bu bir şey söylüyor.

"Goriller ve kuşlar nerede?" Dior sorar ve Archer bir kolunu onun beline sarar.

"Muhtemelen Killian'ın peşinden gitti. Taze et," diyor Reed. "Buradaki yaratıklar bile savaşta. Goriller kuşlardan, kuşlar maymunlardan, maymunlar da gorillerden çalar."

"Siz nasıl halletmek istiyorsunuz?"

Mızrağımı yaratıklardan birine doğru savurduğumda Raanan sessizleşiyor. İletişim! Tahta hedefimi yüzüme çiviledi ve şoktan nefesim kesildi. Maymun-örümcek patlıyor ama parçalara ayrılmıyor. Gölgelere. O gölgeler, hissetmediğim bir rüzgarda uçup gidiyor.

"Ne-"

"Nasıl-"

"Tekrar yap!"

Bir an birbirimize bakıp gülüyoruz.

Dior, kollarını Archer'a doladı. "Bunu yapabiliriz!"

O çok büyük ve o çok küçük. Çalınmış bir bağlantı anını ve hatta belki de bir araya gelmeyi paylaşıyorlar ve bu çok güzel.

"Bunu atlattığımızda ve yapacağız, kutlayacağız. Sert. O zamana kadar arkamızda kal," dedi ona. "Yaralanırsak sana ihtiyacımız olacak."

Ona söylemenin çok güzel bir yolu 1) bizi yavaşlatacak ve 2) savaş becerisi yok.

Sadece kaderini kabul etmek için başını sallayarak, gözlerinde yanan azim ile irkildi. Olanı değiştirmek yok, sadece olabilecekleri değiştirmek var.

Tamam o zaman. Hiç olmadığımız kadar hazırız. Aklımda bir saat var ve bir sonraki sıfırlama için geri saymaya başlıyor - Killian'ın fedakarlığının hiçbir anlamı olmadığına.

Kabul edilemez! Önümüze ne engeller çıkarsa çıksın ona ulaşacağız. Şimdi umudumu kaybetmeyeceğim.

"Sayıma saldırıyoruz," diye duyuruyorum. "Üç. İki. Bir."

Mükemmel bir uyum içinde, ileri atılırız. Hayır, çok erken konuştu. Dior, istendiği gibi geri kalıyor.

Odak. Tek dokunuşla. Bir maymun örümceğini tamamen yok etmek için gereken tek şey bu. Bu, zaferin turta kadar kolay olması gerektiği anlamına gelir, ancak yaratıklar toplu halde üzerimize gelirler, çaresizce bizi silahlarımızdan kurtarmaya çalışırlar.

Vuruş. Döndürmek. Vuruş. Döndürmek. asla ara vermem. Yaptığım an, düşeceğim. Sonra Archer sırtını benimkine dayadı ve Raanan ve Reed yanımda yerlerini aldılar. Birlikte birbiri ardına maymun örümceği öldürürüz.

Sonuncusu gölgelere dönüştüğünde, nefes nefese kalmış ve ter içinde kalmıştık. Mesele şu ki, bitirmeye yakın bile olmadığımızı biliyorum.

Reed, "Kaybedecek bir saniye yok" diyor. "Hadi gidelim."

Devam ediyoruz ve sonunda Killian'ın düşürdüğü yaprağı buluyoruz. Birçoğunun ilki. Güzel bir zümrüt tonu, gri ve siyah denizinin ortasındaki tek renk.

"Bu da ne?" Dior ileride bir noktayı işaret ediyor.

Odağımı daralttım... ve kaşlarımı çattım. Bizim yönümüzde ayrı bir kara deniz hareket ediyor gibi görünüyor. Gerçekleştirme vuruşları. Bu bir böcek ordusu ve bize doğru geliyor. Sayısız böcek karıştırılmış mı? Sayısız yılan.

Korkunun soğuk parmakları omurgamı gıdıklıyor. Hatalardan payıma düşeni hallettim. Prynne Asylum'da kilitliken ürkütücü sürüngenlerle yaşadım ve hatta Dr. Vans beni aç bırakmaya karar verdiğinde onları yedim. Örümceklerin tadı karides gibi ve hamamböceği tadı yağlı tavuk gibi. Bu durumda tam olarak yararlı bilgiler değil.

Ağaca geri dönmeliyiz, dedi Reed, sesi titreyerek. "Böcekler onun gölgesi altına girmezler. Onlar geçene kadar bekleyeceğiz."

Zorlu. geçmeyebilirler. "Numara." ben çözüldüm "Geri dönersek, bizi tuzağa düşürebilirler. Killian'ın bize ihtiyacı var."

"O zaman ne yapacağız?" Dior titriyor.

Bilmiyorum. Bundan nasıl kurtulacağımızı bilmiyorum. Cevaplar almaya alışığım, ama bu... bu benim tekerlekli evimin biraz ötesinde. "Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Raanan, "Bir dakikamız yok," diye çıkıştı.

"Kapa çeneni, bir saniye sus." Her tarafınıza sürünebilen milyonlarca küçük yaratıkla nasıl savaşabilirsiniz? Onları bir dalla vuramaz, yumruklayamaz veya tekmeleyemezsiniz. Duramazsın, düşemezsin ve yuvarlanamazsın. Onlardan kaçamıyorsunuz bile çünkü gitmeniz gereken yönde önünüzde bir duvar oluşturuyorlar.

"Siz Reed'i dinleyin ve Ağaç'a geri dönün. Gerekirse böceklerin derimin her santimini yemesine izin vereceğim ama Killian'a gidiyorum. Ben ölürsem ölürüm. Alemde bir yerde dirilteceğim ve yolculuğuma devam edeceğim." En azından Many Ends'de işlerin böyle yürüdüğünü düşünüyorum. Öldüğünüzde hayata geri dönersiniz ama krallıkta kalırsınız. Bu nedenle adı: Many Ends.

Büyük risk, büyük ödül.

Sadakat, tutku, özgürlük.

Savaş atı sürecektir.

Böcekler hızlanıyor, yaklaşıyorlar... daha da yaklaşıyorlar...

"Sen tehlikeye atılırken bize güvende kalmamızı söylemenden biraz yoruldu, Tenley Lockwood." Archer bana bir öpücük gönderiyor. Killian'ı kurtarmak isteyen tek kişi sen değilsin. Bir zamanlar en iyi arkadaşımydın."

O haklı. "Üzgünüm. Sadece seni acıdan kurtarmayı umdum."

"Acı acıdır. Arkadaşlık daha önemli. Bu işte beraberiz." Arkasından bir dalı kınına sokuyor ve Dior'un eline uzanıyor. "Eğer ölürsek, bir olarak ölürüz."

Tek yürek. Bir ruh. Bir vücut.

Birlikte yükseleceğiz.

Titreyen Dior, Archer'ın tutuşunu kabul eder ve diğer tarafındaki adam olan Reed'e uzanır. Reed Raanan'a uzanıyor ve Raanan bana uzanıyor. Bir çizgi, kendimize ait bir duvar oluşturuyoruz. Güç ve sevgi ve Işık, birleşmiş ellerimiz arasında akıyor. Başlar bir kez daha dik, ilerliyoruz...

Çok yakın-

İleriye doğru yürümeye devam ediyoruz. Sadece bir fısıltı uzakta...

Böcekler sonunda bize ulaşır. Dökülen bir saniyede, tepeden tırnağa kaplıyız. *Göremiyorum* ... Vücudumun her yerinde keskin iğneler oluyor. Baş dönmesi aklımı ele geçiriyor ve uzuvlarım hızla zayıflıyor. Ve yine de, bir şekilde, ayaklarımın üzerinde kalıyorum. İleri yürümek, ileri yürümek. Ve...

Hayır, kesinlikle değil. Ama gerçek bu. Böcekler üzerimden düşmeye başlıyor. Herkesin dışında - aniden görebiliyorum. Kırmızı şeritlerle kaplıyız ama böcekler değil. Artık değil. Bizi ısırıyorlar... ve öldüler mi?

Yine şaşkınsınız.

"Nasıl-"

"Neden-"

"Ne-"

"Işık," diyorum. "Bu bizim Işığımız olmalı." Ölüm ve yaşam bir arada olamaz. Işık = aşk. Aşk = hayat.

Saniyede daha emin bir şekilde, engellenmeden böceklerin arasında manevra yapmaya devam ediyoruz. Killian'ın bıraktığı yaprakları ararken birbirimize bağırma mesafesinde kalsak da ellerimiz iki yanımıza düştü ve yayıldık. İkinci ve üçüncüyü bulup rotamızı ona göre ayarlıyoruz.

Böceklerin ve yılanların sonuncusunu geçer geçmez hızımızı artırıyoruz. Koşmak, koşmak. Ağaç dalları bize uzanıyor ama biz kaçıyor ve yakalanmadan dalıyoruz. Bununla birlikte, ormanın daha karanlık bir yerine ulaştığımızda, çalılarının arasından dikenli sarmaşıklar uzanır ve bunlardan kaçamadığımız veya dalamadığımız sarmaşıklar. Dikenler giysilerimize takılır ve derimize yerleşir.

Asmaları çekerken dikenler parmaklarıma batıyor ve acıyla tıslıyorum. Kan kuyuları ve parmaklarım zonkluyor.

"On," Reed nefesini tuttu.

"Sıkıştım," diye sesleniyor Raanan.

Yapamam... Yapamam...

Bir çığlık neredeyse havayı ikiye böler. Başım yana savruluyor ve inliyorum. Sarmaşıklardan biri Dior'un boğazına sarılır ve sıkılır. Amaç açık: En güçlüyü zayıflatmak için zayıf halkayı ortadan kaldırın.

Okçu, bileklerine ve ayak bileklerine dolanan sarmaşıklardan kaçmak için savaşıyor, farklı yaralardan can damarı akar. "Numara!" diye hırlıyor. "Durmak!"

Gücümün her zerresini kıza ulaşmak için harcadım, artık yakalanmamak için savaşmak yerine dikenlerin beni delip geçmesine izin verdim... Can damarı da benden akıyor.

Dior'un dizleri çözülüyor ve yere yığılıyor. Archer onu yakalamak ve rahatlatmak için orada. Sonunda ona ulaşıyorum. Gözleri açılıp Archer'a kilitlendi, dudakları acı iniltileri kaçarken açılıp kapandı.

"Gücünü sakla, doktor." Boynundaki sarmaşıkları çekiyor ama sadece daha fazla sıkarak gözlerinin şişmesine neden oluyor. "Seni bundan kurtaracağım. Yapacağım. BEN-"

"Seni seviyorum." Son bir nefes ondan kaçır. Başı yana doğru yatışıyor, o kocaman gözler donuklaşıyor, hiçbir şeye bakmıyor.

"Numara. Ölme. Cesaret etme. Seni seviyorum. Planlar yapacağız." Çılgınca, nabzını hissediyor. Sertleşti, sulu bakışları benimkiyle buluşmak için kalktı ve bakır derinliklerinde bir öfke, eziyet ve keder karışımı ortaya çıkardı.

"Okçu-"

"Numara. Bu olamaz. Maymun-örümcekler patladı. Böcekler öldü. Dikenler bize dokunduklarında nasıl gelişti?"

O konuşurken bile dikenler solmaya başlar.

Archer neler olduğunu anladığında -çok geç, çok geç- gökyüzüne bakar ve acı, öfke ve kederle kükrer.

Onu Penumbra'dan arındırırken içinde bir Işık kıvılcımı bırakmış olmalı. Işık = aşk, aşk = Işık. Işık buradaki yaratıklar için zehirdir. Bizi kurtardı. Bizi kurtarmak için sahip olduğu küçük Işıktan vazgeçti.

"Önemli değil," diyorum ama çenem titriyor. "Alemde başka bir yerde görünecek ve onu kurtaracağız. Hepsini kurtaracağız." Daha azına inanmayacağım. "Bu yüzden buradayız. Devam etmeliyiz. Peki? Tamam?"

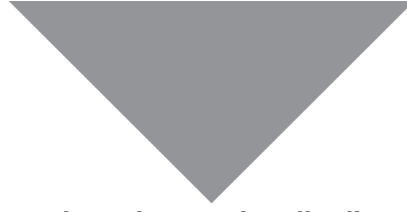
"Başka bir yerde görüneceğini nereden biliyorsun?" Talep ediyor. "Nasıl?"

"Sadece yaparım." Çünkü zorundayım. Başka hiçbir şey kabul edilemez.

"On" diyor ve tüm vücudu titriyor. Keder onu kuşatıyor, kara bir bulut - yaklaşan başka bir fırtınanın işareti. "Onu yeni aldım. Az önce onu Penumbra'dan temizledim. Kaçacaktı. Ben onun avukatı olurdum ve bu sefer o

başaracaktı. Geleceğimiz hakkında konuşacak, işleri resmileştirecektik. Onu seviyorum. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim."

Gözyaşlarım yanaklarımı ısıyor. "Üzölmekte haklısın biliyorum. Acını biliyorum." Daha önce onu kurtarmayı başaramadığını, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda öldüğünü biliyorum ve onu tekrar hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. "Ama iç. Yuvarlanmak *bizi* öldürecek. Ve devam etmeliyiz. Şimdi savaşın!"

YİRMİ YEDİ BÖLÜM

"Yalanların temeli yoktur. Bir fırtınada yalanlar her zaman düşer
ve gerçekler her zaman ayakta kalır."

—Troyka

Killian

Sonunda. Benim “eskortum” meşhur tepelere ulaşıyor. Dağlar, gerçekten. Her biri oyulmuştur, içeride kuş ve av sürüleri vardır. Dışarıda...

Ürperirim. “Gözler” daha önce hiç karşılaşmadığım yaratıklara ait. Bir yılanın dişleri ve çatallı dili, sırtlarında bir kaplumbağanın kabuğu - kemikli dikenlerle kaplı kabuklar - ve bir timsahın kolları ve bacakları ile küçük boy. Ama o gözler... neon kırmızısı, tepemde süzülürken beni izliyorlar. Acıklı açlık havayı keskinleştirir, her rüzgar patlamasını dolduran kokuşmuş ölüm kokusuyla daha da kötüleşir.

Başka bir kuşun uçup, yaratıklara habersiz bir kurban bırakmasını izliyorum. Sonra ne olur...

Safra boğazıma hücum ederek midemi boşaltmakla tehdit etti.

Yaratıklar -canavarlar- anında tepki verir, bir beslenme çılgınlığına kapılır, adamı ısırır, uzuvlarını vücudundan koparır.

Ten ve diğerlerinin yüzleşmesi gereken şey bu . Eğer zarar gördüyse...

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacak. Ben kaçana kadar olmaz. Ve kaçacağım. Mecburum.

Hedefimize yaklaştıkça çılgınlıklar daha da arttı. Şimdi burada olduğumuza göre, bu çılgınlıklar sağır edici. Milyonlarcası korkunç bir uyumsuzluk içinde çatışıyor, inilti, inilti ve homurtularla karışıyor. Saldırıdan kulaklarım ağrıyor.

Taşıyıcımın seçtiği tepeye bir yaprak bırakıyorum, keşke elimde kalabilseydim. Tıp için, evet. Ama aynı zamanda bir silah olarak. Fark ettiğim bir şey var: Hayvanlar ve böcekler yapraklara dokunmak yerine kaçıyorlar.

Ne yazık ki, son yaprağımı attım.

Aşağı, aşağı, dağın derinliklerine iniyoruz. Sayılamayacak kadar çok katman var - gerçi benim tatlı Ten'im bir şekilde bir yolunu bulacaktır, eminim. Her katmanda eşit derecede sayılamayan yuvalar vardır. Bu yuvaların çoğunun içinde, avlarını, yani ruhlarını besleyen iskelet-kuşlar vardır.

Yıllar boyunca tanıştığım sayısız insan. Ölümünü izlediğim sayısız ölü. Başkaları da var elbette, çok başkaları, ama Myriadlı mı yoksa İmzasız mı olduklarından emin değilim.

Annem bu dağlardan birinde. Bu yuvalardan biri. Ten'in annesi de. Teyzeler, amcalar ve hiç tanımadığım kuzenler. Savaşta kaybettiğim meslektaşlarım.

Mağdurların hiçbirini beni fark etmiyor, acıları içinde kaybolmuş durumda. Çoğu için, uzuvlar eksik. Bazıları için kemikler temizlendi. Kafamın içinde gördüğüm görüntü gibi, gövdeler kesik, organları eksik. Bakışlarım tarıyor, annemi arıyor. O-

Bakışlarım Sloan'la çarpışırken geriliyorum. O burada, bu dağın içinde kapana kısılmış. Midem bulanıyor. Kalbinin parçaları eksik olsa da uyandı. Bacaklarından biri dizinde duruyor.

Konuşmak için ağzını açar. Ya da çığlık at. Hangisi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, o çok zayıf. Ses çıkmıyor.

Kuş beni serbest bıraktı. Sloan'dan bir kat aşağıda, kendi yuvama inmeden önce havada yuvarlandım. Bir anda dikenler beni saptırıyor ve tuzığa düşürüyor. Siyah sarmaşıklar uzanıp boynuma, bileklerime ve ayak bileklerime dolanıyor ve beni hareketsiz kılıyor.

Benimkinin yanındaki yuvada bir kuş beni fark ediyor, kendi yemeğine bakıyor -kafatasında kalan birazcık kas- ve daha lezzetli bir muamele yapacağıma karar veriyor. Atlıyor ama beni tutan kişi onun içine dalıyor ve ikisi de kattan düşüyor. Yol boyunca birbirlerini gagalayarak ve pençeleyerek aşağı, aşağı düşerler.

Kısıtlamalarım karşı mücadele ediyorum, eski yaralar daha hızlı kanıyor. Yeni yaralar açılıyor ve zayıflık devreye giriyor. Durmuyorum. Kaçma, Ten'in yolunu açmak için mümkün olan her şeyi yapma düşünceleri beni tahrik ediyor. O kaplumbağa şeyleri... onları tepelerden nasıl zorlayabilirim?

"Killian." Sloan'ın sesi. Zayıf, ipliksi. "Savaşma... daha da kötüleştirir..."

Zorunlu!

Kötüye kullanımı kabul etmek benim tekerlekli evimde değil. Ama çok geçmeden, beni esir alan kişi geri döner. Kafatasının gözleri olmamasına rağmen, bana dik dik bakıyor gibi görünüyor ve nefret ve açlık yayıyor.

Gökyüzünde zaferle ciyaklıyor - göğüs boşluğumu kesmek için gagasının ucunu kullanmadan ve kalbimden bir parça koparmadan önce. Acı! Boğazımda bir çığlık kopuyor ama geri yutuyorum. Çığlık atmak, yalvarmak gibidir.

Kuş bir ısırık daha alır ve bir tane daha. Sadece acı değil, ızdırap. Karanlık kapanır... hoşgeldin karanlık...

* * *

Göz kapaklarım açılıp bilincimi sarsana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Bir an mutlu oluyorum, Ten'in rüyalarında kayboluyorum, bir an sonra zonklayan kafamın ve geri kalanımı mahveden azabın farkındayım. Bir hıçkırık korosu.

İlk başta çevrem bulanık. *Göz kırp, göz kırp* . Görüşüm netleşirken kuru, yanan gözlerle etrafa bakıyorum. Tutsağım gitti. Diğer tüm kuşlar da öyle. Hoşgeldin bir mucize.

Vücuduma bakıyorum, ne bulabileceğim düşüncesiyle endişeleniyorum. Sevinç kıvılcımları. Uzuvarım hala bağlı ve kalbimin parçaları kaldı. Sadece bir böbreğim ve bir bağırsak bölümüm eksik.

Sadece. Neredeyse histerik bir kahkaha kaçır. Sadece bir böbrek ve bağırsak yenmiş diye sevinmem ne kadar üzücü?

"Killian."

Üstümden zayıf bir ses geliyor. Hâlâ boynumda gömülü olan dikenlere karşı başımı kaldırmak zor oluyor ama yapıyorum. Bakışlarım Sloan'a takıldı. Yuvasından sarkıyor, teni kül renginde, yanakları çökük.

"Öldün," diyor dudağı titriyordu. "Nasıl?"

Gözyaşlarından biri alnıma süzülüyor. "Uzun Hikaye." Ve bunu söyleyecek gücüm olduğundan emin değilim. "Kuşlar nerede?"

"Seninki senden beslendikten sonra kusmuş ve uçup gitmiş. Daha önce böyle bir şey olmamıştı ve diğerlerinin çoğu onu takip etti."

İkinci tur işkenceden kurtuldum. Ama ne kadar süreyle?

"Keşke seni kurtarmak için bir yolum olsaydı," dedi, sesi gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi kırılırken. "Hiç kimse bir yol bulamadı. Bu insanlardan bazıları on yıllardır buradalar."

Yıllar. Bunun. Üzücü olan şu ki, eminim daha uzun süredir burada olan milyonlarca ruh vardır.

Onlardan biri olacak mıyım?

Mümkün değil. Ten beni asla hayal kırıklığına uğratmadı ve asla bırakmayacak.

"Kurtulmaya gidiyoruz," diyorum. "Yardım yolda."

Umut mavi gözlerinde parlıyor. "On bizim için mi geliyor?"

"O."

Sloan'ın ağzının köşeleri kalkıyor. "Bizi kurtarabilecek biri varsa..."

"O yapabilir. Yapacak." Benim inancım var.

SAYISIZ

Gönderen: H_S_3/51.3.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Ordunuzu hazırlayın

Ayrıca, Hasat Ülkesi'nin yanı sıra Sayısız'daki Neshedicilerimizi de hazırlayın. Troikan askerleri bu tarafa gidiyor. Eşek Kong gibi üzerinde sanki!

Doğru Eşittir!

Genel Hans Schmidt

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: H_S_3/51.3.6

Konu: Bir sorunumuz var efendim

Az önce üzücü bir haber öğrendim. Deneklerimizden biri -Lina Lockwood, Tenley'in teyzesi- bir Troikan Generaline bağlı. Yakaladığımız kişi o. Alejandro Torres. İkisi şimdi kayıp. Nasıl devam etmemi istersin?

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: H_S_3/51.3.6

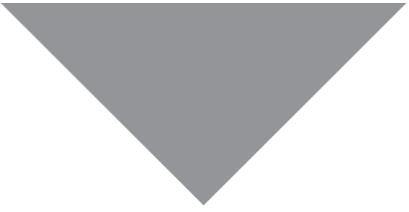
Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: onları unut

Bizi durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Dikkat dağıtıyorlar, başka bir şey değil. Komuta edildiği gibi ilerleyin ve gelen orduyu yok etmeye odaklanın.

Doğru Eşittir!

Genel Hans Schmidt

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bazı yalanlar oksijenden daha gereklidir."

-Sayısız

On

Zaman bitiyor. Enerji de. Killian'ın izini tek bir ara vermeden takip ediyorduk, sadece bir canavar, bitki veya böcek tarafından meydan okunduğunda savaşmak için durduk. Biz kazandık. Her seferinde kazanırsınız ama her savaş bizden bir şeyler alır. Biraz umut. Biraz güç.

Kafamın içinde dakikaları sayıyordum ve diyarın sıfırlanmasına sadece iki saat kaldı. 120 dakika. 7.200 saniye. Bu, yirmi iki saattir kuşlarla birlikte olduğu anlamına geliyor. 1.320 dakika. 79.200 saniye. Daha önce defalarca işkence görmüş ve öldürülmüş olabilirdi.

Onu zamanında bulamazsak...

Başarısız olamayız.

Bir o yana bir bu yana tökezledikçe gerginim. Ağaçlar tıslar ve yapraklar jilet gibi keskin dişlerini kırar, ama başka hiçbir şey bize meydan okumaz. Belki haber yayıldı. Bizi durdurmaya çalış, öl.

İleride bir lavanta yaprağı parlıyor. Bir sonraki işaretçi. Killian'a bir adım daha yaklaştı.

Düştüğü her yaprağı cebe attım. Onu bulduğumuzda, bir güç kaynağına ihtiyacı olacak.

Aciliyet içimde yanıyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Diğerleri itiraz etmeden takip eder. Sonunda ormandan çıkıp ağaçsız bir açıklığa giriyoruz. İleride kuru ve çorak bir arazi, sis ve - nefesim kesildi. Sis dağılır, tepeler ortaya çıkar. Ne çok tepe var.

Yaptık!

Bir uğultu ile ileri atılırız...sadece ilk tepeden aşağı yukarı beş yüz yarda olduğumuzda durmak için. Siyah katran gibi görünen şey yere bulaşmış.

Binlerce... timsah mı? Biraz. Farklılıklar var. Bu canlılar, her ne iseler, yaprakların her birinin etrafında bir daire oluşturarak belirli bir tepeye çıkıyorlar.

"O şeyler nedir?" diye soruyorum yaratıkları işaret ederek.

Reed, "Kayla ve ben onlara kara köpekbalıkları derdik" diyor. "Lifeblood'ın ilk kokusu veya görüntüsüyle çılgına dönerler."

"Merak etme." Archer yaratıklara acıkmış ve bir şeyler atıştırabilirmiş gibi bakar. "Onların dikkatini dağıtacağım."

Dior'un ölümünün intikamını almak istiyor ve anlıyorum. Işığının iyi bir kısmı onunla birlikte öldü. Şimdi nerede olursa olsun ona katılmayı umuyor. Ve o *bir* yerlerde. Daha azına inanmayacağım.

Uzanıyorum, elini tutuyorum ve sıkıyorum. "Onu geri alacaksın, Bow. Killian'ı bulacağız, sonra ruhları serbest bırakmanın bir yolunu bulacağız."

Zamanın başlangıcından beri başka hiçbir sıradan vatandaşın yapmadığı bir şeyi yapmanın bir yolunu bulursak, ruhları özgür bırakabiliriz " *diye mırıldanıyor.*

"Başka hiçbir sıradan vatandaşın yapmadığı bir şeyi zaten yaptık," diye hatırlatıyorum ona. "Biz Troykalıyız ve Many Ends'e girdik. Killian Flynn'in mutlu bir evliliğini görebileceğini hiç düşündün mü? Yüzleş. Ben bir mucize işçiyim."

Ağzının bir köşesi seğiriyor, gerginliğinin bir kısmı azalıyor. "Killian Flynn'i evli göreceğimi hiç düşünmemiştim, nokta."

"Ve unutma, Clay de bu tepelerden birinde. Annem de öyle. Killian'ın annesi de öyle. *Herkes* Many Ends'ten kurtulana kadar dinlenmeyeceğim ."

"Önce yaratıklardan geçmemiz gerektiğini unutma." Raanan sırtına sarkan iki dalı çözüyor, bir ucunu toprağa yerleştiriyor, sonra diğer ucunu düşmanlarımıza doğru bırakıyor. "Sanırım bunu nasıl yapabileceğimize ve hayatta kalabileceğimize dair bir fikrim var."

Yaratıklar, ağaçla herhangi bir temastan kaçınmak için yoldan çekilirken gıcırıyor.

Şimdi gülümseyerek, Reed başını salladı. "Anladım. Dallar arasında yürüyoruz. İlerlerken bir dal daha atıyoruz, sonra arkamızdakini alıyoruz."

Raanan omzuna hafifçe vurarak, "Aynen öyle dostum. Aynen öyle."

Bizi öldürebilir, ama aynı zamanda muhtemelen işe yarayabilir de. Gerçekten, başka seçeneğimiz var mı?

Kapıyı bul, günü kurtar. Tepelerin gözleri varsa herkes ölür. Dövüşü kazanmak için Light'a ihtiyacınız olacak.

"Peki bu iblisleri nasıl kör ederiz?" Soruyorum.

Raanan boynundaki kemikleri patlatıyor. "Cevap ne olursa olsun, ilk öldürme derim."

Reed, "Işık azalıyoruz" diyor. "Daha fazlasına sahip olmalıyız."

Yılın küçümsemesi. Ne kadar zayıfsan, sevgiden yararlanmak o kadar zor olur. Hayat Ağacı'nın yapraklarını yiyoruz ama bulduğumuz her ruh için mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmak istiyoruz.

Archer sert bir ses tonuyla, "Risk almamız gerekecek," dedi. "Önce ben gideceğim. Ten ve Reed ortayı alacak. Raanan arkayı alacak."

"Hayır. Mümkün değil." Başımı sallıyorum, saç tutamları yanaklarıma çarpıyor. "Bunu düşün. Ağırlık dal boyunca eşit olarak dağıtılmalıdır. En hafif ikisi uçları alır ve en ağır ikisi ortayı alır, ağırlık merkezimiz olur ve şu ya da bu yana eğilmemizi engeller. Bu beni öne, sen ve Rannan'ı ortaya ve Reed'i arkaya koyar."

Planımı tartışarak zaman kaybetmek için hiçbir neden yok ve acele etmek için her neden var. Kalbim kaburgalarıma çarparken ve ter omurgamdan aşağı akarken, denge için kullanmak için mızrağımı tutuyorum, bir nefes çekiyorum ve "tahtaya" çıkıyorum.

Her bir yaratık bana bir çeşit lezzetli bir muameleymişim gibi bakıyor. Hatta birçoğu zihinsel çataları ve bıçakları keskinleştirirken bir adım daha yaklaşıyor.

Arkadaşlarım hareketsiz kalıyor ve en akıllıca hareket tarzını tartıştıklarını biliyorum.

"Bekle," diyorum. *Tepelerin gözleri varsa herkes ölür.*

Gözler... gözler...

Belki de Lina Teyze demek istemiştir...

Peki neden olmasın? Ağırlığımı topuklarıma vererek yaratıklardan birini doğrudan gözüne sapladım. Jab, jab, bir gözetleyiciyi birbiri ardına yok etmek.

Kara köpekbalığı yaralı yuvalarından siyah yapışkan madde fışkırırken tiz bir acı sesi çıkarır. Diğer yaratıklar sırtına atlar, her santimini, hatta kemiklerini yiyip bitirir.

Sabit, sabit. Çılgınca beslenme sırasında, üç kara köpekbalığını daha gözüne sapladım ve *başka bir* çılgınlığa neden oldum.

"Hazır ol. Şimdi bir adım öne çıkıyorum," dedim titremeye savaşıyor.

Archer arkamdan gelip iki yaratığı daha bıçakladığında bir sonraki adımımı atıyorum. Besleme devam ediyor. Her yöne daha fazla yapışkan sprey. Kokuşmuş çürük kokusu havayı dolduruyor. Ve emme, höpürdetme, çiğneme sesleri... Titriyorum.

"Üçte" diyorum. "Bir, iki, üç." Archer ve ben öne çıkarak Raanan'ın bizi devirmeden dala gitmesine izin verdik.

Yaratıkların dördünü bıçakladı ve üçüncü kez ileri doğru hareket ederek Reed'in dalın arkasını talep etmesine izin verdik.

Jab, jab. Başka bir yaratığı kör ediyorum ve sallanıyorum. Reed de sallanırken gümbürdeyen kalbim neredeyse duracak. Archer elini omzuma koyarak beni sabitledi. Ayrıca bir elini Raanan'ın omzuna koyar ve Raanan bir elini Reed'in omzuna koyar. Biz bir birimiz. Bir takım. Birbiriyle dengelenmiş. Ve canavarlarla çevrili.

Sakin kalmalı.

"Tamam," diyorum. "İleri adım atıyoruz, bir kara köpekbalığını bıçaklıyoruz, sonra tekrar adım atıyoruz. Umarım herkes hazırdır, çünkü bunu benim hesabıma göre yapıyoruz." Kaybedecek zaman yok. "Üç iki bir."

Öne çıkıyoruz, kara köpekbalıklarını bıçaklıyoruz, sonra planlandığı gibi tekrar adım atıyoruz. Bir saatten fazla bir süre boyunca eylemi tekrar tekrar tekrarlıyoruz. Tek sorun? Tamamen tükenme noktasındayız ve Killian'ın tepesinin sadece yarısına geldik.

Reed yalpalıyor ve Raanan denese de onu sabitleyemiyor. Panikle bükülen yüz hatları, Reed bir ayağını dalın yanında yere koyuyor. Sadece bir saniye, sadece bir saniye. Kara köpekbalıkları ayak bileğine girerek ayağını koparır.

Düşüyor, çığlık atıyor. Raanan ona uzanıyor, Archer Raanan'a uzanıyor ve ben Archer'a uzanıyorum ama çok geç kaldık. Kamış devrilir ve kara köpekbalıkları anında sıçrar.

Çığlıkları başladıkları hızla sona erdi, ses kutusu gitti - tıpkı diğerleri gibi.

Derin bir nefes alıyorum ve bir gözyaşı dalgasıyla savaşıyorum. Çenem titriyor. Kalbim ağrıyor ve safra boğazımı yakıyor. Ben... Neyi algılayamıyorum bile... Böylesine vahşi, vahşi bir şiddet, bu kadar çabuk işleniyor.

Onu kurtaracağız, dedim ağzım kuruyarak. Bu onun için son olamaz. "Onu yapılacaklar listemize ekleyeceğiz ve onu kurtaracağız." Yapmalıyız.

Archer elini yüzünü sıvazladı. "Bundan nasıl dirilecek, Ten? Söyle bana. Lütfen."

"O bir ruh. Ruhlar asla ölmez ve Can Kanı şimdi bile yeri ıslatır. Kan hayattır. Yeniden doğacak." Yapmalı. Bu Reed'in sonu olamaz. Sadece olamaz. "Onu kurtaracağız," diye tekrarlardım.

"Bir ruh asla ölmezse, Reed şimdi nerede?" Archer, tüm alt-alemi belirtmek için kollarını açar.

"Bilmiyorum tamam mı? Bilmiyorum. Ama mananın nasıl çalıştığını da bilmeme gerek yok ve yine de beni iyileştiriyor. Her zaman. O yüzden ağzını kapat ve kıcını vitesine geçir." Titriyorum ve midem ayak bileklerime düşüyor gibi. Sakinleştiğimde boğazımdaki yumruyu temizliyorum ve daha yumuşak bir tonla, "Bütün cevaplara sahip değilim. hiç sahip olmadım Sadece bunu

yapmam gerektiğini biliyorum. duramam. Bundan iyiliğin geleceğine inanmak zorundayım ya da... veya..." Ya da devam etmek için hiçbir nedenim olmayacak.

Zaten çok fazla kaybettim.

"Burada durup eylemle kanıtlayabileceğimiz bir şeyi tartışacağız, ya da ne?" Raanan talepleri tipik Raanan tarzındadır.

O haklı. Many Ends'deki ruhların, Reed gibi ruhların bile kurtarılabilceğini kanıtlayacağım.

"Haydi gidelim." Sadece elli beş dakika kaldı. Hedefimiz ileride, hala çok yakın, hala çok uzak.

Zaman işlemeye devam ediyor ve hızla ilerliyor. Birlikte ilerliyoruz ve hep birlikte kara köpekbalıklarının gözlerini bıçaklıyoruz. Tekrar. Sonra tekrar tekrar.

Kırk bir dakika. 41 Nolu Senfoni, Mozart'ın yarattığı son senfonidir.

Yirmi dokuz. Bakırın atom numarası, Archer'ın gözleri gibi.

On üç. Apollo 13. Bazıları tarafından başarılı bir başarısızlık olarak bilinir. Roket aya inmeyi başaramadı, ancak mürettebatın kurtarılmasından çok şey öğrenildi.

Misyonumuz başarılı bir başarı olacak.

Sekiz. Yedi. Altı. Beş.

"Her şeyin sıfırlanması için ne kadar zaman var?" Okçu sorar. Ondan ter akar.

"Dört dakika, on üç saniye." Tepeler yer değiştirecek mi? Sıfır! Ne yapacağız peki? Killian'ın tepesinde olmalıyız.

Raanan, "Ne kadar yorgun olduğun umurumda değil, tempoyu artır," diye emretti.

itaat ederim. Killian'a ve tüm arkadaşlarıma olan sevgimden yola çıkarak bir güç deposu buluyorum. Sonunda kara köpekbalıklarını tamamen geçerek istenilen tepeye ulaşıyoruz. Son lavanta yaprağını alırken titriyorum.

Ya yaptığımız her şey boşunaysa? Ya burada sıkışıp kalırsak?

Ah! Şüpheler berbat. Beni yönlendirmelerine izin veremem - beni karanlık bir yola götürecekler. Umut yoksa Işık da yoktur. Bu, umudun şu anda gerekli bir silah olduğu anlamına geliyor.

"Sıradaki ne?" diye soruyor Raanan. "Tepeden mi yoksa tepeden mi geçeceğiz?"

"Görebileceğim hiçbir mağara yok." Archer alnındaki teri siliyor. "Öyleyse yukarı çıkıyoruz."

Harika. "Kuşlarla uğraştığımız için mantıklı." Kaslarım yanıyor ve geriliyor, ağır ağır yukarı çıkarken tüm vücudum titriyor. Ciğerlerim eriyormuş gibi hissediyorum.

Dört kelime beni motive ediyor. *Killian'ı kurtar. Herkesi kurtar.*

"Bir şeyle savaşmak zorunda kalırsak, kaybedeceğiz," diye mırıldandım. "Neredeyse tükendim."

İki dakika.

"Yaprak" diyor Archer.

Başka seçeneğimiz kalmadı -eğer kazanmak istiyorsak- her birimiz bir yaprak tüketiyoruz. En son kendimize izin vereceğiz. Erzaklarımız azalıyor ve geriye kalanlar Killian'a ve diğerlerine verilecek.

"Beklemek. Neyi duymuyorum biliyor musun? Çıglık atıyor," diyor Raanan. "Belki kuşlar gitmiştir. Ama neden ayrılalım?"

Yeni güç artışı ile hızımızı artırıyoruz. Ama tüm dünya karardığında henüz tam olarak yükselmiş değiliz. Nefesim kesildi ve tökezledim, başka bir sıfırlama gerçekleşirken kör oldum. Ne zaman bulacağız—

Karanlık kaçır ve tepelerle dolu, katran ve timsahlarla değil suyla çevrili bir ada ortaya çıkar. Tepeleri çevreleyen göz alabildiğine su.

Biraz daha aşağıda olsaydık boğulurduk.

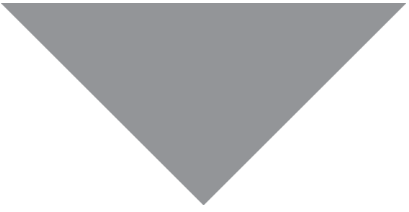
Korku. Dehşet. Bu *göl*. Kennels'a giriş kapısı olan.

Etçil deniz kızları yüzeyin altında yüzer. Ama tamam. Bu kötü bir şey değil. Portal evimiz bir dalış uzağınızda.

Lina, ölümümü, göl etraflarında görüldüğünde tepelerde olmam için mi ayarladı?

Hala dizlerimin üzerindeyim, çimen ve kiri tutuyorum. gerçekleştirme. Hala Killian'ın tepesindeyiz!

"Hadi." Kalbim çarpıyor, pozisyonumu düzeltiyorum. "Kuşlar geri gelmeden önce tepeye ulaşmamız gerekiyor."

YİRMİ DOKUZ BÖLÜM

"Nefes olduğu sürece umut vardır."

—Troyka

On

Raanan önce tepeye ulaşır, sadece arkaya doğru, neredeyse tepenin kenarından aşağı düşerek. Vücudundaki her kas kasılır gibi olurken dizlerinin üstüne düşüyor. Yanaklarından renk akıyor.

"Bu ne?" Okçu talep ediyor. Sonra zirveye ulaşır—

Ve aynı tepkiyi veriyor.

Midem bulanıyor. Ne görüyorlar?

"Bana yardım et," diye yalvardım kolumu uzatarak.

Archer'ın gözleri benimle yüzleştğinde şok havuzları gibi oluyor. Elimi tutuyor ve beni tepenin zirvesine kaldırıyor. Bir çıkıntı. Tepenin içi oyulmuştur ve—

Dişlerimin arasında hava hırıltıları çıkıyor. Her biri bir veya iki kişi tarafından işgal edilen binlerce yuva vardır. Ya da gerçekten, bir veya iki kişinin kalıntıları. İnlemeler ve inilti kulaklarıma hücum ediyor.

Yapamam... Yapamam...

Killian nerede?

Çürük, delinmiş bağırsaklar ve parçalanmış mesane kokuları bana ulaşıyor ve midem kabarma lehine çalkalamayı kesiyor. Kusmak için öne eğiliyorum.

Güle güle değerli yaprak. Ve böylece, çok, çok üzgünüm, *altımdaki kişi*.

"Biz haklıydık. Kuş yok." Raanan'ın sözleri ıstıraplı koroyla karışıyor.

Elimin tersiyle ağzımı silip, "Killian? Neredesin?" Hangi dehşetlere katlandı?

Beklerken, umut ederken, dua ederken korkunç bir duraksama. Ya son yaprağı başka bir dağdan uçup gittiyse? Doğru dağ?

Sonunda zayıf ve kırık bir "Lass" duydum.

Bir kelime. Sadece bir tane ama yine de kalbim hopluyor. Bakışlarım tarıyor...

Ah, lütfen, hayır . Killian yuvalardan birinin içine yayılmıştır, göğüs boşluğu ortadan ikiye ayrılarak kas, kemik ve birçok organı açığa çıkarmıştır. Titreyen elimle ağzıma bastırıyorum. Gözlerimde sıcak yaşlar, yanaklarımdan dökülüyor; Asit nehirleri ağıyormuş gibi hissediyorum.

"Sadece bekle, aşkım." Sesim titriyor. "Biz gidiyoruz..." Ne? Buraya kadar geldik ve Killian aşağıda çaresiz durumda. Şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. *Bütün* bu insanların bana ihtiyacı var, ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Dior'u aramak için yuvaları tarayan Archer'a bakıyorum, belki burada yeniden uyanır diye. Hiç tanımadığım birine bakan tebeşir beyazı Raanan'a bakıyorum. Diğer kurbanların çoğuna bakıyorum. Bakışlarım tanımadığım bir kıza takıldı...

Keskin bir şekilde nefes alıyorum, korkum büyüyor. Onu *tanıyorum* . Bu Sloan. Bir zamanlar lüks sarı saçlar artık birbirine dolanmış, bir şeylerle kaplanmış ve inceltilmiş; kuşların kafa derisini temizlediği kel noktaları var. Gözlerinden biri kayıp. Ve bacaklarından biri.

Killian'dan daha kötü durumda.

Ağzım her saniye kurur, "Biraz daha dayan. Seni serbest bırakacağız." Nasıl? *Sözümü nasıl tutabilirim?*

Bir hıçkırık ondan kaçır. Kalan gözünde umut ve rahatlama parıldıyor.

"Bayan Lockwood." Zayıf bir ses dikkatimi çekiyor. "Lütfen. Bana yardım et."

Yüz yığınıncı inceliyorum... ve Prynne'in eski lideri ve bir zamanlar en büyük işkencecim olan Dr. Vans'ı buluyorum. Nefret beni deli ediyor, zihnime ve kalbime sızmaya çalışıyor ama direniyorum. Nefret = karanlık. Karanlık = zayıflık.

Acılık beni zehirlemez. Tekrar olmasın. Daha fazla gölge yok, lütfen ve teşekkür ederim. doğru olanı yapacağım. Birini kaydet, hepsini kaydet. Seçip seçemiyorum.

Uzaktan gıcırtı sesleri geliyor. Sertleşerek arkamı dönüyorum ve uzaktaki büyük siyah bulutları görüyorum. Hayır, bulutlar değil. kuşlar Yuvalarına dönüyorlar.

Panik beni yavaşlatmaya kararlı bir şekilde buz yağmuruna tuttu. Beni mahvet. "Geliyorlar." Ve üç yalnız, bitkin Troykanın savaşılamayacağı kadar çok insan var.

Raanan, "Onlara meydan okuyacak durumda değiliz" diyor. "Özellikle kendi sahasında."

Archer omuzlarını dikleştiriyor. "Bu kuşları uzak tutabilecek tek bir silahımız var. Bizim Işığımız."

Izgarayı Aramak...aramak...ekstra Işığın depolanabileceği herhangi bir odayı aramak. Hiçbirini bulamıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Işık yok, umut yok. Umut yok, zafer yok. Killian ve diğerlerine olan aşkımı dile getiriyorum ama işim bitti. Çok zayıf.

Her ihtimale karşı Izgaradaki kapılardan birini açmaya çalışıyorum ama hiçbir düğme dönmüyor. kilitlendim mi?

- *Buradayız Bayan Lockwood ve hazırız. Killian'a olan bağlantınızı açın, ardından Troikan arkadaşlarınıza olan bağlantınızı.* -

Ses zihnimi ele geçiriyor, tanıdık ve hoş. General Alejandro Torres. O yaşıyor ve o... burada, Many Ends'te mi? Ama... Ona arkadaşlarıma olduğum gibi bağlı değilim.

- *Ne demek buradasın?* —Alejandro ile konuşmama rağmen bakışlarımı kuşlardan ayırmadım. Daha yakın...

- *Teyzenizle Myriad'dayım. Biz bağlıyız. Zamanımız olduğunda en iyi anlatılan uzun bir hikaye. Diğer Generaller Myriad'ın dışında . Koruyucunuza göre Ambrosine, Izgaramızı gölgelerle doldurarak bizi zayıflatmayı planladı. Şimdi İkinci Kral'ın planını ona karşı kullanacağız ve Sayısız Izgarayı Işıkla dolduracağız. Vatandaşlar zayıflayacak, askerlerim krallığa girecek ve son savaş yapılacak.* -

İşlenecek çok fazla bilgi, her bit şaşırtıcı. Beni en çok ne etkiler? Alejandro halamın evli olduğu general.

Şok, şimdi, şimdi, şimdi cevaplar talep ediyor, ama o haklı. Sonrası daha iyidir. Zaman daraldı ve istediğim her şey bu, saten bir fiyonkla sarılı. Bu yardım. Ancak General yanılıyorsa veya bu bir numaraysa sevdiğim herkesi Myriadlı gölgelere maruz bırakacağım. Javier'in işkencesi sırasında engellemek için savaştığım şey tam olarak buydu.

Hala daha yakın...

"Sanırım başka seçeneğimiz yok." Raanan'ın sesi teslim oldu, sanki öleceğini biliyor ama sallanarak gitmeyi planlıyormuş gibi. "Etkileşime hazır olun."

Bunu düşünmek için zaman yok. Daha önce takımına güvenmiyordum ve bu bana çok pahalıya mal oldu. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

"Savaşma, sadece bana güven." Hem Archer'ın hem de Raanan'ın ellerini tutuyorum. "Ben Killian'la olan bağima konsantre olurken sen de benimle olan bağına odaklan."

"Eğer burada durursak," diyor Archer, "biz-"

"Lütfen," diye yalvardım ve sonra eylemin kelimelerden daha iyi olduğuna karar verdim. Kalkanlarımı düşürürken Killian'la olan bağma odaklanarak gözlerimi kapattım ve söz verdiğim gibi yaptım.

Vızıldamak. Kapılardan biri kendiliğinden açılıyor. Tam o an. Işık beni süzüyor. Troyka halkından ışık. Sadece Alejandro ve Generaller değil -çok parlak, hiçbir şey daha parlak değil- Emekçiler ve Liderler, Kelle Avcıları ve Haberciler de.

Ağrılarım ve ağrılarım yok oluyor. İnanılmaz sıcaklık vücudumun her santimini işgal ediyor, sonra benden arkadaşlarıma akıyor.

Raanan, "Çok fazla," diye homurdandı. "Sınırlamamız için çok fazla."

Bunu daha önce, Dior'u ilk Penumbra vakasından çok daha küçük bir ölçekte temizlediğimde yaşadım. "Conduits olarak paylaşma gücümüz var. Öyleyse paylaşın! Şimdi!"

Sadece. Beğenmek. O. Gözeneklerimizden ışık patlar. Muhteşem Işık ışınları tarafından askıya alınmış halde ayaklarımızdan kalktık.

Işıkla, sevgiyle güçlenerek uçar, parlar, çok parlak bir şekilde parlarız. Biz savaş atlarıyız, her birimiz savaşa hazırız, şanslar bize karşı gelse bile vazgeçmeyi reddediyoruz.

Bizim için hiçbir şey imkansız değildir. Zafer bizimdir. Zafer her zaman bizim olacak.

Işık çarptığı anda kaybolur. Yere çöküyoruz.

Nefes nefese, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Sırt üstü yatıyorum, çocuklardan gelmeyen parlak bir Işığa bakıyorum. Hayır, bana Hasat Ülkesi'ndeki gün doğumunu hatırlatıyor. Bir an için sokakta oynayan, birlikte gülen çocukları, kir bulaşmış ellerde eriyen dondurmaları hayal ediyorum.

Dikkatli bir şekilde oturarak Many Ends'i inceliyorum ve taze bir doz şok hücrelerimi doyuruyor. Kuşlar yere saçılmış - ölü. Deniz kızları gölün yüzeyinde yüzüyor - ölü. Tepeler gitti, arazi düz, milyonlarca insan etrafımda yatıyor. Eksik uzuvlar ve organlar değiştirildi. Herkes iyileşti ve bir bütün!

Archer ve Raanan yanımda kaldı. Bir mutluluk çılgılığıyla birbirimize atılır ve kucaklaşırız. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Diğer insanlar harekete geçer, farkındalık hızla yerleşir. Ardından tezahüratlar duyulur.

Killian'a dövmelelerini yapan Erica'yı görünce kalabalığı yarararak ilerledim. "Killian'ı gördün mü?" Duyulmak için bağırarak zorundayım.

"Hayır ben özür dilerim." Gözleri keskin, kendini bana doğru fırlatıyor. "Teşekkürler. Teşekkürler teşekkürler teşekkürler."

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum, geri çekiliyorum. Önce iş. "Son duyduğumda, Kennels'deydin."

"Sen ve Killian bağ kurduktan sonra, Killian'ın tüm müttefikleri bir araya toplandı ve katledildi, böylece Ambrosine'den başka güveneceği kimsesi kalmayacaktı."

"On? Kız mı?"

Killian! Sevinç, vücudumdaki her hücrenin dans etmesine neden oluyor.

O ve Sloan bir grup kızın etrafında manevra yapar. Çok uzak. Olabildiğince hızlı koşuyorum ve kendimi onun bekleyen kollarına atıyorum.

Yüzünü boynumun çukuruna gömdü ve beni içine çekti. "Sen yaptın kızım. Sen yaptın."

"*Yaptık* . Hepimiz, birlikte."

"Diğerleri? başardılar mı?"

"Sadece Archer ve Raanan." Kaderleri için endişeyle savaşıyor, kocamın turba dumanını ve funda kokusunu içime çekmek için biraz zaman ayırıyorum. "Ama geri kalanlar hala hayatta, bu diyarda bir yerlerde." Olmalılar. "Clay, Reed veya Dior'u gördün mü? Peki ya annelerimiz?"

"Henüz değil, ama-"

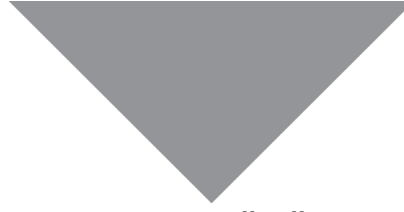
Salla, salla .

Sarsıntı yoğunlaştıkça birbirimize kaşlarımızı çattık. Tepeden, kir ve döküntüler peçeden yağmaya başlar.

"Bence Many Ends çöküyor." Archer arkamdan geliyor. "İçeride kalırsak..."

Anladığımı düşünüyorum. Bu alt bölge yeni gelenleri barındıracak şekilde büyüdü. Şimdi, Işık sayesinde, sakinlerin ayrılacağını biliyor. Many Ends küçülüyor.

Bundan sonra ne olacağını söylemek yok. "Herkesi suya götürün," diye bağırdım. "Tek çıkış yolumuz bu."

OTUZ BÖLÜM

"Ne kadar umursarsan, o kadar endişelenirsin."

-Sayısız

Killian

Kalabalığı göle çağırıyoruz, ancak tepelerin bıraktığı ufalanan kara kütlelerinin üzerine yayılmış milyonlarca insan var. Milyonlarca kişi suda çoktan kayboldu - parlak Işıklar söndüğünde kendilerini bir kara parçasına bırakmayanlar.

Biz görmezden gelindik ve buna şaşırmadım. Tüm alemdeki herkesin aynı şeyi aynı anda yapmasını sağlamaya çalışıyoruz. İmkansız. Sarsıntı yoğunlaştıkça, panik çılgınlıkları yükseldikçe çoğu insan sudan *kaçar*.

On olan On, insanları suya *itmeye başlar*. Archer, Raanan, Sloan ve Erica davayı takip eder. İçeri giren herkes, sanki emilmiş gibi yüzeyin altında kaybolur ve yine de ölü deniz kızları kesintisiz olarak yüzmeye devam eder.

Sloan, Erica, dedi Ten, duyulmak için bağırarak. "Kalabalığın diğer tarafta bir rehber ihtiyacı olacak. Atlayın ve Myriad'dan çıkış yollarını bulmalarına yardım edin. Ve dışarı ihtiyaçları var. Bir savaş olacak. Troikan birlikleri istila edecek. Masumları güvenli bir yere götürelim."

Sloan tereddüt etmiyor. Suyun altında kayarak itaat ediyor.

Derin bir nefes alan Erica onun peşinden gitti.

Bizden kalanlar... ne yapacağız?

Neden endişelenmeye başladığımdan emin değilim. Işığın olduğu yerde bir yol vardır. Canlı ışınlar yukarıdan parlıyor, insanları bir seferde yüzlerce, binlerce kişiyi yukarı çekiyor ve onları suya taşıyor.

Böyle parlak bir aydınlatmanın muhteşem görüntüsü beni sersemletiyor.

Ten'in hareketlerini takip ederken, onun kişisel muhafızı olarak hareket ederken, kırılgan bizi izlediğini fark ettim - Lanetlenmişleri kurtarmak için Many Ends'e girenleri. Kalabalığın arasından hücum edin, diye seslendim.

Duysa da duymasa da ben örnek verebilirim. Kendimi kitlelerin arasına atıyorum ve Işık bana eşlik ediyor, etrafımdaki herkesi topluyor.

"Dior!" Archer, kızına ulaşmak için çaresizce koşarak uzaklaşır.

O da ona ulaşmak için çaresiz. İkisi birbirine çarpar ve sanki diğeri her an uçup gidebilirmiş gibi yapışır.

"Biz haklıydık! Biz haklıydık! Hayata geri döndü." Ten'in güzel yüzünde bir gülümseme belirir ve onu kirislerden daha parlak hale getirir. "Killian, hayata döndü!"

Yüzümde bir gülümseme doğuyor . Engellere, muhalefete, ihanetlere, şüphelere ve belirsizliklere rağmen asla pes etmedi ve kararlarını koşulların dikmesine izin vermedi.

Many Ends çöküyor olsa da, canavarca koruyucuları yenildi. Suçlular özgürdür. Ölüm zaferini kaybetti; mezar iğnesini kaybetti.

Gittikçe daha fazla insan suya taşındıkça kolektif panik duygusu kayboluyor ve rahatlama sağlanıyor. Yakalanmayanlar ise bilerek göle atlamaya başlıyor.

Archer, yanında Dior ile geri döner. Çiftin arkasında Reed ve Clay var. Ten, yeni canlanan takım arkadaşlarımızı kucaklıyor, gülümsemesi sarsılmaz. Sevinç ondan yayılır.

Hiç kimse kalmadığında, Işık üzerimize kayar ve bizi ayaklarımızdan kaldırır. Suya indiğimizde Ten'in elini tutuyorum. Neyse ki kokuşmuş sıvı bize asla ulaşmıyor. Bir fırtınanın gözüne tutulduk, Havamızı aydınlatın ve kalkanımızı barıştırın.

Diğer taraftan - Kennels'dan - bir an bile sorun yaşamadan çıkıyoruz ve ayaklarımızın üzerine yerleştiriyoruz. Kafes duvarları bizi çevreliyor.

Bu yerden nefret ediyorum. Kendimi bir ya da yirmi kez sınırladım ve deneyim yara izi bırakıyor. Özgürlük gitti, itibarın paramparça oldu. Aşağılama çorbadır.

Ama geçmiş geçmiştir. Şimdi ve gelecekte On yanımda olduğu sürece, ne tür dehşetlere maruz kaldığım umurumda değil.

"Kafesler boş" diyor.

O haklı. Kapılar sallanarak açılıyor. "Neden kimse kaçış yolunda yukarı veya aşağı tırmanmıyor?" Many Ends'den gelen kitleler de gitti.

Sloan ve Erica birkaç adım ötede duruyorlar, ancak silahlı ve hazır olmalarına rağmen yönlendirecek kimseleri yok.

Sloan, "Işık herkesi alıp götürdü" diyor.

Erica, "Kafeslerdeki kilitlerden de yanmış," diyor. "Tutuklular bile götürüldü."

"Nereye gittiler?" İstiyorum. Troyka? Hasat Ülkesi mi? Sadece Myriad sınırlarının dışında mı?

Kızlar hep bir ağızdan "Bilmiyorum" demeden önce birbirlerine baktılar.
Boom!

Yere atılırız. Etki beni sarsıyor. Hava ciğerlerimden çekilirken, noktalar gözlerimin önünde kırışıyor. Birkaç kemiğim kırıldı ve acı beni tüketti, ama yanıma düşen Ten'e doğru koştum. Yaralı, ama yaralar ortaya çıktığı anda iyileşiyorlar.

Yüzünü sevdiğim şekilde avuçlarım ve çok sevdiğim bu kızın içinde içiyorum. "İyi misin kızım? Bana doğruyu söyle."

"İyiyim, söz veriyorum." Ayağa kalkmadan önce beni öpüyor ve aynısını yapmama yardım ediyor. Yanaklarındaki renk, parlayana kadar pembemsi bir pembeye dönüşüyor, o kadar parlak ki muhtemelen -ama bakmayacağım, yapamam- başka tarafa bakmalıyım. "Şimdi Ambrosine ile ilgileneceğiz."

"Biz de yapabiliriz. Her şeyi yapabiliriz." Işığının parlaklığı, aramızdaki bağa rağmen, alışık olduğumdan daha fazla olabilir ve şimdi bile bana acı verebilir, ama aynı zamanda beni güçlendiriyor. Onunla ne kadar bağlantılı olsam da, hayatım onun. Onun hayatı benim. Birlikte daha güçlüyüz.

1 + 1 = 2. En basit çözümle en kolay problem.

Many Ends'in içinde hissettiğimiz titreşimler Myriad'a karışıyor ve bizi ayaklarımızın üzerinde sallıyor. Ya da belki burada ortaya çıktılar. Tüm krallık çökecek mi?

Uzakta bir karanlık fırtınası yaklaşıyor. Kalın siyah bulutlar. Kıvranan gölgeler. Binlerce çığlığın yankısı. Merkezde Ambrosin var. Yaklaşıyor ve yaklaşıyor. Rüzgar saçlarını savuruyor, saç telleri yüzüne dolanıyor. Siyah deri ve altın zırh giymiş, madalyalarının çoğu garip açılarda asılı.

"Sen!" Sesi aynı anda sayısız gök gürültüsü gibi gürler ve sanki içinde hapsolmuş başka sesler varmış gibi - her biri yardım için ağlıyor.

Dönerken sınıyorum ama bir zamanlar çok sevdiğim kralımın kısılmış bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarımı çattım. Öfke ve güç ondan yayılır. Beni dizlerimin üzerine çökertmeye çalışırken o gücün ilk dalgasını hissediyorum. Dışlerimi gıcırdatarak direniyorum.

Archer, Dior, Clay ve Reed, Ten'in arkasında bir destek gösterisi olarak sıralanıyor. Yanında kalıyorum ve birinin beni ondan uzaklaştırmaya çalışmasına cüret ediyorum.

"Bunu yaptın." Ambrosine suçlayıcı parmağını bana doğru uzatıyor, belki de On. Belki ikisi de. Şiddet havayı doldurur. "Sen, bir *hiçsin* . *Hiç kimse* . Beni yenebilecek güce sahip olduğunu mu sanıyorsun? Bir hata. Yapacağın son şey, seni temin ederim. Benim diyarıma girdin ama onu terk etmeyeceksin."

Arkasında Leonard, Victor, Hans, Javier ve Zhi var, sanki Varsity All-Star'ın kötü bir takımının parçasıymışlar gibi. Göğsümde bir hırıltı yankılanıyor. Bu

adamların Ten'e yaptıkları her korkunç şeyden sonra, vahşi bir saldırı ihtiyacı vücudumdaki her kasımı işgal ediyor. Ellerimi yumruk yapıyorum ve bacaklarımı ayırıyorum.

Bugün bir savaş *olacak* . Hiçbir şey onu durduramaz.

Tutsak almayacağım.

Leonard iki elinde de birer hançer tutuyor. Victor artık bir Shell'in içinde değil. Bir şekilde, tamamen iyileşti. Belki Ambrosine sorumludur. Bu çaba ona değerli bir enerjiye mal olabilirdi.

Hans genç, ergenlik çağında taze ve aşırı gururla dolu. Zhi, tıpkı kralı gibi zırh giyiyor. Sanki yüzyıllarca bir masanın arkasında geçirerek savaş becerisinin her bir parçasını kaybetmemiş gibi.

Sırıtan Javier kollarını uzatıyor.

O gülümsemeyle yeri silecek!

Gölgeler, zehirli gaz gibi parmak uçlarından fışkırıyor ve havada dolanıyor. Ten'e yaklaştıkça inkarlar kafamın içinde çılgılık atıyor. *Ne pahasına olursa olsun karımı korumalıyım. Benim güzel, cesur karım. Onun hayatı benimkinden daha önemli.*

Sıçrayarak onun önüne geçiyorum—

Ben karanlıkla çarpışırken sadece geriye doğru uçmak için.

Ben karaya indiğimde Ten kollarını uzatıyor ve Işık onun etrafında patlıyor, gözlerimi sulandıracak kadar parlak.

Işık ve gölge çarpışarak tüm alanı sallar. Ayakta olsaydım, herkes gibi düşerdim. Hem Javier hem de Ten ürküyor ama ayakları üzerinde duruyor.

Işık, Nesh'in arkasındaki karanlığın bir kısmını kovmayı başarır - ayaklarına tırmanan sayısız erkek ve kadın, erkek ve kız çocuğu ortaya çıkarır.

Myriad'ın yepyeni Varsity All-Star takımı mı?

Javier sıkılı dişlerinin arasından "Şimdi," diye emretti.

Kalabalık Javier'i taklit ediyor. Kollar gerildi. Gölgeler çağrıldı.

Öfke beni çığnıyor, ama dehşet beni tükürüyor. Bir hançer alıp kesmeye başlama dürtüsü şiddetlidir. Her nesh'i ortadan kaldırmaktan başka bir şey istemiyorum. Ve onlar *Neshedilenlerdir* . Muhtemelen Ten'in bahsettiğini duyduğum depolardan gelenler. Bu grup biz ilk geldiğimizde burada değildi.

Sevdiklerinize zarar vermeye kararlı insanları incitmek, bir süreliğine iyi hissettirir.

Beklemek. Plan. Ekibim için en iyisi nedir ? "Onları çıkarmam gerekiyor, Ten?" Sözcükler bir uyarı amaçlıdır, ancak bir soru olarak ortaya çıkarlar. Harekete geçersen ölüm hüküm sürecektir. Tam olarak kızımın olmasını istemediği şey. Başka bir yol var mı?

İçinden bir çaba iniltisi kaçtı ve ellerim sıkıştı. Gölge sahipleri yeni ve deneyimsiz olabilirler ama güçlüler ve Ten'i karanlıkla bombalıyorlar. Açıkça! Ter yüzünü parlatıyor ve ağzına gerginlik geliyor. Kolları titriyor.

O çok güçlü, çok kararlı. Onu böyle zayıf görmek canımı *acıtıyor* . Ona nasıl yardım edebilirim? Ne yapabilirim?

Archer, Clay ve Reed onun etrafını sardı, gözlerini kapattı ve... ona Işıklarını mı verdiler? Işıklar aydınlanır ve Arogates bocalar. Ten'in yanaklarına renk dönmeye başlar.

Rölyef beni yok etmekle tehdit ediyor. Ama güneşlenmek için bir dakika bile ayıramıyorum. Nesiller sonsuza kadar durdurulmalıdır. Karım onarılamaz bir şekilde zarar görmeden önce.

Tekrar ileri fırladığımda boğazımda bir savaş narası yükseliyor. Hızla koşuyorum, koşuyorum. Sprint. Evet evet. Bunu yapabilirim. Hedeflerimizden ödün vermeden Ten'e yardım edebilirim.

Bizimki . Sadece onun değil. Onu kazanmak için varım.

Kazanmak = yapabildiklerimizi kurtarmak.

Javier'e dalıp önce onu öldürmeyi planlarken damarlarımda ışık patlıyor. Beni fark edince cirit atıyormuş gibi bir gölgeyi bana doğru fırlattı. O gölge beni göğsüme çiviliyor. Ağrı! Geriye doğru uçarken kalbim duruyor. Bir başka acil iniş ciğerlerimdeki havayı çalıyor ama umurumda değil.

Zafer karşısında acı nedir?

Tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum. Bu sefer yandan birden fazla Abrogates'e saldırıyorum. Bir bowling topunun çarptığı lobutlar gibi, sıralar çöker. Farklı *tıkırtılar* kulaklarıma ulaşıyor ve soğuk bir sırtısla sırtıyorum. Bu sesi biliyorum. Düşen silahlar. Orası neresi! Bir kılıcın parıltısı.

Sayısız kurbanım ayağa kalkarken, saf kum beni bir kılıca itiyor. Silahı yukarı kaydırıyorum, ileri doğru koşuyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum - ileri doğru kayarken hacklemeye başlıyorum.

Acı çığlıkları, şokun körüklerine karışıyor. Etrafımda cesetler birikiyor ve Can damarı birikintileri. Tek bir öldürücü darbe indirmek yerine, Abrogates'i kasten sekteye uğratıyorum.

Ama merhamet bazen bir bedelle gelir.

Gölgeler bırakarak uzanmaya devam ederler. Kızımı incitmek.

Rage çantalarını toplayıp göğsüme doğru ilerliyor, benim için nefes alıyor. Yanan bir ateştir. Duman ciğerlerimi, burnumu dolduruyor, görüşümü bile bulanıklaştırıyor. Kalbim göğüs kafesimin arkasından atlamak ve Ten'in ayaklarının dibine dinlenmek istiyor.

Onu kurtaracağım ve gerekirse bu konuda kibar olmayacağım. Eğer elim zorlanırsa, bu Müstemlekelerin hiç görmediği kadar acıyı salıvereceğim.

Ten ile uğraş, acı çek.

Sonra bir mucize olur. Mantık, duygunun yerini alır. Artık hissettiklerim tarafından kontrol edilen Myriadlı değilim. Ben Ten'in adamıyım.

Mantık, acıyı serbest bırakmak için ağızda köpüren bir köpüğe dönüştürülmek zorunda olmadığımı söylerken öfkem diniyor. Bu Abrogates'e bir şans verdim. Ten'e ve diğerlerine zarar vermeye devam etmeyi seçtiler. Şimdi devre dışı bırakılacaklar.

Sakin ama odaklanmış, aceleyle ayağa kalkıyorum. Kalabalığın arasında ilerlerken kollarımı, ellerimi ve hatta bacaklarımı çıkarırken kılıç kolumun bir uzantısı. Ağrılı darbeler, ancak iptaller zamanında yardım alırsa, ölümcül değil.

Bir karanlık patlaması aniden üzerime çarpıyor. Havaya fırlatılırken ıstırap beni yakıyor. Ambrosine'in önüne çarptım ve geriye doğru kaydım. Kılıç mengemenden uçuyor ve lanetliyorum.

Aşağı, ama dışarı değil. ben galip geleceğim.

Eski Secondking'im bana doğru süzülüyor. *Getir onu.*

Biscuit, Deacon ve Clementine, bir ışık huzmesi taşıyarak, tam önümde bir zafer parıltısı içinde belirip onu durdurdular.

sırıtırım. Yedekleme geldi. Artık parti *doğru* başlayabilir . Bisküvi, suçlamasını tehdit eden herkese gözyaşı döker.

Sonra bir Troikan Generali, Abrogates kalabalığının arasından sıyrılıyor, kimse onu durduramıyor. Onu tanıyorum. Alejandro Torres. Onun yanında - gerginim. Lina Lockwood. Ten'in katili. *Benim* katilim.

Onu dışarı çıkarsam mı, teşekkür mü etsem bilemiyorum.

Bu zaferi eve getirebilir miyiz?

Bakışım On'u buluyor ve kalbim sıkışıyor. Dizlerinin üzerinde, rengi tekrar gitti; her an yüz üstü düşebilir ve bunu anlamak beni mahvediyor.

En azından gölgeler, sanki onlar da zayıflıyormuş gibi geriye doğru kayıyor.

Ten'in başı eğilir. Sonra hareketsizleşiyor ve sanırım kalbim duruyor. Işık kalkanı kaybolur.

Bisküvi dört nala yanına gider, yüzünü yalar. "Artık güçleniyorsun, hooman. Şimdi sana söylüyorum!"

Deacon ve Clementine onun arkasından savunma görevlerini üstlenirler. Lina, Ten'in soluna, Alejandro ise Ten'in sağına çömelir. Ona yardım ettikleri için minnettarım ama o benim karım. Korumak için benim. Onun için hayatımı tekrar ve tekrar vermeye hazırım.

Panik beni onun tarafına çekiyor. Generali bir kenara itip parmaklarımı Ten'inkilerle birleştiriyorum. O titriyor. Onun ihtiyacı olan tek şey var. Ona verebileceğim bir şey. Işığım. Ne de olsa bende kaldı.

İsteyerek. Memnuniyetle.
Minnetle.

Işınları bağımızın üzerinden geçiriyorum ve aktarımı engelleyecek hiçbir engel yok. Yanaklarına yeniden renk gelir ve tenindeki ter kurur. Rahatlama beni sersemletir.

Hepimiz, bu kıza sadık. Güvenliği konusunda tutkulu. Onun sayesinde özgürüz.

Sadakat, tutku, özgürlük.

Aşk.

"Sayısızlar." Öfkeden titreyen Ambrosine, Sloan ve Erica'yı işaret eder. "Ailenin yanına dön ya da Troykalıların kaderini çek."

Kendi halkını krallıklarına göre mi çağırıyor? dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onların isimleri ne?" Ararım. "Bir tane bile biliyor musun?"

Yanıt anında ve koptu. "İsimler hiçbir şey ifade etmez."

Yıllarca bu adamı sevdim ve babam olmasını diledim. Ne beni ne de hiçbirimizi umursamadı. "Bunu "hayır" olarak kabul edeceğim." Sesim kuru ve dikenli ama içten içe köpürüyorum.

Sloan, "Artık Myriadlı değilim," dedi. "Bu vesileyle Troyka'ya sonsuza kadar bağlılık sözü veriyorum."

"Troika benim de bağlılığım var. Şimdi ve her zaman." Erica başıyla onayladı, emin. O, bir zamanlar kötü davrandığım ama bir daha asla olmadığım gerçek bir arkadaş. Dürüst arkadaşlar, sonuna kadar sadık olanlar paha biçilmezdir. Birini kaybetmeyi göze alamam.

Düşünmek! Bunu kazanma şansımız varsa Ambrosine'i yok etmeliyiz. Ambrosin'i yok etmek için ihtiyacımız olan...

Anlama zamanı.

Bize zaman kazandırabilirim.

Ama önce, Izgara tarafından "Ambrosine'i Abogratlarından ayırmanın ve güçlerini reddetmenin bir yolunu bul" demem isteniyor.

"Tamam, elbette," diye karşılık verdi Raanan. "Bu son görev tamamen imkansız değil."

Kaşlarımdan biri çatılıyor. "Troikanlar için her şey mümkün, değil mi? Ama devam et. Krallığınızın kampanya vaatlerini çürütün."

Gözünün altından bir kas fırlıyor. Sessizlik.

Evet. Öyle düşünmedim.

"Killian." Ten, şu anda sahip olduğundan daha fazla enerji gerektiren bir eylem olan başını kaldırır. "Bil bakalım... planlama. Başka bir yol bulacak. Kendinizi tehlikeye atmayın."

Sesi içimde bir heyecan yayıyor.

Şimdi bile beni korumaya mı çalışıyorsun? Ayağa kalkmadan önce teninin yumuşaklığından zevk alarak yanağını okşuyorum. Bunu yapıyorum. "Hey, Ambrosine," diyorum, adını kullanmam *gururunu* zedeliyor. "Beni hatırla? Yoksa kendimi yeniden tanıtmalı mıyım? Ben Killian Flynn, kıyametiniz var." Hiçbir şey bir süper kötü adamla B-film diyalogu kadar alay edemez.

Öfkesini kontrol etmek için net bir çabayla keskin bir şekilde nefes alıyor. "Myriad düşse bile, Bayan Lockwood bu gün ölecek. Bu sefer geri gelmeyecek." *Onu konuşturmalı.* "Bizi durduramazsınız. Onu durduramazsın."

"Biz zaten sahibiz, sadece bilmiyorsun." Şimdi gülümsüyor, kendini beğenmiş. "Javier bloklarını aşmanın bir yolunu buldu - sen."

Hayır, bu hayatta değil. Ama yine de, huzursuzluk bana bir darbe indiriyor. Huzursuzluğun pençeleri vardır. çekiniyorum.

Yeni Abrogates, krallarına kararsız bir şekilde bakar ve o da kısa bir baş selamı verir.

Ne yapacaklar?

Gölgeler bir patlamayla zihnimi işgal ediyor ve ardından yeni bir acı dalgası geliyor, şakaklarım zonkluyor. Başımı tutarken titriyorum, ön kollarım kulaklarıma bastırıyor, parmaklarım arkada birbirine dolanıyor.

Öfke beni yakıyor. Öfke ve korku. Çok fazla korku. Ya beni Ten'e zarar vermek için *kullanabilirlerse* ?

Şakaklarımdan ter dökülüyor.

Veremez. Bir saniye değil . Tekrar tekrar Ten'in korkularıyla savaşmasını izledim. Çoğu insan pes eder, zaten mağlup olduklarının farkına varmazlar, o an, savaşmayı bırakırlar. Savaşmayı bırakmayacağım. Şimdi değil, asla.

Yukarıdan toz yağarken dizlerimin üzerine düşüyorum. İkinci Kral'dan bir gölge fışkırıyor, boynuma dolanıyor ve tam önünde diz çökene kadar beni yolun karşısına çekiyor.

Ten ne dedi? Işık sevgidir ve sevgi güçtür. Karıma olan sevgime odaklanıyorum ve savaşarak ayaklarıma geri dönüyorum. Nefes alıyorum, terliyorum, acı çekiyorum. Dişlerim o kadar sıkı ki çenem kırılacak diye korkuyorum.

Ambrosin, diye seslendi Archer arkamdan. Artık erkeğe babası diye hitap etmiyor. "Kes şunu."

"Asla," diye yanıtlıyor Secondking.

"Killian?" Yine okçu. "Benden ne yapmamı istersiniz?"

Yan yana savaştığımız günleri hatırlıyorum. Sonra birbirimizi incitmek için çok savaştığımız günler. Şimdi, bana yardım etmek için hayatını riske atacak mı?

Güven. Bağlılık. Onur.

Aşk.

İçimdeki kırık parçaları alıp yeniden birleştirmeme yardım ediyorlar. Bana "Devam etsin" deme gücü veriyor. *Ambrosine'in planını ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmalı...* "Kazanacağım." Bir alay hareketi.

Amaçlanan hedefe ulaşan bir alay hareketi. Gözleri öfkeyle parlayan Ambrosine, Javier'i işaret eder.

Nesh önümde adım atıyor, ellerini şakaklarıma yaslıyor ve karşı koymaya çalıştığım buz gibi bir fırtına kuvveti olarak karanlığını zihnime gönderiyor. Çünkü en sonunda gölgeleri gerçekte oldukları gibi görüyorum: esaret.

Bu gölgeler, diktiğim her engeli yıkarken bile beni baştan çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. ***Bizi içeri alın...her şeyi daha iyi hale getirecek...tüm acılarınız dinecek...saygı kazanın...***

Panik, tenime binlerce iğne batıyormuş gibi geliyor. *Hayır hayır. Kavga!* Çok sık Myriadlılar, Troikanların kendi kurallarının kölesi olduğunu iddia ettiler, ancak baştan beri bunun tersi doğrudur. Başkalarının kötü durumunu görmezden gelerek açgözlülüğün iradesine hizmet ettik, başka bir şey değil. Lüks ve havailik hakkında şiirsellik kazandık, istediğimizi, istediğimiz zaman, alıntı yapmak eşit olabilirdi. Bize göre zayıflar nasibini aldı.

Bugün zayıf olan benim. Yardıma ihtiyacım var ama akrabalarım savunmam için parmak kaldırmıyor. Kafamın içinde acı bir kahkaha sesi geliyor. On bu günün geleceği konusunda beni uyarmıştı. Zayıfların zayıf kalmadığını ve güçlülerin güçlü kalmadığını, sürekli bir gelgit olduğunu ve hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız olduğunu söyledi.

Ruhumun derinliklerinden gelen bir çığlıkla gölgeleri ve buzlarını Izgara'dan, Ten ve Troika'dan uzaklaştırıyorum.

Troyka'nın bir parçasıyım.

Sahip olduğum küçük ışığı Ten ile paylaşmış olabilirim ama daha fazlası olmalı. Işığımın *kaynağı* , derinlerde, daha derinlerde... evet! Bu soğuk, baskıcı karanlıkta, bir iğne deliği ışık çağırıyor...

sarsıldım Ten'le olan bağlantım bu ve Javier ona dokunmadı. Yapamaz. Fazla parlak, fazla saf.

Bir gülümseme çiçek açar. Isı güdümlü bir füze gibi alevlere odaklanıyorum, elimi uzatıyorum...

Bilgi, Izgarada süzülme için gölgeleri keserek gelir. *Işık* gelir.

Bir keresinde Myriad'ın üzerimde inatçı bir etkisi olduğunu düşünmüştüm - ama *Myriad'a* tutunan *bendim* . Artık. Hiç tereddüt etmeden bıraktım. Geçmişimi, acılarımı ve korkularımı bırak. Omuzlarımdan ağır bir yük kalkıyor. Taşıdığımı hiç bilmediğim bir ağırlık.

Ten ile geleceğime tutunuyorum, Işığın büyümesine, yayılmasına ve derinleşmesine izin veriyorum. Sıcaklık yayılıyor, eriyen buz. Eşime olan sevgim artıyor. O benim hayatım, nefes alma sebebim.

Javier homurdanıyor ve titremeye başlıyor. Beni tutuşu gevşedi ama ben bileklerine tutunarak teması sürdürdüm. *Planlarını onlara karşı kullanacaklar...*

Işık genişlemeye, içimi doldurmaya ve Javier'e yayılmaya devam ediyor. Sessiz ve hareketsiz gidiyor, sonra çöküyor. Ölü? Belki. Memnuniyet bekliyorum ama kararlı hissediyorum. Eylemleri, sonuçları.

Son nefesini verirse ruhu nereye gidecek? Many Ends tamamen çökmek üzere.

Gözlerimi açıyorum... ve sendeliyorum, dünyanın geri kalanı yeniden odaklanıyor. Kennel kafesleri devrildi. Yerde askerlerin savaştığı yollar oluşturuldu. Troikanlar Abrogates'e karşı. Kılıç kılıca, Işık karanlığa karşı. Ambrosine, bir gölge bulutu tarafından tutularak havada süzülür ve savaşın şiddetlenişini seyrederek.

On yerde hareketsiz yatıyor, sadece Biscuit tarafından korunuyor.

Panik geri döner, o iğneler daha da derine batar.

Neden dışarıda olduğunu bilmiyorum ve ben de değilim. Birine ne olur, diğerine olmaz mı? Sadece nedenini tahmin edebilirim. Eskiden bir bütünün iki yarısıydık. Şimdi? Biz birbirine bağlı iki bütünüz. Halkalar bağlı ve ayrılmaz.

Sadece sağlıklı ve bütün olmasını istiyorum. Onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yapacaktır.

Aciliyet ayaklarımı ateşe veriyor. Koşuyorum, dizlerimin üstüne çökmek ve Ten'i yakınına toplamak için savaşçıların arasından sıyrılıyorum. Gözleri kapalı, vücudu kemiksiz. Titreyerek nabızı kontrol etmek için çabalıyorum... bulamadığım bir nabız.

Numara! Hayır, hayır, hayır . Bir kalp yeniden başlatılabilir.

Kalbi *yeniden* çalıştırılacak. Burada. Şimdi. Başka bir sonuç kabul edilemez.

"Bana ne olduğunu anlat," diye talep ettim onu tekrar yere indirirken. Histeri eşiğindeyken, göğüs kemiğinin ortasına bir yumruk indirdim. Tekrar. Tekrar. Ve yeniden. "Yaşa, On. Beni duyuyor musun? Canlı!"

O olmadan yapamam... Yapamam...

Biscuit hıçkırıklar arasında, Sana ulaşmaya çalıştı, dedi. Ambrosin ona dayanabileceğinden daha fazla karanlık vurdu. Tekrar nefes almasını sağla, Killian. Lütfen."

Eller kalbinin hemen üzerinde, kompresyonlara başlıyorum. Bir, iki, üç. On beşe kadar. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Nabzını kontrol

ediyorum. Hiç bir şey. Light'ı ona itmek için elimden gelen her şeyi yaparak tekrar kompresyona başlayın.

Işık. Işığım. Işığından geriye kalanla beni besledi, değil mi? Beni Javier'den kurtarmak için. *Benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koy.*

Ah! Çılgılık atmak, bağırmak ve çevredeki herkesi dövmek istiyorum. O ölür, hepimiz ölürüz. "Bana geri dön, Tenley Flynn. Bu bir emirdir." Bundan sonra ne söylemeyi planlıyorsam boğazımda tıkanıyor.

Karanlık, karanlık, etrafını saran, onu çevreleyen... çok kalın, çok kalın, ama pes etmeyi reddediyorum. İtiyorum ve itiyorum ve itiyorum, Işığım tükeniyor... Ve yine *de* tükenmedim. Diğer Kanallar, savaşa girerken bile bana Işık veriyorlar. On'u da beslemek mi?

Sert bir el omzuma yerleşti. Leonard Lockwood. Ben saldıramadan önce, nefesini tuttu ve benden uzaklaştı. Dizleri çözülür ve çöker. Işık onun için çok mu fazla? İyi!

Aniden, Ambrosine'den sadece birkaç metre uzakta, Geceyarısı Peçesinden tüm ışıkların en parlak patlar. Merkezde bir varlık belirir. Sadece hologramlarda gördüğüm bir varlık.

Eron, Güvercinler Prensi. Etrafında rüzgar esiyor ve derisinin yüzeyinin altında şimşekler çakıyor.

Rahatlama beni dolduruyor. On'u benim yapamayacağım şekillerde kurtaracak.

Savaş aniden durur, Abrogates savaş alanının bir tarafına, Troikanlar diğer tarafına koşar. Myriadlılar, İkinci Krallarına desteklerini sunmak için değil, Eron'dan saklanmak için acele etmezler.

Archer, Deacon, Sloan, Erica, Clay, Reed, Clementine ve Raanan, Ten'in tarafına geri döner. Ailem. Arkadaşlarım?

"Eron," diye seslendim. "On'un yardımına ihtiyacı var." Onun yardımına ihtiyacım *var*. Bu güzel kıza şimdi ve her zaman ihtiyacım var.

Mavi, mavi bakışları beni buluyor. Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor ve bana zar zor algılanabilecek bir şekilde başını salladı.

İçimden bir ferahlık dökülüyor. On tamam olacak. Bunu biliyorum.

Bunu biliyorum!

Bu, erkeğe her zaman duyduğu inançtır. Varlık. Şimdi anlıyorum. Koşullar ne kadar kötü görünürse görünsün, işler daha iyi olabilir.

Eron, gürleyen sesiyle kardeşine, "Zaman geldi," dedi. "Sen kendi insanlarını cezalandırırken, ben kendi halkımı eğittim ve güçlendirdim, kendileri için risk ne olursa olsun, karanlığa göğüs germek ve lanetlileri kurtarmak için her şeyini feda etmeye istekli bir grubu bekliyorum."

"Lanetlileri kurtarmış olabilirler," diye homurdandı Ambrosine, "ama kendilerini mahkûm ettiler."

Eron'un yüzüne saf bir neşe gülümsemesi yayılıyor ve o anda o kadar güzel ki ona bakmak gerçekten acıtıyor. "Babam bize her zaman ne derdi? Sevgiden daha güçlü bir güç yoktur ve sevginin en büyük işareti vermektir. Vermek fedakarlıktır. Birbiri ardına benim adamlarım seninkini kurtarmak için öldü. Şimdi yeniden doğacaklar ve saltanatın sona erecek." Eron güçlükle duraksayarak, "Parla. Şimdi parla."

Ben dahil hepimizden ışık fışkırıyor! Kirişler Ten'e batıyor ve o kollarımda hareket ediyor. İnlediğinde, gözleri faltaşı gibi açılırken, kalbim sevinçle atıyor. O yaşıyor!

Çoğu Nefret, acı içinde çığlık atarak kaçır.

Ten'in uyumsuz bakışları sisi ortadan kaldırıyor ve bana soruyor: *Neler oluyor?*

Yüzünün her yerine öpücükler kondurmak için eğildim ve "Yaşıyorsun ve iyisin. Her şey yoluna girecek. Kralınız burada." *Kralımız* . "Sanırım çağların hesaplaşmasına tanık olmak üzereyiz."

Üstümüzde, Eron ve titreyen bir Ambrosine karşı karşıya geliyor.

"İnsanlarını al ve git." Eski Secondking'im inkar edercesine başını sallıyor. "Bölgeyi terk et. Benimle dövüşmek istemezsin, Eron."

"Ah, ama yapıyorum. Babam, krallıklar arasındaki köprüyü yeniden inşa etmek istiyor. Gölgeleğiniz olmadan, Myriadlılar Işıktan zarar görmez. Troyka'ya girmeyi veya burada kalmayı seçebilirler. Halkınla bir kavgam yok, sadece seninle."

Ambrosin solgunlaşır ama hızla yükselir. Gurur bunu yapacak - sizi olduğunuzdan daha iyi olduğunuzu düşünmeniz için kandırarak. "Tıpkı iddia ettiğiniz gibi kan ve *fedakarlık* olmadan yeni bir hayat olamaz . Halkımı istiyorsan Güvercinler Prensi, onlar için ölmelisin."

Eron geri çekilmeyi reddederek çenesini kaldırdı.

Ama kardeşi bitmedi. "Bütün mahkeme sistemimiz tek bir ilke üzerine inşa edilmiştir. Bir geçiş ücreti her zaman ödenmelidir. Bir hayat için bir hayat. Bir şehir için bir kral. Sen ve baban, uygun kan kurbanı olmadan köprüyü yeniden inşa ederek haksız olduğunuzu ispatlar mısınız? Ve birçok insanımız başka birinin başka bir diyara kaçmasına yardım etme şansı için isteyerek öldükten sonra. O sırada özünde düşman olan biri."

baban . Hayatımın her günü, kendime ait bir aile özlemi çektim. Yine de Ambrosine, sanki onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi kendi etini ve kanını inkar etti.

"Hayatımı mı istiyorsun?" Eron kollarını iki yana açtı. "Çok iyi. Al."

"Ah, kardeşim. Yapacağım. Memnuniyetle." Ambrosine kılıcını kınından çıkarır ve tiz bir savaş çılgılığıyla hazırlıklı olan kardeşinin üzerine atılır ve kılıcı kendi kılıcıyla karşılar.

İkisi havaya fırlıyor, bir o yana bir bu yana dönüyor, kılıçları o kadar hızlı çınıyor ki gözlerim takip edemiyor. Bulanıklıklar görüyorum, ancak yine de güç, beceri ve hız gösterisine hayran kaldım.

Ambrosin kaybeder. bundan eminim. Ten'in yaşayacağından ne kadar emin olsam da. Seçimlerimiz hayatımızın koşullarını belirler. Ten, acı ve ölümle karşı karşıya kalsa bile, her zaman doğru olduğuna inandığı şeyi yaptı. Ve çoğu zaman, başkalarını ilk sıraya koyar. Eski Secondking'im hiç olmadı.

Ambrosine ve yordakçılarının anlamadığı şey nedir? Bu savaş hiçbir zaman üstünlüğü ele geçirmek ya da diğer diyarı yok etmekle ilgili olmadı. Bu savaş her zaman aşkla ilgili olmuştur. Beğeniyle, acıya karşılık acıyla uğraştığında, *çoktan* kaybetmişsindir.

Ambrosin ilk gün kaybetti. Bugünkü savaş sadece bunun tezahürüdür.

Halkı henüz bu gerçeği kavrayamıyor. Geride kalmayı seçen Müsveddeler, muhtemelen ona yardım etmeyi düşünerek el ele verirler. Çok geçmeden üzerlerinden karanlık yükselir, esintiyle muhاریpleri saran bir sis. Eron'un hareketleri yavaşlar ve Ambrosine neşeyle güler.

"Sadece kaçınılmaz olanla savaşıyorsun kardeşim," diye alay ediyor Ambrosine.

Killian, diyor Ten ve yutkunuyor. "Kralımıza yardım etmeliyiz."

O an kalbim sıkışıyor. Onu bin kat daha fazla seviyorum. Yardım edeceğime güveniyor, incitmeyeceğim.

Onu ayağına çekiyorum, elim onunkine sımsıkı tutunuyor. "Birlikte" diye sesleniyorum.

Diğerleriyle el ele vererek kırılmaz bir bağ oluşturuyoruz. Aşk beni sular altında bırakıyor. *Işık* hepimizden yükselir ve yayılır, karanlığı kovalar.

Işığımız Eron'a ulaştığında, hızlanmak yerine tamamen durur. Havada duruyor, başı arkaya atılmış ve kollarını açıyor, sanki istiyormuş gibi...hayır, kesinlikle hayır. Karışıklık zaferimde delikler açıyor ve kaşlarım çatılıyor.

Bir hayat için bir hayat. Bir şehir için bir kral.

Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor ve yutkunuyorum.

Onda bu var, diyor Ten.

Ambrosine yaklaşır, Işığın etrafında manevra yapar ve kılıcını savurur— Eron hareket etmiyor.

Ten ve ben bir ağızdan bağırıyoruz. "Numara!"

Şok beni sarsıyor. Midem kendi içine çöküyor. Metal, Eron'un boğazından kayıyor. Başı ayrılır ve yere düşer. Bedeni çok geride değil, ayaklarının altındaki Işık kayboluyor.

Yumruk. KÜÇÜK.

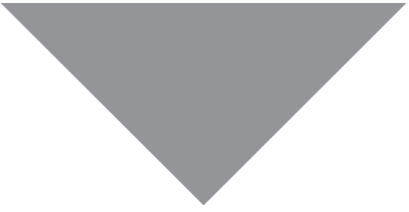
Ten'den başka bir inkar, diğer tüm Troikanlardan gelen inkar korosuyla karışıyor. Ağzımı açıp kapatıyorum, zihnim hesap yapamıyor.

Kaybolduk? En büyük Secondking öldü mü?

Ambrosin kazandı mı? *Kötülük* kazandı mı?

Hayır hayır! Kesinlikle imkansız.

Ama bir kalp atışı aralığında, Işığımız söner. *Tüm Işık.* Karanlıktan başka hiçbir şey kalmadı. Soğuk ve boş bırakıldım. Kabuktan başka bir şey değil.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Daha parlak bir gelecek sağlamak için geçmişinizin acısından yararlanın."

—Troyka

On

"Hayır," ağlıyorum. Yapamam... Yapamam... Şok ve korku, düşüncelerimi sonsuz bir döngüye hapseder. Yapamam... Yapamam...

Yapamam... Yapamam...

Başımı sallıyorum ve kablolar yeniden yönlendiriliyor. *ben sonuçları işleyemez... Ne yapacağımı bilmiyorum.* Havada ağır bir şekilde asılı duran karanlık, kulaklarıma hücum eden protesto ve tezahürat kakofonisi gibi kör ediyor. Sıcaklık düşüyor, buz tenimin üzerinde büyüyor gibi.

"Bu son olamaz," diye fısıldıyorum. "Karanlık kazanan olamaz."

Bütün umutlar tükendi? Kavga ettik ve kaybettik, eve gidip yaralarımızı mı saralım? Başımı bir kez daha salladım, saçlarımin uçları yanaklarıma değiyordu.

Bu basitçe olamaz. Işık kazanmalı. Işık, karanlığı başarısız olmadan kovalar. Ve, ve, ve sevgi ektik. Şimdi sevgi biçiyoruz. İşler böyle yürüyor. Ruhsal yasalar asla çiğnenmez. Hiçbir zaman!

Killian'ın eli benim elimi sıkıyor. Şu anda korkunç bir fırtınada tek dayanağım o. "Eron'un kafa kesmeyi kabul etmek için bir nedeni olmalı, kızım. Ona güven."

"O sadece... o ölmüş olamaz." Her şeyi doğru yaptık.

Ambrosin nerede? Onu göremiyorum - hiçbir şey göremiyorum. Peçenin altında gezinip zaferiyle mi böbürleniyor?

Dudaklarımin bir hıçkırık bölüyor. Many Ends'de işkence gören insanları kurtarmak için hayatımızı riske attık. Sadece tanıdıklarımız veya bizimle akraba olanlar değil, yabancılar. Yanımızda Işık vardı. Birlikte çalıştık. Bir

olarak durduk. Tek ruh, tek ruh, tek beden. Elbette fedakarlıklarımız için cezalandırılmayacağız.

"Ruhlar asla ölmez," diye hatırlatıyor Killian. "Bu bir son değil."

Sadece umutlu değil, anlıyorum. Sesinde kesinlik duyuyorum. Eron'u tekrar göreceğimize gerçekten inanıyor. Bu inanç benimkini teşvik ediyor, içimi dışımı ısıtıyor. Eron asla halkına zarar verecek bir şey yapmaz. Ne yaptıysa bizim iyiliğimiz için yaptı.

Sevgiden daha güçlü bir güç yoktur ve sevginin en büyük işareti vermektir. Vermek fedakarlıktır.

Aniden gökyüzünde bir havai fişek patlaması patlar ve Ambrosine öncekiyle aynı noktada ortaya çıkar. Adamları yerde, gökyüzüne bakıyor, gösteriyi izliyor. Babam Victor, geriye kalan Abrogates. Javier bile. Ama kendimi zar zor umursamıyorum. Yıldız patlaması şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, görkemli gösteri. Hasat Ülkesi'ndeki Kuzey Işıklarından daha göz kamaştırıcı parıldayan ışık akıntıları. Diğer Işıkların patlamasına neden olurlar, Sayısız'ı içten dışa aydınlatırlar.

"Troikan Izgarasına bağlıyım." Killian'ın sesinden huşu damlıyor. "Gölge yoktur, sadece ışık vardır."

"Mahkemeye gitmemize gerek yok mu?" Eron, kardeşinin onu düpedüz öldürmesine izin verdi... bunun için mi?

— *Beni o öldürmedi, Güçlü On. Ruhlar asla ölmez. ben ... ben. Öyleydim ve her zaman olacağım. kaybetmiş olsam da fiziksel formumla, Izgarada daha iyi bir yer kazandım. Halkımın bir parçası olarak kalıyorum.*—

Eron'un sesi Izgarada akıyor ve içimden bir şaşkınlık kahkahası kopuyor. O yaşıyor.— *Ambrosine'i yenebilirdin . sahip olabilirsin başka bir yol buldu.*—

- *Mahkemeye gittin. Biliyorsun ki tek yol var. Biliyorsunuz ki her dava, insan ve ruh için en değerli emtia olan kanla ödenir. Sayısız Myriadlı ve İmzasızın bedelini yalnızca bir kralın kanı ödeyebilirdi. Şimdi bir seçimleri var: kusur ya da kalma . Her iki durumda da, Ambrosine'in gölgelerinin etkisi olmadan yeni bir başlangıç yaptılar. Bir süre için en azından. -*

yutkunuyorum. Çok güzel bir takas. Eron'un hayatı bizim için. Hepsi için. Sadece aşk böyle bir fedakarlığı yapabilir.— *Ambrosine'in yeniden inşa edeceğini mi söylüyorsunuz?* -

— *Sayısız yıkıcı bir darbe aldı, ama evet, Ambrosine yeniden inşa edecek . Aradaki fark, daha sonra Troyka'ya kaçmaya karar veren herhangi bir Myriadlı bunu, mahkemeye gitmek zorunda kalmadan yapabilir. Başka hiç kimse İkinci Ölümü deneyimlememelidir. Bunun için savaştık ve bu yüzden kazandık. -*

—*Peki ya barış?*—

— *Bu günkü eylemlerimizle bir zeytin dalı uzattık . Bazıları kabul edecek, bazıları etmeyecek. Sadece hepsini sevebilir ve daha iyisi için çabalayabiliriz. -*

Derin nefes al, ver. Barışı o kadar çok istiyordum ki. Ama ne dediğini anlıyorum. Başkalarını uymaya zorlayamam. Sadece doğru olduğunu bildiğim şeyi yapabilirim.— *Peki ya insanlar? -*

- *Yine de bir seçim yapılmalı. Troika veya Myriad'ı seçmeleri gerekir. Halkım, ruhları kazanarak yoluna devam edecek.—*

Myriadlılarla gerçekten savaşmadan ruhlar için savaşabileceğimizi umuyoruz.

"Benim gördüğümü görüyor musunuz?" diye sordu Archer, sesinden huşu damlıyor. "Yoksa rüya senaryomu mu hayal ediyorum?"

Kafamdan çekildim ve nefesim kesildi. Geceyarısı Peçesi'nin bir bölümü, gökkuşağının tüm renkleriyle parıldayan nefes kesici bir köprüyü ortaya çıkarmak için ayrıldı. Her iki taraftan bir merdiven iner, orta kısımda birden fazla merdivene dallanır, uçlar krallıktaki her Kapıya ve Merdiven Boşluğuna ulaşır. Sanki köprünün hoşgeldin için açılmış birçok kolu var. *Bana gel.*

Herkes her an zirveye tırmanabilir.

Yan korkuluklar, çapa görevi gören dört sütun ile muhteşem bir mücevherli kemere yükselir. Her tarafta iki tane. Bu sütunlar, sanki herhangi bir hava tehdidini savuşturmak için jilet gibi keskin uçlarla bitiyor.

"Numara!" Ambrosine koca gövdesini köprüye çarpıyor ama devasa yapı sabit kalıyor.

Temas onu zayıflatmalı, çünkü gökten yuvarlanıyor, gölgeleri onu yakalayamıyor. Çarpışarak iniyor, kemikleri kırılıyor, çınlayan patlama Kennels'da yankılanıyor. Ayaklarımın dibindeki temel sarsılıyor ve kıpkırmızı Peçe'den su damlaları yağıyor. Sanki krallık kanlı gözyaşları döküyor.

Etrafımızdaki Myriadlılar da tıpkı kralları gibi birer birer yıkılıyorlar. Javier, Victor ve babam acı içinde kıvranarak yerde kaldılar. Victor, sanki onun acısı benim suçummuş gibi bana küfrediyor.

Babam bana uzanıyor. "On...yardım..."

Yardım? Ciddi olamaz. Daha bir gün önce, bu adam önümde annemin boğazını kesti ve onun İkinci ölümünü hızlandırdı. Ve buna güldü!

Boğazı kesilmeli!

Ah. *Sen kimsin?*

Küskünlük benim arkadaşım değil. Küskünlük nefretin habercisidir ve nefret acılığın habercisidir. Ambrosine acının simgesiydi ve ben onun gibi olmayacağım.

Babamı sevmek zorunda değilim. Fakat. Eğer Işığı görmüşse veya Işığı göreceksa, onu gerçekten geri çevirebilir miyim? Kararlı, ona doğru ilerliyorum, sonra yanına çömeliorum.

Yaklaştıkça, gözlerinde parıldayan parıltıyı daha çok görüyorum. hızımı yavaşlatırım. Sanki yalvarıyormuş gibi bir eliyle bana uzanıyor... ve diğer eliyle beni bıçaklamaya çalışıyor.

Refleksleri iyi bilenmiş, engellemek için kolumu kaldırıyorum. Killian yanımda belirip babamın bileğini teptiğinde karşı saldırı başlatmak üzereyim.

Leonard acı ve öfkeyle böğürüyor. Ondan bir daha "babam" ya da "babam" diye bahsetmeyeceğim. O bunlardan hiçbiri değil.

Işığı görmedi. Işığı hiç göremeyebilir. Şimdi bile bana ihanet etmeyi düşünüyor.

Başka zaman olsa kalbim ağırlaşardı. Bugün, Izgara—Eron—çok parlak bir şekilde parlıyor, ruhum için yatıştırıcı bir merhem ve bana Leonard'ın hiç olmadığı kadar babalık yapıyor. üzerime düşeni yaptım. yardım etmeye çalıştım. Başım dik yürüyebilirim.

Güle güle Leonard, dedim, doğduğumdan beri taktığım görünmez prangaların kilidini açan kelimeler. Bir parçam, beni omuzlarında taşıyan düşkün bir babanın anısına tutundu. Ama artık değil. Özgürüm. "Hatalarınla yaşamak zorundasın. Ve muhtemelen onlarla birlikte ölürlers."

Artık Many Ends gittiğine göre ruhu nereye gidecek? Yoksa yine de Many Ends'e mi gönderilecek?

Izgara netlik sağlar. Sayısız yok edilmez, Çok Sayı da yok değildir. Basitçe sıfırlandılar. Tahmin ettiğim gibi küçülüyor.

Leonard nefret kusarak beni lanetliyor. Onu susturmak – sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor – Killian beni kendine çekerken duruyorum.

Burada kalamayız, kızım, dedi.

Ambrosin gitti, anlıyorum. Halkını geride bıraktı. Su Geceyarısı Peçesinden daha hızlı ve daha hızlı düşer. "Biliyorum."

Bisküvi sıçradı, ayaklarıma dolandı, kürkü tenimde yumuşaktı. "Eron bana bunun olacağını söyledi. Sana karanlıkları karanlıklarına bırakmanı söylememi söyledi. Ne ekerlerse onu biçecekler. Diğer herkes köprüyü geçip Troyka'ya girecek."

Killian beni en yakın Geçide doğru yönlendirirken soğuk su damlaları yüzüme çarpıyor. "Bu yoldan."

Grubumuz takip ediyor. Geçide girer girmez bir çatala geliyoruz. Karanlık bir yol ve ışıklı bir yol. Işığa doğru adım atıyoruz. Bir saniye sonra Troyka'da duruyoruz. Etrafımızda bombalar ya da karanlık tarafından dokunulmamış bir

man alanı var. Ya da belki bombalar ve karanlık ona *dokundu* ama yaralı bir ruh gibi kendini onardı.

Dönüyorum, arkadaşlarımı sayıyorum. Killian ve Bisküvi. Okçu, Dior, Reed ve Clay. Raanan ve Clementine. Lina, General Alejandro, Sloan ve Erica. Diyakoz. Bir an birbirimize baktık ve sonra sarıldık. Şok, sevinç, Eron'un başının kesilmesine duyulan üzüntü ve inanmazlıkla yönlendirilen bir grup kucaklaşması.

Gülüşüm o kadar geniş ki çenem ağrıyor, kalbim göğsümde düzensiz bir davul gibi. Bitti. Şimdilik savaş bitti ve Troyka kazandı. Işık—aşk— kazandı.

"Eh, bir konuda yanılmışım," diyorum. "Ambrosin'i öldürmenin çözüm olduğunu sanıyordum."

"Ben de yaptım," diye yanıtladı Alejandro, "ama teyzen bana aksini söyledi." bahsetmişken... "Siz ikiniz nasıl bağ kurdunuz?"

Memnun bir sırıtışla sırıtıyor. "Yakalandım, işkence gördüm ve beni serbest bıraktı. Sonra beni savaşı kazanmanın tek yolunun onunla bağ kurmak olduğuna ikna etti."

Lina saçlarını kabartıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı, hiçbir bulanıklık belirtisi yok. "Ben karşı konulmazım."

O gülerken ben hayret ediyorum. İkisi birbirini pek tanımıyor ama yine de birbirlerine olan sevgileri aşık.

"İkiniz de bağ yüzünden sorun yaşamadınız mı?" Killian'a sorar.

"Çılgınlığımla çoktan yüzleşmiştim ve kazanmıştım" diyor Lina.

Dior ve Reed'e odaklanmadan önce Killian'ın yanağını öptüm. Merak bana daha iyi geliyor. "Siz öldürüldükten sonra Many Ends'de size ne oldu?"

Dior'un küçük bedenini bir ürperti sarar. "Bir kor böceği kovanında uyandım. Beni yakarak öldürdüler ve bir timsah denizinde uyandım... şeyler."

Ben de yeni yerlerde ölmeye ve yeniden uyanmaya devam ettim, dedi Reed kendi ürpertiyle.

"Yeterince gevezelik - senin hakkında." Bisküvi ayaklarımda sekiyor. "Çok iyi yaptım. Generallere Many Ends'de nerede olduğunuzu gösterdim ve onlar Işıklarını Geceyarısı Peçesi'nden geçirmek için Myriad'a gidecek kadar iyi dinlediler çünkü ben zekiyim ve kazanacağınızı biliyordum. Biliyordum! Ve endişelenme. Canım pahasına kardeşini korudum ve ayrıldığımda diğer hayvanlar onun güvenliğini sağladı. Bezini umursamadan kakasını yaptığına eminim."

Gülüyorum, o kadar mutluyum ki patlayabilirim.

Kayla, parlak ve güzel bir Işık huzmesi içinde görünür. Şafak onun yanında. İki kız kollarını bana dolamak için yarışıyorlar.

"Bitti," diyor Kayla. "Gerçekten bitti." Gülüyor, sonra Reed'i kucaklamam için beni yalnız bırakıyor.

"Büyük krallığımıza verdiğiniz hizmet için teşekkür ederiz." Dawn'ın gözlerinde yaşlar parlıyor. "Birçok Myriadlı -ya da daha doğrusu, *eski* Myriadlı- geldi, babam da onların arasında. Onu özledim ve sen onu bana geri getirdin."

"Harika bir ekibim vardı. Ve gerçekten, ben sadece-"

"Şu *anda* mütevazî olmaya çalışmayın," diye araya giriyor. "Harika bir takıma liderlik ettin. Başkalarının korktuğu bir yere girmek için savaştın."

Omuz silk. "Tamam o zaman. Ben fena halde salladım."

"İyi bir kız." Gülerek, bakıma ihtiyacı olabilecek yaralıları aramak için uzaklaştı.

Fark ettim - mümkün değil. Marlowe Dillinger'ı görüyorum! İçte ve dışta bir güzellik.

Bakışlarımız çarpışıyor ve çenesi düşüyor. Birbirimize koşup kucaklaşıyoruz.

Onu son gördüğümde, Prynn Asylum'da bir ipin ucundan sarkıyordu. Gardiyanların maruz kaldığı kötü muamelenin dehşetinden kaçmak için kendini öldürdü. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ettim. Onu kurtarmayı o kadar çok istiyordum ki.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de. Ah, ben de."

"Nasıldın-"

"Clay beni gördü ve getirdi."

"Pekala, Clay için İlk Kral'a teşekkür et!"

Birlikte kahkaha atıyoruz.

Beni omuzlarımdan tutuyor ve sıkıyor. "Teşekkürler. Many Ends'e girdiğiniz ve bize bir çıkış yolu verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Harika bir ekibim vardı," diyorum. Tekrar tekrar söyleyeceğim, çünkü bu doğru.

Clay bize katıldı ve Marlowe kollarını ona doladı. Bir kıvılcım algılıyor muyum?

Kaşımı kıpırdat.

Sırada Generaller gelir ve her biri iyi yapılmış bir iş için Alejandro'nun sırtını sıvazlamak için duraklar.

"Bir şey yapmadım." Başını bana doğru eğiyor ve gülümsüyor. "Kazandık çünkü aşk ışıktır ve fedakarlık aştır."

General Ying Wo Li ile yüz yüze geldim ve hareketsiz kaldım. Umut içimde kanatlar açar. "Bana senin öldüğün ve Geri Kalanlar'a taşındığın söylendi."

"Yaptım," diyor, "ama Secondking son savaş için herkesi diriltti."

Bu mantıklı. Zamanını bekleyerek ordusunu kurduğunu söyledi. Ambrosine'nin halkı Many Ends'te acı çekerken, Eron'un halkı, Rest'teki hatalarından ders aldı ve daha iyi bir geleceğe hazırlandı.

Archer bir keresinde bana, nerede yanlış yaptığını ve neyi daha iyi yapabileceğini keşfederek, Birinci ve İkinci Hayatının tamamını tekrar etmesi gerektiğini söyledi.

"Beni özlediniz mi Bayan Lockwood?"

Levi'nin sesi farkındalığıma çarpıyor ve mutluluktan ciyaklıyorum. Onu büyüyen kalabalığın içinde bulduğumda, sevinçten dizlerim titriyor. Sırtarak ona doğru savaşıyorum. Geçen her saniye daha fazla insan geliyor. Hayvanlar da. Ejderhalar bile! Zevkle kükreyerek yukarıdan uçuyorlar mı? Belki. Bence gülümsüyorlar.

Karanlıktan nefret mi ettiler?

Acaba Myriadlıların üzerine, yıkımı arzuladıkları için değil, Ambrosine tarafından emredildiklerinden mi ateş püskürttüler?

Peki. Herkese kucak dolusu öpücükler! gittikçe iyiye gidiyor.

Seni özledim, dedim Levi'ye. "Belki. Biraz. Ve adı da Bayan Flynn."

"Ve ben?" bir kadın sorar. "Beni özledin mi?"

Bakışlarım muhteşem büyükanne Meredith'e çevrildi. Sonra kollarına sarıldım, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Çenem o kadar şiddetli titriyor ki konuşmakta zorlanıyorum. "Evet, evet, bin kere evet."

Yanında Hazel ve Steven var. Gülererek bize katıldılar.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Bu, tüm zamanların en iyi buluşması.

Sonra Elizabeth Winchester ve erkek arkadaşı Claus'u buluyorum. Ona sarılıyorum ve onunla hiç tanışmamış olmama rağmen ben de ona sarılıyorum. İkisi mutluluktan parlıyor.

Luciana öne çıkıyor ve şok edici! Bana boyun eğiyor. "Teşekkürler Bayan Lockwood. Yani, Bayan Flynn. Davranışlarımıza rağmen bizim için, *hepimiz* için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz. Biz - ben - sana daha iyi davranmalıydık." Bakışları daha önce hiç tanımadığım ama Izgara aracılığıyla General Orion olarak tanıdığım bir adama kaydı. İnce kemikli bir kadını göğsüne bastırıyor. Üzüntü, ardından kabul, Luciana'dan yayılır. "Birçok şeyi farklı yapmalıydım ve ileride yapacağım." Bakışları Killian'a kaydı. "Özür dilerim ve size de teşekkürler Bay Flynn."

Sesindeki saygıyla gözlerim büyüdü. Başka bir mucize.

Shamus, yeni büyümüş elinde bir kılıcı tutarak öne çıkıyor.

Çenemi kaldırıp kavgaya hazırlanıyorum.

Ancak bana saldırmak yerine Luciana'nınkine rakip olmak için bir yay yapıyor. "Teşekkür ederim Bayan Lockwood. Sen olmasaydın, Myriad'ı istila etmenin ve Many Ends'in içinde hapsolmuş ruhları kurtarmanın bir yolu olmazdı."

Killian kolunu belime doladı. "Savaş bitmiş olabilir, ancak çabalarımız hayır". Pek çok Myriadlı kendi krallığında kalmayı ve Ambrosine'in yeniden inşasına yardım etmeyi seçecek."

Onların krallığı, dedi ve gülümsedim. Bugün gülümsemelerle doluyum. Ona göre Troyka evidir.

Shamus, "Onlara zarar verilmeyecek" diyor. "Söz veriyorum. Gelip Troyka'da yaşamak isterlerse, yapabilirler. Değilse..." Omuz silkiyor. "Her zaman onların seçimi. Elimizden geldiğince yeniden inşa etmelerine yardımcı olacağız."

Bu umduğumdan daha iyi, hayal ettiğimden daha fazla. "Ya Killian'ın annesi? Annem?" Neredeler?

"Zaten bulundu." Prenses Mariée öne çıkarken kalabalık dağılıyor. Kolunu sallayarak yan yana duran iki kadını işaret ederken ışık onu haleler.

Bir an için aklım prensesle ilgili sorularla dönüyor. Eron, Grid ile birleşti. En azından benim anlayışım bu. Bir daha vücut şeklini alacak mı? O ve prenses evlenebilecekler mi?

Izgara, her zaman olduğu gibi, cevabı sağlar. Troika'da işler karara bağlandığında, Prenses Mariée Izgarada ona katılacak. *Evlenecekler*. _ Sonsuza dek mutlu.

"On?" Küçük kardeşim Jeremy'yi kucağında tutan annem bana doğru geliyor, tereddüt ediyor. Yanında hiç tanımadığım, ellerini ovuşturan, gergin olduğu belli olan bir kadın var.

"Anne!" Ben ileri atılırım, o ileri atılır ve Jeremy'yi ezmeye dikkat ederek kollarımızı birbirimize dolayarak ortada buluşuruz.

Biz onu ileri geri taşıırken kıpırdanıp kıkırdıyor, ne onu ne de birbirimizi bırakmak istiyorduk.

— *Love on my on.* —Onun güzel sesi kafamı dolduruyor.

— *Jeremy'mi seviyorum.* —Her zaman.

"Ah benim tatlı kızım. Teşekkürler." Annem yüzümü avuçluyor, yanağımı öpüyor ve bakışlarıyla beni içine çekiyor. "Beni affettiğin için teşekkür ederim. Beni özgür bıraktığın için teşekkür ederim. Bebeğime yeniden kavuşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. *Her şey için teşekkürler.*"

Bir kez daha yaşlar gözlerimin arkasını yakıyor. "Bütün krediyi alamam."

Bakışları Killian'a kayıyor ve gülümsemesi büyüyor. "Ah, güven bana, biliyorum." Sonra kaşlarını oynatıyor. "Kocanız oldukça yakışıklı, değil mi?"

Bakışlarım da ona kayıyor. O ve diğer kadın ihtiyatla birbirlerine yaklaşırken izliyorum. Killian gibi siyah saçları ve çok daha kısa ve çok ince olmasına rağmen aynı esmer ten tonu var.

İkisi uzun bir süre birbirlerine bakarlar. Aslında hiç tanışmadılar. Zaten iki yetişkin olarak değil. Ama bence kalpleri birbirini tanıyor. Yapmalılar. Kadın bir hıçkırıkla Killian'ın içine dalar ve Killian onu tutmak ve tadını çıkarmak için gözlerini kapatır.

Gözyaşlarım süzülüyor, yanaklarımdan süzülüyor. Olan her şeyden, bu en iyisi olabilir.

Killian'ın göz kapakları açıldı ve mutlu buluşmasının ortasında bile bakışlarımı hissetmiş gibi bakışlarımla buluştu.

— *Lass.* — Sesini duygu kaplıyor.

— *Sakin bana bir daha teşekkür etmeye cüret etme.* — Sert bir ifade takınmaya çalışıyorum ve başarısız olduğumdan oldukça eminim. — Sana *teşekkür borçluyum.* —

— *Bana hiçbir şey borçlu değilsin.* —

— *Yine de sana her şeyi vermeye hazırım.* —

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılıyor. — *Bunu kabul edeceğim.* *memnuniyetle.* — _

* * *

İlerleyen günlerde Troyka'da birçok değişiklik yapılır. Diyar, yeni eklemelere uyum sağlamak için genişler, evler inşa edilir ve hoş geldin partileri düzenlenir. Eski Myriadlıların krallıklarına geri dönmelerine izin verilir ve birçoğu bunu yapar. Dr. Vans dahil. İtiraz etmeden gitmelerine izin verdik. Yeniden inşa etmek istiyorlar ve yapacaklar.

Troikanlar'a gelince, her gün daha fazla Conduit yapılıyor. Aslında, pratikte bir salgın. Işık yayılmaya devam ediyor.

Ejderhalar günün ve gecenin her saatinde gökyüzümüzde uçarlar. Sorun çıkarmadılar. Aslında, bize yardım ettiler. Bomba enkazından geriye kalanları yakmak için ateşlerini kullandılar.

Myriad halkı gibi onlar da Ambrosine'e bağlıydı. Secondking yaratıkları korkutmak ve kontrol etmek için kullandı ve krallığın vatandaşlarıyla etkileşime girmelerini yasakladı.

Şimdi özgürler. Ve bence... Bence mutlular.

Herkes için tek istediğim mutluluk. Myriad'da kalanlar. Troyka'ya gelenler. Troikanlar. Troyka'da Myriad'a taşınmaya karar verenler.

Evet, büyük gruplar toplanıp Myriad'a doğru yola çıktık. Ve sevindim! İstedğim buydu. Troyka ve Myriad arasında barış. Özgürlük. Her yurttaşın sansürsüz bir yol seçme hakkı. Farklılıklarımız ne olursa olsun birbirimize sevgi ve saygı.

Keşke son birkaç gündür Killian'la daha çok vakit geçirebilseydim.

Zamanının çoğunu annesiyle geçirdi. Hatta hiç tanımadığı diğer aile üyeleriyle bile tanıştı. Oh, ve Erica'nın Troika'ya yerleşmesine yardım etti.

Bir zamanlar, ilişkilerini kıskanırdım. Artık. Killian ile nerede durduğumu biliyorum. O çocuk benim için deli oluyor. Beni hayattan daha çok seviyor.

O benim, şimdi ve her zaman.

Ve gerçekten, ayrı geçirdiğimiz zaman için o suçlanamaz. Zamanımın büyük kısmını diğer herkesle geçirdim. Annem ve kardeşim. Dedem ve büyük dedelerim. Lina ve Alejandro. Okçu ve Dior. Deacon ve Sloan. Reed ve Kayla. Raanan, Clementine ve Levi. Clay ve Marlowe - ve evet, onlar bir çift!

Ve tatlı Bisküvimi de unutmayalım. O her zaman yanımda.

Ama, oh, Killian'ı şiddetli bir şekilde özleyorum. Üstün başarılarının haberi Işık hızından daha hızlı yayıldı. Esasen krallığımız uğruna hayatını feda etmeye istekli olması. Şaka değil, krallığın en nefret edilen adamlarından biriyken, geçmişteki tüm suçları için affedilen en sevilenlerden birine dönüştü.

Archer ve Dior konuştular ve resmen birlikteler. İkisini hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Neyse ki Bea ilişkiyi onayladı ve hem Archer'ı hem de Dior'u korumayı kabul etti.

Ve aramızda daha mutlu çiftler var! Sloan ve Deacon çıkıyorlar ve bundan daha sevimli olamazlar.

Yakında çiftler de var. Raanan Erica'nın etrafını kokluyor ve onun her gün onu kazanmasını bekliyorum.

Sanki onun çekiciliğine karşı gerçekten bir şansı varmış gibi. Lanetlileri kurtarmak için Myriad and Many Ends'e girişen herkese yeni bir unvan verildi: Yüce. Terfilerimizin her biri ile birlikte gelecekteki görev seçimlerimizi de getiriyoruz. Tabii ki, ayrıca Leonard Lockwood'un her iki hayatında da istediği iki şey olan yeni evler ve büyük servet verildi. Daha iyi seçimler yapsaydı sahip olabileceği şeyler.

Killian ve ben, koruyucu hayvanlarımızla birlikte taşınıyoruz. Evet, o da aldı. Zoey adında bir dişi kaniş.

Görünüşe göre Zoey, bloktaki en kötü köpek. Bir bozayı alt edebilir, garantili.

Biscuit, Bayan Zoey'i hor görüyormuş gibi yapar, ama onu gizliden gizliye sevmiyorsa tehlikededir.

Bir evimiz olmasına rağmen, içinde fazla zaman geçirmedi. En azından aynı anda değil. Çok meşguldük. Onu bir uzvumu özler gibi özlüyorum, bu yüzden bu akşam annesinin yeni dairesine taşınmasına yardım ettikten sonra bir randevuya çıkıyoruz.

Dün annemin yeni evine taşınmasına yardım ettim. Jeremy onunla yaşıyor ve bana onun benim hiç olmadığım kadar belalı olduğunu söylüyor. Şaka! Koruyucu hayvanları -aslan ve jaguar- artık ailenin değerli üyeleridir. Tüm grubu Killian ve benimle kalmaya davet ettim ama annem "yeni evlilerin yalnız kalmaya ihtiyacı var" konusunda kararlıydı.

Deniyorum.

- *Neredesin Killian?* -

Kapılar açılır ve o girişe doğru adım atar. Gözlerimiz buluşuyor ve bana tüm zamanların en seksi sırtışını veriyor. Kesinlikle bana ayrılmış, içimi eriten bir sırtış. "Buradayım kızım. Her zaman ve sonsuza dek hizmetinizde."

"Yirmi iki saniye gecikti." Ona daha yakın süzülüyorum, aşk ve sıcaklığın üstesinden geliyorum - çok fazla ısı. "Seni cezalandırmalıyım."

"Onun yerine beni öpmeye ne dersin?"

Mükemmel plan. Onu sert ve derinden öpüyorum, kendimi dudakların ve ruhların birliğine akıtıyorum. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Gözleri parlıyor. "Beni özledin mi diye soracaktım ama cevabı tahmin edebiliyorum."

"Ah, seni özledim tamam mı? Savaş bitti, tatildeyiz ve sen benim ihtiyaçlarımı karşılamadın."

Kaşını kaldırıyor. "Bende yok", değil mi? Pekala, bunu yapmamın zamanı geldi." Tek bir akıcı hareketle beni kollarına aldı ve sanki hava kadar hafifmişim gibi döner merdivenimize tırmanmaya başladı.

Gülüyorum, neşe ve ışıkla doluyum. "Evlat Edilemez Killian'ı ne kadar az kazandığımdan emin değilim."

"Nefes aldın kızım. Sık sık, tarihin en ateşli kadını ne kadar seksi olduğumu merak ediyorum."

Ah. Daha tatlı olabilir mi? "Yani benimle evlendiğin için mutlu musun?"

"En mutlu."

Henüz değil, dedim ve boynunu öptüm. "Ama olacaksın. Kıyafetlerini çıkar."

Adımları artıyor ve bir kahkaha daha patlatıyorum. En çılgın hayallerimde, Prynne Asylum'da hapsolmuş, çaresizce kaçmak için buradayken, Killian'la birlikte burada olacağımı asla tahmin edemezdim. Ama hayatımın en karanlık anlarında sonunda ışığı gördüm ve acımın en derinlerinde büyük bir zevk buldum.

Hayat istediğimiz gibi gitmeyebilir, hatta karanlık gecelerde ve fırtınalı denizlerde bize yol gösterebilir ama vazgeçemeyiz. Başarısız olmanın tek kesin yolu bırakmaktır. Biz dünyanın Işıklarıyız ve iyi ve doğru olan için savaşmaya devam etmeliyiz - aşk için savaşmaya devam etmeliyiz.

Ben? İkinci ölümü yaşadığım güne kadar savaşacağım.

Yine de bir gün savaşım sona erecek ve Geri Kalanına geçeceğim. Myriad ve Many Ends gibi, Gerisi de sıfırlandı.

Gittiğim zaman, geride bıraktığım dünya, doğduğum dünya olmayacak.

Güç, umut ve Işık mirası bırakmak istiyorum. Bir zamanlar benim karmaşam olan şeyin bir mesaja dönüşmesini istiyorum - insanlar önemlidir. Kim olurlarsa olsunlar, nereden gelirlerse gelsinler, neye benzerlerse ya da neye inanırlarsa inansınlar bir değeri vardır. Onlar değerlidir.

Hayat değerli ve bir saniyemi bile boşa harcamak istemiyorum.

* * * * *

ISBN-13: 9781488030437

sonsuz yaşam

Telif hakkı © 2018 Gena Showalter'a aittir.

Tüm hakları Saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak kazandınız. Bu metnin hiçbir kısmı, elektronik veya mekanik olsun, şimdi bilinen veya bundan sonra icat edilecek, yayıncının açık yazılı izni olmadan, Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölü gerçek kişilere, işyerlerine, olaylara ya da mekanlara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Harlequin Books SA ile yapılan düzenlemeyle yayınlanan bu baskı

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile belirtilen ticari markalar, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

Kafasını ne kadar sert vurdu?

Jade Leighton'ın hayatına kısa bir bakış için okumaya devam edin.

AMAN TANRIM

Sadece Gena Showalter ve Harlequin TEEN'den.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Dış güzellik kaybolacak, ama yaptığımız şeyler – zalimliklerimiz
veya basit nezaketlerimiz – incittiğimiz veya yardım ettiğimiz
insanlarda sonsuza kadar yaşayacak.*

—Miranda Beers'in günlüğünden

Adım Jade Leighton ve bu sabah kendi ölümümü sahneledim. Üvey annem Fiona içeri girdi ve neredeyse çığlık atarak evi yıktı.

Birincisi: *vurun lütfen!*

İkincisi: Sanırım gözlerimi açtığımda daha yüksek sesle çığlık attı.

Üçüncüsü: İyileşmesi için terapiye ihtiyacı olacağından oldukça eminim.

Biliyorum biliyorum. Benden ne kadar hastalıklı. Hareketlerim bir yardım çığlığı olmalı ve bir doktora görünmeliyim. Hayat önemliyken neden ölüme odaklanalım, değil mi?

İşte anlaşma. Asla keşfedilmek istemedim. Daha sonra çalışmak için “cesetimin” birkaç fotoğrafını çekmeyi planlamıştım - terapistimin önerisiyle, çok teşekkür ederim .

Tamam tamam. Kendi ölümümü sahnelememi önermedi... Kesinlikle. Geçmişimle yüz yüze gelmem gerektiğini söyledi ki onu bırakayım, ilerleyeyim ve parlak bir geleceği kucaklayayım.

Benim yorumum mu? Annemin ölümünü -hayatımın en belirleyici anını- canlandır ve karanlıkta saklı olan güzellik kırıntısını bul.

Adı Miranda'ydı.

Annemle babam anlaşınca babam ona Randy adını taktı, onun nefret ettiğini iddia ettiği bir takma ad. Gözlerinde bir pırıltı ile söylerdi ve annem bir gülümsemeyle savaşıırken protesto ederdi.

Beni bale kursuna kaydettirdiğinde beş yaşındaydım. İlk dersimin olduğu gün, pembe bir tutu giydiğimi ve bir prenses gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Arabaya kadar dönerek döndüm ve "koca bir kız" gibi ön koltuğa oturmama izin vermesi için anneme yalvardım. Stüdyo evimizden sadece birkaç mil uzaktaydı, bu yüzden benimle alay etmeye karar verdi. En iyi tahminim bu zaten.

Bize ne olduğunu hatırlamıyorum. Bana stüdyonun ortasında başka bir aracın bizimkine çarptığı ve bizi bir köprüden aşağı fırlattığı ve bir nehrin yanına baş aşağı indirdiğimiz söylendi.

Gözlerimi *açtığımı* ve kulaklarıma kan hücum ederken kalp atışlarımdan gök gürültüsünü işittiğimi hatırlıyorum. Havayı kalınlaştıran eski kuruşların ve

yakıtın kokusunu hatırlıyorum... emniyet kemerimin beni sabitlediği hissi, kayış küçücük göğsümü kesiyor.

Sıcak kan yüzümden aşağı süzülüp annemin üzerine sıçrarken paniğe kapıldığımı, doğrulmak için savaştığımı hatırlıyorum...

Bir gözü oyulmuşken diğeri boşluğa bakıyordu. Gövdesinden metal bir çivi çıktı ve yakasından, bir kolundan ve iki bacağından kemikler çıktı.

Saatler geçti. Sonsuzluk. Daha sonra babam, durumumuzdan sorumlu arabanın köprünün diğer tarafına daldığını ve tek yolcunun çarpma anında öldüğünü söyledi. Kimse çarpışmaya tanık olmadı, bu yüzden kimse yardım istemedi.

Bulunduğumuz zaman, o kadar yüksek sesle ve uzun süre çığlık atmıştım ki ses tellerime kalıcı olarak zarar vermiştim.

Babam o gün ben olmayı bıraktığımı, tamamen kapandığımı söylüyor.

O yanılmıyor.

Şimdi on yedi yaşımdayım. Kazadan beri tek bir gözyaşı dökmedim ya da gülmedim. Fiona'ya göre, kalıcı RWF'den muzdaripim - dinlenen cadı yüzü. (Küfür etmeyi reddediyor.) Ayrıca sinir krizi geçirmediğim ya da herhangi bir şey hakkında tartışmadım. Yeterince umursamadım. Bana ya da bir başkasına iyi şeyler olduğunda bile heyecanlanmıyorum.

Neden yapayım? İyi şeyler asla sürmez.

Danışmanlıkta uzun yıllar geçirdim. Terapistim, duygusal kopukluğumun, kendimi henüz baş edemediğim bir travmadan korumak için kullandığım koruyucu bir önlem olduğunu söylüyor. O da yanılmıyor.

hissetmemeyi seçiyorum. *uyuşukluğumu* seviyorum .

Babam buna pek düşkün değil. Geçen yıl, doğum gününde ona gerçek bir gülümseme vermemi istedi. Ben uydurdum ve o içini çekti. Sonra, "Gözlerinde ışıltı yok" dedi, sesinde türlü türlü bunalım.

Kısa bir süre sonra, gülmek için bana fıkralar anlatmaya çalıştı.

Bir koyun saçını kestirmek için nereye gider? baaaa baaaa dükkanına!

Doku dansı nasıl yapılır? İçine biraz boogie koy.

Adam ne zaman dişçiye gitti? Diş ağrısı-y.

Başka bir başarısızlık. Depresyonu derinleşti ve sonunda pes etti.

Onu incitmekten hoşlanmıyorum ama sırf onu memnun etmek için değişmeyeceğim. Benim hayatım, benim kararım.

İlk dönem zili çalıyor, beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve yeni bir okul gününün başlangıcını işaret ediyor. On dakikadan fazladır oturuyorum. Ben hevesli değilim, güven bana, sadece dakiktim. Erken değilsen geç kaldın.

Bay Parton yoklama alıyor. Öğretmenin evcil hayvanı Mercedes Turner'a tatlı bir şekilde gülümsüyor ve öğretmenin kabusu olan bana hançerlerle

bakıyor. Üçgenleri karşılaştırarak, dairelere teğet çizerek dersine başladığında, *falan filan, falan diye duydum* .

Benden nefret eden biri, gerçek dünyada asla kullanmayacağım bir konunun içini ve dışını açıkladığı için uzun süre oturmayı hiç sevmedim. Şekil git. En az ilginç bulduğum dersler yaratıcı yazarlık, sanat ve anatomi. Diğerleri için, zamanımı bir defterde iskelet sisteminin farklı bölümlerini karalamakla geçiriyorum.

Bugün uyluk kemiği, metakarp ve falanks, yarıçap ve ulna yaptım. Beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek isterse, Bay Parton'ın ürküteceği kesin.

Benim tarafımdan bir duş hareketi. Ben berbatım. Belki arkadaşım Linda "Linnie" Baker haklıdır: *Birinin Jade ile konuştuğunu nereden biliyorsun? Ağhyorlar!*

Linnie, ona kötü kokulu bakışlar attığım için küçük bir hıçkırık tuttuktan sonra espri yaptı. Okulda arkadaşlarım dışında konuştuğum tek kişi arkadaşlarıma *hakaret eden öğrenciler* .

Asla bağırmam, sadece uyarırım ama nedense sakın sesim korku uyandırıyor. *Şimdi özür dile yoksa dilini keserim böylece bir daha böyle çirkin sözler söyleyemezsin.*

Mesele şu ki, uyarılarım tehdit değil vaatlerdir. Bir gün muhtemelen hapse gireceğim.

"Tsk, tsk, Yeşim. Sınıfta kendinize dokunmak," dedi Charlee Ann Richards yumuşak bir sesle. Yanımda oturuyor. "Ne kadar skandal."

Araba kazası ve emniyet kemeri sayesinde parmak uçlarımı boynumun dibindeki çok sayıda yara izi üzerinde gezdirmeyi tercih ettiğimi fark ettim. Cam kırıkları sayesinde karnımı ve bacaklarımı daha fazla yara izi kaplıyor.

Charlee Ann'i görmezden gelerek kalemimi alıp göğüs kemiğini, ardından göğüs kafesini çiziyorum. Yakında sayfada bütün bir iskeletim var, ancak kemikler birbirine uyması gereken yapboz parçaları gibi dağılmış durumda.

Sanki benim ilgisizliğime gücenmiş gibi, Charlee Ann kağıda el koydu ve "Sen tam *bir* ucubesin" diye mırıldandı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Hissetmemeyi seçiyorum, evet ama eşyalarımın benden alınmasından hoşlanmıyorum . Ancak, sessiz kalıyorum. Ben konuştuğum anda, bir dahaki sefere bana nasıl saldıracağını bilecektir.

Ne de olsa bir ustadan öğrenmişti. Akıl hocası Mercedes. Linnie'ye göre, Charlee Ann Mercedes'in klonu ve ikisi birlikte Hathaway Lisesi'ndeki en popüler kızlar.

Mercedes'i iyi tanırım. Annesi Nadine, babamla çıkıyordu. Aslında Nadine, annem öldükten sonra onun ilk ciddi kız arkadaşıydı. Babam ve Nadine birlikte yaşayacak kadar ciddiydiler. Mercedes ve ben arkadaş olduk; ilkokulda birbirimizden hiç uzak olmadık. Sonra, ortaokuldaki ilk yılımızdan hemen önce Nadine babamdan ayrıldı ve taşındı.

Araba kazası gibi, gün sonsuza dek aklımda yandı. Nadine bir elinde çantasını, diğerinde Mercedes'in elini tutuyordu. Yüzüme baktı ve " Bunun suçlusunu *sensin* . Kötü bir etkisin var. Gelişmekte olan bir sosyopat!"

Sanırım babam onunla aynı fikirdeydi. Aynı gece çok fazla bira içti ve bana, "Nadine'e nasıl ölmek istediğini sormak zorunda mıydın? Onu korkuttun."

Mercedes ve ben bir daha asla arkadaş olmadık. Aslında birbirimiz için hedef uygulama haline geldik.

"Söyleyecek bir şey yok?" Charlee Ann sırtarak soruyor.

Yine onu görmezden geliyorum. Dünyanın geri kalanı için ben tuhafım. Ne olmuş? Bu yüzden insanların nasıl öleceğini merak ediyorum. Yine, ne olmuş? Başkalarının görüşleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Keşke arkadaşlarım da aynı şeyi hissetseydi. Linnie, Kimberly Nguyen ve Robb Martinez biraz fazla umursuyor.

Hakaretler, Linnie'nin sarsılmasına ve tüm yanlış yerlerde övgü aramasına neden olur. Babamın da dediği gibi, Kimberly tavrına başka bir küstahlık katıyor. Robb genellikle derin, karanlık bir depresyona girer ve sessizleşir.

Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyor olabilirim ama onlara işkence edenleri nasıl tehdit edeceğimi biliyorum.

Charlee Ann, kağıdımı tam arkasında oturan Mercedes'e uzatıyor. "Şuna bak," diye fısıldıyor. "Bir müdahale planlamalıyız, değil mi? Hepimizi öldürmeden önce."

Charlee Ann muhtemelen birini öldürecek, cesedi saklayacak ama yine de yakalanacak ve başka bir kız onu incittiğinde hapisanede ölecek. Mercedes muhtemelen otuzunda kalp krizi geçirecek ve asla iyileşemeyecek.

Mercedes sanat eserimi inceliyor ve titriyor. "Yardım edeceğinden şüpheliyim," diye fısıldadı. Kıvrık sarı saçlarından fit ve parıldayan düğün çiçeği sarısı elbisesine kadar, o mükemmelin özüdür. "Deli bu işte güçlü."

Charles Ann kıkırdar.

Mercedes terapiye gitmek zorunda olduğumu biliyor ama bunu arkadaşlarına hiç söylemedi. Kalbinin iyiliğinden değil. (Hala bir kalbi var mı?) Susuyor çünkü bende de kir var. Yıllarca onun yeme bozukluğuyla mücadelesini izledim. Ne girerse hemen geri çıkar.

Nadine'i suçluyorum. (Muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacak.) Kadın sürekli kızını eleştiriyor; Mercedes'in yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değil. Ben bile onun zeki ve güzel olduğunu kabul ediyorum - dışarıdan.

Muhtemelen onun için üzölmeliyim, ama sempati beni aşıyor. Annesi gibi Mercedes de kendini daha iyi hissetmek için başkalarını yıkıyor. Sanırım bu yüzden o benim duygusuz tek istisnam. *Onu* yıkmaktan biraz zevk alıyorum .

"Kağıdı sakla," dedim aynı yumuşaklıkla. "Yeni öğrenci kimliğiniz olarak geçebilir. Benzerlik sence de esrarengiz değil mi?"

Mercedes'in mavi, mavi gözlerinde şok ve korku parlıyor - yaşlarla çabucak iyileşen gözlerinde. Hızla gözlerini kırpmıyor ve gözyaşları yok oluyor. Hey, belki onları hayal ettim.

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Charlee Ann, Oklahoma'nın en kötü öğretmeni Bay Parton'dan onaylamayan bir bakış alarak. Oturduğu yerde büzüşüyor. "Afedersiniz. Benim hatam."

Başını sallar ve dersine devam eder. Ona göre yanlış yapamaz.

Fark Yarat'ın eşbaşkanları olarak -ya da benim sevdiğim adıyla MAD- hem Charlee Ann hem de Mercedes dünya melekleri olarak kabul ediliyor. Çoğu okul bağış toplama etkinliğine öncölük ederler ve öğrencileri ırkları, dinleri, cinsiyetleri veya cinsellikleri ne olursa olsun birbirlerini desteklemeye teşvik etmek için partiler verirler.

Bir sonraki etkinlikleri—Işık Gecesi—üç veya dört hafta uzakta. (Tam tarihi bilmiyorum çünkü ne zaman biri bundan bahsetmeye başlasa sesimi keserim.) Biletler kişi başı yirmi dolar. Diğer insanlarla aynı anda giyinmek, sıcak hava dalgası sırasında dışarıda durmak, berbat ordövrler yemek ve mum yakmak için yirmi dolar mı? Hayır teşekkürler.

Paramı al. Zamanımı tutacağım. Mercedes ve Charlee Ann neyi anlamıyor gibi görünüyor? Irkları, dinleri, cinsiyetleri veya cinsellikleri ne olursa olsun diğer insanları desteklediğinizi kanıtlamak için mum yakmanıza gerek yok. Sadece günlük olarak nazik olmanız gerekiyor. Evet biliyorum. Ne şok edici.

Ve evet, başkalarına karşı her zaman nazik olmadığımı anlıyorum. Zevkimi zorbalara zorbalık etmekten aldığım için biraz daha az ikiyüzlü olduğumu düşünmeyi seviyorum. Yoksa bir ikiyüzlü, koşullar ne olursa olsun sadece bir ikiyüzlü müdür? Oh iyi.

Gözleri kısılan Mercedes bana doğru eğiliyor. "Annem beni kışkandığın için çok iğrenç olduğunu söylüyor. Annen sana benim hakkımda ne anlatıyor?" Saçlarını kabartıyor. "Evet bu doğru. Sana hiçbir şey söyleyemez. O öldü."

Charlee Ann bana başka bir sırtış sunuyor, yerime konulduğumdan açıkça emin.

Neden üzüleyim? Mercedes doğruyu söyledi. Annem öldü ve *bana hiçbir şey söyleyemez.*

Ah-oh. Bay Parton bize doğru yürürken savaşa hazır görünüyor. Hem Mercedes hem de Charlee Ann daha dik oturuyorlar ve sanki dersinin harikalarına kapılmış gibi ona tapan gözlerle bakıyorlar. Yanlış reklam hakkında konuşun. Bay Parton'a hayran olan tek kişi *Bay Parton'dur* .

Mercedes'in omzunu sıvazlamak için duruyor, *çok iyi bir kızsın* .

Bu dünya adil değil, bu yüzden muhtemelen X dereceli bir rüya görürken uykusunda yaşlılıktan ölecek.

Yanından geçer geçmez, Charlee Ann'in ağzını tıkar gibi yaptığı bir selfie çekmek için cep telefonunu geri çekiyor. Eminim başlık benden bahsedecektir.

Selfie'nin “sanatını” veya internette bu kadar çok insanın nasıl ve neden bir filozofa dönüştüğünü hiçbir zaman anlamadım. Her gün insanlar yüzlerinin fotoğraflarını yayınlar ve her fotoğrafa “bilgelik sözleri” ile başlık ekler. Hayatın kaygılarının seni üzmesine izin veremem.

Yok canım? Yani aldığınız beğenilerin ve paylaşımların sayısı konusunda takıntılı değil misiniz?

Şu büyük, güzel dünyaya bakın. İyi iş, Tanrım!

Sorun: devasa kafanız etrafınızdaki güzel dünyayı engelliyor.

Hayatınızın her mevsiminin tadını çıkarmak için zaman ayırın beyler.

Fırtınalar bile. Yağmur olmasaydı çiçeklerimiz olmazdı.

Ve sizi arabanızda otururken eliniz saçlarınızda görmedikçe tavsiyenizin derin doğasını anlayamayız?

Neden bir gerçeği ifade eden resimler göndermiyorsunuz: Bana bak. Bana bak şimdi! AMAZEBALLS'a bakıyorum. Kenar çubuğu: Süper kandırılmış SMART değil miyim?

iç çekiyorum. Linnie ismimin bana çok yakıştığını söylüyor. Jade yorgun, yo. Belki de haklıdır. Tekrar. Ayrıca yanlış yüzyılda doğduğumu söylüyor. Arkadaşlarım cep telefonlarını ellerinin bir uzantısı olarak görürken, ben benimkini sadece babama yaşam kanıtı mesajları göndermek için kullanıyorum.

Bana göre internet berbat. Çok fazla trol var - zulmün komik olduğunu ve fikirlerinin tek doğru olduğunu düşünen, korkunç isimler taktıkları kişinin de bagajı olduğunu unutan aptallar . Diğer kişi bağırıp çağırarak ve ıvır zıvıra yakın olmadığı için ekranlarının arkasında korunduklarını sanan korkaklar.

Linnie bir keresinde birlikte öğle yemeği yerken bir fotoğrafımızı yayınlamıştı ve şaka değil, yasal biri bize dünyanın bizsiz daha iyi bir yer olacağını söyledi, devam edip kendimizi öldürmemiz gerektiğini söyledi.

Haftalarca ağladı, söylediğim hiçbir şey onu teselli edemedi. Benim aksime o hala interneti seviyor. Sınıfta değilse, telefonunda.

Bay Parton, "Bayan Baker bana dikkatini verme onurunu verirse," diye çıkışıyor, "sinüs ve kosinüs arasındaki ilişkiyi açıklayacağım."

Tüm gözler Linnie'ye çevrilir. Sandalyesinde kıpırdanırken yanakları parlak kırmızıya dönüyor. Sanırım nadir görülen bir hastalıktan ölecek ama ancak dünyayı dolaşıp izini bıraktıktan sonra.

Sınıfın önünde, birkaç sıra önümde oturuyor. Okul yılının başında Bay Parton, "dünyanın çöküşünü planlamayalım" diye bizi ayırdı. Evet. Bu cümleyi gerçekten kullanmıştı.

Bugün onu seçmesine şaşırmadım. Tüm negatif enerjisini her gün birimize odaklama eğiliminde.

Ondan nefret etmiyorum ama Wolverine kapıyı kırıp prostat muayenesi yaparsa sevinebilirim. Soru sordüğümüzda, daha önce hiç çalışmadığımız bir şeyi anlamadığımız için aptalmışız gibi alay ediyor.

Dikkati ondan uzaklaştırmak için, "Devam etme izniniz var Bay P." diyorum ve asil bir elimi sallıyorum. "Sinüs ve kosinüs arasındaki ilişkiyi bilmiyorsan? "

Bir kakhaha korosu boldur.

Bana kaşlarını çattı, alnında bir damar zonkluyor. Sanırım gizlice koltuğuma sineceğimi umuyor. Yazık, çok üzücü. Ondan korkmak bana mutluluk ve nefret kadar yabancı.

Mercedes elini kaldırıyor. Çağrılmayı beklemiyor ama, "Jade sınıfta bölücü olmakta ısrar ediyorsa, belki de onu köşede kendi başına bekletmelisiniz. O zaman ona bakmak zorunda kalırdık ve muhtemelen herkes kahvaltısını kaybederdi."

Daha fazla kakhaha bol.

Bay Parton, eğlencesini sert bir ifadeyle gizlemeden önce gülümsüyor. "Bu sizin altınızdaydı, Bayan Turner. Nezaketimiz hak edilmese bile başkalarına karşı nazik olmalıyız."

Barf. "Kahvaltını mı kaçıracaksın? Yok canım?" Ona sorarım. "Bana bu kadar bakmana şaşmamalı. Yemek kaybetmeyi senden daha çok kimse sevemez, ha, Mer?"

Yanaklarından renk akıyor.

"Yeter." Bay Parton ellerini bir, iki kez çırpıyor. Bakışlarıyla karşılaştığımda, gözleri zaferle parlarken bile çok ince dudakları birbirine bastırdı - sanki bana karşı bir tür savaş kazanmış gibi. Aptal Bay Parton. "Öğrenmek için buradayız."

Eğer bu doğruysa, başka bir öğretmene ihtiyacımız var.

Mercedes ikinci kez elini kaldırıyor. "Bir denklemim var Bay Parton. Sınıfın geri kalanıyla paylaşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Bana gülümsüyor. "Kendinizi diğerlerinden ayırmak, uygunluğu protesto etmek için bir Got gibi giyiniyorsunuz ve yine de diğer Gotların imajına uyuyorsunuz. Bunu açıkla."

Merhaba, stereotip. "Denkleminiz hatalı," diyorum. "Bir tür uygunluğa karşı bir davranış olarak, benim neysem o olduğumu varsayıyorsunuz. Gerçek şu ki, ben sadece neysem oyum."

Çoğu insan ölümden korkar. Ben değilim. bunu merak ediyorum. Bedenin öldüğünü biliyorum - ruh da ölür mü? Hepimizin mezara bağlı olduğu gerçeğini kabul ediyorum ve başkalarının kötü ve kasvetli bulduğu şeylerde güzellik buluyorum. Kurumuş bir ağaç ya da kırık bir ayna gibi. Hatta bir yığın enkaz. Kitaplarda ve filmlerde kötü adama sempati duyma eğilimindeyim.

Ben normal değilim ve aksini iddia etmek istemiyorum.

Charlee Ann, "Sen bir ucubesin, sade ve basitsin" diyor.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum, tereddütsüz. "Yine, akıl yürütmenizde bir kusur var. Bir ucube olmanın yanlış bir tarafı yok. Ancak, sahtekar olmanın yanlış bir tarafı var . "

Çenesi düşüyor. "Ben dolandırıcı değilim! "

Linnie bana *sana tapıyorum* gülümsemesi veriyor.

Charlee Ann hakkında en iyi izlenimimi vererek saçımı omzumun üzerinden atıyorum. "Çok nazik ve şefkatliyim. Herkesi her zaman seviyor ve destekliyorum." Bana dik dik bakarken, "Bir insanın nasıl görüldüğü, onlara nasıl davrandığınızı belirlemez, kalbinizin kararımı halidir" diye ekliyorum.

Bay Parton bir kez daha ellerini çırpıyor. "Tamam. Bu kadar yeter, Bayan Leighton."

Ben? Charlee Ann veya Mercedes'i aramasını bekliyorum.

Hala bekliyorum...

Beklemek...

Vay. Tamam pekala. "Sınıf için çözmeni çok istediğim bir problem var." Çenemi kaldırıyorum, omuzlarımı dikiyorum. "Bu odada yirmi bir çocuk var ve hiçbiri kötü bir öğretmene sahip olmanın sonuçlarından başka bir şey öğrenmedi. *Bunu* nasıl açıklarsın ?"

Herkes kıs kıs gülüyor, Mercedes ve Charlee Ann bile.

Bay Parton'ın alnındaki damar *daha hızlı zonklıyor* . "Sizden bir kelime daha söylerseniz Bayan Leighton, bir hafta gözaltında kalırsınız."

Şaka mı yapıyor? Piyangoyu yeni kazanmış olabilirim. Gözaltı, okuldan sonra bir saat sürer. Fiona'dan ve babamdan yeni bir dersten ne kadar uzun süre kaçabilirsem o kadar iyi.

"Söz," diyorum.

Gözleri küçücük yarıklara daraldı ve yüzü beyaz düğmeli gömleği ve kahverengi elbise bolluğuyla çatışarak ıstakoz kırmızısına karardı. O çok temiz ve düzenli; belli ki siparişi ödüllendiriyor.

Ona göre kaos gibi görünüyor olmalıyım. Kıyafetlerim genellikle yırtılır. Burnumda gümüş bir halka ve iki kaş halkası var. Kollarımdan biri dövmelele kaplı. Sırtım da kapalı.

Zırhımın bir parçası, diyor terapistim.

O yanılıyor. Onlar benim hatıralarım.

Robb bana ilk dövmemi yaptı - bileğimde kırık bir kalp. Tabii babam pes etti. Neyi anlamadı, o zaman mı şimdi mi? Görüntü bana sonsuza kadar ve her zaman annemi hatırlatıyor.

Ona, onayı olsun ya da olmasın başka dövmelele yaptıracağımı söyledim. Babam, "sağlığını riske atmak" yerine, işin geri kalanını yapması için bir profesyoneli işe alarak beni şok etti. Eyalet dışına çıkmamız gerekiyordu ve izin vermek için evrak imzalamak zorunda kaldı, ancak her seferinde bunu sadece bir avuç şikayetele yaptı.

"Gözaltına almayı bu kadar çok istiyorsan, sana veririm - ayın geri kalanı için." Bay Parton kollarını kavuşturuyor, açıkça bir özür dilememi bekliyor. "Bu kulağa nasıl geliyor?"

Diğer çocuklar gibi olmadığımı ne zaman öğrenecek?

"Bay. Parton," diyorum, işaret parmağımdan bir parça siyah oje alırken. "Yıkıcı olanın, herkesin zamanını boşa harcayanın sen olduğunu fark ettin mi? Gözaltı teklif ettin. Kabul ettim. Devam edebilir miyiz lütfen?"

"Oooh" ve "Aaah" korusu cınlarken gözlerinde öfke patlıyor.

"Bu kadar! gitmeni istiyorum." Ellerini masamın kenarlarına vurmak için mesafeyi kapattı. Metal ayaklar titreşir. Stres seviyelerini kontrol etmeyi öğrenmezse, alnındaki o damar patlayacak. "Sen beladan başka bir şey değilsin. Bu gidişle, dersimden kalacaksınız. Muhtemelen tüm sınıfların."

Kendime duygusal olarak susmayı öğretmeseydim, tam o anda patlayabilirdim. Benim özel işlerimi başkalarıyla tartışmaması gerekiyor. Ama tek hissettiğim daha fazla hiçlik. "Notlarım hakkında yanılıyorsun," diye bilgilendiriyorum onu. "İyi bir öğretmeni olan... her sınıfı geçiyorum."

Parmağını kapıya doğru sallıyor. "Sınıfımdan çık. Doğruca Müdür Hatcher'ın ofisine gidin. Yol boyunca kimseyle konuşmayın. Banyoda durma."

Odayı mezar gibi bir sessizlik kaplıyor.

"Go'yu geçmek için iki yüz dolar alabilir miyim?" Kitaplarımı ve çantamı yerden almak için eğilirken söylüyorum.

"Dışarı!"

"Bana bir not yazar yazmaz gitmekten mutluyum."

Masasına basmadan önce burun delikleri genişledi, bir şeyler karaladı ve bir parça kağıdı ayaklarıma fırlattı.

Kayıtsız olabilirim ama aptal değilim. Bu bir güç oyunudur. Birçoğundan biri. Bay Parton, hayal kırıklıklarını öğrencilerinden çıkarmaktan her zaman keyif almıştır. Gömleğine kahve dökerse, bir test yaparız. Anahtarını arabasına kilitlerse on sayfa ev ödevi alırız.

Masamın yanında bir tahta gibi katı duruyorum. O kağıdı almayacağım.

On altıncı yaş günümde babam bana annemin iki günlüğünü hediye etti. Birini evlenmeden önce, diğerini sonra yazmıştı. Her değerli kelimeyi sayamayacağım kadar çok kez okudum. En sevdiğim pasajlardan biri beynimde oynuyor.

Kendim için ayağa kalkmazsam düşerim. Güçlü olmalıyım ve cesur olmalıyım. olmalıyım ben. Düşersen, bana en çok ihtiyacı olduğu anda küçük kızımı taşıyacak gücü nasıl bulacağım?

Bir zamanlar amigo kızların başındaydı, bana hamile kaldığında kaybettiği bir pozisyondur. Futbol yıldızı olan babam onu hamile bırakmıştı.

İkinci üç aylık dönemine girer girmez, amigo takımından atıldı. Çocuklar ona sürtük ve fahişe dedi ve birçok arkadaşını kaybetti.

Gerçi sanırım gerçekten arkadaş değillerdi. Muhtemelen tanımaya değer insanlar bile değil.

Keşke annemin diğer günlüklerini okuyabilseydim ve ondan daha fazla bilgelik incileri keşfedebilseydim, ama babam geri kalanların çocukluğumun evinden çıkıp şimdi Fiona ile paylaştığımız eve taşındığımızda kaybolduğunu söyledi.

"Bayan Leighton!" Bay Parton'ın sesi beni düşüncelerimden ayırıyor.

"Hızını artır. Ne kadar erken gidersen, sınıfın geri kalanı dersten o kadar çabuk keyif alabilir."

Ayağa kalkıp çantamın askısını omzuma yerleştiriyorum. "Bundan zevk alan biri için endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum."

Sözleri alay konusu olarak değil, basit bir gerçek olarak kastettim. Yine de öğrenciler gülüyor.

Bana bir kez daha yaklaştı ve kırılmaya hazır görünüyor - yani boynumu. Yerimde kalıp onu bana bakması için zorladım. Beş onda, Bay Parton'dan iki santim daha uzunum.

Korkutulamayacağımı anlayınca yumruklarını sıktı. "Sakın buraya geri dönmeye cüret etme. Yaparsın ve cezalandırılırsın. Beni anlıyor musun?"

"Tabii ki. Dersleriniz her zaman cezadır." Onun yanından, attığı kağıdın yanından geçtim ve salona girerken Linnie'ye veda ettim.